

LYNN HURLAND

THU TRANG dịch

Mỗi phút gặp em

Tiểu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

MỖI LẦN GẶP EM

Tác giả: **Lynn Kurland**

Dịch giả: **Thu Trang**

Nhà xuất bản: NXB Lao Động

Thể loại: **Văn Học**

Ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Nguồn text: **Waka**

MỖI LẦN GẶP EM

Tôi giữ em nơi pháo đài
Và rồi tôi sẽ không để em rời xa nữa
Phải chăng phải giam em vào hầm ngục
Nơi pháo đài trong trái tim tôi...
Ở nơi đó, tôi có em mãi mãi
Đúng, còn lâu hơn mãi mãi
Cho đến khi mọi vách tường mục nát
Và vỡ tan theo cát bụi bay đi!

- Henry Wadsworth Longfellow -

Jessica Blakely không tin vào Định Mệnh.

Tuy nhiên, khi đứng trên đỉnh chiếc cầu thang xoáy kiểu Trung Cổ và ngó xuống vực sâu ảm đạm phía dưới, cô phải tự hỏi mình, phải chăng từ trước đến nay, có ai đó đang cheo lái cuộc đời cô. Mọi thứ xảy ra không như cô nghĩ. Định Mệnh hẳn biết rõ cô chẳng có hứng thú gì với những tòa lâu đài lơ lửng, hoang vu hay những chàng hiệp sĩ trong những bộ áo giáp gỉ sét.

Hẳn là như thế.

Cô hít một hơi thật sâu và cố sắp xếp lại lần lượt tất cả những gì đã xảy ra, những gì đã khiến cô rơi vào hoàn cảnh hiện tại. Dường như chẳng có gì bất thường. Cô đi hẹn hò xem mặt rồi nhận lời mời cùng anh ta đến Anh trong kỳ nghỉ phép của khoa trường Đại học nơi anh ta dạy và rồi đầy háo hức lên máy bay với anh ta hai tuần sau đó.

Chủ của trang viên xinh đẹp được bảo tồn từ thời nữ hoàng Victoria nơi hai người ở là Lãnh chúa Henry de Galtres. Jessica mê một ngôi nhà ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nơi đây có những bữa tiệc sang trọng với những món ngon siêu phẩm và được bao bọc trong lòng một vùng đồng quê bình dị. Vấn đề duy nhất là chẳng hiểu vì sao, Lãnh chúa Henry lại cho rằng tòa lâu đài đồ nát trong khuôn viên nhà mình là thứ gì đó rất cần được gìn giữ. Chỉ cần nhìn thấy nó là Jessica đã thấy lạnh hết cả sống lưng. Cô không hiểu tại sao và cũng không muốn tìm hiểu câu trả lời.

Thay vào đó, cô để mình tận hưởng tất cả những tiện nghi hiện đại mà nhà Lãnh chúa Henry có. Và chắc chắn khi cô có thể buộc mình rời khỏi nơi được coi là căn nhà thứ hai này, cô có thể sẽ đi

khắp London mua sắm bằng tiền tiết kiệm tại Harrods. Thế nhưng trước khi nhìn thấy những chiếc máy tính tiền, cô lại bị thôi thúc tìm nơi trốn trong lâu đài đồ nát ấy.

Cuộc đời cô có điều gì đó vô cùng bất ổn.

Một tờ giấy bốc mùi mốc meo suốt bảy thế kỷ đáp thẳng vào mặt khiến cô ho sặc sụa và phải phẩy tay trước mũi liên tục. Có lẽ lúc này, cô nên im lặng và tránh việc bày tỏ bất kỳ sự bất mãn nào trước Thượng Đế.

Mọi thứ biết đâu sẽ tốt đẹp hơn nếu từ lâu cô biết giữ im lặng, có lẽ trước khi cô đồng ý với cuộc hẹn ấy. Cô nghĩ một lúc, nhưng rồi lại lắc đầu. Rắc rối của cô bắt đầu đã lâu, từ trước khi chuyển đi chơi với Archibald Stafford III diễn ra. Thật ra, cô có thể biết rõ từ khoảnh khắc nào cuộc đời cô đã lạc vào tay Định Mệnh.

Đó là từ những buổi học piano. Khi cô 5 tuổi.

Bạn sẽ chẳng bao giờ nghĩ rằng thứ mà tưởng chừng như rất vô thường vô phạt, rất ngây thơ, rất thân thiện với lũ trẻ lại dẫn một người phụ nữ theo con đường cô ấy chẳng có ý định đi. Nhưng Jessica chẳng tìm được một bằng chứng nào để phủ nhận điều đó.

Những buổi học piano mang đến những học bổng nhạc lý, rồi dựng nên sự nghiệp âm nhạc cho cô, nhưng rồi không hiểu sao lại phá hủy các mối quan hệ xã hội, khiến cô không có sự lựa chọn nào ngoài việc chấp nhận lời mời mới nhất trong chuỗi những cuộc hẹn hò xem mặt vô vọng: Archie Stafford và đôi giày lười bóng lộn của anh ta. Archie là người bao trọn tất cả chi phí mời cô tới Anh trong một tháng. Anh ta đã giành được chuyến đi này nhờ chăm chỉ nịnh nọt trường khoa. Anh ta thực sự không hòa hợp với những người thường hội họp cùng trường khoa hay Lãnh chúa Henry ngồi hút xì gà từ nửa đêm cho tới lúc gà gáy, nhưng cũng có thể đó lại là những gì Archie khao khát.

Jessica tự hỏi không hiểu anh ta cần một bạn hẹn tới mức nào mà lại mời cô đi cùng. Lúc anh ta ngỏ lời, cô còn bận nghĩ về những tách trà và bánh xốp nên không lo nghĩ gì về lời mời ấy. Một chuyến đi chơi do trường đại học tài trợ, điều đó đã khiến cô cảm thấy cực kỳ an tâm.

Thật không may, làm khách của Archie nghĩa là phải nói chuyện với anh ta và đó là điều cô ước giá như mình có thể tránh trong ba

tuần tới. Chỉ đến khi lên chuyến bay, cô mới khám phá ra anh ta đáng ghét đến mức nào. Cô tự nhủ sẽ không bao giờ để lộ hộ chiếu của mình cho bất cứ ai mà cô biết chưa đầy một tháng như trong trường hợp này nữa.

Nhưng dù muốn hay không, cô vẫn bị kẹt với anh ta suốt chuyến đi này, có nghĩa là ít nhất thì cũng phải lịch sự trò chuyện. Hơn nữa, mẹ cô đã dạy phải luôn tỏ ra lịch sự.

Tất nhiên, lịch sự không có nghĩa là cô không thể thỉnh thoảng trốn đi. Đó chính xác là những gì cô đang làm lúc này. Thật không may, trốn nghĩa là phải kiếm một nơi Archie sẽ không bao giờ nghĩ rằng cô sẽ ở đó.

Sâu trong lâu đài thời Trung Cổ nhà Henry.

Cô tự hỏi, liệu báo động có kêu không nếu cô làm đứt mấy sợi dây chảo chắn đường. Cô nhìn sang bên trái và nghĩ sẽ có khá nhiều người nghe thấy tiếng chuông báo động nếu nó kêu lên. Và có lẽ trong cơn hoảng loạn, sẽ không có ai chú ý đến cô. Rõ ràng Lãnh chúa Henry kiếm tiền để sửa chữa nhà mình bằng cách thực hiện các chuyến tham quan lâu đài này. Những chuyến tham quan này có vẻ như rất thu hút. Đoàn người hiện tại cho thấy điều đó.

Jessica nhìn những khách tham quan. Họ đi thành hàng như một đàn gia súc và có thể họ sẽ chạy loạn lên nếu cô làm họ giật mình. Họ khó chịu đứng sát lại với nhau, trầm trồ nhìn những món đồ gia truyền, cũng đang chen chúc nhau. Marcham là một điểm đến thu hút hàng đầu và Jessica dường như đã hòa mình vào đám đông nhộn nhịp ngay lúc mà cô cần sự bình lặng và yên tĩnh nhất. Cô đã tham quan lâu đài và biết được nhiều thứ hơn cả những gì cô kỳ vọng về lâu đài Burwyck-trên-biển và lịch sử kèm theo nó. Và một bài học nữa về những sự kiện phức tạp thời Trung Cổ là điều cuối cùng cô cần đến lúc này.

“Đương nhiên, lâu đài tại Marcham, hay còn gọi là Merceham, tên gọi của nó vào những năm 1300, là một trong những tài sản nhỏ mà gia đình này sở hữu. Mặc dù đã được mở rộng trong nhiều năm và đại tu trong thời kỳ Victoria nhưng nó cũng chưa phải là của cải quý giá nhất của gia đình. Tài sản quý giá nhất của gia đình de Galtres nằm cách đây 150 cây số trên bờ biển phía đông. Nếu đi thêm đoạn nữa, các vị sẽ thấy một bức tranh vẽ tòa tháp.”

Đám đông khán giả ngoan ngoãn đi sang bên trái trong khi hướng dẫn viên tiếp tục nói.

“Như các vị có thể thấy trên bức tranh vẽ Burwyck-trên-biển, theo ý kiến của tôi, thì điểm đáng chú ý nhất trong cơ ngơi của gia đình này là việc tháp vòm không xây tại trung tâm của sân trong như ở lâu đài Pembroke mà xây phía tường ngoài hướng ra biển. Tôi cá là chủ nhân đời thứ ba của gia đình de Galtres không muốn tầm nhìn ra biển bị cản trở...”

Jessica hoàn toàn đồng ý với anh ta nhưng bây giờ, cô không quan tâm đến việc ngắm biển. Nếu tầng hầm được chằng dây thừng để ngăn cách thì có nghĩa là nó không có khách du lịch và hướng dẫn viên. Dưới đó có thể đầy nhện và những bóng ma, nhưng cô phải liều thôi. Archie sẽ không bao giờ nghĩ đến việc tìm cô ở đó. Cô có thể làm ngơ những bóng ma. Lũ nhện cũng có thể bị giẫm bẹp.

Cô hơi co vai lại, tháo móc sợi dây chảo rồi đi xuống.

Cô dừng lại dưới chân cầu thang và tìm kiếm một nơi nào đó phù hợp. Những bộ giáp đứng nghiêm im lặng dọc theo bên bức tường. Ánh sáng lờ mờ cùng đầy rẫy những sinh vật không tưởng cũng chẳng thể ngăn cản cô. Cô bước qua từng phiến đá lót nền cho đến khi thấy một chỗ có vẻ phù hợp, rồi ngồi vào giữa một hiệp sĩ dữ tợn đang vung một thanh kiếm và một vị khác cầm giáo vẻ đáng sợ. Phủi qua chút mạng nhện, cô khế tựa lưng vào bức tường đá. Đây là lần đầu tiên trong ngày cô cảm thấy may mắn vì đã mặc một bộ váy dày. Một bộ trang phục thời Trung Cổ phù hợp với môi trường xung quanh, nhưng dường như rất ngớ ngẩn cho một buổi trà chiều - buổi trà chiều mà cô xuống tầng hầm này để trốn.

Cả buổi trà chiều và Archie.

Cô đưa tay vào túi và lôi ra vài thứ để thụ giãn. Cô đặt một bịch kẹo bơ lạc ướp lạnh trên sàn đá một cách cẩn thận. Những thứ này cô sẽ để dành ăn sau. Một lon nước ngọt nữa. Sàn nhà đủ lạnh để bảo quản nó. Sau đó, cô lôi máy nghe đĩa CD cầm tay ra, đeo tai nghe, thả lỏng và cuối cùng, thờ dài nhắm mắt lại rồi nhấn nút Play. Cảm giác lạnh lẽo lan ra khắp sống lưng nhưng không phải là do bức tường đá.

Bản giao hưởng số 7 của Bruckner vào đúng thời điểm có sức ảnh hưởng như thế đối với cô.

Jessica hít một hơi thật sâu và chuẩn bị cho những điều sắp đến. Bản giao hưởng bắt đầu một cách nhẹ nhàng. Cô biết rồi nó sẽ dần mạnh mẽ và lớn hơn cho tới khi bao bọc lấy cô, làm cô không thở được.

Cô cảm thấy hơi thở của mình bắt đầu gấp gáp và phải lau lòng bàn tay lên bộ váy. Bản nhạc vẫn hay như 139 lần trước cô nghe nó. Đây là thứ âm nhạc đến từ thiên đ...

Chít chít.

Jessica gần như hóa đá. Cô định mở mắt ra, nhưng cô biết chắc cô sẽ chỉ nhìn thấy một con chuột to bụi bên cạnh mình. Lúc đó, cô sẽ ra sao? Đồ ăn vặt của cô vẫn còn trong bọc và vì nó cũng chẳng được tính là đồ ăn nên một con chuột muốn gì cơ chứ? Cô hướng sự chú ý của mình vào bản giao hưởng. Đó là London Philharmonic, một trong những ban nhạc yêu thích của cô.

Kẹt, kẹt, keeeeeeeeeet.

Một cái cửa chớp han gỉ chẳng? Có cửa chớp trong tầng hầm? Không biết nữa. Cô không định mở mắt ra nhìn. Có lẽ có cái cửa nào đó gần đây và nó bị gió rít do những vị khách du lịch đi loanh quanh. Hoặc có thể đó là một cánh cửa sập vào ngục tối. Cô ngay lập tức phủ định cái ý nghĩ ấy, vì đó không phải là chỗ cô muốn tới. Cô nhắm mắt chặt hơn. Thật may là cô đã quen với việc tách mình ra khỏi những phiền nhiễu. Nếu không thì tiếng ồn này đã làm hỏng buổi chiều của cô.

Kẹt, kẹt, keeeeeeeeeet.

Được rồi, quá lắm rồi đấy. Chắc là một đứa trẻ con nào đó nghịch những bộ áo giáp. Cô muốn mắng nó một trận rồi đuổi nó đi và tiếp tục những gì mình đang làm.

Cô mở mắt, rồi rít lên.

Trời, một hiệp sĩ được trang bị đầy đủ giáp khí đang hung hãn nhìn cô. Cô vội nép sát vào tường đá, ngồi lên chân và tự hỏi phải làm sao để tự vệ. Nhưng người hiệp sĩ kia dường như chẳng chú ý gì đến thân trên của cô bởi vì anh ta cúi xuống nhìn chân cô. Anh ta đột nhiên nghiêng người và cô biết chuyện gì sắp xảy ra.

Tiếng áo giáp kêu lên cọt kẹt rồi một bàn tay đưa ra. Sau đó, không chút do dự, các ngón tay đã tóm gọn lấy gói bơ lạc. Cái mũ sắt mở ra và gói kẹo bị xé rách nhanh như chớp. Thế rồi món đồ ăn Mỹ cuối cùng của Jessica biến mất sau hai tiếng nhai.

Anh ta ợ một tiếng.

“Này, Jess,” anh ta vừa nói vừa khẽ liếm khóe môi, “anh nghĩ em sẽ xuống đây để trốn. Máy thứ này có còn không?” Anh ta chỉ vào khoảng trống gần chân cô, từ cánh tay vang lên những tiếng loạch xoạch của áo giáp.

Quy tắc số một: Không ai được cắt ngang khi cô đang nghe nhạc Bruckner.

Quy tắc thứ hai: Không ai được chén bơ lạc của cô, đặc biệt là khi cô đang bị kẹt ở Anh cả tháng mà chẳng thể tới siêu thị Mini Mart ở dưới phố. Cô vẫn chưa thấy kẹo bơ lạc ở Anh và đây là hai hộp cuối cùng cô để dành cho lúc yên tĩnh một mình. Còn may là ông trộm này không xử lý luôn lon nước của cô...

“Hừ, Jess,” anh ta nói, tay với lấy lon nước ngọt của cô, bật nắp và uống cạn, “làm sao em phải trốn?”

Cô không nghĩ được gì tử tế. “Tôi đang nghe Bruckner.”

Anh ta ợ to. “Chẳng hiểu sao lại có người mê một mấy tên đồng bóng chơi violin.” Anh ta bóp bẹp chiếc lon, sau đó, cười toe toét vì thành quả của chiếc găng tay sắt. Rồi anh ta nhìn cô và nháy mắt. “Em có muốn đến đây tặng hiệp sĩ mặc áo giáp của em một nụ hôn không?”

Tôi thà hôn một con chuột còn hơn. Lời nói ở ngay trên đầu lưỡi cô, nhưng Archibald Stafford III không để cô nói hết. Anh ta đẩy cô khỏi khe hở giữa hai vị thần hộ mệnh của cô. Hai bộ áo giáp rỗng không thật có ích. Anh ta làm máy nghe nhạc và tai nghe của cô rơi xuống đất, kéo cô về phía mình và tặng cô một nụ hôn cưỡng ép ướt át và nhớp nháp nhất.

Cô muốn đập chết anh ta. Nhưng cô lại không thể thoát khỏi cái ôm kẹt cứng để giải cứu chính mình.

“Thả tôi ra,” cô rít lên.

“Làm sao thế? Em không thích cánh tay mạnh mẽ và nam tính của anh à?” Anh ta vừa nói vừa ôm cô thật chặt như thể chứng

minh cho sự mạnh mẽ và nam tính mà anh ta nói.

“Không, nhất là khi anh đang muốn bóp chết tôi,” cô thở hển hển.
“Archie, thả tôi ra.”

“Cái này có ích cho nghiên cứu đấy.”

“Trời ạ, tôi là nhạc công. Tôi không cần cái loại nghiên cứu này. Còn anh thì là...” cô phải dừng lại vì không thể tin nổi sự thật này, nhất là khi cô vừa biết thêm về cái người đang muốn bóp chết cô, “...một triết gia,” cuối cùng, cô cũng nói được ra. “Một giáo sư triết học tại một trường đại học lớn, chứ không phải là một hiệp sĩ.”

Archibald thờ dài với sự kiên nhẫn vô hạn. “Em có nhớ là còn có buổi tiệc hóa trang không?”

Giá mà cô có thể quên đi, nhất là khi cô đang mang một chiếc khăn đội đầu thời Trung Cổ cùng một đôi giày xấu mù. Cô không thể hiểu tại sao các giảng viên lại có thể nghĩ đến việc mặc đồ hóa trang thành hiệp sĩ và những quý cô. Đây hẳn là đứa con tinh thần của vị giáo sư lịch sử dở người - ông ta đã không thể mang theo thanh kiếm của mình qua an ninh sân bay. Chỉ cần nhìn là đã biết ông ta phiền phức rồi.

Giá như cô đủ tinh ý để nhận ra con người thật của Archie. Còn giờ đây, cô đang nhìn vào cái người lúc đầu vốn có vẻ khá hơn những bạn hẹn trước của cô. Cô khó có thể kết nối con người hiện tại với con người triết lý của anh ta. Hoặc là anh ta đã nhầm lẫn giữa tinh thần hiệp sĩ với quan niệm coi thường phụ nữ, hoặc là do mặc bộ áo giáp quá lâu nên kim loại đã ngấm vào não và làm thay đổi tính cách anh ta.

“Anh sẽ bế em lên,” Archie đột nhiên nói. “Như thế sẽ rất hay.”

Nhưng rồi thay vì được anh ta bế lên - dù điều này cũng đã đủ tệ rồi - cô lại bị xốc ngược lên vai như một bao khoai tây.

“Máy nghe nhạc của tôi,” cô vùng vẫy.

“Lấy sau cũng được,” anh ta nói, rồi bước về phía cầu thang.

Cô vùng vẫy nhưng vô ích. Cô định cất tiếng rủa anh ta nhưng lại nghĩ thế không đáng. Rồi anh ta cũng phải đặt cô xuống và đến lúc đó, cô sẽ cho anh ta một trận. Còn vào thời điểm này, điều cô cần để ý nhất là đừng để đầu va vào cầu thang trong khi Archie bước nặng nề lên từng bậc. Anh ta bỗng dừng lại và Jessica nghe thấy

một tràng những tiếng trầm trồ. May mắn thay, cô đang bị vác ngược, nên mặt cô không thể đỏ hơn được nữa.

“Anh thích những thứ thời Trung Cổ,” Archie tuyên bố với đám người trước mặt, “Còn em?”

Nói xong, anh ta vui vẻ vỗ mông cô một cái - lại thêm vài tiếng trầm trồ - và đi tiếp.

Jessica tự hỏi thanh gươm cô nhìn thấy ở người hiệp sĩ trong hầm có đủ sắc bén hay không. Nhưng dù nó có cùn cũng vậy thôi. Không hiểu sao, cô có cảm giác rằng bản thân sẽ phải dùng nó để đối phó người đang vác cô một cách vui vẻ, bất chấp danh dự của cô, đi xuống cầu thang nơi cô biết chắc mình sẽ còn phải xấu hổ hơn nữa.

Sau đó, cô bị mắc kẹt gần một giờ ở buổi tiệc hóa trang trước khi có thể lĩnh đi. Cô phải cảm ơn Lãnh chúa Henry vì đã giải thoát cho cô. Ông đã cứu cô khỏi nanh vuốt của Archie với một câu bông đùa “Chắc chắc, này anh bạn, đừng có độc chiếm cô ấy như thế chứ,” rồi đưa Jessica đến cửa và bỏ qua lời cảm ơn chân thành của cô.

“Cô cứ đi dạo ngoài vườn nhé,” Henry nói với một nụ cười nhẹ. “Tôi sẽ giữ anh chàng kia lại. Chúng tôi sẽ thảo luận về Platon 1*.”

**Triết gia cổ đại Hy Lạp.*

Cô dành thời gian để tìm một phòng tắm, rửa mặt và cởi bỏ chiếc khăn trùm đầu mà cô đội từ sáng. Cô cố tình quên đi lúc nhìn thấy mình ngay sau bữa tiệc, chiếc khăn đã bị lệch. Tất cả là nhờ Archie khệnh khạng vác cô đi, làm cô bối rối đến mức chẳng thể chỉnh trang bất cứ thứ gì.

Lại thêm một lý do nữa để tìm một lưỡi dao cùn và chém gã đàn ấy.

Cô giắt khăn trùm đầu vào thắt lưng và rời khỏi nhà vệ sinh. Khu vườn có vẻ như là một nơi lý tưởng. Bây giờ là tháng Mười, cái lạnh đã nhen nhóm trong không gian, nhưng cơn đường rộng rãi êm ái đã giúp cô thả lỏng tinh thần dẫu cho nó chẳng có những bụi hoa hồng nở rộ.

Cô dừng lại ở đầu cầu thang tầng hầm và tự hỏi có nên để chiếc máy nghe CD dưới đó không. Cô lắc đầu và quay đi trước khi nghĩ thêm về điều đó. Nó đã bị kẹt lại phía sau bộ áo giáp và chẳng thể

mất đi đâu được. Mà cô cũng không muốn phải đối mặt với bóng tối thêm nữa. Có lẽ một trong những nhân viên của Lãnh chúa Henry sẽ lấy nó cho cô.

Cô quay lại và hướng tới phòng tranh - nơi cô làm đám khách du lịch kinh ngạc nhờ chuyển đi của cô trên vai Archie. Ở cuối căn phòng có một cánh cửa kiểu Pháp hướng ra vườn. Jessica cố tình bước về phía đó, chẳng hề ngó ngang gì đến những món đồ quý giá mà Lãnh chúa Henry trưng bày trong phòng.

Nhưng, dù vậy, cô vẫn dừng bước trước bức tranh vẽ Burwyck-trên-biển.

Góc quan sát được đặt từ biển hướng vào. Từng lớp sóng âm ào vỗ lên gờ tường đá của lâu đài. Ở một góc của lâu đài có một tháp vòm lớn ngụy trên đỉnh những chỏm đá, nhìn như thể nó mọc ra từ đó vậy. Ai đó có thể cho rằng lâu đài đó thật rộng rãi, thoải mái, còn với Jessica, cô chỉ thấy ở đó toàn là gió rít và giá lạnh.

Đó chắc chắn không phải là nơi dành cho cô.

Cô bước đi một cách nhanh chóng. Những gì cô cần là một bầu không khí trong lành và sau đó trở về phòng mình, đóng cửa, thưởng thức một cốc sô-cô-la nóng. Cô mở một trong những cánh cửa kiểu Pháp và bước ra bóng đêm bên ngoài.

Cô khẽ khép lại cánh cửa, dựa lưng vào nó và hít một hơi thật sâu. Mặt trời đã lặn, không khí yên tĩnh, thoáng đãng. Đây là lần đầu tiên trong ngày cô cảm thấy mình thực sự thư giãn.

Cô muốn có một kỳ nghỉ tránh khỏi cuộc sống thường ngày mà không có ngài Stafford III và cách di chuyển của anh ta. Cô đã thầm hy vọng chuyển đi đến Anh sẽ cho cô một cơ hội để ngấm lại cuộc đời. Cô hình dung ra một chút thời gian rảnh rỗi nằm lười trong phòng, vẫn không có ngài Stafford III, suy ngẫm về những mục tiêu và ước muốn sâu thẳm nhất của cô. Cô đã nghĩ những chiếc bánh kẹp dưa chuột sẽ giúp cô tìm ra những điều còn thiếu.

Cô vòng tay ôm lấy mình và lang thang theo những con đường thông qua các bụi cây được cắt tỉa cẩn thận. Có lẽ tất cả đơn giản hơn nhiều so với những gì cô muốn. Không thể phủ nhận sự thật rằng cô đã có một sự nghiệp tuyệt vời với vai trò một nhà soạn nhạc - tại một trường đại học nhỏ riêng biệt, cô cũng có một căn hộ tuyệt vời ở Manhattan và vòng eo của cô vẫn thon gọn như thời trung

học.

Nhưng cô không có được một gia đình riêng.

Cô đột ngột dừng lại khi nhìn thấy một bức tượng phía bên trái. Đó là bức tượng một vị hiệp sĩ oai hùng cười trên một chú ngựa đá cẩm thạch, từ trên cao nhìn xuống cô. Trên khuôn mặt vị hiệp sĩ ấy vẫn luôn có một nụ cười ngạo nghễ, mỉa mai.

“A.” cô nói với vẻ bị xúc phạm, “hôn nhân là một trạng thái tự nhiên của con người.”

Bức tượng vẫn chẳng có phản ứng gì.

“Ben Franklin đã nói như vậy,” cô nói thêm.

Bức tượng vẫn im lặng. Jessica nhún vai và bước tiếp. Đó từng là câu nói yêu thích của cha cô và hôn nhân của ông với mẹ cô là minh chứng. Họ đã sống rất hạnh phúc và mãn nguyện, đến nỗi mẹ cô đến giờ vẫn còn vui vẻ, mặc dù cha cô đã qua đời gần hai năm trước đó.

Có lẽ, đó là một phần trong sự bất mãn của cô. Cuộc đời thật ngắn ngủi. Và thật xấu hổ nếu cô chỉ lãng phí thời giờ cho bản thân nếu cô có thể tìm được cách thay đổi.

Vậy là thêm những cuộc hẹn hò xem mặt.

Cô thở dài và nhìn lên bầu trời. Giá như có cách dễ dàng hơn để gặp được một chàng trai tốt, muốn kết hôn và sinh con. Cô hướng về một ngôi sao và thầm ước.

“Một anh chàng tốt,” cô thì thầm, rồi lắc đầu. Cô đang ước. Vậy thì tại sao không ước luôn một thể?

“Được rồi, vì đang ở Anh nên con ước mình gặp được một chàng hiệp sĩ đẹp trai và lịch thiệp,” cô sửa lại. “Một người với tinh thần hiệp sĩ. Một người có công việc ổn định, ôn hòa và có một ngôi nhà với một căn phòng đủ rộng cho một buổi hòa nhạc piano. Và anh ấy sẽ yêu con như yêu chính bản thân. Nhiều đó cũng không phải quá nhiều, phải không?”

Ông trời im lặng.

Jessica thở dài và đi tiếp. Archie chính là bằng chứng sống rằng tất cả những điều đó chỉ là mơ tưởng. Chỉ một lần, dù chỉ trong vài ngày, cô muốn gặp được người đàn ông coi cô như một người bình đẳng. Chắc chắn phải có ai đó, dù tâm hồn có tăm tối nhưng anh ấy

vẫn sẽ còn chút ít tinh thần nghĩa hiệp. Có lẽ bộ mặt của một tên cướp biển nhưng trái tim lại là của một nhà thơ. Những người khác có thể tìm thấy những người đàn ông như thế. Tại sao cô không thể?

Cô có thể và cô sẽ làm được. Cô sẽ nói với Archie rằng mọi thứ đã thay đổi và chẳng có gì có lợi cho anh ta cả, rồi trở về New York. Sau đó, cô sẽ nỗ lực thay đổi để tìm được bạn hẹn khá hơn.

Cô rùng mình, đột nhiên nhận ra bên ngoài thật lạnh. Lửa nóng nhiệt huyết chỉ duy trì được chút xíu khi sương mù xuất hiện. Cô cau mày. Chỗ họ ở cách rất xa bờ biển nên sương mù không thể tràn vào. Có lẽ sắp có một cơn bão lớn. Tự dưng chiếc lò sưởi ấm áp ở nhà Lãnh chúa Henry trở nên vô cùng đáng yêu. Chỉ khó chịu vài phút nữa thôi, rồi cô sẽ trở về phòng và nhâm nhi một cốc sô-cô-la nóng hổi.

Ở phía xa xa có tiếng chó sủa loạn.

Jessica vấp phải một hòn đá nhỏ và suýt ngã. Cô đứng thẳng và thở một, hai hơi run rẩy, tự hỏi tại sao trên con đường dẫn vào vườn lại có đá. Cô ngó lơ hòn đá, rồi lại đột ngột dừng lại.

Khu vườn đã biến mất.

Ừ, đất liền thì vẫn còn đó nhưng những bụi cây thì biến mất rồi. Jessica cau mày. Chẳng lẽ cô đã kích động đến mức lang thang tới rìa khu vườn của Lãnh chúa Henry mà không nhận ra? Khu vườn đúng là rất lớn nhưng chắc chắn ở đó chẳng có đá hay ruộng nương gì như cô đang thấy.

Nhiều tiếng chó sủa sủa ầm ĩ. Mà sao lại là chó sủa? Cô không nhớ Henry có con chó sủa nào. Có lẽ, cô đã lạc lối trong sương mù và đi lang thang vào khuôn viên của người hàng xóm. Một nhà hàng xóm có những con chó sủa như bị bỏ đói. Một tiếng tù và vang lên ngay sát cô, lẫn vào tiếng chó sủa.

Sương mù bắt đầu tan đi. Cô thề là cô đã nghe thấy tiếng leng keng khe khẽ, không phải là âm thanh của chuông, nhưng chắc chắn là tiếng kim loại ma sát. Cô biết những giọng nói, những tiếng tù và không phải do cô tưởng tượng. Cô bắt đầu nhận ra, việc đứng giữa một cánh đồng, nơi có vẻ đang diễn ra một bữa tiệc sủa bắn không phải là một điều thông minh. Tốt nhất là quay lại theo đúng con đường mà cô đã đến. Cô đang định đi thì thấy những con chó

săn chạy qua cùng với những người đàn ông cưỡi ngựa.

Cô rất muốn đứng yên, há hốc miệng ngạc nhiên. May mắn thay, một phần nhỏ não của cô đã hành động theo bản năng. Cô lập tức quay lại và cầm đầu chạy để tránh bị giẫm đạp.

Cô phải xách vác đến tận đầu gối để chạy, cố an ủi mình rằng cô chỉ là đang gặp ảo ảnh vì màn sương. Cô đã đi lang thang xa hơn cô nghĩ. Nếu chạy đủ nhanh, cô sẽ vào được nhà và tránh trở thành bữa tối cho chó. Sau đó, cô sẽ nhờ ngài Henry ra mặt tìm những người cưỡi ngựa trên đất nhà ông ấy với những con chó săn lớn đang chảy nước miếng rờn rờn và lịch sự nhắc nhở họ vì đã làm cô sợ ch...

Cô rít lên khi cảm thấy chân mình rời khỏi mặt đất.

Người bắt cô đang lăm bắm điều gì đó với một người đi cùng và đáp lại anh ta là một tiếng cười khàn khàn. Jessica đáng lẽ sẽ cố tìm hiểu, nếu như cô không bận nhìn vào đôi chân đang lủng lẳng của mình và mặt đất phía dưới. Thế này cũng khó chịu như khi bị Archie xốc ngược lên vai. Hy vọng là không có những vị khách du lịch chứng kiến cảnh giải cứu này.

Giải cứu? Cô đang nghĩ gì thế? Giải cứu? Cô có thể đang bị bắt cóc. Và đúng là cô đã bị bắt cóc và đang bị mang tới một chỗ nào đấy để bị làm gì đấy. Cô vô thức nhìn quanh và rồi chỉ thấy những người đàn ông trùm áo choàng bản thủ đang tập trung nhìn vào thứ mà mấy con chó săn đang đuổi theo.

Có một điều chắc chắn là: chẳng có bất kỳ chàng hiệp sĩ cưỡi ngựa trắng cầm giáo nào hướng tới đây để giải cứu cô.

“Dù sao thì ý nghĩ này cũng thật ngu ngốc,” cô lăm bắm trong khi cố gắng tìm cách thoát thân. Tự cô phải chăm sóc bản thân thôi. Cô luồn tay xuống dưới tay kẻ đang giữ mình và cố hắt thật mạnh.

“Khốn nạn,” hấn gầm gừ.

Đầu của Jessica xuýt thì vẹo sang một bên. “Khốn nạn?” May mà bà cô không có ở đây nếu không tên này sẽ phải súc miệng bằng thuốc tẩy.

Những người đàn ông lại bắt đầu gào lên với nhau nhưng lần này, Jessica chăm chú lắng nghe nhiều hơn. Ồ, đó là tiếng Pháp, nhưng với khẩu âm rất kỳ lạ. Cô đã dành một năm sau khi ra trường

để đi vòng quanh Pháp và xin lỗi họ hàng của bà cô, vì ông cô đã cưới rồi để bà lại ở Mỹ sau chiến tranh. Trong những chuyến đi, cô cải thiện kiến thức về thứ ngôn ngữ mà bà đã rất siêng năng dạy cô. Nhưng chưa bao giờ cô nghe thấy tiếng Pháp được nói theo kiểu này.

Con ngựa dừng lại đột ngột và Jessica gần như thờ phào nhẹ nhõm. Bây giờ, cô có thể tìm cách trèo xuống rồi chạy trốn.

Nhưng sự khuây khỏa của cô chỉ được ngắn ngủi thế thôi. Trước khi có thể động dậy, cô đã bị túm quanh thắt lưng và ấn phịch xuống phía trước chiếc yên ngựa cao, vắt một chân qua vai ngựa và chân kia thì gác trên đùi của một người đàn ông.

Và đó chính xác là thời điểm cô nhận ra có điều gì đó vô cùng sai ở đây.

Không nói đến việc chẳng hiểu sao cô đã bị lạc khỏi lâu đài trong sương mù. Không nói đến việc những người đàn ông xung quanh cô đang nói thứ tiếng Pháp bằng khẩu âm lạ lẫm ở giữa một miền quê nước Anh. Không, cái thực sự làm cô đau đầu là chiếc yên ngựa trông giống giống mấy cái thời Trung Cổ trong lâu đài của Henry. Ai lại dùng những thứ thế này? Tên còn đồ đang bắt cô chẳng? Cô không muốn nhìn hắn, nhưng cô biết sớm hay muộn, cô cũng sẽ vẫn phải nhìn. Đây là lúc tốt nhất để xác định thảm cảnh của cô.

Cô hít một hơi thật sâu và nhìn lên.

Đang nín thở, cô lập tức thở ra.

Anh ta, cô nuốt nước miếng để khỏi bị sặc, là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô từng thấy. Một vết sẹo xấu xí kéo dài từ thái dương xuống má rồi chạy đến tận dưới cằm anh ta. Nhưng dù vậy vết sẹo sạm màu cũng chẳng thể làm giảm đi vẻ đẹp trai của anh ta. Khuôn mặt anh ta góc cạnh và nghiêm nghị ngay cả trong bóng đêm sâu thẳm. Anh ta có mái tóc đen nhánh và một đôi mắt đầy hoài nghi.

Đang băn khoăn thì cô cảm thấy mình được kéo xuống ngựa nhờ một bàn tay luồn vào tóc. Cô không thể hiểu được, nhưng bằng cách nào đó, người đàn ông ấy có thể vừa ôm cô trong tay, vừa xuống ngựa mà không gặp khó khăn gì. Jessica kéo tóc mình lại để khỏi đau. Lúc cô đang đứng thì có tiếng nắm đấm chạm vào da thịt.

Cô ngẩng lên vừa đúng lúc nhìn thấy một người đàn ông cười ngựa ngã ngựa ra sau và chửi thề. Khi hắn đang chạm vào cái mũi chảy máu của mình, cô chỉ đoán hắn là người giết tóc cô và bị ăn đòn vì làm thế.

Hắn có mái tóc sáng màu và một khuôn mặt hẳn rõ sự khó chịu. Khuôn mặt đó, cùng với cái mũi be bét máu, tất nhiên là đã nhấn lại vì tức giận. Hắn quát tháo gì đó với vị cứu tinh của cô. Jessica biết ngay cô không có ý muốn tìm hiểu tên này, nhất là khi hắn bỏ tay khỏi mũi và rút ra một thanh kiếm. Hắn vung kiếm qua đầu nhưng lại có vẻ loạng choạng như không tỉnh táo.

Jessica cảm thấy miệng mình há ra. Hoặc là cô đang mơ hoặc là đường huyết của cô đang tụt xuống nhanh chóng. Cô nhìn người trên ngựa khua khoảng thanh kiếm như thể đang nghiêm túc nhưng rồi cô nhận ra một điều khác.

Người đàn ông đứng cạnh cô chẳng buồn phản ứng lại. Anh ta cũng có kiếm. Cô biết vì chuôi thanh kiếm đang cọ vào người cô. Chuyện vị cứu tinh của cô - cô chắc chắn muốn gọi anh ta như thế, còn hơn là người đáng sợ mang kiếm - cũng đeo một thanh kiếm cũng đủ làm cô muốn ngồi xuống để suy nghĩ thấu đáo.

Cô suy nghĩ mất một lúc. Sau đó, cô nhận ra rằng vị cứu tinh của cô đang nói gì đấy. Chỉ bằng giọng nói, anh ta cho thấy việc ở trong tầm mắt anh ta chẳng vui vẻ gì. Jessica lập tức quyết định đối đầu với người này sẽ là giải pháp cuối cùng. Có lẽ, cô có thể dùng con ngựa của anh ta trốn đi trong lúc anh ta đang bị phân tán sự chú ý. Cô lui người dần về phía sau. Chẳng có lý do gì để không dùng anh ta làm lá chắn trong khi có thể.

Jessica nhìn qua vai anh ta thấy người đàn ông kia vẫn đang ngồi dạng chân trên lưng ngựa, ánh kiếm sáng lấp lánh đang dần giờ lên cao. Dường như hắn đang quyết định điều gì đó. Hắn cho thanh kiếm của mình trở lại bao và thúc vào hông ngựa. Con vật hí lên rồi chồm về phía trước. Người đàn ông phóng vụt qua. Chỉ sau khi lớp bụi tan hết, Jessica mới nhận ra là cô đang nín thở. Sau đó, cô nhận ra một điều khác.

Người đàn ông đang nắm chặt cổ tay cô vừa mới đánh bại một người đàn ông khác cũng to cao không kém, ngồi trên yên ngựa với một thanh kiếm được rút ra. Vậy mà anh ta vẫn giành chiến thắng

chỉ bằng lời nói.

Anh ta quay lại và nhìn xuống cô. Mỉm cười khi đối diện với khuôn mặt dữ tợn không phải là chuyện dễ. Nhưng cô vẫn có thể lên tiếng.

“Cảm ơn,” cô nói nhưng lại nghe như một tiếng than rầu rĩ. “Chắc thế.”

Anh ta nhún vai, coi như ghi nhận lời xin lỗi của cô rồi gạt đi. Anh ta đặt tay lên eo Jessica làm cô giật bắn mình ngạc nhiên.

“Buông tôi ra,” cô nói, cố đẩy anh ta ra. “Tôi nghiêm túc đấy, thưa anh. Tôi biết ơn sự giúp đỡ của anh, nhưng giờ tôi ổn rồi. Bây giờ, thì xin anh thứ lỗi...”

Cô thở hít vào một hơi ngạc nhiên khi người đàn ông này dễ dàng bế bổng và quăng cô lên trên yên ngựa. Cô thậm chí còn không có thời gian để chỉnh lại chiếc váy khi phải ngồi dạng chân trên ngựa. Anh ta nhảy vọt lên ngồi phía sau.

Mọi thứ không theo kế hoạch mà cô đã tính.

Nhưng trước khi cô kịp phản đối, người đàn ông đã vớ lấy dây cương, rồi thúc ngựa đi về phía trước. Jessica nắm chặt phía trước yên ngựa và cầu nguyện cô sẽ lành lặn trở về nhà, giả sử thực sự là họ đang trên đường trở về nhà. Mặt trời đã xuống núi và hoàng hôn đang nhanh chóng phai dần. Cô đã thử hết sức mình để đoán nơi họ đang đến. Như thế thì cô mới nhẹ nhõm một chút. Cảm giác như được trở về ngôi nhà của ngài Henry vậy.

Cô nghe thấy một vài âm thanh trước khi có thể thấy rõ mọi thứ. Cô có thể nghe thấy tiếng súc vật kêu la. Có tiếng đàn ông hét lên và cười ầm ĩ. Có tiếng người nói bằng thứ ngôn ngữ cô không hiểu được. Những âm thanh gợi cô nghĩ đến một khu chợ nhộn nhịp với các lái buôn lớn tiếng khoe khoang sự vượt trội của hàng hóa. Nhưng những âm thanh này đáng ra không nên xuất hiện. Vườn nhà Lãnh chúa Henry luôn rất yên tĩnh và chắc chắn, thị trấn thì không ở gần thế này. Hơn nữa, khách du lịch đã không còn ở đây nữa rồi.

“Lãnh chúa Henry đã làm cái...” Giọng cô nhỏ dần khi thấy một thứ rất lớn đang hiện dần ra sau lớp sương mù.

Không, không phải là lớn, mà là khổng lồ.

Cô đang kiểm chế không hét ầm lên.

Đó là một tòa lâu đài. Tòa lâu đài ở đúng vị trí ngôi nhà của Lãnh chúa Henry. Thật ra, cô thấy nó khá giống tòa lâu đài mà Archie đã thô lỗ vác cô ra khỏi khoảng hai giờ trước.

Và ở đó, ngay vị trí sân vườn là một cây cầu. Một cây cầu còn dùng được, với những người đàn ông cưỡi ngựa và những ngọn đuốc sáng rực. Jessica ngược mắt nhìn tường thành nơi có ít nhất ba tầng gác trên cao và giật mình khi thấy những người đàn ông đang đi qua đi lại bên trên. Những lính canh với chiếc mũ giáp sắt lấp lánh ánh bạc dưới ánh trăng.

Thế nhưng chẳng thấy bóng dáng ngôi biệt thự Victoria xinh đẹp mà cô đã đem lòng yêu mến đâu.

Jessica cố gắng thoát khỏi yên ngựa, nhưng người đàn ông vẫn ghì chặt cô trong vòng tay. Cô nắm lấy dây cương ở phía trước, nơi bàn tay anh ta đang nắm và giật mạnh. Con ngựa thiến chồm lên và người đàn ông phía sau lằm bằm chửi thề. Jessica kéo dây cương lại một lần nữa, cố gắng quay đầu con ngựa lại. Cô thúc mạnh gót chân của mình vào hông ngựa. Con ngựa lại lồng lên. Jessica thả dây cương ra và huých người phía sau thật mạnh. Anh ta loạng choạng. Jessica lại giật dây cương và huých thêm cái nữa làm anh ta ngã xuống đất. Jessica quay đầu con ngựa và đạp gót chân của mình vào sườn nó.

“Đi đi!” cô hét lên. “Allez, con ngựa ngu ngốc!”

Lạy Chúa, con ngựa đã nghe lời. Jessica vuốt nhẹ đầu nó và để cho gió mạnh tạt vào khuôn mặt cho đỡ hoảng loạn. Cô sẽ thoát khỏi chuyện này ngay khi cô thấy đường và ra tới quán rượu. Cô chỉ cần tìm một cái điện thoại. Lãnh chúa Henry sẽ giải quyết tất cả.

Cô nghe thấy tiếng huýt sáo chói tai cùng những tiếng lằm bằm ngay cả trước khi cô thấy con ngựa thiến đứng khựng lại. Cô giật dây cương, hoàn toàn mất kiểm soát. Cô chẳng thể làm gì ngoài việc tận hưởng chuyến đi. Nhưng chẳng được lâu.

Cô ngã ngựa xuống đất, choáng váng. Cô thoáng nghĩ đầu mình chưa đập vào đá trước khi cô nhận ra mình không thở được. Không chút nào cả.

Cô cố gắng hít thở, thật đấy. Đôi mắt cô mở lớn, hướng về những vì sao, cố làm cơ thể có phản ứng. Sau đó, cả bầu trời của cô bị che khuất bởi hình bóng người đàn ông kia, chân ở hai bên

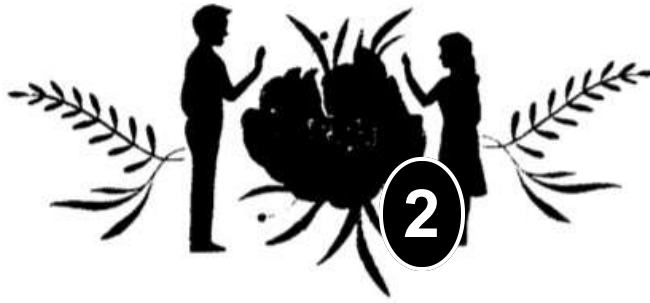
người cô, nhìn xuống, ngực phập phồng. Đây là người đàn ông đẹp nhất cô từng gặp cũng có sao. Anh ta đeo kiềm bên hông cũng có sao. Ngay cả cái cau mày hay cách cái cau mày làm nổi bật vết sẹo trên khuôn mặt nghiêm nghị cũng không làm cô sợ.

Thứ duy nhất làm cô phiền lòng là con ngựa chết tiệt của anh ta. Hình như nó đang cố đền bù cho việc hất cô xuống đất bằng cách thở phì phò và nhử dãi lên trán cô. Người đàn ông xua con ngựa ra chỗ khác và lăm bắm vẻ chán ghét.

Một người đàn ông sẽ yêu cô nhiều như yêu chính mình.

Jessica mỉm cười gượng gạo. Đó là những gì cô mong ước, phải không? Đúng và cũng có câu nói thường đi kèm với ước muốn: Cẩn thận với những gì bạn ước vì có khả năng nó sẽ thành hiện thực.

Thế giới của cô xoay mòng mòng trước khi cô có thể đưa ra bất cứ chiêm nghiệm nào cho sự trớ trêu của câu nói đó.

Richard - chủ lâu đài Burwyck-trên-biển suốt 30 năm qua đã sống những ngày tháng tươi đẹp hơn những ngày gần đây. Tuy nhiên, vào thời điểm này, anh bắt đầu tự hỏi liệu những những ngày đau khổ vừa qua có trở thành cuộc sống của anh về sau này không. Anh nhìn xuống người phụ nữ đang nằm ngất xỉu dưới mặt đất và đem cô thêm vào những sự kiện đã xảy ra với anh kể từ khi mặt trời mọc vào bốn ngày trước đó.

Khởi điểm của những biến cố này là yêu cầu từ em trai anh, Hugh. Cậu ta muốn anh giúp giải quyết một mâu thuẫn quyết liệt.

Thông thường, Richard sẽ để thuộc hạ làm những việc đó, nhưng anh lại muốn tự sửa những bức tường thùng lỗ của lâu đài - chúng đã ọp ẹp lắm rồi. Một người sáng suốt sẽ mặc kệ những rắc rối. Một trong những người chị em mà anh đã không nói chuyện kể từ khi cô ấy kết hôn 10 năm trước vì người chồng không quan tâm đến bên ngoài. Một người chị em khác và chồng chị ấy đã chết bởi bệnh lao phổi trong khi anh đang ở xa, còn anh thì cũng không muốn về để tiễn đưa họ.

Vậy là anh chỉ còn hai người em trai, Hugh và Warren. Hugh thừa hưởng di sản của người chị đã mất của Richard và chồng chị ấy, một phần bởi vì cha bọn họ muốn thế và một phần vì đó là một nơi tồi tàn chẳng ai thèm ngó ngang tới. Vì Hugh là người nhà nên Richard mới cân nhắc đề nghị của cậu ta. Anh khẽ cau mày. Lòng trung thành chết tiệt. Anh đã đầu hàng tham vọng về một gia đình gia giáo như đầu hàng một cơn sốt, gạt sang một bên suy nghĩ của riêng mình rồi đóng gói hành lý đến Merceham - tất cả cho mục đích cao quý là vun đắp tình cảm gia đình nhiều nhất có thể.

Anh thấy Hugh nằm bẹp trên giường, rõ ràng là hậu quả của việc bị một ả lẳng lơ trong lâu đài quyến rũ. Richard đã làm phúc cho tên ngốc này bằng việc gạt cô ả đang nằm trên người cậu ta xuống. Khi Richard biết được toàn bộ câu chuyện, anh đã muốn để Hugh chết ngạt dưới ngực cô ả, vì vụ tranh chấp quyết liệt cậu ta nói hóa ra chỉ là hai gã đàn ông tranh chấp một cô nàng. Hugh đã chìm đắm trong rượu bia và gái gú nên đến tận ngày hôm sau, cậu ta cũng chẳng thể đưa ra bất kỳ lời giải thích hợp lý nào cho việc tại sao lại không thể tự mình giải quyết vấn đề đó. Richard nghi ngờ rằng mục đích của Hugh là để có cơ hội biến anh thành kẻ ngốc.

Richard không vui cho lắm.

Anh quên đi yêu cầu của em trai bằng cách đi săn, cũng chẳng phải vì muốn phân tâm, mà chỉ là để xem những gì còn sót lại tại Merceham. Hugh là chủ nhân của vùng đất này, ai mà biết chuyện gì đã xảy ra. Richard thoáng nghĩ đến việc để vài mũi tên đi lạc bắn thẳng vào mông Hugh để trừ nợ vụ cậu ta bắt anh giải quyết rắc rối hộ mình.

Tuy nhiên, thay vì bữa tối, Richard lại tóm được cô gái này.

Anh nhìn xuống người phụ nữ dưới đất và cau có. Ừ, ít nhất cô đã không chết, mặc dù anh tin rằng lúc tỉnh dậy, cô cũng đau đầu đến thà chết đi còn hơn. Khi anh nhìn thấy cô văng khỏi con ngựa, anh đã biết là sẽ tìm thấy cô ngã giữa bãi đá. Anh đã nguyên rửa sự ngu ngốc của mình ngay thời điểm tiếng huýt sáo vang lên, nhưng cô ả chết tiệt này, anh còn làm thế nào được nữa? Để cô ta ra đi với con ngựa của mình? Ít nhất thì lúc ấy, thuộc hạ của anh đã đi trước nên không phải nhìn thấy chủ nhân mình nhục nhã ngã ngựa.

Anh nhìn chăm chăm vào kẻ trộm ngựa. Trông cũng xinh, anh nghĩ. Thật vậy, bất cứ ai cũng sẽ cho rằng cô có vẻ đẹp rất khỏe khoắn. Thân hình cân đối, da dẻ mịn màng. Trong giây lát, anh rất muốn kiểm tra rằng cô nhưng rồi nhớ ra cô là một người phụ nữ chứ không phải ngựa.

Hình như, anh đã đi hơi quá giới hạn của phép lịch sự.

Anh dồn sự chú ý của mình vào bí ẩn về danh tính của cô. Cô phục sức như một tiểu thư quý phái nhưng lại nói thứ tiếng Anh nông dân cùng khẩu âm mà ngay cả những nông nô thấp kém nhất cũng không bằng. Cô cũng cố nói một vài từ bằng ngôn ngữ của

anh, nhưng anh cũng không hiểu lắm. Anh nhận ra điều gì từ cô?

“Cô thật khó hiểu, cô gái khờ,” anh lẩm bẩm cụt lủn. Như thể anh có thời gian để làm bất cứ điều gì khác ngoài trừ kết thúc những việc tào lao tại Merceham và tiếp tục hành trình của mình. Thực sự, anh đã lãng phí quá nhiều thời gian cho em trai của mình rồi.

Và bây giờ lại có một người phụ nữ bất lực cần anh chăm sóc. Anh đã có thể mặc cho cô bị chà đạp. Nhưng bây giờ, anh không có sự lựa chọn nào ngoài trừ việc đưa cô đến nơi an toàn.

“Những lời thề hiệp sĩ chết tiệt,” anh càu nhàu trong khi bàn tay rờ trên khắp cơ thể cô, kiểm tra xem có chỗ nào bị gãy không. Những thứ thế này chẳng có ích lợi gì với anh ngoài việc ép anh lôi ra cái tinh thần hiệp sĩ cũ rích để giúp đỡ người khác dù có khi họ sẽ sống tốt nếu anh không giúp.

Ồ, ít nhất là anh không tìm thấy bất cứ tổn thương gì trên người cô. Anh trượt một cánh tay xuống dưới vai cô, cánh tay khác thì luồn dưới đầu gối cô và vừa lẩm bẩm vừa nhấc cô lên. Cô không quá nặng, nhưng khá cao làm anh hơi khó bế. Một người con gái cao không phải là vấn đề với anh. Anh đã chán ngán mấy cô nàng mà anh phải cúi gập người xuống để hôn, chứ chưa nói đến hôn họ khi lên giường. Mang một cô gái cao một chút lên giường có khi sẽ cứu anh thoát khỏi tai họa vẹo cổ.

Không phải anh muốn làm mấy điều đó với cô gái này. Anh không biết cô là ai. Ở tuổi này, có lẽ cô đã là vợ ai đó hoặc là một góa phụ. Cô cũng có thể là con gái của một nhà quý tộc nhưng miệng lưỡi sắc lẹm nên không lấy được chồng.

Anh thở dài. Có lẽ anh sẽ mang cô về, chuẩn bị và đóng gói đồ đạc rồi tiếp tục công việc của bản thân. Để lại một người phụ nữ không có năng lực tự vệ chỗ em trai anh không hay cho lắm, nhưng anh cũng thấy không nên mang cô về lâu dài của mình. Hơn nữa, cô là gì của anh? Anh đã cứu cô khỏi những con chó của Hugh. Cô không thể yêu cầu gì thêm nữa.

Richard dừng lại và ngoái ra đằng sau. “Này, con ngựa chết tiệt kia, đến đây! Mày không phải cảm thấy tội lỗi khi đã hắt văng cô nàng này đâu.”

Con ngựa ngoan ngoãn chạy đến rồi thúc nhẹ vào cùi chỏ Richard, như thể cúi xuống gần người phụ nữ được ẵm trên cánh

tay chủ nhân. Mỗi lần con ngựa thúc một cái, Richard lại mắng nó. Anh không muốn nghĩ đến gánh nặng trên tay. Trời ạ, anh còn không muốn nghĩ nữa. Cuộc sống đơn giản biết bao trước khi tin cha anh qua đời đến tai anh. Trốn tránh trách nhiệm dưới lớp áo của một lái buôn thật ra rất có lợi. Pháp tươi đẹp, Tây Ban Nha ngập nắng và nước Ý cách Anh xa đến nỗi Richard đã gần như quên đi dòng tộc của mình. Đáng ra, anh không nên về nhà. Anh không muốn một nước Anh ảm đạm và những bóng ma hồi ức mãi ám ảnh cuộc đời mình.

Anh bước qua một đồng phân khi ôm người phụ nữ vào sân trong của lâu đài. Càng lúc anh càng muốn trở về lâu đài của mình. Lâu đài Burwyck-trên-biển sẽ là một nơi tuyệt vời sau khi được sửa chữa. Những làn gió biển sẽ quét sạch mùi khó chịu của cuộc sống hàng ngày, không giống như cái địa ngục mà Hugh gọi là nhà này.

Richard đá mở cửa đại sảnh rồi sải bước vào trong. Những thứ linh tinh lầy lội tràn ngập khắp nơi và anh phải cố gắng để đi vững. Ôm theo gánh nặng trên đôi tay, anh băng qua lò sưởi lớn nơi trung tâm sảnh và chớp mắt vì khói ngập phòng. Lâu đài Burwyck sau khi sửa sang sẽ được thiết kế hợp lý hơn, sẽ có ống thông khói ra ngoài. Đôi mắt anh sẽ chẳng bao giờ bị cay xè như vậy.

“Em cho anh mang cô ta vào đây bao giờ thế?” một tiếng hỏi lớn vang lên.

Richard chậm bước rồi dừng lại, sau đó, từ từ quay đầu và nhìn em trai mình. “Gì cơ?”

“Đây là nhà em, Richard,” Hugh nói. “Ai vào phải được em cho phép.”

Một thanh niên nhảy ra khỏi ghế bên cạnh Hugh và phi về phía cầu thang. Richard nhìn em út của anh, Warren, mắt hút ở trên tầng. Ít nhất trong nhà còn ai đó có chút thông minh. Đáng tiếc điều này không phải để nói về Hugh.

Richard quay lại và bước tới bên chiếc bàn cao. “Cậu đang nói gì cơ, Hugh?”

Hugh nhìn người phụ nữ làm Richard chột cảm thấy cơn ớn lạnh lan dọc cột sống. Không, anh sẽ không để cô gái tội nghiệp này ở đây, cô ta đường nào cũng khổ rồi. Anh không có thời gian giải cứu ai hết!

“Em thấy cô ấy đầu tiên nhé,” Hugh nói, mắt ánh lên tia sáng thiêu đốt. “Em nghĩ cô ấy là tiên nữ.”

Đó là điểm khác nữa ở Hugh: Cậu ta là kẻ mà những người tử tế sẽ nghĩ là bị điên.

Richard thở dài. “Cô ấy không phải tiên nữ.”

“Cô ấy hiện ra từ một ngọn cỏ,” Hugh nói. “Em biết cô ấy là gì rồi.”

Hugh làm dấu thánh, rồi một số động tác nữa mà Richard không muốn tìm hiểu xem để làm gì rồi nhổ nước bọt qua vai trái.

Richard cố mím môi, nhưng anh không thể không nói. “Vai phải, Hugh,” anh nói một cách dứt khoát. “Vai phải đối với tiên.”

Hugh nhìn có vẻ kinh hoàng như thể đang chờ cô gái trẻ thức tỉnh rồi chén luôn cậu ta. “Thế á?”

“Chắc chắn,” Richard nói. Chết tiệt, đáng ra anh nên giữ im lặng. Điều cuối cùng anh muốn là em trai mình chuẩn bị phát điên. Nhưng mong muốn trả thù Hugh vì chuyển đi tới Merceham lại mạnh hơn lý trí.

Cuối cùng, Richard quyết định rằng Hugh dễ chịu hơn khi cậu ta say. May mắn cho mọi người là cậu ta thường xuyên say.

Hugh nhổ nước bọt thật nhiều lần cho đến khi chẳng thể cố gắng thêm được nữa. Sau đó, cậu ta ngồi xuống và nhìn người phụ nữ.

“Em vẫn nghĩ là em nên giữ cô ấy,” cậu ta khẳng định.

“Không. Điều đầu tiên cậu đã làm là bỏ mặc cô ấy với đám chó săn.”

Hugh dời mắt khỏi gánh nặng trên tay Richard và nhìn anh trai mình. “Đúng. Nhưng giờ em đã nghĩ khác rồi.”

“Quá muộn.”

“Đây là lãnh địa của em,” Hugh khẳng định. “Đó là sự thật.”

“Đúng, cậu có nó là nhờ ta,” Richard nói.

“Em có được nó một cách chính đáng,” Hugh vừa nói vừa khó chịu xoay người trên ghế. “Em có được nó...”

“À, bằng cách nịnh cha trước khi ông mất và nhờ ta không muốn cái nơi tồi tàn này.”

“Em không cần anh...”

“Có đấy,” Richard cắt ngang. “Có đấy. Hay là cậu đã quên cách sống ở Anh như thế nào.”

“Em chẳng quên gì hết,” Hugh nói, vùi người xuống ghế và cau có như một đứa trẻ. “Và ngay cả khi em có quên thì em cũng không cần anh giúp đỡ để hiểu điều đó.”

“Ta nói là cậu sẽ quên và cậu cần ta,” Richard dứt khoát nói. “Để ta nhắc nhở cậu phải tiếp đãi thế nào. Khi vua Henry hạ cố đến nhà ta, ta sẽ cúi đầu trước mặt Người, hôn tay, mời những món ăn ngon nhất và đảm bảo rằng Người được phục vụ bởi những cô gái mua vui. Và ta đã làm được điều đó, nên hãy nhắc lại cùng ta, Hugh, vì Người là chủ nhân của ta và ta là chư hầu của Người.”

Hugh im lặng.

“Bây giờ,” Richard nói tiếp, “mặc dù cậu có vẻ không nhớ được, nhưng ta vẫn là lãnh chúa của cậu. Tất cả những thứ này” - anh liếc mắt nhìn quanh đại sảnh - “Tất cả những thứ phục sức lộng lẫy cậu đang được hưởng, Hugh, đều là nhờ ta. Người anh em, hãy nhớ rằng tất cả các thứ cậu có, từ những cô tình nhân phóng đảng đến thứ tầm thường nhất như chiếc nồi nấu súp, tất cả đều xuất phát từ ta. Và ta có thể lấy đi mọi thứ trong nháy mắt.”

Hugh mở miệng, nhưng Richard dứt khoát lắc đầu. “Đừng. Ta có rất nhiều hiệp sĩ xứng đáng làm chư hầu và chăm sóc gia sản của ta cẩn thận hơn cậu. Và nếu cậu nghĩ rằng ta không có gan làm thế thì cậu đã nhầm rồi đấy.”

“Cha sẽ không bao giờ tha thứ cho anh,” Hugh lầm bầm.

Richard đánh mắt luôn chút kiên nhẫn còn lại. Liệu cha có bao giờ nghĩ rằng ông có một gia đình?

Thề có Chúa, thằng nhãi này là một tên ngốc.

“Đừng bao giờ nhắc đến ông ấy trước mặt ta một lần nữa,” Richard lạnh lùng nói. “Ông ấy đã chết và thối rữa trong địa ngục, nơi ông ấy thuộc về và cậu cũng sẽ chung số phận nếu tiếp tục khiêu khích ta thêm nữa. Mang nước tắm và đồ ăn lên phòng ta ngay. Và mang thêm một chiếc áo choàng không có rạn nứt trong lâu đài này có một thứ như thế,” anh nói thêm khi sắp bước xa khỏi bàn.

“Em thấy cô ấy đầu tiên,” Hugh khẳng định. “Em nhìn thấy tiên nữ đầu tiên và em sẽ có được cô ấy!”

Richard mặc kệ cậu ta. Anh không còn kiên nhẫn với Hugh hay ý tưởng ngớ ngẩn của cậu. Richard không tin vào tiên nữ, hoặc những hồn ma được cho là đang ám ảnh những khu rừng giữa Merceham và Burwyck-trên-biển. Anh đã có đủ rắc rối cho mình nên chẳng có hơi để lo lắng về những điều không thể nhìn thấy và không tồn tại. Đáng tiếc là Hugh không được như thế.

Anh cảm thấy ánh mắt Hugh nhìn xoáy vào lưng mình khi anh lên cầu thang, nhưng anh mặc kệ. Hugh muốn nghĩ gì thì nghĩ. Richard không sợ cơn giận dữ nhỏ bé của em trai mình.

Richard tiếp tục đi lên và suýt va vào em trai út của anh, người đang nép sau bức tường ở khúc quanh của cầu thang.

“Đừng trốn nữa, thằng ngốc này,” anh gắt. “Mở cửa cho ta, rồi tìm đội trưởng John đi. Ta định đi lúc bình minh.”

“Em không ở lại đây đâu, Richard,” Warren nói rồi bước nhẹ lên cầu thang trước mặt anh.

“Cậu phải nghe lời ta.”

“Em đã 16 tuổi rồi. Nên em sẽ làm những điều em muốn!”

Nếu không phải đang vương ôm người phụ nữ này thì Richard đã có thể đá cậu em trai út của mình một cái từ phía sau. Nhưng nói thật thì anh không thể trách Warren vì muốn rời đi. Mười năm ở cùng cha của họ, Geoffrey, rồi với Hugh sau khi ông chết chắc hẳn rất khủng khiếp. Richard biết anh nên đón Warren về sớm hơn, nhưng anh đang phải vật lộn với rất nhiều vấn đề của riêng mình và không có thời gian để trông nom một đứa trẻ.

Anh bước vào một căn phòng và nhẹ nhàng đặt gánh nặng trên tay xuống giường.

“Thánh thần ời, cô ấy xinh quá,” Warren thở khế. “Anh không muốn cô ấy, đúng không?”

Richard tóm lấy vạt áo dài phía sau em trai mình và kéo cậu đi. “Không và cậu cũng thế. Chúng ta không biết gì về cô ấy và ta có cảm giác cô ấy còn có điều gì đó khác. Chúng ta chỉ biết cô ấy là một người quan trọng. Điều đó đủ để đặt cô ấy ra khỏi tầm với của ta và cậu rồi.”

“Anh có nghĩ cô ấy là một nàng tiên không?”

Richard liếc mắt nhìn em trai mình một cái, hy vọng cậu sẽ hiểu.

Warren nuốt nước bọt, sau đó hướng sự chú ý trở lại với người phụ nữ. “Anh nói đúng,” cậu nói. “Cô ấy là một quý tộc. Cứ nhìn bộ quần áo cô ấy mặc là biết.”

Richard đưa tay lên đầu em trai mình, hướng cậu về phía cửa và đẩy cậu một cái. “Đi đi và làm như ta bảo cậu.”

Warren dừng lại ở ngưỡng cửa. “Tại sao anh không đến đón em, Richard?”

Chỉ có trẻ con mới đi thẳng vào vấn đề mà không nói vòng vo. Richard cảm thấy tội lỗi ghen lại trong cổ họng. Ít ra anh cũng phải tìm một nơi cho Warren ở tạm. Đúng là anh đã bất cẩn và cảm giác tội lỗi đó đè nặng trên vai. Anh nhìn xuống giường, vào tường, vào cửa sổ - bất cứ nơi nào nhưng không dám nhìn vào em trai mình.

“Ta có việc phải làm.”

“Nhưng anh đã về nhà được ba năm và chẳng nói lời nào!”

“Ta rất bận.”

Warren im lặng một lúc lâu, đủ lâu để khiến Richard thấy không tự nhiên. Thề có chúa, anh đã rất bận rộn. Anh cần xây lại lâu đài, cần quên những ký ức, cần tránh uống rượu. Anh đã không còn lòng dạ nào để nghĩ đến một đứa trẻ, người mà nhiều năm trước nên được gửi đến một lâu đài của ai đó để ở nhờ.

Một tiếng sụt sịt đột ngột vang lên trong sự im lặng của căn phòng và Richard cứng người. Nước mắt? Không, không phải nước mắt! Warren đã quá tuổi để khóc nhè, đúng không? Richard cố gắng kiềm chế ham muốn trốn chạy mãnh liệt.

“Đừng bỏ em ở đây,” Warren nức nở cầu xin. “Xin anh đấy, Richard.” Cậu đột nhiên quỳ xuống, nắm lấy tay Richard. “Anh trai, em cầu xin anh. Nếu anh thương xót em...”

Richard lập tức rút tay lại. “Không. Ta sẽ không để cậu chết dần chết mòn ở đây. Đến ta còn không chịu nổi quá một tuần. Tìm John, sau đó đóng gói hành lý. Chúng ta sẽ cùng đi vào sáng sớm.”

Warren đứng lên và ôm Richard một cái. Rồi cậu nhanh chóng buông ra trước khi Richard kịp đẩy cậu.

“Tuân lệnh, thưa Lãnh chúa!” cậu reo lên vui vẻ. “Em sẽ làm ngay lập tức!”

Richard chờ đợi cho đến khi cửa đóng lại sau lưng mới nhìn xuống sàn nhà. Dấu ấn đầu gối của Warren để lại vết lõm mờ trên thảm. Richard cau mày. Ủy mị. Thật là lãng phí năng lượng! Không, anh không có thời gian cho những thứ tương tự. Trong quá khứ, sự ủy mị chẳng có ích lợi gì cho anh. Những xúc cảm cha đã dạy anh chỉ là những nắm đấm hoặc một chiếc thắt lưng. Nếu đã từng có sự dịu dàng nào trong tâm hồn Richard thì thứ cảm xúc ấy cũng bị roi vọt giết chết lâu rồi.

Anh bước đến bên cửa sổ và mở toang những cánh cửa chớp, hy vọng không khí đêm trong lành sẽ giúp thanh tỉnh đầu óc. Nhưng anh nhận ra trời đã mưa và mưa chỉ càng làm mùi hôi thối từ sân trong lan ra khắp xung quanh pháo đài đá. Nhưng anh vẫn cố gắng hít sâu. Đúng, anh ít có thời gian cho tình cảm. Anh có nguyên một lâu đài cần xây dựng lại. Anh cũng không muốn gì hơn thế. Một lâu đài đẹp nhìn ra biển, nơi anh có thể tìm được bình an.

Anh đã dành 18 năm đi du ngoạn. Đầu tiên anh làm cận vệ cho người ta. Sau đó, anh tự lập, rồi nhiều người tìm đến dưới trướng anh. Trong nhiều tháng, mỗi đêm, anh đều ngủ ở một nơi khác nhau, nếu may mắn thì được nằm trên giường, còn không thì nằm đất. Anh biết đến sợ hãi, biết đói và biết sự ham muốn. Và anh trải qua quá nhiều lần những điều đó trong đời. Những gì anh muốn lúc này là cuộc sống ổn định trong một lâu đài sạch sẽ, ngăn nắp và mặc kệ thế giới. Trong 1 hoặc 2 năm gì đó, anh sẽ cưới một cô dâu dễ bảo, có một đứa con, sau đó để cho cô ấy đến nơi nào đó trong số đất đai của anh, nơi cô không làm phiền anh thêm nữa. Anh sẽ có người thừa kế và sự yên bình.

Và thế là sau 30 năm, anh cũng sẽ được hạnh phúc.

Có tiếng của vị đội trưởng gọi anh từ hành lang. Richard quay người và bước về phía cửa. Anh dừng lại và nhìn một cái lên giường. Người phụ nữ này cũng khá xinh. Còn sự anh dũng thì có lẽ bằng chứng xác đáng nhất chính là việc cô thành công đẩy anh vắng ra khỏi yên trên chính con ngựa của mình.

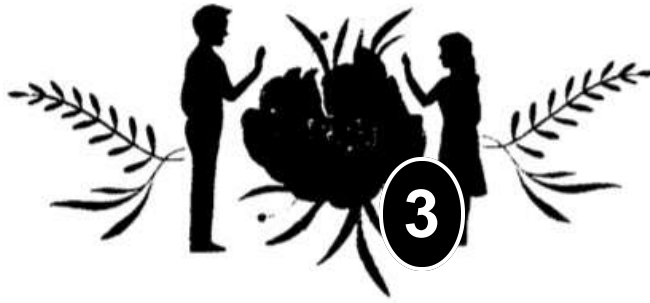
Nhưng cô chắc chắn không phải kiểu dễ bảo. Điều đó khiến cô trở nên không phù hợp.

Anh thờ dài. Khả năng cao là anh sẽ phải mang cô về nhà của mình. Có lẽ, anh có thể dành 1 hoặc 2 phút để hỏi cô và quyết định nơi cô muốn đi. Hoặc anh có thể để Warren làm việc đó.

Ừ, đó có vẻ là cách hợp lý nhất. Như thế thì em út của anh sẽ có cái để làm và người phụ nữ này sẽ không cản đường anh nữa. Nói thật thì anh đã suy nghĩ về cô nhiều hơn cần thiết. Anh sẽ tìm hiểu danh tính của cô rồi gửi cô về nhà.

Sau đó, anh sẽ dành hết tâm trí cho lâu đài của mình, ngay từ đầu đã nên thế. Mặc kệ Hugh.

Anh vừa rời phòng vừa nguyên rửa.

Jessica thức dậy khi thấy có người giặt giặt quần áo của cô. Những người giúp việc của Lãnh chúa Henry luôn rất siêng năng, nhưng cô thực sự không cần cởi đồ. Mặc đồ thể này cô vẫn ngủ ngon. Cô nhất định sẽ ngủ tiếp nhưng lần này sẽ không mơ thấy giấc mơ đáng sợ đó nữa. Thật là một cơn ác mộng khủng khiếp! Chó săn gào thét, những người đàn ông cầm kiếm, lâu đài, những con ngựa và tiếng huýt sáo. Có lẽ cô nên ngừng tự an ủi bằng sô-cô-la. Ai biết được nó nguy hại thế nào tới giấc mơ?

Cô đẩy bàn tay đang xâm phạm ra và cố gắng chui sâu vào chiếc chăn êm ái in những đóa hoa xinh đẹp màu vàng và xanh lá.

“Để tôi ngủ thêm đi mà,” cô lẩm bẩm. “Giấc mơ thật khủng khiếp.”

Một tiếng cười trầm thấp đáp lại cô, theo sau đó là một tiếng gì đấy giống như, “Ta sẽ cho nàng đủ thứ để mơ, sinh vật kỳ quái mọc ra từ bụi cỏ.”

Jessica cau mày. Đó không phải là tiếng nói của vị quản gia cứng nhắc nhà Henry.

Trong nháy mắt, Jessica tỉnh táo hoàn toàn. Trời đã sáng. Cô nhận ra điều đó vì cửa sổ bên trái đang mở và những làn gió Cực Nam thổi thẳng vào cô do không bị cản trở bởi các lớp cửa chớp gỗ sét. Hoặc có lẽ cô lạnh vì dây váy của cô bị tháo đến thắt lưng và nguyên một mảng lớn da thịt bị lộ ra.

Cô nhìn sang phải và thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi. Cô nhìn xuống. Rõ ràng gió rét bên ngoài chẳng ảnh hưởng gì tới hần. Có vẻ như cơn say cũng không phải trở ngại - dù chỉ bằng hơi thở, hần cũng đủ sức đánh gục cô rồi.

Sau đó, Jessica nhìn lên và nhận ra cô đã từng nhìn thấy chiếc mũ đó.

Có lẽ là cô vẫn đang mơ, hoặc là cô đã lạc vào bộ phim The Twilight Zone 2* .

Cô ráo rác nhìn quanh, nhưng xem ra Rod Serling 3* sẽ không đột nhiên bước ra từ sau những tấm thảm cũ kỹ.

** Một bộ phim truyền hình của Mỹ.*

** Người đã tạo ra “The Twilight Zone”.*

Chết tiệt. Cô gặp rắc rối rồi.

Trước khi cô có thời gian để suy ngẫm thêm nữa, cái tên đang hưng tình và sốt ruột kia lao vào cô, khiến cô phải lăn về phía bên kia giường để chạy trốn. Cô sẽ thoát được nếu như hấn không nắm lấy tóc cô.

“Á!” cô kêu lên, vội nắm lấy chân tóc để ngăn chặn cơn đau. “Tôi thực sự ghét thể này.”

“A, thế thì hấn nàng sẽ thích những chuyện xảy ra tiếp theo,” hấn tự tin nói khi kéo cô về phía mình.

Cô cố gắng với tay ra sau để yếu ớt đánh hấn một cái nhưng như thế chỉ khiến cô bị đập vào tai và làm đầu cô ong lên.

Có một điều chắc chắn là: cô đã có những buổi sáng tốt lành hơn.

Điều tiếp theo cô biết là lưng cô bị ấn xuống, chân hấn quẩn quanh hông cô và bàn tay thì hướng về phía cô. Cô che mặt, nhắm nhó. Cô chưa từng bị đánh, nhưng cô có cảm giác sau này, cô sẽ chẳng bao giờ nói thể được nữa.

Cô chờ đợi.

Nhưng cú đánh ấy không bao giờ hạ xuống.

Trên người cô bỗng nhẹ bẫng. Cô mở mắt vừa kịp thấy hấn văng vào tường. Hấn ngồi bệt trên sàn, sững sốt nhìn xem ai đã ném mình.

Jessica lăn khỏi giường trước khi cô có thời gian để làm điều tương tự. Cô đã chạy được nửa quãng đường ra cửa trước khi nhìn thấy ai đã cứu mình.

Là anh ta. Người đàn ông huyết sáo gọi con ngựa. Rốt cuộc, đây cũng không phải là mơ. Hoặc là cô đã bị mắc kẹt trong giấc mơ của mình, bị mắc kẹt mãi mãi với những nhân vật cô không có mong muốn được tìm hiểu thêm.

Cô do dự, bàn tay cô đặt trên cửa và nhìn vị cứu tinh mạnh mẽ lôi người đã nồng nhiệt đánh thức cô từ dưới sàn lên. Anh ta lại giáng cho hắn một đòn và tất nhiên kẻ tấn công cô lại gục trên sàn lần nữa.

Sau đó, người đàn ông ấy quay lại và nhìn cô. Biểu hiện của anh ta không có chút gì nhẹ nhàng hơn tối hôm trước. Thật ra, nó cũng vẫn chỉ như vậy thôi, thậm chí còn khó chịu hơn.

“Cô,” anh ta nói rõ ràng, “ta chắc chắn cô sẽ còn phiền phức hơn nữa.”

Lại là khẩu âm kỳ quái ấy. May mắn thay, nhờ sự bất mãn được nhấn mạnh trong giọng nói, cô không khó để hiểu được ý chính của câu nói.

Thế rồi, cô nhận ra những gì anh ta đang nói và cau có. Ít nhất thì cô cũng hiểu ra địa vị của mình với kẻ bắt cóc kiêm vị cứu tinh của cô. Thật thoải mái. Jessica cố gắng cười một cái.

“Tôi cảm ơn anh đã cứu tôi. Anh cứu tôi, đúng không?”

Mặt anh ta tối sầm lại. A, chẳng có khiếu hài hước gì cả. Jessica thầm ghi nhớ điều này nếu như trong tương lai, cô xui xẻo gặp anh ta lần nữa.

Cô nhận ra rằng phía trước chiếc váy cô mặc vẫn còn chưa cài lại nên cô vội kéo đầu sợi dây và buộc nơ rồi xoa hai tay vào nhau chờ đợi.

“Tôi sẽ đi ngay bây giờ,” cô nói rất nhanh, như thể cô phải đi thật. “Có việc phải làm, anh biết đấy.”

“Vậy cô sẽ đi đâu, thưa tiểu thư?”

Cô dừng lại. “Về nhà?”

“Vậy thì không được,” anh ta nói và giơ tay lên, “Ta không có thời gian đâu. Hãy đi theo ta. Cô hãy nói chuyện với em trai ta, Warren. Nó kiên nhẫn hơn ta, chắc chắn vậy.”

Phải. Cứ như thể cô thực sự sẽ đi đến nơi có trời mới biết với anh ta vậy. Cô đứng thẳng vai và cố gắng trông thật tự tin.

“Tôi sẽ ở lại. Nhưng dù sao thì vẫn cảm ơn anh.”

Người đàn ông nhìn cái “đồng hồ báo thức” đáng ghét đang nằm một đồng trên sàn rồi quay lại nhìn cô.

“Được rồi,” cô thừa nhận, “Tôi có thể sẽ không ở lại ngay đây, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ đi với anh. Hẳn là gần đây sẽ có đường lớn. Tôi sẽ tìm ra nó và tự đi bộ.”

“Vậy thì cô sẽ phải đi lâu đó, tiểu thư. Vì ở đây, cô khó có thể tìm thấy những gì mình muốn.” Nói xong, anh ta quay người, sải bước ra khỏi phòng. Điều đó nghe không hay ho cho lắm nhưng ai dám chắc anh ta có nói thật không? Cô phải tự tìm hiểu thôi. Và nếu khoảng cách xa xôi anh ta nói là đúng, cô sẽ phải mượn một con ngựa.

Jessica vội chạy theo để bắt kịp với anh ta. Cô đi theo sau và cố gắng bước trên cầu thang xoắn nhỏ hẹp. Cô nhớ ra những bậc thang của Lãnh chúa Henry cũng khó đi như vậy nhưng những bậc thang này thì được giữ gìn cẩn thận hơn. Không có những viên đá vụn sau hàng trăm năm bị những đôi chân giẫm đạp.

Cô dừng lại trên bậc cuối cùng, choáng váng bởi những gì đang thấy.

Cái cầu thang còn trong tình trạng hoàn hảo.

Jessica hít một hơi thật sâu và cố gắng giữ lấy chút lý trí còn sót lại. Cái cầu thang không thể như vậy được, bởi vì nếu chúng còn mới thì có nghĩa là bằng cách nào đó, cô đã lạc vào 1 thế kỷ khác và cô biết rằng đó là chuyện không thể. Cô có chút mất bình tĩnh vì lâu đài dường như xuất hiện ở ngay chỗ cô chỉ vừa rời khỏi nhà Lãnh chúa Henry, nhưng có lẽ, cô đã mất phương hướng trong sương mù. Đúng là thế rồi. Cô tưởng lâu đài của Lãnh chúa Henry là cái duy nhất xung quanh đây nhưng rõ ràng là cô đã nhầm. Cô là một người Mỹ và không quen thuộc với khoảng cách ở Anh. Chỉ là một chút sốc văn hóa.

Cảm thấy khá hơn đôi chút, cô quay lại quyết định trước đó là nên mượn một con ngựa và dùng nó để tìm đến một thị trấn có điện thoại.

Cầu thang đột ngột dẫn ra một sảnh lớn. Jessica loạng choạng, sau đó, cô nhắc nhở bản thân hít thở sâu để tránh hoảng loạn.

Nơi này trông giống một lâu đài thời Trung Cổ thật-đến-mức-làm-cô-choáng-váng. Cô đã nghe hướng dẫn viên của Henry mô tả tình trạng của lâu đài vào thời nước Anh Trung Cổ. Cô âm thầm chế giễu khi nghĩ đến những sợi rơm mục nát rải rác trên sàn nhà, thức ăn thừa sau bữa tối lăn lóc trên và dưới bàn, mùi mồ hôi và nước tiểu chó quện vào nhau trong không khí. Nhưng cô chưa từng nghĩ lại có một nơi mùi kinh như chuồng lợn như anh hướng dẫn viên đã miêu tả.

Tuy nhiên, đó là những gì cô đang phải đối mặt.

Jessica cảm giác có chuyện không lành và cô không nghĩ là do khứu giác mang lại.

“Cô không quen?”

Cô hướng ánh nhìn về phía người đàn ông phía trước. Anh ta đã dừng lại và nhìn chăm chăm vào cô. Cô chỉ biết lắc đầu.

“Đại sảnh nhà cô chắc hẳn sạch sẽ hơn?”

Cô còn không gật đầu nổi.

Người đàn ông nhún vai, sau đó đi tiếp. Jessica cũng vội vã đi theo. Cô chắc chắn không muốn bị bỏ lại ở đây dù cầu thang trông có mới đến mức nào.

Anh ta dừng lại trong sân và Jessica cũng dừng bước ngay phía sau. Cô biết nhìn chăm chăm vào những người đang cưỡi ngựa là thô lỗ nhưng cô không nhịn được. Nơi này hoặc là một phim trường Hollywood hoặc cô đang bị hoang tưởng. Có khoảng hơn chục người đàn ông đang cưỡi ngựa. Toàn bộ đều mặc áo giáp. Những chiếc áo khoác Trung Cổ được mặc khoác lên bộ áo giáp. Họ đều đeo biểu tượng một con thú trông như lai giữa đại bàng và sư tử. Từ sâu thẳm của bộ não đang quá tải của cô nổi lên hồi ức trong một tiết lịch sử.

Đó là một con điều sư. Nó trông chẳng dễ thương gì cả. Không hiểu sao, cô lại không ngạc nhiên khi thấy nó ở đây và tất cả là do vết sẹo trên khuôn mặt vị cứu tinh của cô. Con điều sư của anh ta có màu đen như màn đêm và đôi mắt đỏ như máu. Cô có cảm giác anh ta đã nhìn thấy màu đỏ của máu quá nhiều rồi.

Cô thoát ra khỏi trạng thái ngẩn ngơ khi thấy anh ta đi về phía mình, mặt mày cau có. Tuyệt, anh ta lại có vấn đề gì? Tổ ra cau có

với một người đàn ông mặc áo giáp cao hơn mình cả chục phân chẳng phải là việc dễ dàng gì, nhưng cô cũng chẳng có gì để mất.

Cô vẫn đang mãi nghĩ xem nên nói câu gì thật cứng rắn trong khi người đàn ông kia khoác một chiếc áo choàng nặng lên vai cô và cài nó dưới cổ cô bằng một chiếc gài áo kim khí khá nặng.

Trong khoảnh khắc khi Jessica ngược lên nhìn vào đôi mắt đầy bão tố của anh ta, cô thoáng rung mình.

Đó là tinh thần hiệp sĩ lỗi thời, nhưng dù gì cũng vẫn là tinh thần hiệp sĩ.

Nhưng đó là cử chỉ thân mật nhất mà bất cứ ai từng làm với cô và cô không dám tin người đàn ông thô lỗ trước mặt lại làm điều ấy.

Rõ ràng, anh ta cũng nghĩ thế. Anh ta đột ngột dừng và thu tay lại hai bên hông. “Ta cho rằng cô có thể cưỡi ngựa một mình,” anh ta nói cộc lốc.

Khoảnh khắc ấy tan biến cũng nhanh như khi nó đến và Jessica trở lại với thực tế. Một con ngựa. Rất tốt. Có một con ngựa nghĩa là sẽ đi được xa hơn đi bộ. Cô gật đầu ngay lập tức.

Anh ta càu nhàu. “Ít nhất thì ta cũng sẽ không bị ngã nữa.” Anh ta ra hiệu cho một cậu bé, người đã dắt đến một chú ngựa đen khổng lồ, cao như con ngựa của cô vậy. Người đàn ông nhếch một bên lông mày, nói đầy thách thức. “Cô thắng được nó chứ?”

“Không vấn đề gì,” cô nói, hy vọng đó là sự thật. Cô bắt đầu trèo lên, sau đó cảm thấy có bàn tay mạnh mẽ đỡ lấy thắt lưng và nhắc cô lên. Nhưng trước khi cô có thể nói lời cảm ơn, anh ta đã bước đi, la lối ra lệnh cho những người đồng hành.

Đây hẳn là một đội quân được đào tạo tốt. Họ ngay lập tức theo sau người đàn ông ấy, phi xuyên qua sân bên trong của lâu đài, qua cửa và lên trên cây cầu.

Jessica đã rất cố gắng để ngó lơ môi trường xung quanh. Cô tự hứa sẽ để tâm khi họ tới một nơi... gọn gàng hơn. Cô tập trung vào việc kiểm soát con ngựa mình đang cưỡi và cố bắt kịp.

Và cô đã bỏ qua một thực tế là mọi thứ chẳng có vẻ gì là quen thuộc hết.

“Mọi điều tốt lành, quý cô.”

Jessica nhìn sang phải và thấy một chàng trai trẻ đã đến đi bên cạnh cô. Cậu nhìn cô chờ đợi.

“À, vâng,” Jessica đáp lại. “Cậu cũng thế.”

“Tôi là Warren de Galtres,” cậu nói. “Anh trai bảo tôi đến hỏi cô xem cô đến từ đâu.”

“Anh của cậu?”

Warren hất cằm về phía trước đoàn người. “Chị tất nhiên là biết anh ấy rồi. Anh ấy là Richard, Lãnh chúa của Burwyck-trên-biển.”

Và ngay khoảnh khắc ấy, thế giới của Jessica bất động. Hoặc có thể là bản thân cô bất động. Con ngựa của cô vẫn còn đang đi. Ngựa của Warren cũng thế. Thật ra, cô nghĩ tất cả đều đang di chuyển, nhưng không hiểu sao, toàn bộ khung cảnh trở nên đông cứng như một hoạt cảnh kỳ dị.

Richard của lâu đài Burwyck-trên-biển? Có phải là Richard mà hướng dẫn viên du lịch đã nói đến?

Cô hít một hơi thật sâu.

Không thể nào.

Và ngay sau đó, cô dường như đã nghĩ ra lời giải thích. Cô cười khúc khích vì nhẹ nhõm. Đây hẳn là một màn tái hiện xã hội thời Trung Cổ. Lãnh chúa Henry đã rất tốn công mang những người này đến nhà mình để tạo không khí cổ xưa cho các du khách. Ngài Henry chắc hẳn có một người họ hàng là bá tước của Burwyck-trên-biển tên là Richard. Có lẽ Henry thấy thương hại cô vì chịu đựng Archie nên đã chọn cô là nạn nh... à, người tham gia đầu tiên.

Thế thì sao lại không chơi đến cùng? Jessica chắc chắn không muốn bị coi là một vị khách xấu tính. Cô nhìn Warren de Galtres, hay ai đấy và cố gắng để sự thích thú hiện ra trên nụ cười của mình.

“Tất nhiên rồi,” cô nói, gật đầu. “Cậu là Warren, anh ta là Richard và tôi đang rất vui. Chúng ta đi đâu bây giờ?”

“Tất nhiên là về nhà rồi,” Warren đáp lại.

Nhìn cậu có vẻ bối rối, nhưng cô nghĩ là do cậu là con trai, mới khoảng 16 tuổi và cần đi tắm. Ba điều đó thôi cũng đủ làm bất kỳ ai bối rối.

“Nhà là lâu đài Burwyck-trên-biển?” cô hỏi. Hẳn là sẽ có một chuyến xe buýt đang đợi để đưa cô trở về nhà của Henry. Dù đi ngựa đến Burwyck-trên-biển có hơi quá đáng nhưng cô chịu được. Cô trước đây từng cưỡi ngựa. Cô không chắc cái cách mà họ đánh thức cô dậy sáng nay có liên quan gì, nhưng cô có thể phàn nàn với người quản lý khi có cơ hội.

“Chẳng lẽ nhà còn ở đâu khác nữa?” Warren hỏi, trông càng lúng túng hơn.

“Nói phải,” cô tán thành. Cô khẽ chìa tay ra. “Tôi là Jessica Blakely. Rất vui được gặp cậu.”

Cậu nhìn bàn tay cô như thể không biết phải làm gì tiếp, nên cô thu tay lại trước khi khiến cậu bối rối thêm nữa.

“Cô từ đâu đến?” cậu hỏi.

“Dĩ nhiên từ nhà ngài Henry,” cô nói. Mặc kệ màn tái hiện thời Trung Cổ. Chẳng có lý do gì cô phải tiết lộ nhiều hơn cần thiết.

Rõ ràng câu trả lời ấy đã mang đến nhiều ảnh hưởng hơn cô nghĩ. Đôi mắt Warren tròn xoe và khuôn miệng cậu há to.

“Henry?” Cậu nói gần như rít qua kẽ răng.

“Đúng, là Henry,” cô nói, tự hỏi tại sao cái tên này lại khiến cậu bất ngờ như thế. “Tôi đã ở chỗ ông ấy hai tuần nay.”

Cậu nói đó xem ra cũng chẳng giúp mọi chuyện khá hơn.

“Ông ấy mời tôi,” Jessica nói, bắt đầu cảm thấy nên cảnh giác một chút. Cô là khách đi kèm thì đã làm sao? Cô vẫn là một vị khách.

“Thánh thần ời, cô thuộc dòng dõi hoàng gia,” Warren nói với giọng điệu đầy sợ hãi.

Hoàng gia? Nếu họ nghĩ về ông ấy như thế thì cô thấy cũng được. Có lẽ Lãnh chúa Henry có cái tôi rất lớn và chi tiết nhỏ này được đưa vào hợp đồng diễn xuất để an ủi ông ấy.

“Nếu cậu muốn gọi ông ấy như vậy,” cô trả lời Warren bằng khuôn mặt nghiêm túc nhất có thể, “thì cứ tự nhiên.”

“Cô hẳn là họ hàng gần nên mới nói thân thiết như vậy.”

“Thật ra, tôi mới gặp ông ấy thôi,” Jessica tâm sự. Cô nhìn Warren và tự hỏi cậu bị tẩy não đến đâu. “Nghe này,” cô nói bằng

giọng trầm thấp “Ông ấy không phải là vua, chỉ là một Lãnh chúa thôi. Tôi không biết ai nói với cậu thế nhưng đừng có tin.”

Rõ ràng việc tẩy não đã thành công vang dội vì Warren nhìn cô như thể cô vừa nói rằng ông mặt trời sắp đổi từ màu vàng sang hồng rực với chấm bi màu lam ngọc vậy. Cậu nuốt khan mấy lần rồi dừng lại. Sau một lần nuốt nước bọt nữa, cậu đột nhiên mỉm cười.

“Đầu cô bị sưng, đúng không?” cậu hỏi.

“À, nhắc tới mới nhớ...”

“Tôi nghe nói có người bị mất trí nhớ sau khi bị đập đầu.”

“Tôi nghĩ chuyện đó có thật,” cô đồng tình.

Cô nghĩ cậu trông vô cùng nhẹ nhõm.

“Thôi, để tôi chỉ cho cô vài thứ,” Warren nói vẻ quan trọng. “Để cô không nhầm vua của chúng ta với người khác. Sau đó, có lẽ chúng ta sẽ tìm ra quê của cô rồi đưa cô về để tránh thêm phiền phức.”

Chuyện cậu chẳng ngạc nhiên chút nào trước sự thô lỗ của mình làm Jessica chắc chắn rằng “Richard” là người bảo cậu nói thế.

Cô thực sự sẽ phải nói chuyện với ông chủ của đoàn kịch. Thô lỗ với khách có trả tiền - dù người trả là Lãnh chúa Henry chứ không phải cô - cũng không thể chấp nhận được.

“Nghe hay đấy,” Jessica nói. “Tại sao cậu không nói với tôi tất cả những gì đang xảy ra hiện tại?”

“Rất sẵn lòng,” Warren đáp với giọng điệu rất mô phạm. “Henry, con trai của ngài John Lackland, bây giờ đang ngồi lên ngai vàng. Người đã trị vì cũng phải đến ba chục năm nay. Người rất chăm xây dựng nhưng tôi không rõ được bao nhiêu người quan tâm tới những chuyện Người làm cho đất nước. Cha tôi không quan tâm và tôi dám chắc Richard cũng thế.”

Nếu có điều gì để nói về thằng nhóc này thì đó là cậu ta kể những chuyện lịch sử nghe rất thuyết phục. Cậu nói y như hướng dẫn viên của Henry.

“Thật thú vị,” cô nói. “Cậu tiếp đi.”

“Tôi dám chắc những người bạn của Richard cũng không thích Đức vua lắm,” Warren tiếp tục. “Nhưng tôi cho rằng khi về đến nhà, những gì đang diễn ra cũng sẽ không còn quan trọng nữa - ít nhất là với tôi.”

“Nhà? Ý cậu là lâu đài Burwyck-trên-biển?” Jessica tiếp lời.

“Đúng,” Warren gật đầu, nói. “Cô thấy đấy, tôi được sinh ra ở đó, nhưng cha tôi đã để tôi đi với Hugh khi tôi còn nhỏ. Cha tôi đã qua đời cách đây 3 năm. Tôi nghĩ Richard sẽ đến đón tôi sớm hơn, nhưng anh ấy lại bị cuốn vào những chuyện khác.”

Jessica thấy mình đột nhiên rất muốn đá cho Richard một cú thật mạnh từ phía sau. Sau đó, cô nhớ ra đây chỉ là diễn xuất và mỉm cười yếu ớt. Thằng nhóc này khá đấy, cô công nhận. Cậu suýt làm cô tin.

“Thánh thần phù hộ, giờ tôi không phải ở lại với Hugh nữa rồi.” Cậu mỉm cười vẻ hối lỗi. “Lâu đài của Hugh bốc mùi như chuồng thú. Về nhà sẽ khá hơn, tôi hứa đấy.”

“Vậy là cậu vui khi được đi cùng anh cậu?”

“Đúng,” Warren nói, nhưng khuôn mặt lại xịu xuống. “Nhưng tôi e là anh ấy không cảm thấy như vậy. Anh ấy là một Lãnh chúa quan trọng, thừa tiểu thư, nên có rất nhiều chuyện phải quan tâm. Nhưng tôi thì sẽ không gây rối. Tôi dùng kiếm rất giỏi và sẽ không cản đường.”

“Tôi chắc rằng anh ấy cuối cùng cũng sẽ hiểu thôi.” Jessica nói, tâm trí cô chỉ tập trung vào điều Warren đã nói. “Bây giờ ai là vua?”

Warren mỉm cười trấn an. “Henry, thừa tiểu thư. Họ hàng của cô đó.”

Lại nữa, cô nghĩ, cố kiềm chế để không đảo mắt. “Vậy bây giờ là năm nào?” cô hỏi.

“Giờ là năm Chúa 1260, thừa tiểu thư. Tôi cho rằng năm nay là một năm tốt lành.” Cậu cười rục rờ như ánh nắng. “Đây là năm tôi được giải thoát.”

Khỏi Hugh hay nhà thương điên? Câu hỏi ở ngay trên đầu lưỡi, nhưng cô không cất lên lời. Cô nhìn quanh và cố gắng kết nối những gì cô biết là sự thật với những ảo tưởng Warren vừa nói.

1260?

Phải rồi.

Chắc mình bị ngấm thứ thuốc gì đó bị lén bỏ vào cốc cacao sáng hôm qua nên mới định hòa theo cái trò chơi Trung Cổ điên rồ này, cô nghĩ.

“Tiểu thư Jessica, cô bị bệnh à? Trông cô xanh quá. Để tôi nói với Richard...”

“Không,” cô nói nhanh. “Đừng làm phiền anh ấy. Tôi sẽ ổn thôi.”

Ngay sau khi tôi kiểm soát được tình trạng hoảng loạn này. Cô đã xem bộ phim Ngược dòng thời gian 4* và rất thích nó. Cô đã đọc tất cả những cuốn sách xuyên không và tưởng tượng nhiều điều. Nhưng không có nghĩa là nó đang xảy ra với cô. Không thể nào. Cô không thích bị mắc kẹt ở một nơi không có điện thoại, không có thức ăn nhanh và không có nhạc Bruckner.

** Nguyên văn “Somewhere in time”, một bộ phim Mỹ sản xuất năm 1980, nội dung là cuộc du hành về quá khứ.*

Trời ơi, không có âm nhạc! Cô khóc đến nơi rồi. Không Brahms. Không Rachmaninoff. Họ thậm chí còn chưa sinh ra. Cô đã bị mắc kẹt với tất cả những bản thánh ca Gregorian 5* mà cô chẳng thể nuốt nổi. Không ai biết đến Bach!

** Nguyên văn: “Gregorian Chant”, một loại nhạc sử dụng trong nhà thờ Cơ Đốc giáo từ thời Trung Cổ chỉ có giọng hát.*

Một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt cánh tay cô và lắc mạnh.

“Cô sắp xỉu ra đây đây à?” một giọng cộc lốc hỏi.

Cô nhìn sang bên cạnh. Richard, chúa tể của lâu đài Burwyck-trên-biển, đã bất ngờ xuất hiện và trông rất không vui. Đây là Richard - người không muốn tầm nhìn ra biển bị che khuất? Cô bắt đầu hồi hận vì quá chú tâm vào những gì hướng dẫn viên du lịch nói.

“Tiểu thư, cô sắp ngất à?” anh ta lặp lại, lắc cô thêm một lần nữa.

“Không,” cô cất giọng khàn khàn. “Không ngất.”

“Tốt. Chúng ta còn phải cưỡi ngựa ba ngày vất vả nữa và ta không muốn cô làm chậm tiến độ. Warren!”

“Dạ, thưa Lãnh chúa,” Warren đáp.

“Nếu cô ấy bất tỉnh, nhớ kéo cô ấy lên khỏi bùn và bắt kịp đoàn nhanh nhất có thể.”

“Vâng, thưa Lãnh chúa!”

Và rồi, Richard, người mà Jessica không thể tin rằng sâu sắc đến nỗi thích nhìn ra biển, thúc con ngựa của mình và một lần nữa chạy

về vị trí đầu đoàn.

“Tôi đang mơ,” cô nói. “Đây là một cơn ác mộng. Tôi sẽ sớm tỉnh dậy và nhận ra những thứ này là ảo giác do một chiếc bánh kẹp dưa chuột hồng gây ra. Sau đó, tôi sẽ kiện Lãnh chúa Henry vì những đau đớn mà mình phải chịu và mua một cây đàn piano Steinway 3,5 mét cùng một ngôi nhà đủ to để vừa với cây đàn.”

Warren nhìn cô như thể cô vừa mọc sừng.

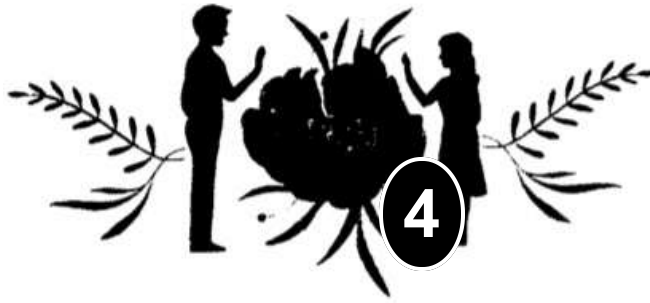
“Và tôi sẽ không bao giờ mơ ước với thánh thần nào nữa,” cô kết thúc.

Cậu làm dấu thánh và tránh xa khỏi cô, mặc cô quan sát quang cảnh vùng đồng quê - trông càng lúc càng giống thời Trung Cổ.

Nhưng mà có lẽ cũng cần phải ước.

Jessica nhắm mắt lại và ước.

Nhưng cô có cảm giác rằng cô chẳng thể nào thành công hơn lần trước được nữa.

Richard đứng ở cạnh trại của mình và xem xét mọi thứ trước mắt với vẻ hài lòng. Đây mới là những gì anh am hiểu, những câu chuyện chiến tranh hào hùng mà đàn ông trao đổi với nhau xung quanh đồng lửa, mài vũ khí, đi tuần tra vòng quanh trại và canh gác đề phòng kẻ thù. Đúng, cuộc sống thật tươi đẹp, ở ngay trước mắt anh và anh tự hào vì nó. Anh nhìn những người đàn ông mà anh đã mang theo và vui mừng nhận thấy rằng họ đang thực thi nhiệm vụ của mình một cách chính xác và tỉ mỉ.

Hầu hết là thế.

Richard không muốn nhìn vào vài người có vẻ không hợp chỗ nhưng anh không nhìn được. Rốt cuộc thì họ cũng là cận vệ của anh.

Anh nhìn đội trưởng của mình, John của xứ Martley. Giờ John đang ngồi cúi đầu, mài gươm. Richard nghĩ tư thế đó chẳng lấy gì làm thoải mái, nhưng anh cũng cho rằng John đang cố hết sức để lờ đi cuộc tranh cãi của hai người bên cạnh. Có lẽ đó là thói quen của con út trong một gia đình lớn. Martley là một vùng phụ thuộc của Burwyck-trên-biển. John đã trốn khỏi nhà và một tương lại không tiền đồ để phục vụ cho cha Richard từ lúc còn nhỏ. Thật đáng tiếc cho John, Richard luôn nghĩ vậy, nhưng cậu ta buộc phải làm thế.

Khi Richard gặp lại cậu ta một lần nữa ở một lục địa nhiều năm sau đó, John thậm chí còn không dám hy vọng đến một bữa ăn ngon. Richard thấy được khả năng dùng kiếm của John và dành cho cậu ta một vị trí trong đoàn cận vệ. Chấp nhận một lời đề nghị như thế là bình thường với một người con út và John đã nhận lời không chút do dự. Richard chưa bao giờ hối hận về lựa chọn của

mình. John là một người lính tốt và là một người bạn trung thành. Và cậu ta có một khả năng cần thiết là lơ đi bất cứ sự ngớ ngẩn nào diễn ra xung quanh. Chẳng hạn như sự điên rồ lúc này vậy.

Richard cau mày nhìn người đàn ông trên trái John. Hiệp sĩ Hamlet của xứ Coteborne là con trai của một người hộ vệ cho Nữ hoàng Eleanor. Richard tình cờ gặp Hamlet lúc anh ta đang cố gắng chống lại cả chục người đàn ông mà anh ta đã lỡ lời xúc phạm tại một quán trọ miền Nam nước Pháp. Rõ ràng Hamlet tin rằng những người đàn ông miền Nam không thể nào biết cách tán tỉnh, ve vãn như những người sinh ra ở phía bắc Paris và anh ta đã không ngần ngại nói như thế với những người đang nghe. Thật không may, anh ta đã thất bại trong việc thuyết phục khán giả của mình. Giọt nước làm tràn ly là lúc anh ta cố gắng dạy họ hát những bản tình ca. Richard đã tham gia vào cuộc tranh cãi cho vui, nhưng anh sớm nhận ra rằng Hamlet chiến đấu tốt hơn ca hát rất nhiều.

Richard không buồn xen vào cuộc tranh cãi hiện tại. Hamlet cũng chẳng để ý đến anh. Khi anh ta dồn hết tâm trí để phân bua với những người xung quanh về sự cao siêu của nghệ thuật ve vãn thì chẳng có gì ngăn nổi.

“Và tôi nói,” Hamlet nhấn mạnh, “khi cúi chào các quý cô thì chân trái phải bước lên phía trước chứ không phải chân phải đâu!”

“Không, mẹ kiếp, là chân phải...”

”Đồ ngu, chân trái chứ! Sau đó, anh phải rút ra kiếm ra và hướng dẫn người khác về cách ứng xử nhã nhặn phù hợp, như thế mới được!”

Hiệp sĩ Hamlet đứng lên định biểu diễn thì cả thanh kiếm đập vào mặt anh học trò xấu số.

Richard chuyển sự chú ý sang người đang nằm dưới đất, rất cố gắng để không kêu đau. William của xứ Holte là một người ít nói, nhưng lại thành thạo tất cả các loại vũ khí. Anh ta vì hơi kém thông minh nên thường hay bị lôi kéo vào những cuộc trò chuyện thế này. Nhưng có lẽ là do bề ngoài không được đẹp trai nên William muốn đảm bảo rằng cách hành xử của mình là đúng đắn. Anh ta sẽ chẳng bao giờ chinh phục được một người phụ nữ nếu không có những thứ như thế.

Thành viên cuối cùng tham gia vào đoàn cận vệ của Richard là Godwin xứ Scalebro. Richard đã từng thấy người đàn ông này tra tấn người khác bằng những phương thức có vẻ rất đau đớn và thấy vui mừng vì anh chưa từng là nạn nhân của Godwin. Cách anh ta tra tấn không giống như bất kỳ ai dù Richard thấy những kỹ năng này không có ích gì cho mình lắm. Đe dọa đã đủ đáng sợ rồi và Richard hài lòng khi có thể sử dụng nó theo ý mình. Không giống như chủ nhân cũ của Godwin, Richard giữ chân người đàn ông này bằng cách cho thật nhiều món bánh ngọt mà anh ta thích và như thế dường như cũng đủ để đảm bảo sự trung thành của anh ta. Richard coi đó là một cái giá thật hời.

Anh nhìn nhóm nhỏ của mình và chìm đắm trong cảm giác hài lòng. Mặc dù có những sai sót nhỏ nhưng họ đều là những chiến binh tuyệt vời. Anh đã có được lòng trung thành của họ và rất biết ơn vì điều đó. Richard gật đầu đồng tình. Đây là một cảnh tượng anh đã quen và khiến anh cảm thấy rất thoải mái.

Tuy nhiên, chẳng hiểu sao, anh lại thấy không được thoải mái lắm. Có cái gì đó không đúng, không hợp chỗ, một cái gì đó không thuộc về trật tự thế giới của những người đàn ông và những con ngựa.

Anh đi quanh trại một lần nữa, sau đó dừng lại và nhìn xuống. Cô ngồi trên mặt đất, được bọc trong chiếc áo choàng của anh nhưng vẫn run rẩy. Anh phải thừa nhận rằng thấy cô như thế, anh có chút rung mình.

Dòng dõi hoàng gia. Sao anh không ngạc nhiên chút nào nhỉ?

Anh đã hỏi Warren kỹ lưỡng, ngay khi anh thuyết phục được em trai mình rằng Jessica không phải bị ma nhập và vết sừng trên đầu có thể đã làm cô rối trí. Warren đã tìm hiểu được cô đến từ một ngôi làng tên Edmonds và rằng cô có liên quan đến nhà vua. Ngoài ra, cô không tiết lộ thêm thông tin nào nữa.

Richard suy nghĩ một chút về thân phận cao quý của cô. Thật ra, mối quan hệ của cô với nhà vua sẽ giúp cho nhiệm vụ của anh dễ dàng hơn nhiều. Người ta đồn rằng Henry sẽ tới miền Bắc trong tháng tới. Tất cả những gì Richard phải làm là cho Jessica ăn và làm cô vui vẻ, mang cô đến gặp nhà vua khi Người đến và anh sẽ hết nhiệm vụ. Có lẽ, Henry sẽ nghĩ rằng đó là một đặc ân và

Richard có thể đạt được một chút lợi ích từ đó.

Mặc dù món quà duy nhất anh có thể nghĩ đến là xin được ở một mình để tận hưởng hòa bình và yên tĩnh.

Nhưng anh sẽ chẳng có lợi lộc gì nếu cách đối xử của anh làm quý cô này phiền lòng. Có một điều chắc chắn rằng cô hiện tại trông không thoải mái lắm và điều đó khiến khuôn mặt anh cau lại. Thánh thần ơi, anh thật không có thời gian mà chăm sóc cho vị tiểu thư này trong tháng tới! Anh cần phải hoàn thành lâu đài trước khi cái lạnh của mùa đông ập đến. Và anh cũng phải giấu bớt đồ dự trữ cho tùy tùng của mình vào mùa đông, bởi anh biết chắc rằng khi Henry đến, Người cùng cận thần sẽ làm cạn kiệt bất cứ thứ đồ ăn nào thấy được. Anh thở dài. Có những lúc anh ước gì Hugh là con cả. Anh sẽ thoát khỏi những lo âu này.

Anh nhìn xuống thử thách hiện tại rồi cau mày. Chẳng thấy gì ngoài khuôn mặt của cô lộ ra từ bên trong chiếc áo choàng. Warren ngồi cạnh cô, liên tục cho thức ăn vào miệng mình như thể nó sắp biến mất. Rõ ràng Warren nghĩ dù cô có mất trí nhớ thì cũng chẳng có lý do gì mà không ngắm nhìn khuôn mặt cô. Thế hoặc là cậu nghĩ không thể có cơ hội giành thức ăn của bất cứ ai khác ngoài Jessica. Jessica rõ là không ăn uống gì. Nếu là khi khác thì chuyện này chẳng làm anh bận tâm nhưng giờ thì có, vì như thế, cô sẽ làm chậm tiến độ. Thánh thần ơi, phụ nữ đúng là phiền phức!

Anh quỳ xuống trước mặt cô, giữ cằm cô trong tay và nâng khuôn mặt cô lên. “Cô cần phải ăn. Trông cô xanh xao lắm.”

“Tôi hoàn toàn ổn,” cô nói cộc lốc.

Anh rất ngạc nhiên bởi giọng điệu của cô, nghe có vẻ rất không hài lòng. Người phụ nữ này không hiền lành như đáng ra phải thế, nhất là trong hoàn cảnh này. Anh đã cứu cô, phải không? Theo anh thì cô phải có chút biết ơn.

“Cô trông không ổn đâu,” anh vặn lại.

“Tôi đã gặp vài cú sốc ngày hôm nay. Tôi sẽ không làm phiền gì đến anh nếu như anh đang lo lắng về điều đó.”

Mặc dù cô trả lời rất hợp lý nhưng anh không quan tâm. Rõ ràng là cha cô đã không dạy cô về vị trí của mình. Dù cô có quan hệ họ hàng với nhà vua cũng không quan trọng. Richard cũng là một Lãnh chúa với nhiều đất đai. Dù anh không bận tâm đến hiện trạng của

chúng nhưng điều đó không liên quan ở đây. Anh vẫn xứng đáng nhận được đôi chút tôn trọng.

“Richard, anh phải nhớ,” Warren nói, gõ nhẹ vào đầu anh đầy hàm ý.

Đó không phải là một cái cớ cho việc cư xử hỗn xược, nhưng có lẽ Warren đã đúng. Richard nhìn Jessica, muốn tự mình nghe cô nói rằng cô đã phải chịu đựng một số vết thương khiến trí óc bị ảnh hưởng.

“Vậy sao?” anh hỏi.

Cô khẽ chạm ánh mắt của anh và trong giây lát, anh bị sự trống vắng trong đôi mắt cô làm cho sửng sốt. Chúa ơi, anh thật sự nhìn thấy sự ảm đạm trong mắt cô. Đúng, cô đã mất nhiều thứ. Cho dù đó bao gồm một phần trí nhớ của cô hay không thì anh không biết, nhưng chắc chắn là cô đã lạc mất một thứ gì rất thân thiết.

Một người đàn ông chẳng?

Ý nghĩ lóe lên trong tâm trí trước khi anh có thể ngăn chặn nó, nhưng anh ép bản thân cắt đứt mọi suy nghĩ và cân nhắc giả thiết này. Nếu cô mòn mỏi trông mong một kẻ ngốc thì điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến anh. Quan trọng nhất là phải khiến cô ăn thứ gì đó để cô sẽ không trở thành một gánh nặng trong cuộc hành trình này. Cố gắng hòa giải với Hugh là một ý tưởng ngu ngốc. Anh không có ý định rời khỏi pháo đài của mình để làm bất cứ điều gì ngu ngốc như thế nữa. Đúng vậy, cuộc hành trình thật vô ích nhưng những khốn khổ đã bắt đầu từ lúc anh rời Burwyck-trên-biển trong một cơn mưa xối xả và đến cái lúc anh đột nhiên cảm thấy tinh thần hiệp nghĩa dâng trào khiến anh cứu một cô nàng khỏi những con chó săn của Hugh. Đáng ra, anh nên để chúng ăn cô luôn cho rồi.

Ký ức về việc tìm thấy cô ấy trên cánh đồng của Hugh lại làm anh thắc mắc một điều. Sao cô lại đến được đó một mình mà không có xe ngựa hay hành lý? Là cô tự đi lang thang hay bị những người đi cùng bỏ lại? Và nếu họ bỏ cô lại thật thì có phải là do sự ngốc nghếch của cô?

Hoặc là cô, như Hugh giả định, là một nàng tiên?

Richard gõ tay lên đầu mình. Thề có thánh, anh hình như càng lúc càng điên rồi. Có khi cô chỉ bị lạc và anh đã khiến cô thêm rối trí khi làm cô ngã ngựa. Ít nhất thì anh cũng nên cho cô ăn uống đầy

đủ cho đến lúc Henry đến và anh sẽ hết nhiệm vụ.

Anh đưa tay giật lấy một quả táo từ đồng đồ ăn của Warren. Không cần rào đón, anh kéo bàn tay lộ ra khỏi áo choàng của Jessica và để quả táo vào.

“Ăn đi. Nếu cô quá yếu ớt, cô sẽ cản trở ta và ta không có thời gian cho điều đó.”

“Tôi không đói.”

“Điều đó không quan trọng với ta. Ăn đi, đừng làm ta bực mình.”

“Tôi không phải đầy tớ nên anh đừng bảo tôi phải làm gì.”

“Cô còn chẳng có giá trị bằng một người đầy tớ đâu,” anh nói thẳng thừng. “Một người đầy tớ sẽ làm theo mệnh lệnh của ta mà không thắc mắc. Thôi ngay cái sự ủy mị đàn đàn bà của cô đi và nghe lệnh ta. Những bận tâm tầm thường của cô chẳng thể nào ngăn cản được ta về nhà càng nhanh càng tốt.”

“Tầm thường?” cô lặp lại, trong đôi mắt mở to hằn lên một nỗi đau bất ngờ.

“Đúng, tầm thường,” anh nhấn mạnh một cách tàn nhẫn, “cũng như tất cả những mối bận tâm khác của phụ nữ.”

Cô định cãi lại nhưng rồi đột ngột ngậm miệng. Cô đưa tay lấy một miếng bánh mì và một mẩu pho mát từ Warren, bỏ qua cái nhìn kinh ngạc của cậu. Sau đó, cô lấy táo và cắn một miếng thật mạnh.

“Anh biết anh là gì không?” cô nói, trong lúc nhai.

Richard nhìn ngọn lửa trong mắt cô và thấy nó làm anh nhẹ nhõm phần nào. Điều cuối cùng anh cần là đi an ủi một cô nàng mau nước mắt. Anh cũng không quen việc an ủi phụ nữ ngoài phòng ngủ nhưng nếu bắt buộc thì một người phụ nữ sắc sảo một chút sẽ tốt hơn.

Nhưng có lẽ mong cô hiền lành và dễ bảo sẽ tốt hơn. Chắc chắn cô sẽ dễ thuyết phục hơn.

Richard đột nhiên buồn nôn và muốn quay về với sự an toàn của nơi đứng gác. Anh không biết mình muốn cô như thế nào hơn và anh bực mình vì tự dưng lại thâm tranh cãi với chính mình như vậy. Anh không để ý gì đến khuôn mặt xinh đẹp của cô, cũng không quan tâm đến ngọn lửa trong đôi mắt kia. Anh có một lâu đài phải xây và thời gian không cho phép anh phân tâm bởi một cô gái ngốc

nghech bị lạc đoàn và đi lang thang vào trong những cánh đồng của Hugh.

“Một tháng,” anh lẩm bẩm. “Mình chỉ có thể chịu đựng điều này trong một tháng.”

“Sao?” cô hỏi. “Anh có muốn biết không?”

Anh đoán là không, nhưng thật vô lý nếu cô nghĩ anh sợ nghe cô đánh giá.

“Ta là ai?” anh hỏi miễn cưỡng.

“Chauvinist 6* .”

** Người trọng nam khinh nữ.*

Chauvinist là từ anh chưa từng nghe đến dù anh tự hào mình đã học được rất nhiều từ các chuyến đi. Anh nheo mắt lại nhìn cô.

“Chauvinist?”

Cô gạt đầu, cắn tiếp một miếng táo nữa khiến anh thở phào nhẹ nhõm vì cô không phải đang cắn anh.

“Phải,” anh nói, chắc chắn như thể đảm bảo với cô, anh rất quen với thuật ngữ cô nói, “Ta là thế đấy. Tốt nhất là cô nên ghi nhớ.”

“Tôi nghĩ mình không quên được đâu, dù có muốn đi nữa.”

Không hiểu sao, anh cảm thấy chauvinist không phải một lời khen. Và trong lúc đang bối rối không biết là nên thừa nhận mình kém hiểu biết hay cứu lấy danh dự, anh bỏ đi. Người con gái kia đang ăn. Cuộc chiến này anh đã thắng.

Anh vẫn ở phía xa của trại cho đến khi hầu hết những người trong đoàn đã đi ngủ. Không nhóm lửa. Có hơi ẩm thì cũng tốt nhưng như thế cũng có nghĩa là những mũi tên không nhìn thấy được nhắm vào lưng. Được sống thay vì được thoải mái luôn là một cuộc trao đổi sòng phẳng.

Anh đứng lên và bắt đầu tản bộ, không quan tâm sẽ đi đến đâu. Anh không vui khi lại thấy mình đứng nhìn Jessica. Cô run rẩy, ngay cả khi đã trùm thêm áo choàng. Warren nằm bên cạnh cô, ngủ yên bình. Richard chẳng suy nghĩ gì liền cúi xuống và giật luôn chiếc chăn của em trai mình. Thằng nhóc tỉnh dậy làm bầm chửi thề, sau đó vội vàng ngậm miệng lại. Cậu im re nằm xuống và ngược lên nhìn Richard.

Richard lờ đi ánh mắt của cậu em, hẳn có ý mỉa mai, rồi quán chần của Warren cho Jessica. Anh không ở lại xem cô đã hết lạnh chưa. Cố gắng chăm sóc cho cô cũng làm anh khó chịu. Chưa có ai từng lo cho anh, vậy thì vì sao anh lại phải bận tâm về người khác?

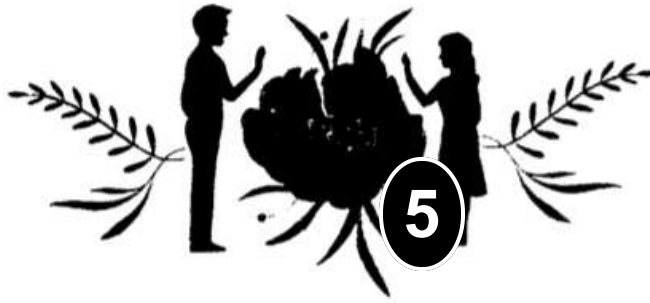
Đi vòng quanh trại hai lượt rồi cuộc lại đưa anh về chỗ cũ. Anh nhìn xuống Jessica và trong tâm trí anh lại hiện lên đôi mắt trống vắng ảm đạm của cô hồi chiều. Cô đã mất đi một cái gì đó rất thân thuộc và tự nhiên anh cảm thấy mình như có một sợi dây liên hệ nào đó với cô. Anh đã bỏ quên những ngày thơ, mọi hy vọng về niềm vui. Anh không biết cô mất gì nhưng anh cảm thấy hẳn là rất quan trọng.

Suy nghĩ đó đột ngột làm anh dừng lại. Còn lâu anh mới đi hỏi cô! Nhưng ý tưởng đó thật rất hấp dẫn. Hơn nữa, anh phải chăm sóc cô trong gần một tháng. Chẳng có lý do gì mà không làm mình phân tâm một chút sau một ngày dài vất vả.

Anh ngồi xuống trên mặt đất bên cạnh cô. Cô vẫn còn run rẩy. Thở dài một tiếng, Richard đắp cho cô cái chăn của mình. Anh không cần ấm cũng được. Anh đã ngủ nhiều đêm mà không có nổi một chiếc áo choàng hồi còn trẻ vì những lý do anh không muốn nghĩ tới. Chỉ cần nhớ tới cái hàm tối của cha cũng đủ khiến anh lạnh người.

Ít nhất là những ký ức đó đã ở trong quá khứ. Hàm tối đã bị lấp đi và lâu đài của cha anh cũng đã mục nát. Lâu đài chưa hoàn thành của anh đang chờ anh bên bờ biển. Tất cả những ký ức sau này đều sẽ do anh tạo dựng. Người cha ấy giờ chẳng thể sai khiến anh điều gì nữa.

Anh thả lỏng nắm đấm khi chợt nhận ra những chiếc móng tay cùn bám chặt đến nỗi khiến lòng bàn tay anh gần như bật máu.

Jessica nhìn chăm chăm vào tấm lưng rộng của chàng hiệp sĩ đang cưỡi ngựa trước mặt. Cô đã ghi nhớ hết từng vết trên chiếc áo choàng len. Ép bản thân làm thế đã giúp cô không phát điên hôm trước. Hôm nay, cuộc đời đã khá hơn. Cô chỉ hơi tò mò là làm sao áo choàng của anh ta lại bản thế. Cô vẫn còn quá nhiều thứ khác phải lo lắng, cụ thể là cố gắng để không rơi vào hố đen suy sụp. Có lý do thì cô mới lo lắng như vậy, lý do cô dễ dàng nhớ ra.

Đó là vì dù cô rất muốn thức dậy trên chiếc giường êm ái nhà Henry nhưng cuối cùng lại là ở giữa hai con người thuộc về những cuốn sách cũ kỹ trong giá sách lịch sử Trung Cổ tại một thư viện công cộng.

Từ đó, mọi chuyện chẳng khá hơn chút nào.

Ven đường hôm nay không có những bất điện thoại trả tiền như hôm qua. Thậm chí, cô còn không thấy bất cứ thứ gì trông giống một thị trấn. Cũng có vài túp lều, nhưng không có dấu hiệu gì của những thứ bình thường như một chiếc điện thoại. Chán nhĩ. Cô đã vạch ra kế hoạch trả đũa Henry vì bằng cách nào đó, ông đã kéo cô vào màn kịch tái hiện thời Trung Cổ tuyệt vời thế này.

Khóc dường như không phải cách hay để giải tỏa nỗi lòng nên cô quyết định run lên lập cập. Như thế chỉ khiến cô bị Richard thuyết giảng về sự mong manh của phụ nữ nói chung. Rồi anh ta lại lại phủ cho cô một tấm chăn nữa. Cô không hiểu mình ghét gì hơn: anh ta bỏ mặc cô hay anh ta đối xử với cô như một đứa trẻ cứng đầu. Những gì cô thực sự muốn là anh ta cho cô tấm vé một chiều để trở về nhà.

Trở về thế kỷ XX, bởi vì dù có hy vọng thế nào đi nữa thì cô biết rằng mình không thể chối bỏ sự thật lâu thêm. Mọi bằng chứng đều đang ở xung quanh cô.

Cô bị mắc kẹt.

Tại thời Trung Cổ nước Anh.

Với một người đàn ông không giống những gì cô luôn mong ước về một Hoàng Tử Đẹp Trai cho lắm.

Mẹ cô sẽ phát điên mất. Jessica có thể hình dung ra cảnh tượng trong nhà khi cô đứng ra phải trở về New York. Cô hàng tuần sẽ gọi điện hỏi thăm. Bà cô sẽ vẫn ở trong bếp, hoặc nấu ăn hoặc khâu vá thứ gì đó. Mẹ cô sẽ quanh quẩn quanh nhà, chốc chốc lại nhìn điện thoại, như thể chỉ cần dùng sức mạnh ý chí là điện thoại sẽ reo lên.

Nhưng nó sẽ không bao giờ đổ chuông.

Trừ khi Henry đã gọi và thông báo Jessica bị mất tích.

Jessica nhắm mắt lại và thầm cầu nguyện rằng ở thế kỷ khác nhau, thời gian sẽ vận hành theo những cách khác nhau và cô sẽ trở về nhà trước khi mẹ cô đã nhận được những cuộc điện thoại đó.

“Lạy thánh thần phù hộ!”

Jessica chợt mở mắt và nhận ra đoàn người đã tạm dừng lại. Cô kìm cương ngựa và nhìn Warren đang cưỡi ngựa phía bên trái cô.

“Gì thế?”

Warren nhìn cô, có chút bối rối. “Nhà, tôi nghĩ thế. Tôi không nhớ là tường ngoài lại xây xa lâu đài như vậy. Và nó cao hơn tôi tưởng rất nhiều.”

“Có lẽ cậu đã quên mất.”

Cậu nở một nụ cười ngượng ngùng. “Chắc thế.” Cậu nhắm mắt lại và hít thở sâu. “Cô ngửi thấy mùi biển không? Trời ơi, tôi nhớ nó!”

Jessica không thể ngửi thấy gì ngoài mùi mồ hôi, da thuộc và ngựa, nhưng cô không buồn nói ra. Nếu Warren nghĩ rằng cậu đã ngửi thấy một cái gì đó ngoài những thứ kia, có khi đó là do cậu tưởng tượng ra thôi. Jessica kéo cả chiếc áo choàng lẫn chiếc chăn của Richard quấn chặt hơn quanh người và tự hỏi bao giờ cô mới cảm thấy ấm lên được. Một phần của cái lạnh ấy có thể đến từ sự hoảng loạn đang bị đè nén trong cô, nhưng phần lớn hẳn phải đến

từ không khí xung quanh. Ô và cả chuyện cô vừa trải qua hai đêm cắm trại bên ngoài mà không có những đồ dùng cần thiết, như là một phòng ở khách sạn Hilton chẳng hạn.

Cô có cảm giác mình sẽ ghét thời Trung Cổ nước Anh còn hơn là ghét trại hè cho con gái.

Cô sẽ phải trở lại thời đại của chính mình. Có lẽ nếu cô tập trung ước được gặp lại tên đáng ghét Archie thì cô sẽ trở về được năm 1999. Thật không may, cô chẳng thể nhiệt tình với hắn như với con người vô danh, người sẽ coi trọng cô như coi trọng bản thân. Điều ước đó cũng đâu có thành sự thật. Như Richard de Galtres luôn nhắc nhở cô, cô chẳng là gì ngoài một rắc rối mà anh ta muốn vứt bỏ càng sớm càng tốt.

Và điều đó mang đến cho cô cả tá vấn đề mới.

Việc cô đề cập đến tên của Henry bằng cách nào đó đã khiến Richard và Warren tin rằng cô là họ hàng của nhà vua. Bất kỳ sự phũ nhận nào cũng chỉ mang lại những ánh nhìn nghi hoặc và ngón tay của Warren lại gõ gõ lên thái dương đầy ẩn ý. Cô bắt đầu thấy hơi khó chịu. Nhưng đó không phải là phần tệ nhất. Việc tồi tệ hơn là bị đưa đến trước mặt vị vua nước Anh và cố gắng giải thích vì sao ông ấy lại không biết cô. Nếu ông ấy không ra lệnh thiêu sống cô như một phù thủy, thì chắc hẳn cũng sẽ quăng cô trong ngục tối và rồi cô chẳng bao giờ về nhà được nữa.

Không, tránh mặt hoàng gia là một trong những ưu tiên hàng đầu. Nhưng tìm cách về nhà còn cấp thiết hơn. Cô nghĩ tốt nhất là nên cố gắng quay trở lại lâu đài của Hugh, nhưng cô vẫn nhớ như in cuộc gặp gỡ cuối cùng của cô với hắn và không hề mong muốn điều đó lặp lại thêm nữa. Cô không chắc mình sẽ phải làm như thế nào, nhưng cô sẽ phải quay trở lại khu vườn của hắn mà không để ai biết. Như vậy thì cần kế hoạch và cả ngụy trang.

Và đó là lý do tại sao cô vẫn kiên trì đi cùng đoàn người của Richard. Cô sẽ dành một vài ngày tại nhà anh ta, suy nghĩ cẩn thận và vạch ra kế hoạch. Ít nhất thì cô cũng tự nhủ đó là lý do cô vẫn ở lại đây. Cô thực sự không muốn nghĩ quá nhiều về chuyện cô đang quá choáng nên không làm gì được ngoài bị đưa đi vòng quanh nước Anh.

Đoàn người bắt đầu di chuyển và cô cũng đi ngay cùng với họ, mặc dù bản năng đầu tiên của cô là chạy ngược lại. Càng tới gần bức tường, cô lại càng thấy khó thở.

Chẳng có gì lạ khi Hugh không thích Richard. Chỉ cần bức tường bên ngoài cũng đủ làm lâu đài của Hugh trông rẻ tiền. Người xây dựng bức tường này chắc hẳn muốn nó ngăn tất cả kẻ thù nhờ kích thước khổng lồ. Nó cao ít nhất hơn 9 mét. Jessica nhìn lên và không buồn ngậm miệng lại. Cô tiếp tục nhìn lên khi đoàn người di chuyển qua cánh cổng có những song sắt bằng kim loại nặng nề. Các cạnh nhọn phía dưới cánh cổng khiến cô vội thúc con ngựa của mình đi về phía trước một cách nhanh chóng. Cô không muốn bị đâm.

Đường hầm dài, có lẽ khoảng 5 hay 6 mét. Thế có nghĩa là... Cô nín thở. Những bức tường dày đến vậy? Cô ngoái nhìn đằng sau khi họ bước ra khỏi đường hầm. Có đội quân nào dám hy vọng lật đổ sự bảo vệ kiên cố này sao? Cô quay mặt về phía trước và nhìn chằm chằm vùng đất đang chào đón cô. Cô nhìn thấy những người đàn ông đang cưỡi ngựa đấu thương, những người khác thì mài giũa kỹ năng của họ với mấy chiếc cung. Bên trái của cô là vài túp lều thô kệch. Người đứng đầy lối vào. Những con chó chạy ra sủa nhưng bị những kỵ binh vừa đá vừa mắng. Jessica chỉ có thể nhìn kinh ngạc mà nhìn. Cái nghèo và điều kiện sống nơi đây quả là đáng sợ. Sao Richard có thể để người dân của mình sống như thế này?

Các bức tường thành bên trong không cao như bên ngoài, nhưng ai để ý? Nó không cao nhưng cô để ý lúc đi qua cổng thì thấy nó cũng rất dày. Rõ ràng Richard không muốn bị giết bởi mấy vị hàng xóm đột kích.

Sân trong không giống như cô tưởng tượng lắm. Mặc dù lịch sử nước Anh thời Trung Cổ không phải thứ cô thích nhưng cô đã xem những họa sĩ vẽ lại những khoảng sân thời đó và nhớ rằng chúng có nhiều những kiến trúc thú vị.

Khuôn viên bên trong nhà Richard trông giống như một hầm mỏ. Có một tòa nhà bằng gỗ thô bên trái cô, chắc là chuồng ngựa vì những người đàn ông đang dẫn ngựa của mình vào đó. Ngoài ra, điều duy nhất đáng quan tâm là những đồng đá lớn và lều trại xung

quanh. Một miếng đất nhỏ giống như đang trồng thứ gì đó ăn được nhưng cô không nghĩ nó sẽ thành công.

Sau đó, cô liếc mắt nhìn ra góc sân và thấy một thứ trông khá kinh dị làm cô muốn nghẹt thở.

Đó là một tháp vòm.

Không phải là lâu đài không còn ba cái tháp như thế tại các góc. Chỉ là cái này lớn hơn hẳn mấy tháp kia. Đáng ra trông nó phải không liên quan nhưng không. Đáng sợ ở chỗ là cô biết hướng nhìn ra biển trông như thế nào.

Cảnh biển đó được vẽ trong bức tranh cô nhìn thấy tại nhà Henry.

Nếu cô còn muốn an ủi bản thân rằng mình không hề xuyên không thì giờ cô chẳng thể biện hộ thêm bất cứ điều gì nữa.

Vệ binh của Richard đã lùi ra phía ngoài, để lại cô ngồi trên con ngựa của mình giữa sân trong. Cô biết mình nên xuống ngựa, nhưng cô không chắc mình có làm được không.

Cô đã nghĩ về việc nhờ Richard giúp đỡ, nhưng rồi cô nhìn thấy vẻ mặt anh ta và quyết định rằng im lặng là tốt nhất. Anh ta đã tiến đến phía trước mặt chàng trai trẻ đang cầm một chiếc búa trong tay. Cô thở phào nhẹ nhõm. Người bị mắng không phải cô.

“Người đang làm cái quỷ gì thế?” Richard gầm lên.

Người kia nao núng. “Bắt đầu xây lâu đài, thưa chủ...”

“Ta biết chứ, tên ngốc!” Richard vung tay ra chỉ vào một cái khuôn lớn. “Cái đó trông rất giống gỗ.”

Nhận thức của anh ta vẫn còn rất tốt, Jessica nghĩ bụng.

“Dĩ nhiên, thưa ngài. Lâu đài sẽ được xây bằng...”

“Bằng đá,” Richard nói xong, dí ngón tay vào ngực người kia. “Ta đã bảo là không dùng gỗ! Ta phải nói thế nào các người mới hiểu đây? Không dùng gỗ!”

“Nhưng tôi thấy có sao đâu,” người kia vội vã nói. “Người ta vẫn làm thế, thưa chủ nhân.”

“Đúng, vào 100 năm trước.”

“Nhưng, thưa ngài de Galtres...”

“Các sảnh đều sẽ được làm bằng đá. Chúa ời, người chưa từng thấy tu viện ở Seakirk sao? Lâu đài được xây bằng đá chứ không phải củi! Giờ hoặc là người xây theo ý ta, hoặc là người ngay lập tức thu dọn đồ rồi đi đi trước khi làm ta thêm bực!”

Người kiến trúc sư vội vã chào Richard rồi đi ngay mà không nói gì thêm. Jessica chậm rãi xuống ngựa, nhưng suýt nữa ngã ngựa. Cô lấy lại thăng bằng vừa kịp lúc thấy Warren vụt lên chặn phía trước mặt anh trai cả của mình.

“Mọi thứ đâu rồi?” Cậu gào lên. “Anh đã làm gì với lâu đài? Anh đã làm gì với tâm huyết cả đời cha thế?”

Anh mắt Richard làm Jessica e ngại. Cô tự hỏi tại sao nó không có tác dụng tương tự đối với em trai anh ta. Richard lạnh lùng nhìn Warren.

“Ta dỡ bỏ hết rồi.”

Cách anh ta nói năm từ đó làm Jessica chắc chắn chỉ nói ra thôi cũng làm anh ta thấy hài lòng. Nguyên do phía sau thì cô thật sự không muốn tìm hiểu.

“Sao anh dỡ?” Warren kêu lên. “Sao anh dỡ hủy hoại ngôi nhà của em?”

“Bây giờ nó là nhà ta,” Richard nói, bình thản nhún vai. “Nếu không thích thì cậu có thể đi. Ta không quan tâm cậu làm gì.”

Warren lao đảo như thể Richard vừa tát cậu. Rồi cậu quay đầu và bỏ chạy.

“Warren, anh ấy không có ý đó đâu,” Jessica nói, hoảng sợ trước những gì cô vừa chứng kiến. Cô đã thấy cách Warren nhìn Richard trong hai ngày nay. Rõ ràng, cậu ấy rất tôn thờ anh trai mình.

“Sao cô biết ta có ý gì?”

Giọng nói lạnh lùng vang lên khiến Jessica cảm thấy như thể không mặc gì. Cô rùng mình khi quay lại đối mặt với Richard.

“Anh làm tổn thương cảm xúc của cậu ấy.”

“Ta không quan tâm,” anh ta nói thẳng thừng.

“Cậu ấy là một đứa trẻ!”

“Ta cũng từng thế và không ai...” Anh ta đột ngột ngừng nói và lườm cô. “Vào trong đi. Chỉ cần nhìn cô, ta đã thấy lạnh rồi.”

Anh ta quay gót bước đi. Jessica kéo váy và vội vã theo sau.

“Anh nói ‘ta cũng từng thế...’ là sao?”

Richard quay ngoắt lại quá nhanh khiến cô đâm sầm vào người anh ta. Anh ta giật mình lùi lại như thể vừa bị cắn. Jessica ngược lên nhìn vào khuôn mặt nghiêm nghị của anh ta và nhả mặt khi thấy sự tức giận. Vết sẹo trắng chạy dọc theo má anh ta.

“Không phải việc của cô,” anh ta nói qua hàm răng nghiến chặt. “Việc của cô là vâng lời ta và giữ im lặng. Nếu muốn cô nói, ta sẽ bảo.”

“Tôi không phải là nô lệ của anh!”

“Cô là một người phụ nữ.”

Nói xong, anh ta quay người bỏ đi. Jessica nhìn theo, phân vân không biết nên đi theo hướng ngược lại hay chạy theo cho anh ta một trận. Richard dừng lại, sau đó ngoái đầu nhìn lại. Anh ta vẫy cô đi theo. Jessica làm theo. Tìm cách thoát ra khỏi thời Trung Cổ nước Anh chắc chắn sẽ dễ dàng hơn nhiều sau khi cô đã có một bồn tắm nước ấm, một bữa ăn nóng và làm ấm mình trước lò sưởi vài giờ.

Cô đi theo Richard lên một cầu thang uốn lượn. Một căn phòng ở ngay đầu cầu thang đã được mở sẵn.

“Đại sảnh,” anh ta nói, chỉ tay mà không nhìn đến cô.

Jessica không có thời gian để dừng lại quan sát. Cô còn bận chạy theo Richard lên cầu thang với những sải chân dài của anh ta. Họ dừng lại cạnh một cánh cửa phía bên trái, một cái phía bên phải và thêm nhiều cầu thang dẫn lên.

“Nó dẫn lên đỉnh tường thành.” Anh ta nói, chỉ tay về phía cầu thang. “Nhà vệ sinh, bên trái.” Anh ta mở cánh cửa bên phải và đi vào trong, để cô đi theo.

Jessica chạy theo, hy vọng cô chuẩn bị được tinh thần cho những gì sắp thấy. Cô rất ngạc nhiên. Những chỗ khác thì tồi tàn nhưng căn phòng này được chăm sóc rất tử tế.

Một chiếc giường lớn được đặt đối diện bức tường vòng khuyên và có đầy đủ màn rèm. Một chiếc lò sưởi đặt ở bức tường đối diện. Nhưng chính hốc tường lại thu hút sự chú ý của cô. Thợ xây thời Trung Cổ thật biết cách xây chỗ ngồi bên cửa sổ. Cô bước đến chỗ

bức tường được khoét đi để tạo thành một khu vực ẩm cúng như vậy.

Nó rộng khoảng 1,5 mét, với băng ghế đá đặt trước mỗi bức tường. Chiều sâu gấp hai lần chiều rộng, điều đó có nghĩa là các bức tường bên ngoài dày ít nhất gần 4 mét. Điều này không có ở những căn nhà ván ép của thế kỷ XX.

Ván gỗ nặng nề bao phủ một khoảng trống mà cô nghĩ là một chiếc cửa sổ. Richard đi qua cô, đẩy thanh cửa chớp và mở ra khung cửa. Một luồng gió biển lạnh giá lùa vào mặt Jessica làm cô rùng mình. Nó dường như không ảnh hưởng gì đến Richard. Anh ta chống hai bàn tay của mình trên các cạnh của cửa sổ và hít thật sâu. Cô cố gắng nhìn ra bên ngoài. Nhưng anh ta chẳng tránh ra cho cô nhìn.

“Tôi xem với, được không?” Cô hỏi.

Anh ta bước sang một bên mà không nói câu nào. Jessica nhìn ra ngoài cửa sổ và chột nín thở. Cô đã không nhận ra lâu đài tựa vào vách đá, hay sóng xô bờ mạnh mẽ ra sao.

“Nó thật là đẹp,” cô thở ra.

“Khung cảnh hoang dã làm cô vui?”

Cô nhìn lên và cảm thấy như mình lần đầu nhìn thấy vị chủ nhà bất đắc dĩ này. Vị Lãnh chúa kiêu ngạo chỉ biết nghĩ về mình không còn nữa. Thay vào đó là một người đàn ông đã gờ đi lớp mặt nạ của mình. Những cay đắng, chua chát của Richard de Galtres đã bị gạt đi bởi những cơn gió biển thơm mát. Trên khuôn mặt anh phảng phất vẻ bình an. Những đường nét trên khuôn mặt như thả lỏng một chút, lại càng như tăng lên gấp trăm lần vẻ đẹp trai bí hiểm. Đến vết sẹo cũng không làm giảm vẻ đẹp trai của anh ta.

Có lẽ các nhà sử học đã hiểu đúng khi tuyên bố rằng anh ta xây dựng pháo đài của mình theo cách này để không thứ gì có thể cản trở anh ta nhìn ra biển.

Cô ngược lên nhìn đôi mắt anh ta và lần đầu tiên nhận thấy màu sắc kỳ lạ của chúng - giống xanh lục hơn xanh dương hay có lẽ giống màu xám hơn màu lục. Đó là những sắc màu của biển và trong một khoảnh khắc, cô tự hỏi có phải mình đã bước vào một câu chuyện cổ tích và bước vào trong phòng của một vị chúa tể tinh linh. Sẽ rất dễ rơi vào bùa chú của anh ta nếu anh ta trông như hiện

tại. Cô thầm hỏi liệu anh ta có dành sự quan tâm của mình cho thứ gì khác như với đại dương hay không. Có lẽ, ngôi sao của cô đã dẫn cô đến một nơi tốt hơn cô nghĩ. Có gì đó trong đôi mắt của Richard de Galtres, rất mạnh mẽ và an ổn.

Cô có cảm giác rằng anh ta rất ít khi thất bại trong các trận chiến.

Vậy phần thưởng anh ta hướng tới là gì?

Anh ta đột nhiên bước qua cô rồi đóng sầm cửa chớp lại. Anh ta lấy các thanh chắn cài cửa lại thật cẩn thận. Khi quay về phía cô, sự khắc nghiệt đã trở lại trên khuôn mặt anh ta.

“Khung cảnh làm cô choáng ngợp,” anh ta nói cộc lốc. “Ta sẽ đốt lò sưởi. Sau đó, cô có thể làm những việc bớt kinh sợ hơn, như là khâu áo cho ta chẳng hạn.”

Câu chuyện cổ tích vậy là ra đi. Có lẽ cô cần ăn một cái gì đó. Rõ ràng, cô vừa bắt đầu nảy sinh ảo giác.

Cô ôm chặt lấy mình để giữ ấm khi đi theo Richard khắp căn phòng.

“Tôi không biết may vá đâu.”

Từ dưới nền nhà, anh ta ngược nhìn lên, tay vẫn quăng mấy thanh gỗ vào lò sưởi. “Sao cơ?”

“Tôi không biết may vá. Không giỏi lắm. Có lẽ tôi có thể giúp đỡ kiến trúc sư của anh xây lâu đài. Cha tôi là một kiến trúc sư.”

“Kiến trúc sư?” anh lặp lại.

“Thợ mộc,” cô giải thích.

”Những người thợ không cần cô mang nước cho khi khát đâu. Họ có thể tự lấy.”

“Không, ý tôi là giúp anh ta thiết kế,” cô kiên nhẫn nói. Hỏi cha cô còn sống, cô thường dành hàng giờ xem ông thiết kế các tòa nhà. Cô đã làm việc cho ông vào kỳ nghỉ hè và các ngày lễ trong nhiều năm. Cô thậm chí còn tự thiết kế vài lần. Cô có thể giúp Richard xây lâu đài.

Richard nhóm lên một ngọn lửa nhỏ, sau đó thả thêm mấy thanh gỗ vào. Rồi anh ta đứng lên và nhìn cô, trên khuôn mặt là một nụ cười chẳng lấy gì làm vui vẻ.

“Ở lại đây dùng kim chỉ đi. Ta không cần một căn phòng méo mó.”

“Tôi sẽ không trực tiếp xây dựng nó, tôi chỉ thiết kế thôi.”

“Không thể được.”

Jessica ngược lên nhìn anh, mắt nheo lại. “Tại sao?”

“Cô là một người phụ nữ.”

“Thế nghĩa là gì?”

“Nghĩa là,” anh nói, trán nhăn lại, “phụ nữ chỉ có thể may vá, sinh con và hành hạ đàn ông. Cô còn không biết may vá.”

Richard rời đi trước khi cô có cơ hội để làm bất cứ điều gì khác hơn ngoài việc tròn mắt nhìn anh ta. Cô chỉ giỏi hành hạ đàn ông? Cô ở đây chưa đủ lâu để làm thế. Anh ta cùng bộ quần áo có thể chết mục cùng nhau. Cô sẽ rời khỏi đây ngay khi có cơ hội. Vị chủ nhà này chẳng có điểm gì đáng mến. Anh ta có thể đẹp trai kiểu mạnh mẽ và quyết đoán nhưng nhân cách tồi tệ đã hủy hoại hết điều đó rồi. Hơn nữa, cô không có ý định coi lâu đài Burwyck-trên-biển là nhà của mình, bất chấp khung cảnh của nó.

Cô phủ bụi bẩn khỏi bệ lò sưởi bằng chân rồi ngồi xuống và hơ tay bên ngọn lửa. Sưởi ấm trước rồi lập kế hoạch sau.

Cô vừa mới bắt đầu thư giãn thì cánh cửa mở ra một lần nữa. Richard đến và chìa ra cho cô một cái túi. Cô đón lấy và ngược nhìn lên.

“Đồ ăn,” anh ta giải thích. “Ăn đi. Nếu không cô sẽ...”

“Cẩn chân ta nếu cô không ăn,” cô nói nốt hộ anh ta. Cô hít một hơi thật sâu. Anh ta thô lỗ không có nghĩa là cô cũng thế. “Cảm ơn anh. Anh thật tốt.”

Anh ta đột nhiên có vẻ không thoải mái, như thể không mong đợi sự biết ơn ấy và không biết phải làm gì với nó. Thế rồi, anh ta sầm mặt lờm cô.

“Cảm ơn ta bằng cách ăn nhiều vào. Ta đã có đủ vấn đề và không cần thêm vào một phụ nữ chết đói đâu.”

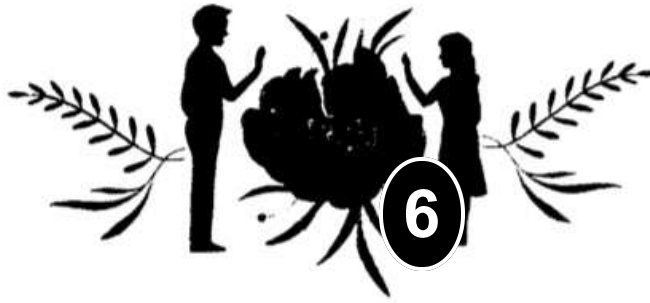
Nói xong, anh ta đóng sập cửa phòng rồi rời đi.

Jessica thở dài. Những ngày tới sẽ rất dài đây. Cô nhìn quanh, tự hỏi cô nên ngủ đâu. Cô thật sự không nghĩ Richard sẽ cho cô ngủ

trên giường mình và chắc chắn cô không muốn ngủ cùng anh ta. Cô nhìn xuống sàn nhà. Nó sạch hơn nhiều so với sàn nhà của Hugh, vì vậy cô có thể ngủ trên đó một hoặc hai đêm. Nó không thể nào cứng hơn mặt đất và cô vẫn ngủ được đấy thôi.

Hơn nữa, chuyện này cũng sẽ không kéo dài lâu. Cô sẽ nghỉ ngơi rồi sau đó sẽ hành động. Richard sẽ không phiền nếu thoát được khỏi cô và cô thì chân thành hy vọng anh ta sẽ không để ý đến chuyện cô mượn một con ngựa. Cô sẽ để lại một mảnh giấy, nhấn lại nơi cô định đi để anh ta tới đó mang con ngựa về.

Nhưng hiện tại, Richard có lý về chuyện ăn uống. Cô sẽ nghe theo mệnh lệnh nho nhỏ này. Cô không muốn ngất xỉu khi thời cơ đến.

Richard tỉnh lại vì lạnh. Ngọn lửa đã tắt từ lâu, chỉ còn lại tro tàn và cái lạnh của sàn gỗ dưới chân anh đã thấm vào xương tủy. Thế rồi, anh nghe thấy tiếng động và nhận ra anh tỉnh lại không chỉ bởi vì cái lạnh.

“Mẹ kiếp.”

Tiếng làm bầm chửi rửa kèm theo tiếng một thứ chạm vào vật cứng. Có lẽ là tiếng ngón chân cái va vào rương. Richard nghe thấy tiếng Jessica lật đật đi quanh buồng và định đứng dậy rồi cho cô một trận trước khi bắt cô đi ngủ. Thế rồi anh nghe thấy tiếng cô lục lại quần áo và sự tò mò cùng tức giận đồng thời nổi lên. Cô định lén đi đâu giữa đêm khuya thế này, đặc biệt là sau những gì anh đã làm cho cô?

Cho cô đồ ăn và chỗ ở còn chưa đủ, anh thậm chí còn cho cô ngủ trên giường mình! Anh đã chẳng làm thế nếu như không phải thấy cô quá đổi mệt mỏi và cái tinh thần nghĩa hiệp đáng buồn nôn kia lại trỗi dậy. Ánh mắt biết ơn của cô có thể đã là đủ với một người khác. Richard phải thừa nhận rằng nó khiến việc nằm lên sàn cũng có vẻ khá thoải mái.

Cho đến canh hai, khi vai của anh đã bắt đầu đau do một vết thương cũ và vết thương do riu gây ra chưa lành ở đùi lại nhói khiến anh đứng dậy.

Tinh thần hiệp sĩ. A ha. Một đức tính vô dụng.

Đáng ra hôm qua, anh nên mặc kệ Jessica nhưng cuối cùng, anh lại cố sức để ý cả cô và lâu đài của mình. Anh làm gì có thời gian để ý chuyện gì khác ngoài công việc của mình! Một người hộ vệ mới của anh, Gilbert de Claire, đã tới với khuôn mặt sưng sả mà ngay

cả Hugh cũng phải ngưỡng mộ. Richard biết anh nên gửi cậu bé này về nhà ngay từ khi nhìn thấy cậu, nhưng cha cậu ta đã cố gắng hiến cho Richard. Anh cảm thấy có trách nhiệm nên đã không nói gì và hứa sẽ dành thời gian cho cậu ta.

Tất nhiên, giờ anh có ít thời gian hơn vì phải lo lắng cho vị khách của mình. Anh chắc chắn không quan tâm cô nghĩ gì về mình. Nhưng nếu anh đối xử không tốt, cô sẽ tố cáo anh với nhà vua. Đến lúc đó, anh sẽ ở đâu?

Có khả năng là trên chiếc giường thoải mái của anh và ngáy to thỏa mãn.

Anh nhồm dậy ngay khi cánh cửa đóng lại. Chắc cô chỉ định đi vệ sinh nhưng cũng có khả năng cô định bỏ đi. Anh hẳn sẽ hoàn toàn thoát khỏi cô.

Thế rồi, ký ức về việc kéo Hugh ra khỏi cô hiện lên rất sinh động. Jessica quá đẹp nên không thể lang thang một mình mà không có người bên cạnh. Anh vẫn chưa có cơ hội tìm hiểu tại sao lúc ấy, cô lại chỉ có một mình. Miệng lưỡi sắc lẹm của cô có thể làm cho bất cứ người đàn ông thông minh nào e ngại, nhưng chắc chắn cô quan trọng với cha mình. Chỉ vẻ ngoài của cô thôi là đủ để kiếm được một chàng rể khá giả. Còn cái tính đanh đá kia thì có thể cải tạo dần.

Nhưng không hiểu sao, anh không vui khi nghĩ tới việc có người chạm vào cô. Anh nghĩ Jessica sẽ không dễ dàng tha thứ cho ai dám chạm vào cô. Richard cũng nghĩ anh sẽ giết luôn bất kỳ kẻ nào có gan làm việc ấy. Anh không vui khi tự dưng bản năng bảo vệ đáng ghét trỗi dậy mỗi khi anh nghĩ đến cô nhưng anh khó mà lờ đi được. Thật phiền phức!

Anh rón rén bước xuống cầu thang và đi theo cô vào sân trong ngập ánh trăng. Cô đang hướng về phía chuồng ngựa và không hiểu sao, anh không ngạc nhiên. Người phụ nữ này có thiên hướng trộm ngựa. Richard dừng lại ở góc của tòa nhà, dựa vào bức tường ọp ẹp và nhìn Jessica khi cô tiếp tục đi qua các dãy chuồng. Cô dừng lại và nhìn con Ngựa. Richard lắc đầu kinh ngạc. Ít nhất thì cô gái này cũng có mắt nhìn ngựa rất tốt.

Jessica tròng một sợi dây thừng quanh cổ Ngựa và dắt ra ngoài. Richard nấp lại vào bóng tối và tiếp tục theo dõi. Cô cũng chẳng thể

qua cổng lúc này. Các khung cửa sắt đều đã được kéo xuống. Nhưng chẳng có lý do gì mà phải nói cho Jessica biết. Anh có thể cũng muốn làm vậy nhưng anh còn muốn nhìn cô đứng dưới ánh trăng, cố gắng vẫy con ngựa của anh hơn.

Trăng tròn phủ ánh sáng bạc lên người cô giống như một chiếc áo choàng, nhuộm đen mái tóc và vuốt ve làn da trắng trẻo trên khuôn mặt cô. Anh không chắc đã từng nhìn thấy một mái tóc giống như tóc cô trước đây. Những lọn tóc hỗn loạn xõa xuống trên bờ vai chẳng cần theo quy tắc nào cả. Anh nhìn cô bực tức thổi phù một lọn tóc quăn trên trán. Sau đó, cô đưa tay lên mặt con Ngựa, giữ đầu để có thể nhìn vào mặt nó. Con Ngựa cúi xuống và gặm gặm tóc cô. Jessica cười nhẹ nhàng. Âm thanh ấy làm anh ngạc nhiên đến độ nhăn mặt khi niềm vui đơn giản này đâm xuyên trái tim anh. Anh đã nhìn thấy sự trống vắng trong mắt cô, nhưng cô vẫn cười được sao? Anh thật ghen tị với cô!

“Thôi nào, bé cưng,” Jessica dỗ dành. “Ngoan cho ta cưới đi. Mà tự tìm được đường về, đúng không?”

Cách cô nói lại là một điều nữa làm anh bối rối. Cô nói cô đến từ Pháp nhưng anh chưa từng nghe thứ tiếng Pháp nào như thế và anh đã đi khắp đất nước ấy. Anh cũng đại loại hiểu cô nói gì nhưng cô nói giống như một người nước ngoài chưa thành thạo ngôn ngữ bản xứ. Cô từ đâu đến, nếu không phải từ Pháp? Cha cô là ai mà để cho cô dạo chơi theo ý thích như thế? Sao cô đến được lãnh địa của Hugh mà không có ngựa? Sao cô lúc nào trông cũng như sắp khóc trên đường họ về nhà?

Quan trọng hơn, tại sao cô lại cố ăn cắp ngựa của anh vào giữa đêm?

Một âm thanh lạo xạo khiến anh ngẩng đầu nhìn theo. Con ngựa vừa vui vẻ nhai nhóp nhép vừa ngoan ngoãn theo Jessica qua sân. Con ngựa ngu ngốc, Richard nghĩ. Để một người bé xíu dẫn đi vì được cho ăn. Richard cũng định để cô dẫn nó đi. Dù sao thì cô cũng làm con ngựa vô dụng rồi. Đáng ra nó phải đứng yên. Giờ thì nó theo sau cô như một con cừu non kêu be be đòi bú mẹ. Jessica đã cho nó cắn một quả táo và khen ngợi sự ngoan ngoãn của nó. Richard đi theo, vừa thấy thú vị, vừa bực. Anh biết ngay khi vừa nhìn thấy cô. Người phụ nữ này chẳng được việc gì ngoài mang lại

rắc rối.

Và đó là chính xác là loại phụ nữ anh muốn tránh.

Jessica dừng lại trước cổng sắt. Richard dựa vào tường và nhìn những biểu cảm trên khuôn mặt của cô. Đầu tiên là ngạc nhiên. Sau đó, cô cau mày. Cô đưa tay ra và cố gắng đẩy cửa lên. Richard lắc đầu. Anh thấy một lính gác đang dựa vào tường và ra hiệu cho anh ta ra chỗ khác. Jessica bỏ dây dẫn ngựa và dùng cả hai tay để cố gắng nâng cánh cổng. Richard muốn mỉm cười, nhưng thói quen cau mày đã ăn sâu trong anh. Anh cười khùng khục, dấu hiệu của khiếu hài hước lâu không dùng đến. Cô gái này ngốc thật. Cô không biết rằng cả chục người đàn ông cũng không nhấc cánh cổng đó lên nổi vài phân sao?

Rõ ràng là không. Điều đó là minh chứng rõ nhất khiến anh nhận ra Jessica Blakely còn hơn những gì cô nói.

Rồi cứ thế, anh dần loại hết những khả năng về việc cô là ai. Không phải là một người hầu. Chẳng có người hầu nào thô lỗ như cô cả. Nhân tình của ai đó? Có thể, nhưng anh cũng nghi ngờ khả năng này. Vẻ nhẹ nhõm trong mắt cô khi anh nói về việc nhường cho cô chiếc giường quá khác so với một cô gái bán hoa chuyên nghiệp. Và chuyện cô trộm ngựa để bỏ trốn khiến anh tin rằng cô không có ý định ở lại làm người tình của anh. Làm ấm giường cho anh để đổi lấy đồ ăn và chỗ ở cũng là việc đơn giản.

Một người sống ngoài vòng pháp luật? Đây là giả thiết đáng tin nhất. Anh dường như có thể thấy Jessica thu mình trong sâu thẳm của khu rừng, dẫn đầu một đoàn nông dân khổ rách áo ôm tới tự do và vinh quang, trộm lấy những thứ tốt nhất của vị lãnh chúa mà không để ý tới pháp luật. Một người sống ngoài vòng pháp luật không phải quá vô lý. Ý nghĩ đó làm anh muốn bật cười lớn, điều chắc chắn anh đã không làm trong nhiều năm nay.

Anh khoanh tay trước ngực và nhìn Jessica bỏ cuộc, tựa trán vào cổng sắt.

“Cô biết không, trộm ngựa sẽ bị treo cổ,” anh nói.

Cô giật nảy mình, quay người nhìn anh, tay đặt lên trái tim. “Tôi không nhìn thấy anh.”

“Rõ ràng.”

“Tôi không ăn cắp,” cô vội vàng nói. “Tôi chỉ mượn thôi.”

Richard bước ra khỏi bức tường và đi về phía cô, dừng lại ở chỗ cách cô một cánh tay. Anh nhìn xuống, đột nhiên cảm thấy muốn ôm ghì cô trong tay rồi hôn lên gương mặt kính ngạc của cô.

Thánh thần ời, anh phát ngốc thật rồi.

“Vào trong đi,” anh nói, nhặt sợi dây cương ngựa lên. “Bên ngoài lạnh lắm.”

“Anh biết không, tôi phát mệt vì anh bảo tôi phải làm gì rồi.”

“Cô hình như cũng có biết nghĩ đâu,” anh nói. “Cô không nhận ra là cửa sẽ đóng lại sao?”

Cô không biết, gương mặt cô đã nói lên điều đó. Trông cô hơi xấu hổ.

“Tôi không biết.”

“Chắc là đến tới nhà cô cũng đóng cổng chứ,” anh nói, nhìn kỹ xem cô phản ứng thế nào.

Cô lắc đầu. “Ở chỗ tôi, mọi thứ khác lắm.”

Có lẽ, cha cô cũng là một người sống ngoài vòng pháp luật. Richard càng lúc càng tin vào khả năng này. Thôi, chuyện đó tính sau. Bây giờ, tất cả những gì anh muốn là quay trở lại với giấc ngủ quý giá của mình trước khi bình minh đến.

“Đến đây,” anh nói, chìa tay ra cho cô.

Cô lắc đầu.

Richard dừng lại, rồi cau mày. “Ta nói, đến đây.”

“Và tôi nói không.”

Anh lại cau mày. “Cái lạnh làm đông não cô rồi, tiểu thư. Nhiệm vụ của cô là nghe lời ta.”

“Tôi không phải con chó của anh để anh gọi thì phải chạy đến.”

“Cô quên vị trí của mình rồi.”

“Tên kia, vị trí của tôi không phải là ở dưới chân, liếm giày cho anh!”

“Có rất nhiều người cầu xin để được làm điều đó!” anh quát. Dù anh hoài nghi nhưng nói cho cô để làm gì. Các vết sẹo trên khuôn mặt anh khiến họ muốn lùi xa. Sự nóng tính làm nốt phần còn lại.

“Thế thì gọi người đến đi,” cô nói, tay khoanh trước ngực, cầm hất lên. “Tôi còn dành thời gian làm việc khác.”

“Thế thì làm đi.”

“Tất nhiên, nếu anh mở cái cổng chết toi này ra.”

“Robert,” Richard hét lên, “mở cổng ra mau.” Anh trừng mắt nhìn Jessica. “Đi đến nơi mà cô muốn đi. Đến một con ngựa tòi nhất ta cũng sẽ không cho cô.”

“Chẳng hiểu sao, tôi lại không ngạc nhiên,” cô nói, cũng mạnh miệng không kém. “Chúc anh sống thật hạnh phúc, Richard.”

Chiếc cổng bôi dầu trơn trượt được kéo lên mà gần như chẳng có bất cứ tiếng ồn nào. Jessica quay đi. Richard thấy mình bắt đầu theo sau cô - chắc chắn là do cái tinh thần hiệp sĩ phiến phức mà anh không kiểm soát được. Nhưng, thánh thần ơi, anh còn làm gì được nữa? Anh không thể để cô rời đi vào giữa đêm!

Lương tâm anh chẳng kéo dài lâu khi cô quay lại lạnh lẽo nhìn anh. Anh nghĩ mình sẽ không bao giờ có ánh nhìn sắc lẹm như thế. Tức giận bùng lên cùng niềm kiêu hãnh bị tổn thương làm anh giật cái áo khoác khỏi người cô. Jessica cẩn thận tháo tấm chăn cô đeo dưới áo choàng và vút nó xuống nền đất. Sau đó, cô quay đi, đầu ngẩng cao, vai duỗi thẳng. Richard đá mạnh vào tấm chăn.

“Cổng phía bên ngoài đến sáng mới mở,” anh hét lên sau lưng cô.

“Biết rồi,” cô trả lời cộc lốc. Jessica nói mà không dừng lại.

Richard nhìn theo cho đến khi cô đi đến cánh cổng bên ngoài rồi hòa mình vào bóng tối. Kệ cô ta chết cóng đi. Có lẽ đó là cách duy nhất làm cái lưới hỗn xược của cô ta ngừng hoạt động.

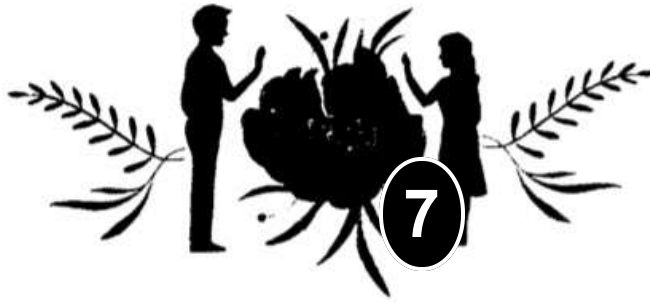
Anh cúi xuống, nhặt lên chiếc áo choàng và chăn của mình rồi gọi con ngựa đi theo. Sau khi cho nó về chuồng, anh về phòng và tìm đến chiếc giường êm ái.

Chiếc gối mang mùi hương của cô. Anh chửi thề rồi ném nó vào góc phòng và nghĩ xem có nên lột hết cả giường ra không.

Không, điều đó sẽ có nghĩa là cô đã giành chiến thắng trước anh và anh không thể chịu nổi ý nghĩ này. Anh vẫn làm chủ cuộc đời mình. Jessica chỉ là một xáo trộn nho nhỏ nhưng bây giờ, nó kết thúc rồi. Anh lại có thể tiếp tục tập trung vào xây dựng lại lâu đài

của mình. Trong khoảng một năm, anh sẽ bắt đầu tìm kiếm một cô dâu. Có lẽ, anh sẽ kiếm một cô gái được dạy dỗ ở tu viện, một người anh có thể chịu đựng được. Không vô lễ, không hỗn xược và hơn hết là không có những lọn tóc ngang bướng và đôi mắt sáng lấp lánh.

Anh có cảm giác, khi đang nằm thao thức đến bình minh, đó chính là những thứ sẽ ám ảnh anh suốt đời.

Jessica đứng ở giữa sân, vòng tay ôm lấy mình và xem xét tình trạng thể chất của bản thân. Cô đang ở thời Trung Cổ nước Anh, không có phương tiện giao thông, không có thức ăn và hoàn toàn không biết mình đang ở đâu hoặc làm thế nào để về được chỗ Henry, rồi về nhà.

Đó còn là tin tốt.

Tin xấu là nơi duy nhất cô có thể quay về xin sự giúp đỡ là tòa lâu đài cách đây một giờ đi bộ phía sau. Qua lời vĩnh biệt nồng hậu của Richard, cô có cảm giác anh ta sẽ không vui lắm nếu thấy cô quay lại gõ cửa.

Không phải là cô có ý định làm điều đó. Cô tự lo cũng được. Cô chỉ cần hỏi đường, cố sống sót trong một vài ngày cho đến khi trở về với Henry rồi nhiệt tình hy vọng cô có thể xuyên không một lần nữa đến thế kỷ XX.

Cô không cho phép mình suy nghĩ đến các khả năng khác, nhưng cô cảm giác nó sẽ liên quan tới đói khát, cướp bóc và có khi là cái chết lạnh lẽo, cô đơn và khó chịu.

Nhưng có lẽ, cô cũng không cần phải trở lại đất của Henry. Có khi cô chỉ cần đứng nguyên đây rồi ước thật mãnh liệt và trở về thời đại của cô. Mặc dù tòa lâu đài vẫn chưa khuất tầm mắt nhưng cô nghĩ cũng đủ xa rồi.

Cô nhắm mắt lại và tập trung tất cả suy nghĩ của mình vào một điều ước duy nhất: Tôi muốn về nhà. Tôi muốn về nhà với Archie.

Cô cau mày. Chẳng hiểu sao, câu cuối nghe không đúng lắm. Richard de Galtres có thể là một trong những kẻ khốn nạn nhất thế kỷ XIII nhưng cô nghĩ Archie thế kỷ XX cũng không kém cạnh. Có

lẽ, cô nên ước kiểu khác.

Tôi muốn về nhà với phòng ngủ đẹp để ấm áp, đồ ăn ngon và bồn tắm nước nóng.

Cô tưởng tượng hơi ấm chạm vào ngón chân mình, chiếc áo choàng bông dày yêu thích bao quanh người cùng một chiếc quần tất dài giữ ấm cho cô những nơi mà áo choàng hay lò sưởi không chạm đến được. Hay nhất là cô dễ dàng tưởng tượng ra một cái siêu thị vì cô đang thèm ăn kẹo bơ lạc đến mức có thể cắn thủng luôn lớp tường dày nhất của Richard.

Một tiếng cành cây gãy vang lên phía sau. Jessica thở phào nhẹ nhõm. Chắc chắn là tiếng gãy của cành cây thời hiện đại. Đó có thể là một người tốt bụng nào đó đi một đôi giày Doc Martens, rất sẵn lòng chở cô về chỗ Lãnh chúa Henry trên chiếc xe Range Rover ấm áp. Jessica mỉm cười, quay đầu lại, nhắm mắt trong giây lát để tận hưởng cảm giác trở về với thời hiện đại rồi mở mắt chờ đợi.

Rồi cô rít lên.

Người đàn ông đang đối mặt với cô có thể là người bản thủ nhất mà cô từng thấy. Anh ta đang cầm một cái lưới liềm bằng cả hai tay như thể nghĩ rằng cô sắp tấn công mình. Một người phụ nữ và mấy đứa trẻ túm tụm phía sau, lén nhìn cô. Jessica ngay lập tức giơ hai tay đầu hàng.

Người đàn ông hạ vũ khí của mình và nhìn cô chằm chằm. Anh ta chỉ vào cô rồi về phía tòa lâu đài. Sau đó, anh ta ra hiệu cô đi theo. Cô lắc đầu.

“Tôi không thể.”

Người đàn ông lại chỉ lên tòa lâu đài rồi chỉ vào cô, ra hiệu như muốn nói có người sẽ đến tìm cô. Jessica lại lắc đầu.

“Tôi không nghĩ vậy.”

“A.” Sau đó, anh ta dừng lại và nói gì đó mà Jessica chỉ có thể đoán là tiếng Anh cổ hoặc Anglo-Saxon. Dù là gì thì anh ta nói cũng quá nhanh nên cô không hiểu được.

“Chậm thôi,” cô nói, hy vọng như thế cô sẽ nghe được.

Người đàn ông nói chậm hơn, nhưng cô chỉ bắt được một vài từ như vợ và nhà, hoặc các từ đại loại nghe giống thế. Người vợ nói gì đó với người chồng và bị anh ta giận dữ quát. Jessica không muốn

là nguyên nhân của một vụ gia đình cãi vã nên bắt đầu quay lưng đi. Người đàn ông vội ngăn lại và chỉ ra phía bên kia cánh đồng rồi chỉ vào vợ mình.

Ngay lúc ấy, trời đổ mưa.

Nếu chỉ mưa lất phất thì Jessica sẽ quyết liệt nhưng vẫn lịch sự từ chối lời mời trú mưa. Nhưng thế này thì cô nghĩ tốt nhất là không nên quay về tương lai kèm theo bệnh viêm phổi. Hơn nữa, giờ vẫn còn sớm và cô sẽ đi khi thời tiết khá hơn.

Cô đi theo người phụ nữ và những đứa trẻ nhỏ hơn. Những đứa lớn hơn chút ở lại với cha của chúng. Jessica tự hỏi họ sẽ làm gì trên những cánh đồng. Cô ngoái lại nhìn và thấy họ đang nhặt sỏi đá bằng tay. Xét theo tình trạng cánh đồng thì chắc hết mùa đông, họ mới làm xong. Mặt đất rất cứng và tay chân thì không thể thay thế cho dụng cụ.

Cô sửng sốt. Sao Richard có thể để chuyện này tiếp diễn?

Nhà của họ là một nơi rất ẩm ướt. Nó chẳng là gì ngoài bốn bức tường cỏ khô và mái lá. Ngay khi bước vào, mắt Jessica cay xè. Một ngọn lửa dùng để nấu ăn được đốt lên ở giữa sàn nhà bằng đất và không có chỗ cho khói thoát ra. Nếu ngôi nhà ẩm một chút thì chuyện không có ống khói cô còn thông cảm được. Nhưng không hề. Cô ngồi xuống bên cạnh đồng lửa và cố gắng sưởi ấm bằng ngọn lửa đáng thương.

Đó là một ngày cô học được nhiều điều nhất trong cuộc đời. Cô cố gắng rời đi nhiều lần, nhưng lần nào người vợ cũng năn nỉ cô ở lại. Jessica sợ gây mâu thuẫn giữa vợ chồng họ, nên cô đã ở lại để giữ hòa khí trong gia đình. Cô nhìn người phụ nữ làm món súp hành tây từ một can nước bunn và một miếng hành tây. Bánh mì đen và dính đầy cát. Cả ngày không ai ăn nhẹ. Những đứa trẻ im lặng chơi với những hòn đá ở góc của túp lều. Bà mẹ treo đồ vừa giặt lên cành cây trên các bức tường cho khô.

Hai ông bà già nằm trên tấm nệm làm bằng rơm nát ở giữa phòng. Jessica hít hơi rất nhiều và muốn khóc. Nghèo cùng cực giờ đây mang một ý nghĩa mới với cô.

Cô buộc mình phải tập trung vào ngôn ngữ, nhận thấy người mẹ rất muốn nói. Jessica ngồi bên bếp lửa đối diện người phụ nữ đó, nhìn cô ấy dùng cây kim bằng gỗ vá lại chiếc áo tả tơi.

“Lãnh chúa Richard rất công bằng,” cô ấy nói, miệt mài xuyên kim với những ngón tay chai sạn. “Nghiêm khắc nhưng luôn công bằng.”

“Nhưng chị có thể nhận được nhiều hơn nữa,” Jessica phản đối.

Người phụ nữ nhìn cô ngây người. “Không, chúng tôi không thể.”

“Tại sao chị không rời khỏi nơi này? Tìm một nơi mới để sinh sống?”

“Chúng tôi thuộc về nơi này, với Lãnh chúa Richard. Tại sao chúng tôi phải đi?”

Xem ra tầm nhìn của người phụ nữ này chỉ được đến vậy. Jessica nhanh chóng nhận ra toàn bộ thế giới của gia đình này chỉ lớn như mảnh đất mà họ canh tác. Ngay cả đi vào rừng cũng không phải điều mà họ đủ can đảm để làm. Khu rừng đầy những quái vật và ma quỷ sẽ muốn ăn thịt một người hơn là nhìn. Còn việc cố gắng có cuộc sống tốt hơn ở nơi khác thì ý nghĩ ấy rõ ràng là vượt quá kinh nghiệm của họ nên họ không hiểu được.

Jessica chưa bao giờ biết ơn thời đại và đất nước của cô như lúc này. Còn cô thì tưởng mình đã rất khổ cực khi cố tìm kiếm một anh chàng công chức tốt bụng để cưới, nghĩ về chất béo trong khẩu phần ăn hoặc tìm hai chiếc tất cùng đôi. Gia đình này còn không có tất!

Họ ăn tối rất cẩn thận, như thể nước hành tây có thể chống đói. Theo những gì Jessica biết thì đúng thế. Cô ăn một vài thìa rồi đưa lại cái bát, giả vờ đã ăn no. Không phải là đồ ăn không ngon, dù đúng thế thật, mà chính chuyện cô không thể nhận đồ ăn từ những con người ốm đói kia làm cô ăn mất ngon.

Cả gia đình nằm ngủ ngay sau khi mặt trời lặn. Jessica nằm ngủ trên một ổ rơm với lũ trẻ cuộn tròn bên cạnh như những chú cún nhỏ. Cô chân thành hy vọng rằng con bò thảm thương được mang vào nhà lúc trời tối không giẫm lên cô. Thứ mùi trong túp lều thật kinh khủng.

Đó là một đêm đau khổ. Bọ chét cắn cô từ đầu đến chân, một con vật đại tiện cách cô hơn một mét và những đứa trẻ đá cô trong lúc ngủ mơ. Nhưng như thế vẫn chưa phải tệ nhất. Tệ nhất là khi cô tự hỏi không hiểu cô sẽ sống hết phần đời còn lại thế này sao, được

gia đình nông dân thu nhận và ngủ tại nơi mà chuyện sinh nở, cái chết hay đi ngủ cũng như nhau.

Và khi cô nghĩ mình sắp phát điên rồi thì cánh cửa lều bật mở và một ngọn đuốc được đưa vào.

Mọi người trong túp lều hét lên sợ hãi. Jessica cũng hét lên thật lớn.

“Thôi đi!” một giọng nói gào lên.

Giọng nói nổi bật lên trên những tiếng kêu la. Jessica nhìn thấy khuôn mặt của Richard dưới ánh đuốc. Nhìn anh ta cũng chẳng vui vẻ hơn mọi khi và cô lơ đãng tự hỏi không hiểu có bao giờ anh ta cười không.

Không nói lời nào, anh ta cúi xuống và kéo cánh tay cô đang dùng che ánh đuốc lên. Anh ta kéo cô ra ngoài, cốc lốc chúc gia đình kia ngủ ngon và đóng sầm tấm liếp chắn dùng thay cho cánh cửa.

Anh ta nhìn chăm chăm vào cô, khuôn mặt nghiêm nghị dưới ánh đuốc. Nhìn anh ta như thể muốn nói gì đó nhưng xem ra nỗ lực ấy chẳng có tác dụng gì.

Jessica chưa từng vui mừng khi gặp ai như thế trong đời - dù trông anh ta như thể giẫm lại vào cái thứ anh ta vừa mới vất vả cạo ra khỏi đế giày. Anh ta không có biểu hiện chào đón nhưng không hiểu sao, cô đã quen và như thế cũng tốt lắm rồi. Anh ta lại bắt đầu nhăn nhó nhưng đến thế trông cũng dễ mến, nhất là khi cô thấy mình đứng ngoài túp lều rách nát chứ không phải bên trong.

“Ta đã không làm tròn trách nhiệm với cô,” Richard đột nhiên tuyên bố, những lời như thể bị ép ra khỏi miệng bởi một thứ thuốc hiểu khách. “Mặc dù ta cũng nên được tha thứ vì cô đã định ăn trộm ngựa của ta.”

“Mượn,” cô sửa lại. “Tôi chỉ mượn thôi.”

“Lại còn là lần thứ hai,” anh ta tiếp tục, như thể không nghe thấy những gì cô nói. “Người khác chắc chắn sẽ nghi ngờ động cơ của cô.”

“Tôi định để lại cho anh một lá thư và cho anh biết nơi tôi sẽ đi,” cô nói, “nhưng tôi không tìm thấy thứ gì để viết.”

“Vì vậy,” anh ta nói tiếp, như thể không nghe thấy cô nói, “Ta sẽ tiếp tục mời cô tới chỗ ta và mong cô sẽ quay lại để nghỉ ngơi. Ta không muốn vua Henry nghĩ ta đối xử với cô không tốt.”

Anh ta không chân thành, nhưng cô không định kén cá chọn canh. Cô cũng quyết định rằng bây giờ không phải thời điểm thích hợp để nói cho Richard biết cô hoàn toàn không quen biết vị vua của anh ta. Cô gật đầu lia lịa như thể cô có họ hàng với nhà vua thật rồi chấp nhận để anh ta giúp lên ngựa và không chống cự khi anh ta hướng cả đoàn về lâu đài. Anh ta không nói nữa và cô cũng không chống đối. Cô vừa trải qua một trong những ngày tồi tệ nhất trong đời và có quá nhiều điều để suy nghĩ nên không muốn tán gẫu.

Đã là bình minh khi cô trở lại phòng ngủ của Richard. Anh ta cũng mời cô sử dụng bồn tắm bên lò sưởi.

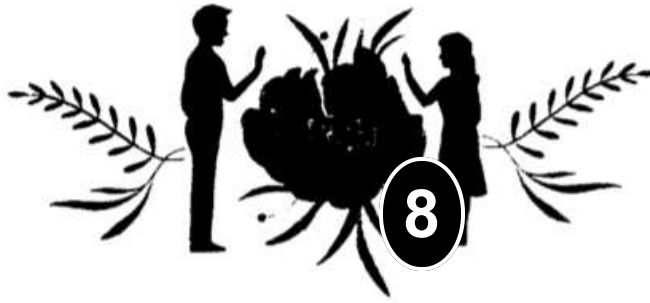
“Ta hy vọng cô sẽ thấy thoải mái,” anh ta nghiêng rằng nói. “Nhà vua chắc chắn sẽ quan tâm cô được đối xử thế nào.”

Có hai điều Jessica nhận ra ngay lập tức: Richard không thực sự quan tâm tới nhà vua nghĩ gì và thứ hai, cô phải trốn đi trước khi Henry tới. Cô nhìn Richard đi ra và nhận ra mình phải cố gắng hơn lần mượn ngựa vừa rồi để có thể trở về nhà. Cô phải quay lại Merceham và chắc chắn không thể đến bằng cách đi bộ.

May mắn thay, cô biết nơi để có được một con ngựa. Tuy nhiên, lần này, cô không thể bị cản lại bởi những vấn đề nhỏ nhất giống như chuyện cánh cổng bị khóa. Thật không may là cổng dường như chỉ được mở khóa vào ban ngày.

Cô thả lỏng vai và nhìn xung quanh tìm thứ gì đó thích hợp để ngụy trang. Cô phải rời đi càng sớm càng tốt. Richard sẽ không nghĩ đến việc tìm kiếm một người ăn mặc như con trai, đúng không?

Chỉ có một cách để biết.

Richard cố nén mong muốn rời thao trường để quay trở lại giường. Tất cả là tại Jessica. Đêm đầu tiên cô rời đi, anh đã không ngủ được. Mấy đêm trước cũng thế vì anh phải tìm quê nhà của cô. Nếu như thế còn chưa đủ làm anh mệt, điều anh phải đối mặt bây giờ chắc chắn có thể. Anh nhìn Gilbert de Claire và tự hỏi trời đất ơi, làm thế nào mà cha cậu ta dám mong con mình trở thành một người đàn ông thực thụ từ một thằng nhóc yếu đuối và khó chịu thế này.

Nhiệm vụ của Gilbert trong buổi sáng nay không có gì vất vả ngoài việc luyện một chút kiếm thuật và thắng yên ngựa cho Richard, nhưng trông cậu ta bức tức như thể đã làm việc cả nửa tháng trời không nghỉ trong khi những người khác ngồi nhìn và tự do ăn uống.

Nếu bản mặt sưng sĩa của Gilbert còn chưa đủ phiền thì cậu ta và Warren lại ghét nhau vô cùng. Richard đã nghĩ rằng sẽ có lợi hơn nếu giữa hai người có sự cạnh tranh, nhưng rõ ràng là điều đó không mang lại hiệu quả như anh mong muốn. Warren lúng túng khi có người giám sát còn Gilbert, như mọi khi, trông vô cùng chán nản.

Richard ước nguyện chân thành rằng giá mà anh không bao giờ rời khỏi Ý.

Anh nhìn xung quanh hòng tìm một người để trút giận. John đứng gần đó, tay khoanh trước ngực và đang nở nụ cười. Richard lườm cậu ta.

“Cậu đang cười cái gì thế?”

John càng cười lớn hơn. “Tôi chỉ đang xem ngày hôm nay diễn ra thế nào thôi, thưa Lãnh chúa. Chỉ vậy thôi.”

Richard gầm gừ. Đây xem ra là âm thanh phù hợp nhất để thể hiện sự chán ghét của anh với cuộc đời và những gì đang diễn ra.

“Tôi ngạc nhiên vì ngài không để ý đến thằng nhóc đang đi về phía cổng, mỗi bước lại xách quần một lần,” John tự nhiên nói.

“Đúng là một thằng ngốc,” Richard tán thành.

“Tôi nghĩ con ngựa cậu ta đang dắt là của ngài đấy.”

“Hả?” Richard quay người lại và nhìn ra cổng.

“Và tôi tin rằng,” John tiếp tục, giọng vẫn có vẻ thích thú, “cậu ta đang dắt con ngựa của ngài ra ngoài dạo chơi.”

Richard nghiêng răng kèn kẹt, như thể cả hàm sắp nứt ra đến nơi. “Cô ả chết tiệt!”

“Ngụy trang thông minh đấy,” John thêm vào.

Richard ném cho vị đội trưởng của mình một cái nhìn giận dữ và cuống cuống đi về phía cổng. Anh thấy biết ơn là mình không mặc áo giáp. Áo khoác bằng da không làm anh chạy chậm lại. Anh túm lấy con ngựa đầu tiên mình nhìn thấy và nhảy lên trên lưng nó mà không bận tâm nó của ai.

Trong lúc chạy theo con ngựa phía trước, anh đi đến kết luận: Jessica Blakely đã nâng cao kỹ năng điều khiển ngựa. Hoặc là thế, hoặc là con ngựa anh đang cưỡi là con chậm nhất chuồng.

Nhưng anh đã cưỡi nhiều con ngựa rồi và nhất định Jessica không thể chạy thoát được. Khi anh bắt kịp cô thì cả anh cùng con ngựa đều đang thở phì phò. Anh hoàn toàn có thể bảo con Ngựa dừng lại bằng cách huýt sáo nhưng anh muốn cô còn tỉnh táo để nghe anh hét điếc tai cô. Anh nắm lấy dây cương con Ngựa và kéo cả hai con vật dừng lại đột ngột. Jessica đành phải xuống ngựa với anh, dù đó chắc chắn không phải là điều cô muốn.

Anh giữ chặt cô trong tay và nhe răng nhìn cô cho tới lúc anh tìm được một từ thật cay nghiệt để bày tỏ phần nộ.

Và chết tiệt, trông cô cũng khó chịu như anh vậy.

“Đừng trưng ra vẻ mặt đó nữa!” anh gào lên. “Bây giờ, cô phải quỳ xuống và xin lỗi vì lại ăn trộm ngựa của ta!”

“Tôi không ăn trộm,” cô bực tức cãi, giật tay mình lại. “Tôi chỉ mượn thôi.”

“Thế thì cũng phải treo cổ,” anh gầm lên. “Đây là lần thứ ba ta bị ép phải giật lại con ngựa từ bàn tay xấu xa của cô. Cô gái, tại sao lần nào cô cũng phải lấy con ngựa tội nghiệp của ta?”

Người phụ nữ đáng chết này. Cô ta đang vô cùng triu mến vỗ vỗ con ngựa như thể là chủ nó.

“Bởi vì nó thích tôi,” cô nói, thản nhiên nhìn Richard.

Đồ súc sinh ngu xuẩn, Richard ngay lập tức nghĩ, nhưng anh không nói ra. Tự nhiên anh thấy mình không còn khả năng nói chuyện nữa. Cũng nhanh như lúc bị câm, não anh cũng không hoạt động được tử tế nữa rồi vì anh chỉ có thể đứng yên, hai tay buông thõng và nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt.

Cô đang thổi những lọn tóc ra khỏi khuôn mặt giống như đêm hôm trước. Nó hẳn là hành động thú vị nhất mà Richard từng thấy ở một người phụ nữ và anh đã thấy họ làm rất nhiều thứ rồi. Anh không biết tại sao nó lại tác động đến anh như vậy.

Một điều còn khiến anh mất tập trung hơn là việc Jessica cứ vuốt ve cổ con ngựa của anh. Cử chỉ đó chất chứa tình cảm chân thành và nó như khuấy lên những gợn sóng lẫn lộn nơi trái tim tăm tối của anh, khiến anh khát khao rằng cô có thể đặt tay lên đầu và an ủi anh theo cách đó.

Nhận thức được anh đang bị giằng xé giữa ham muốn và khao khát trở lại trong lòng mẹ rồi được chăm sóc đến chết ngạt cũng đủ làm anh muốn chạy trốn.

Anh hướng một ánh mắt đầy ác ý lên bầu trời và tự hỏi thánh thần muốn gì mà lại đùa giỡn anh thế này.

“Xin phép anh, tôi đi đây,” Jessica nói, lấy sợi dây cương khỏi những ngón tay thả lỏng của anh. “Tôi sẽ đến lâu đài của em trai anh. Ngựa của anh sẽ tự tìm thấy đường về hay anh sẽ cho người đến đón nó?”

“Chờ đã,” Richard nói, giật lại dây cương trước khi Jessica ra đi không chỉ cùng con ngựa mà còn cả sự sáng suốt của anh nữa, “cô không được đến chỗ Hugh.”

“Có đấy.”

“Không, quý cô à, ta sẽ không cho phép điều đó.” Anh kiên định và cố gắng thể hiện cái mà anh hy vọng là một cái cau mày nghiêm

khắc. “Cô sẽ trở lại lâu đài với ta và chờ vua Henry đến.”

Cô lắc đầu. “Không có thời gian.”

“Ta dám chắc cô có đủ thời gian cô cần,” anh nói, “và ta chắc chắn nhà vua cũng muốn gặp cô. Trừ khi,” anh nói, nhớ lại những suy luận của anh với chính mình khi cố phán đoán xem Jessica thật sự là ai, “trừ khi, vì lý do nào đó, cô không muốn gặp Người.”

Cô vẫn im lặng nhưng đôi mắt của cô đã nói lên mọi thứ. Ngay lúc đó, anh đã nhận ra rằng, dù là ai thì Jessica Blakely cũng không phải là một kẻ giỏi nói dối. Giờ thì anh có thể thoải mái nghiêm khắc nhìn cô.

“Nếu cô dám nói dối ta về mối quan hệ họ hàng với nhà vua...”

Cô hát cảm. “Tôi chưa bao giờ nhận có quan hệ với nhà vua. Là Warren nghĩ thế.”

“Và cô đã để yên,” anh nói thẳng. “Như thế cũng tính là nói dối và cô sẽ bị... sẽ bị...”

“Phanh tay?” cô hỏi, giọng mỉa mai.

Anh không thể hiểu được cô cấu kỉnh cái gì. Có thánh thần chứng giám, cô là người bị bắt quả tang lúc phạm tội chứ không phải anh!

“Các thầy tu nên phán quyết bản án dành cho cô,” anh nói, quyết định không cho cô biết anh không có thầy tu và nhiều khả năng sẽ mãi mãi không có, trừ khi tìm được ai đó đủ tuyệt vọng để chịu được tính tình cấu bần của mình. Anh nắm chắc cả hai sợi dây cương và khoanh tay trước ngực. “Nếu cô không phải thân nhân của Henry, thì người nhà của cô là ai? Cha cô đâu?”

“Đã chết,” cô nói một cách bình tĩnh. “Hai năm nay rồi.”

“Còn mẹ cô?”

Jessica nuốt nước bọt và bắt đầu chớp chớp mắt. Richard nhìn cô khoanh tay trước ngực.

“Mẹ tôi ở rất xa, bà ấy cũng coi như đã chết,” cô lặng lẽ nói.

Richard hoảng hốt khi mắt cô bắt đầu ngập nước. A, đừng rơi nước mắt! Lạy thánh thần, anh rất ghét nước mắt!

Anh cố nén thôi thúc muốn siết chặt tay lại. Anh nhìn Jessica khóc và cảm thấy hoàn toàn bất lực. Anh chuyển trọng tâm từ chân

này sang chân khác một cách không thoải mái, cầu nguyện cho một ý nghĩ chợt thoáng qua.

Và sau đó, như thể bàn tay anh có một sinh mệnh riêng, nó khẽ đưa ra và lúng túng vỗ lên vai cô.

“Thôi,” anh khẽ nói, hy vọng với tất cả sức mạnh của mình rằng cô sẽ lấy lại bình tĩnh trước khi anh cần đến sự trợ giúp. “Không cần phải khóc.”

“Anh còn chưa biết hết,” cô nói, nước mắt bắt đầu tuôn trào nhiệt tình hơn. “Tôi đang bắt đầu tự hỏi liệu tôi có về nhà được không.”

“A,” Richard nói bất lực, “không cần tuyệt vọng như vậy...”

“Tôi chỉ biết là hết hy vọng rồi.”

Chân của anh bắt đầu co giật. Richard đồng tình với chúng và ước giá như mình chưa từng lập lời thề hiệp sĩ vì nếu thế, anh đã có thể quay người bỏ chạy mất hút.

Nhưng cứ như thể đôi mắt của cô biết những gì đôi chân anh muốn, chúng bắt đầu tuôn ra một tràng những giọt nước mắt. Richard vội vàng sờ khắp người mình nhưng không thể tìm nổi một mảnh vải để lau khô nước mắt cho cô. Anh thăm dò dẫm trong đầu, cố tìm gì để nói để ngăn cơn đại hồng thủy này. Và anh bám ngay vào ý nghĩ đầu tiên đến trong tâm trí mình.

“Ta sẽ tự mình đưa cô về nhà,” anh thốt ra.

Thánh thần ơi, anh đúng là thằng ngốc nói linh tinh!

“Bao lâu cũng được,” anh nói tiếp, càng đào sâu huyết mọ cho mình. Anh tự nguyện rửa mình thật lâu, nhưng chính anh tự đào. Không có lý nào lại không làm nổi. Có lẽ lời nói của anh có thể giúp anh thoát khỏi tai họa yểu điệu, mít ướt này. Nói thật, nếu anh thoát được chuyện này thì chẳng hành trình nào là quá dài.

Cô bắt đầu cười. “Anh có,” cô nói, “dùng hết thời gian suốt phần đời còn lại thì cũng không đủ để đưa tôi về nhà.”

Ồ, đó là điều ngu ngốc nhất mà anh từng nghe. Anh đã đi nhiều nơi, biết rất nhiều về khoảng cách và thời gian để đi hết quãng đường đó.

“Ta không phải là người ngu dốt như cô nghĩ đâu,” anh nói một cách cứng nhắc.

Cô lắc đầu, lau mắt. Phải mất vài phút, nhưng cô dường như đã làm chủ được cảm xúc yếu đuối của bản thân. Cô trao cho anh một cái gì đó gần giống với một nụ cười. “Tôi không nói anh như thế.” Cô nhìn anh với đôi má ửng và đôi mắt rất đỏ. “Chỉ là tôi không nghĩ rằng bất cứ ai có thể giúp tôi về nhà ngoại trừ bản thân mình. Tôi thậm chí còn không chắc tôi có thể làm điều đó hay không.”

Những điều cô nói dường như đều vô nghĩa với anh.

“Tại sao cô không nhận giúp đỡ?” anh hỏi. “Lời đề nghị của ta không phải vì nông nổi đâu.” Nhưng cũng không phải là được nói ra trong lúc đầu óc mình mẫn, anh thêm vào. Nhưng anh cũng không nên ngạc nhiên. Kể từ thời điểm anh nhìn thấy cô, anh nhận ra mình nói và làm những điều lố bịch nhất.

Jessica im lặng nhìn anh với vẻ nghiến ngấm, rồi cô lắc đầu. “Tôi rất biết ơn lời đề nghị của anh. Tôi hiểu đó thực sự là sự hy sinh đối với anh.”

Anh cau mày. Nó có vẻ như một lời khen, nhưng không hiểu sao, anh nghi nó cũng không chân thành đến vậy.

“Nhưng anh không thể giúp được,” cô kết thúc.

“Và cô không thể trở về Merceham một mình,” anh nói. “Hay là cô đã quên cuộc gặp gỡ cuối cùng với em trai ta?”

“Tôi sẽ tránh gặp mặt anh ta.”

Richard lắc đầu. “Tiểu thư, sao cô có vẻ chẳng hiểu gì về nước Anh vậy? Ngay cả một Lãnh chúa nghèo như nó cũng biết cô vừa đặt chân lên đất của nó. Và ta có thể đảm bảo với cô, cô không thích cách chào mừng của nó đâu.”

“Tôi phải thử,” cô nói và trong đầu anh, việc cô vô cùng cứng đầu về một thứ là rất ngớ ngẩn.

“Trở về nhà bằng cách đi quanh Merceham? Ta không hiểu thế thì khác gì.”

“Nó có khác đấy. Tin tôi đi.”

Anh bĩu môi. “Sau khi cô đã đánh cắp ngựa của ta ba lần và lần gần nhất là ở ngay sau lưng ta? Cô phải hiểu vì sao ta có lý do để không hoàn toàn tin tưởng cô.”

Cô thở dài. Richard nhẹ nhõm khi nhìn thấy cô dường như đã trở nên bình tĩnh hơn. Điều đó còn dễ chịu hơn là đối mặt với cả

mường nước mắt. Anh có cảm giác rằng khóc không phải việc cô hay làm. Anh đã thấy cô trong những tình huống khó khăn hơn nhưng cô chưa từng khóc như anh hay thấy ở những người phụ nữ khác. Có lẽ, việc phải xa nhà ảnh hưởng đến cô nhiều hơn anh nghĩ.

“Anh thấy đấy,” cô nói, “Tôi định nói với anh là tôi sẽ đi bộ nhưng tôi không nghĩ mình sẽ đến được Marcham, hay như cách anh gọi là Merceham, mà không bị làm sao.”

“Ít nhất thì trong việc này, chúng ta có chung quan điểm...”

Cô nhìn về phía sau và khẽ thở dài. “Xem ra tôi không đi đâu được rồi. Vệ binh của anh đã tới.”

Richard ngoái đầu nhìn đoàn vệ binh. Họ hẳn đã vô cùng thông thả đuổi theo anh.

“Tôi đoán giờ anh muốn lấy lại con ngựa của mình,” Jessica nói.

“Chờ chút,” Richard nói. Đây là thời điểm thích hợp nhất để cho những người đáng ra phải bảo vệ tính mạng anh một trận. Anh buông dây cương ra, đi về phía thuộc hạ của mình và anh sẽ lờ mờ cho đến khi họ thấy hổ thẹn. Anh nhắc nhở chính mình, trong lúc đi về phía họ, rằng anh biết ơn sự thận trọng và sự bảo vệ của họ với anh, nhưng lúc này, anh khó mà cảm kích nổi, đặc biệt là với vị đội trưởng của mình, người lại đang mỉm cười đầy hàm ý.

“Sao?” Richard hỏi.

John chỉ lắc đầu và mỉm cười. “Cô ấy cưới ngựa rất tốt.”

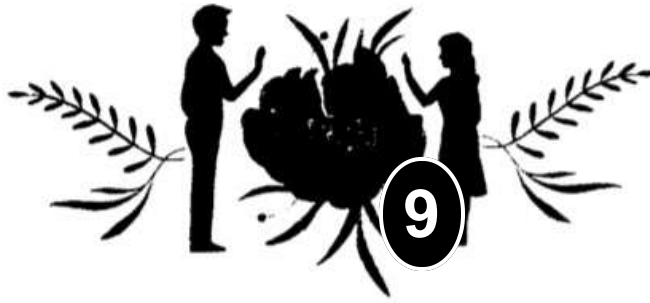
“Hả?” Richard quay lại và chỉ còn nhìn thấy mông con ngựa của mình bây giờ đã ở xa lắc. “Cô ả chết tiệt!” Anh lờ mờ đoàn vệ binh. “Về nhà hết đi. Từ đầu đến giờ, các người chẳng giúp ích gì cho ta cả. Nên giờ ta nghĩ các người cũng không giúp được.”

Họ không cãi lại. Richard trèo lên con ngựa mình mượn và hướng về phía Merceham. Anh không tin nổi là Jessica lại chạy trốn với con ngựa của anh lần nữa. Đây sẽ là lần cuối cùng, dù anh có phải trói cô lại và lôi cô trở về chỗ mình.

Và lần này, anh sẽ có câu trả lời. Anh không biết tại sao cô cứ nhất định phải trở về Merceham, nhưng đó hẳn là một ý tưởng ngu ngốc và thiển cận. Dù người nhà của cô có là ai thì họ cũng có thể được triệu tới. Gác đề nghị ban nãy sang một bên, anh thực sự

không có thời gian để hộ tống cô đến chỗ Hugh hay để bảo vệ cô khi cô đi giải quyết chuyện của mình. Cô phải trở về nhà cùng anh.

Anh không định mang cô đi phanh thây vì trông sẽ rất khó coi. Nhưng giờ anh lại rất muốn vì cô lại chạy trốn với con ngựa của anh rồi.

Jessica thúc con ngựa của Richard phi nước đại. Phía sau, cô lờ mờ nghe thấy một tiếng “Cô ả chết tiệt!” và cô biết cơ hội vượt trước anh ta sẽ không kéo dài thêm nữa.

Lần này, cô không đùa giỡn mà đã nghiêm túc rồi. Cô cần trở lại Merceham và cách duy nhất để làm điều đó là cưỡi ngựa. Có lẽ, cô có thể cưỡi ngựa đến đó nhanh hơn Richard, sau đó xuống ngựa và trở về New York trước khi anh ta thất cổ cô.

Cô bỏ qua một thực tế là họ đã mất ba ngày mới tới được lâu đài Burwyck-trên-biển. Có sự khác biệt ở đó. Họ đã đi từ từ. Còn cô sẽ đi rất nhanh.

Cô tự nhủ bản thân như thế ngay cả khi cô nghe thấy tiếng Richard chửi rủa càng lúc càng gần và theo sau là vị Lãnh chúa Trung Cổ đang vô cùng khó chịu. Ít nhất là anh ta không còn huyết sáo. Cô không chắc mình có muốn ngã ngựa lần nữa không.

Cô thấy anh ta chạy sát ngay bên mình và giữ chặt lấy dây cương. Cô không chắc lần này anh ta định ngăn cô thế nào nhưng sẽ không phải là vì cô ngu ngốc buông tay như lần trước.

Và do đó, cô cực kỳ kinh ngạc khi thấy anh ta phi người từ con ngựa của mình sang chỗ cô. Cô thậm chí còn ngạc nhiên hơn khi anh ta không làm cả hai cùng ngã. Dây cương trở thành một thứ thừa thãi, bởi vì để điều khiển con ngựa, anh ta chỉ cần thúc một, hai cái vào sườn nó.

Cảm thấy anh ta đang thả lỏng người, cô quay lại, đặt tay lên ngực anh ta để đẩy ra.

“Đừng,” anh gầm lên. “Không có tác dụng đến lần thứ hai đâu!”

Anh ta nhảy xuống và không cho cô sự lựa chọn nào ngoài việc xuống cùng.

“Tại sao cô lại làm thế nữa?” anh ta hỏi. “Cô không có lý trí à?”

“Đó là một câu chuyện dài...”

“Ta đảm bảo với cô là Hugh không cho cô toàn vẹn về nhà đâu,” anh ta tiếp tục, như thể chẳng nghe thấy lời cô vừa nói. “Ta hiểu vì sao ta lại quan tâm tới cô rồi. Là ta quan tâm tới con Ngựa. Ừm, đúng là thế rồi.” Anh ta bước đến vồ về con ngựa.

Jessica xoa xoa hai bàn tay lên mặt và chẳng muốn gì hơn là được cuộn tròn trong một tấm chăn đẹp đẽ, nằm bên lò sưởi ấm áp và ngủ một giấc thật dài. Không có cách nào để giải thích hoàn cảnh của cô cho Richard mà anh ta không nghĩ cô bị mất trí. Chỉ cố gắng mở đầu câu chuyện cũng quá mệt mỏi rồi.

“Đây rõ ràng là do đầu óc yếu đuối đàn bà của cô gây ra,” anh ta tuyên bố. “Có lẽ, cô cũng nên được thông cảm vì chẳng còn nghĩ được cái gì khác.”

“Nghĩ cái khác?” cô lặp lại. “Làm gì có cái khác để nghĩ!”

“Cô không cần...”

“Đừng,” cô nói, nghiêng chặt răng. “Đừng nói với tôi những gì tôi cần. Anh thậm chí còn chẳng biết tí gì.”

Anh ta cau mày dữ dội nhìn thẳng vào cô khiến cô phải tự hỏi có khi nào anh ta đang cân nhắc hậu quả của việc bóp chết cô ở đây. Sau đó, anh ta dường như có thể làm chủ lại cảm xúc, vì anh ta chỉ mím môi và có vẻ đang thăm đếm đến 10, chứ không phải 100.

“Ta nghĩ thế này,” anh ta nói, có vẻ như đã dùng hết tất cả sự kiên nhẫn mà mình có. “Tại sao cô không kể ta nghe chuyện của cô?”

“Nếu có kể thì anh cũng sẽ không tin đâu.”

Cô thề là cô nghe thấy tiếng anh ta nghiêng răng.

“Sau khi trải qua những đêm này,” anh ta kiên định nói, “ta gần như có thể tin bất cứ điều gì. Hãy nói cho ta làm thế nào cô đến được đất của Hugh.”

“Anh chắc chứ?”

Một cơ mặt bắt đầu co giật trên má anh ta. Jessica thăm nhủ cứ coi đó là một dấu hiệu tốt đi vậy.

“Được rồi,” cô nói rồi hít một hơi thật sâu. Cô khó có thể tin rằng mình sắp dốc ruột dốc gan với một vị nam tước thời Trung Cổ khi đang đứng ở giữa cánh đồng với hai con ngựa thở hổn hển, nhưng có lẽ cô không nên ngạc nhiên. Cô lẽ ra không nên nhận lời mời của Archie. Cô có thể ngồi trong căn hộ đẹp đẽ, rộng rãi và đánh vài bản nhạc Bach trên cây đàn piano. Cô có lẽ đã được nhắm nháp trà Red Zippy và nghĩ xem nên ăn gì tráng miệng. Cô có thể đã được đi tắt âm thay vì cái quần rộng thùng thình của Richard chỉ chực tụt xuống mắt cá chân.

Nhưng như thế cũng có nghĩa là cô sẽ không phải nhìn người đàn ông đang bức tức trước mặt.

Trông anh ta cũng có chút đáng yêu khi cau mày như thế.

Cô đặt tay lên trán. Đi lại quá nhiều quả nhiên ảnh hưởng đến lý trí của cô. Những gì cô cần là một chàng kế toán giàu có thích tặng ca thật nhiều và kệ cô một mình sáng tác trên chiếc piano Grotrien 3,5 mét anh mua tặng và đặt trong căn phòng âm nhạc xây dựng theo ý cô.

Còn cái người vừa nghe cô nói vừa vồ vồ thanh kiếm như thể định chém cô nếu cô nói quá lâu thì không phải người dành cho cô rồi.

“Kể đi,” anh ta nhắc.

“Ừ,” cô nói, tự hỏi anh ta sẽ tin đoạn nào và cô nên nói đến đâu để không biến thành củi khô. Cô hít thở thật sâu. “Thực ra, tôi đang đứng trong khu vườn của một người bạn để cố trốn tránh người đàn ông tôi đang hẹn hò...”

“Ta biết rồi,” anh ta khó chịu nói. “Ta biết ngay là có liên quan tới một tên đàn mà.”

“Cảm ơn anh đã động viên nhưng kể đàn lại là tôi,” cô nói khô khốc.

Anh ta cau mày, nhưng không nói bất cứ điều gì khác.

“Dù sao, như tôi đã nói, tôi đã ra ngoài vườn, cố gắng để tìm lấy một góc yên bình và tôi cho rằng những gì tôi thực sự cần là một hiệp sĩ hào hiệp, danh giá đem tôi đi bằng con ngựa trắng của mình.

Vì vậy, tôi hướng tới một ngôi sao và ước.”

Anh ta chớp mắt. “Cô ước với một ngôi sao?”

“Đúng. Một phút trước tôi còn ở trong vườn, mong ước một người nào đó với chút ít tinh thần nghĩa hiệp và lúc sau thì tôi đã đứng giữa cánh đồng của em trai anh.”

Anh ta mím môi. “Vậy ước nguyện của cô thất bại rồi. Cô chắc chắn không tìm thấy tâm hồn hào hiệp nào...”

Đừng hạ thấp mình thế, cô định nói.

“...ở Hugh,” Richard nói nốt.

Không hiểu sao, cô không ngạc nhiên khi Richard không nghĩ đến bản thân mình. Có lẽ, anh ta hiểu về thiếu sót của mình hơn cô tưởng.

“Đúng,” cô nhàn nhạt nói, “anh có lý.”

“Nhưng làm thế nào mà cô từ vườn ra được chỗ Hugh? Chẳng lẽ cô tập trung nhìn trời quá mà quên đề ý?”

Jessica lắc đầu. “Tôi không đi đâu cả. Tôi chỉ đứng đó. Một phút trước tôi ở một nơi, phút sau, tôi... ờ... ở chỗ khác.” Cô kết thúc và chợt nhận ra bản thân mình có vẻ như đã nói quá nhiều. Câu chuyện chắc chắn mang đầy sắc thái lập dị và ai biết Richard sẽ nghĩ gì về nó. Cô đánh bạo ngược mắt nhìn lên gương mặt anh ta.

Trong đời, chưa bao giờ có ai nhìn cô với ánh mắt hoài nghi hơn thế. Anh ta chậm rãi lắc đầu, như thể vừa nghe nói cô còn thiếu vài người nông dân để lập thành một đoàn dân lao động.

“Vẫn chưa hết,” cô nói và nhấn mạnh dù biết như vậy không hẳn là một quyết định đúng đắn. “Nhưng tôi không nghĩ rằng anh anh sẽ tin.”

“Đến thế này ta còn không tin,” anh ta nói.

“Thế thì anh sẽ không tin phần còn lại đâu. Và dù tôi có kể hết, anh có khi sẽ cho tôi vào ngục tối hoặc thiêu sống tôi. Tôi không muốn bị thế.”

“Cô có phải là phù thủy không?”

“Không.”

Anh ta nhìn cô thật kỹ. “Cô sống ngoài vòng pháp luật?”

“Không.”

Anh cầu nhàu. “Đáp án đó dễ dàng quá. Vậy nếu cô không phải hai loại người ấy thì cô có gì phải sợ?”

“Thì anh cũng có ngại nổi nóng đâu.”

“Và nếu ta thề kiềm chế được bản thân?”

“Tôi không nghĩ rằng anh có thể.”

“Chết tiệt, Jessica, ta ra lệnh cô kể hết mọi chuyện.”

“Thấy chưa?” cô nói.

Anh ta hít một hơi thật sâu, rồi thở ra rất chậm. Sau đó, anh ta nhìn cô một lần nữa.

“Nói ta nghe,” anh ta nói một cách bình tĩnh. “Không có gì và ta chân thành thề với cô là không gì cô nói có thể làm ta ngạc nhiên. Chỉ chưa đầy một tuần, cuộc đời ta đã trải qua nhiều rắc rối hơn cả 10 năm chinh chiến và cô có rất nhiều liên quan. Cô đã ăn trộm ngựa của ta 3 lần và làm nó không chiến đấu được nữa. Giờ nó chẳng muốn gì ngoài được ăn và được vuốt ve. Cô rõ ràng là không có khái niệm về cách một tòa lâu đài vận hành, vì vậy, ta chỉ có thể giả định rằng phần còn lại trong câu chuyện của cô sẽ tương đối khó nuốt. Nhưng ta sẽ cố gắng vậy. Nói tiếp đi, khi máu trong người ta chảy đủ khế để nghe cô nói. Nói tiếp đi,” anh ta nói, ra hiệu cho cô tiếp tục.

“Anh chắc chứ?”

Một cơ bắp co giật trên má và anh ta phải cố ổn định hơi thở trước khi trả lời, nhưng nghe vẫn có vẻ đủ bình tĩnh.

“Ừ. Giờ kể hết đi.”

“Đây là tự anh muốn nhé,” cô lẩm nhẩm. Biết đâu kể cho anh ta toàn bộ câu chuyện cũng không phải là một ý tưởng tồi. Có lẽ, anh ta sẽ nghĩ cô điên thật rồi và sẽ vui mừng thoát khỏi cô bằng cách tự đưa cô tới chỗ Hugh và cho cô lên chuyến tàu thời gian.

Cô nhắc quần và vẽ một đường thẳng trên đất. Cô vẽ một dấu thật đậm ở cuối.

“Đây là năm ra đời của Chúa Giê-su. Đây là năm Chúa số 0, đúng không?”

Anh ta gật đầu, mắt liếc nhẹ từ dòng kẻ trên đất đến khuôn mặt của cô và quay trở lại với dòng kẻ đó một lần nữa.

Cô vạch một nét đánh dấu giữa dòng vừa vẽ. “Đây là năm Chúa 1216, khi John Lackland, con trai của Henry II qua đời. Đúng không?”

Anh ta lại gật đầu, lần này chậm hơn.

Cô lại vạch một dấu khác. “Đây là năm hiện tại. Năm bao nhiêu?”

Anh ta nhìn thẳng vào cô. “1260.”

“Đúng vậy. 1260.”

Cô quay lại nhìn đường thẳng vừa vẽ và thu hết can đảm. Sau đó, cô vạch thêm hai dấu ở điểm cuối bên phải của dòng kẻ. Cô không dám nhìn vào khuôn mặt anh ta.

“Đây là năm Chúa 1971,” cô nói, chỉ vào vạch thứ nhất. “Và cái này, vạch cuối là năm Chúa 1999.” Cô ngược lên nhìn anh ta. “Tôi sinh ra vào năm 1971. Ngày mà anh đã cứu tôi, tôi đang đứng trong khu vườn của một người bạn và đó là năm 1999.”

Anh ta nhìn xuống những đường kẻ, rồi nhìn lên khuôn mặt cô, sau đó quay người bước đi. Cô nhìn anh ta dừng lại, chà phía sau cổ và nhìn chăm chăm xuống đất. Anh ta đứng như thế trong vài phút, sau đó đi xa hơn một chút, dừng lại và đứng như lúc nãy. Jessica thậm chí còn không nghĩ đến việc ra đi với con ngựa của anh ta một lần nữa. Sau khi chính mắt thấy anh ta chuyển từ lưng con ngựa này sang lưng con ngựa khác, cô đã gần như tin chắc không có cách nào để vượt hay qua mặt được người đàn ông này. Và nếu cô đến được chỗ Hugh thì cũng là do anh ta muốn thế.

Đột nhiên, anh ta đi về phía cô và dùng chân xóa đi những gì cô vừa vẽ. Sau đó, anh ta nhìn cô. Anh ta trông có vẻ không vui và đôi mắt lại như mang màu sắc của một vùng biển giông bão. Đây chính xác không phải là những gì cô hy vọng được trông thấy.

“Chắc do cô bị va đập mạnh ở đầu,” anh ta bắt đầu.

“Không phải tại bị ngã đập đầu!” cô kêu lên.

“Vậy thì là cô mơ ngủ...”

Cô ngắt lời anh ta và lắc mạnh đầu. “Tôi đã bảo anh là khó tin rồi.”

“Là không thể tin nổi,” anh ta cắt ngang.

“Hãy trở lại lâu đài của anh và nhìn vào quần áo của tôi. Người ở thời đại tôi nghĩ quần áo của các anh trông giống như thế. Anh sẽ

không tìm thấy loại vải như thế ở máy dệt tại gia đầu.”

“Chất vải rất tốt,” anh ta thừa nhận, “nhưng cô có thể mua nó ở miền Đông. Constantinopolis là một vùng rất văn minh. Ta biết, vì chính ta đã nhìn thấy điều kỳ diệu ở đó.” Anh ta nhìn cô một cách cẩn thận. “Nhưng biết đâu Hugh nói đúng và cô là một nàng tiên.”

“Tôi không phải là tiên!”

“À,” anh ta nói chậm rãi, “Dù sao ta cũng không tin như vậy...”

“Nghe này, tôi không có bằng chứng gì. Trừ khi,” cô nói, đột nhiên cảm hứng tuôn trào, “trừ khi anh muốn nghe về tương lai.”

Anh ta khoát tay, lờ đi lời cô nói. “Cô có nói gì cũng không chứng minh được. Thế giới này tồn tại không quá 50 năm nữa đâu.”

“Sai rồi.”

Anh ta trừng mắt nhìn cô. “Chẳng có ai còn sống để được nhìn thấy năm 1300. Chúa sẽ trở lại và cả thế giới này sẽ hóa thành tro tàn. Đó là những gì mà thầy tu nói.”

“Nói thế thì họ sai rồi.”

“Báng bổ,” anh ta thở hắt ra.

“Thực tế là thế,” cô nói quả quyết. “Tôi không thể tính đến năm 2000, nhưng tôi chắc chắn với anh rằng năm 1300 sẽ đến và đi mà không có sự cố nào. Mặc dù tôi có thể nói với anh những người qua được năm 1300 sẽ phải đối mặt với đại dịch Cái Chết Đen ^{7*}.”

** The Black Plague: một đại dịch xảy ra ở châu Á và châu Âu trong thế kỷ XIV mà đỉnh điểm là ở châu Âu từ năm 1348 đến năm 1350.*

“Cái gì cơ?”

“Đại dịch. Nó sẽ quét qua nước Anh và quét sạch toàn bộ những ngôi làng.”

“Không thể nào,” anh ta nói, nhưng trong giọng nói đã có một chút không chắc chắn.

“Vậy sao? Còn chưa hết. Nếu bệnh dịch chưa đủ tệt hại, thì đợi cho đến khi Anh bắt đầu có các cuộc chiến tranh tôn giáo. Các bảo vật vô giá trong các tu viện sẽ mất hết, tất cả chỉ để tiêu diệt Giáo hội Công giáo Roma. Vài trăm năm sau nữa sẽ có chiến tranh, chiến tranh lớn hơn và tột tệt hơn những gì anh thấy bây giờ, khi chỉ

với một loại vũ khí duy nhất có thể hủy diệt hàng ngàn người.”

“Ngừng,” anh ta nói, giơ tay lên.

“Anh có muốn nghe tin về Đức vua của mình không?” Cô chưa bao giờ biết ơn mấy bài học lịch sử ngắn từ những hướng dẫn viên hơn lúc này. “Một vài năm nữa và sau đó ông ấy sẽ phải đối mặt với Simon de Montfort. Henry sẽ thất bại và một nhóm nhỏ sẽ được lập ra để trông chừng ông ấy. Một thời gian ngắn sau, nhóm nhỏ ấy sẽ được gọi là Viện Thứ dân và nền quân chủ sẽ chỉ còn trên danh nghĩa.”

“Tạo phản...”

“Không, đó là sự thật. Anh có thể chờ đợi bốn năm để xem nó xảy ra hay không, hoặc anh có thể tin tôi ngay từ bây giờ.”

“Cô vừa phun ra những lời thật ngu ngốc.”

“Đó chỉ là những chuyện buồn. Hãy để tôi nói cho anh về những điều tốt đẹp.” Cô chỉ vào những con ngựa. “Đến một ngày, anh sẽ không cần ngựa để di chuyển nữa. Anh sẽ đi bằng... Anh sẽ không đi nhưng hậu duệ của anh sẽ đi trong những chiếc hộp kim loại có bánh của riêng mình.”

Trông anh ta hơi hoảng sợ. “Không còn dùng ngựa?”

“Con người sẽ vượt qua khoảng cách lớn chỉ trong một vài giờ, vì họ sẽ bay qua bầu trời trong chiếc máy được gọi là máy bay. Họ sẽ bay đến mặt trăng. Họ sẽ sống trên bầu trời trong nhiều tháng tại trạm không gian. Anh sẽ ngồi trong nhà và xem từ một cái hộp màu đen những điều đang xảy ra ở phía bên kia thế giới. Và chờ cho đến khi tôi nói với anh về món tráng miệng...”

“Khoan...”

“Máy tính, Internet, máy nghe đĩa CD, nền kinh tế toàn cầu...”

“Nhưng...”

“Sô-cô-la Godiva, kem Haagen-Dazs, bánh thiên thần...”

“Đủ rồi!” anh ta giơ tay lên và lắc mạnh đầu. “Ta không muốn nghe thêm nữa.”

“Nhưng tôi mới chỉ bắt đầu...”

Anh cầm lấy dây cương ngựa và ấn chúng vào tay cô. “Đi đi. Nếu điều đó có nghĩa là ta không cần phải nghe những lời ngớ ngẩn này

nữa thì coi như may mắn lắm rồi. Hãy lấy ngựa của ta và đi đến chỗ Hugh.”

Jessica đã rất ngạc nhiên đến nỗi ngừng kể về những thứ anh ta không bao giờ thấy được. “Thật không?”

“Thật.”

“Tuyệt,” cô nói, rồi cô khẽ kêu lên khi anh ta túm lấy cô hát lên yên ngựa.

“Ta không có đồ ăn cho cô đâu,” anh ta nói, quay sang con ngựa kia.

“Tôi có thể tự vào bếp.”

Richard quay lại và quắc mắt nhìn cô. “Nghĩ thấu đáo rồi, phải không?”

“Nếu có ý nghĩa gì với anh thì tôi cho rằng anh được điểm cao về lòng nghĩa hiệp đấy.”

Anh ta gần như gầm lên với cô. “Tinh thần hiệp nghĩa vô dụng! Nhìn những gì nó gây ra trong tuần vừa rồi đi. Nếu mang theo người cái đinh thúc ngựa thì ta cũng cho cô rồi. Giờ thì đi đi! Thời gian ta dành cho câu chuyện vô dụng của cô đến đây là hết rồi!”

“Có một vấn đề,” cô ngập ngừng nói, tự hỏi sự kiên nhẫn của anh ta có đủ để chỉ cho cô một phương hướng không. “Tôi không chắc lâu đài của Hugh ở chỗ nào.”

Richard vung tay ra. “Đi đường này cho đến khi cô nhìn thấy lối dẫn về phía tây. Đi theo đường đó. Vận dụng cái mũi ấy. Mùi hôi thối sẽ chỉ cho cô vị trí Merceham.”

“À,” cô nói, lấy dây cương và tự hỏi làm thế nào để biểu hiện tốt nhất lòng biết ơn vì anh ta đã để cô đi. “Ừm, cảm ơn...”

Richard bật người nhảy lên yên ngựa. “Ta không cần mấy lời cảm ơn của cô,” anh ta nói cộc lốc. “Ta không muốn gì liên quan tới cô hết. Cô chỉ gây rắc rối kể từ thời điểm ta thấy cô và ta mừng vì bản thân mình cuối cùng cũng thoát khỏi cô và mấy câu nói ngu ngốc kia.” Anh ta hát hát tay với cô. “Đi đi. Và ta tin rằng, thưa tiểu thư, thế giới sẽ kết thúc trước năm 1300 và ta chỉ có thể cầu nguyện lửa sẽ thiêu rụi cô trước khi cô kịp lan truyền sự điên rồ của mình tới phần còn lại của hòn đảo tội nghiệp này!”

Thật xúc phạm. “Được,” cô cãi lại và thấy tổn thương. “Tôi sẽ đi.”

“Đi đi. Âm thầm mà đi đi.”

Nhưng anh ta lại không di chuyển.

Cô cũng thế.

Thật ra, cô chỉ có thể làm thế để ngăn mình bò xuống khỏi yên ngựa và bảo rằng cô đã đổi ý, rằng cô muốn ở lại. Anh ta vô cùng kiêu ngạo, nóng tính và khó chịu. Anh ta đã ném cô ra khỏi lâu đài và giờ thì lại bảo là cô bị điên.

Tuy nhiên, anh ta cũng đã cứu cô khỏi Hugh và những con chó của hắn, rõ ràng cũng đã lục tung những túp lều nông dân để tìm cô vào đêm hôm trước và bây giờ, anh ta cho cô mượn con ngựa của mình để đến một nơi cách lâu đài ba ngày đường để cô làm điều mà cô cho là rất quan trọng. Tất cả chỉ đổi lấy một tràng cầu nhàu.

Cứng đầu cứng cổ? Đúng.

Vô cùng quyền rũ? Chắc chắn là thế.

Khi cô nhìn anh ta, nhìn sự cau có thoáng qua trên gương mặt như mây giông trên bầu trời quang đãng, cô không thể ngậm miệng.

“Anh là,” cô lắc đầu nói, “người đàn ông tuyệt vời nhất mà tôi từng gặp.”

Mắt anh ta mở to trong giây lát, sau đó nheo lại, môi mím chặt. Cô nghĩ anh ta sẽ gào lên với cô lần nữa, nhưng ngạc nhiên thay, anh ta lại nhảy xuống khỏi con ngựa và bước về phía cô.

Trước khi cô nghĩ ra anh ta định làm gì, Richard kéo cô xuống ngựa, nắm lấy cánh tay cô và kéo cô về phía mình.

“Một trong hai chúng ta điên rồi,” anh ta gầm gừ, “và ta tưởng đó là cô.”

Và với những lời ve vãn ngọt ngào, anh ta luồn tay vào mái tóc cô, nghiêng đầu và tặng cô nụ hôn làm cô ngơ ngẩn.

Đúng thế đấy.

Cô vội nắm lấy cái quần đang mặc trước khi cả cô và nó cùng gục dưới chân anh ta.

Sau đó, đột ngột như lúc hôn cô, anh ta đẩy cô ra xa và quay lại với con ngựa của mình. Anh ta nhảy lên yên ngựa, sau đó nhìn cô trừng trừng.

“Đi đi, người phụ nữ phiền hà này,” anh ta bắt đầu ra lệnh. “Ta còn phải xây lâu đài và không có thời gian dành cho phụ nữ.”

Cô chỉ có thể đứng đó và há hốc miệng nhìn anh ta.

“Vậy thì,” anh ta làm bầm, “ta sẽ cho người đi cùng cô nếu như cô sợ gặp nguy hiểm.”

Cô vẫn không nói nên lời.

“Chết tiệt, Jessica, đi đi!” Anh ta trông hơi kích động. “Vậy thì ta sẽ đi. Nhẹ cả người!”

Anh ta cố tình quay đầu con ngựa.

“Trái đất tròn,” cô cuối cùng cũng nói nên lời.

Anh ngoái lại lườm cô. “Hả?”

“Trái đất tròn.”

Anh lẩm nhẩm cái gì đó nghe không rõ rồi phi ngựa đi. Anh không quay đầu lại và Jessica thấy nhẹ người. Anh ta có thể sẽ nhìn thấy toàn thân cô run rẩy và như thế thì không được.

Anh ta đúng là vô cùng kiêu ngạo và đôi lúc cực kỳ khó chịu. Nhưng ẩn dưới những lời than vãn đó là một tấm lòng hào hiệp. Cô đang cố để không ở cạnh anh ta và tìm hiểu thêm.

“Tôi không cần một mối quan hệ thời Trung Cổ,” cô nói băng quơ.

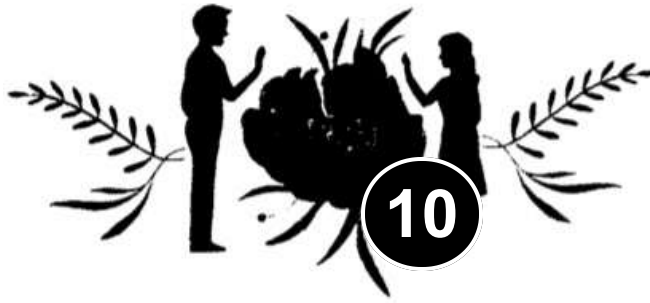
Ngựa của Richard đẩy vào vai cô và cô tự hỏi liệu nó đang đồng tình với cô hay bảo cô đưa nó về Burwyck-trên-biển.

Richard dần khuất thành một điểm nhỏ phía cuối chân trời. Anh ta sẽ không quay lại và có lẽ như thế là tốt nhất. Jessica leo lên yên ngựa và thu hết can đảm. Cô cần phải về nhà. Có rất nhiều điều đang chờ đợi cô, giống như hệ thống ống nước trong nhà, truyền hình cáp và tất cả những đĩa CD từ các câu lạc bộ âm nhạc mà cô chưa có thời gian nghe. Cô cần hoàn thành các sáng tác và ăn sô-cô-la nữa.

Hơn nữa, cô cũng nghi Richard không cần ai phải bụi lòng hào hiệp của mình dù cô có tìm thấy nó sau từng ấy lời cần nhần.

Đúng vậy, cô cần phải về nhà và cô đang hạnh phúc.

Đúng vậy đấy.

Richard vừa nguyên rủa vừa cười con ngựa thăm thương về nhà. Anh không tin nổi mình lại chịu đựng sự điên rồ của Jessica Blakely lâu đến thế. Đáng ra, anh không nên mang cô về từ chỗ của Hugh. Đáng ra, anh không nên dành cả đêm tìm cô hay cứu cô khỏi túp lều nông dân đó.

Và đáng ra, anh không bao giờ nên hôn cô.

Cô quá ngớ ngẩn và ngốc nghếch. Anh tự hỏi mình đã làm gì mà bị cô lừa lâu như vậy.

Trái đất tròn? Haha.

Richard thúc con ngựa đáng thương chạy thật mau, mong muốn được trở lại lâu đài, được bao quanh bởi những thứ mình có thể kiểm soát. Anh phải để tâm trí tập trung vào việc xây xong lâu đài. Nếu mấy tay thợ có thể đặt hai cục đá lên nhau mà không làm đổ thì có lẽ họ sẽ có chỗ ở vào mùa đông.

Những chiếc hộp có thể hiển thị tin tức từ xa còn mình thì ngồi trong nhà? Haha.

Không, pháo đài sẽ phải được xây dựng càng sớm càng tốt, sau đó, có lẽ anh sẽ để những người thợ bắt đầu xây nhà nguyện. Những sự kiện trong mấy ngày qua cho thấy anh thật sự cần sự trợ giúp về mặt tâm linh.

Người, mà không phải thiên thần, bay qua bầu trời? Haha.

Lúc về đến lâu đài, anh đã nghĩ quá nhiều đến những dự đoán về tương lai của Jessica và về việc cô đi một mình tới Merceham. Anh lao vào trong sân, xuống ngựa và gọi người mang một con ngựa khác tới - tốt nhất là một con có thể tới Merceham trong thời gian

dưới nửa tháng.

Anh không tin nổi những gì mình sắp làm.

John lại gần anh trong lúc Richard đang thảng yên cho con ngựa mới.

“Ngài sắp đi làm việc anh hùng sao, thưa chủ nhân?”

“Im đi, đồ ngốc.”

John đưa cho Richard một chiếc túi đeo. Richard không hỏi, nhưng anh nghĩ trong đó đủ những thứ cần thiết cho một hành trình ngắn. John lại đưa cho anh một cái túi khác.

“Áo choàng và những phụ kiện khác,” John nhỏ nhẹ nói.

Richard lẩm nhẩm nguyên rủa.

“Chúng tôi tất nhiên sẽ đi cùng,” John nói tiếp. “Trong trường hợp ngài cần viện binh.”

“Ta chỉ cần cứu viện từ đôi giày của ta thôi,” Richard càu nhàu.

“Những gì ngài đang làm thật cao quý, thưa chủ nhân,” John nói. “Chúng tôi rất hân hạnh được hộ tống ngài trong khi ngài thực hiện nhiệm vụ hào hiệp này.”

Richard nhìn qua những người cận vệ của mình. Hầu hết bọn họ đều đang nhìn đi chỗ khác. Hamlet đang trầm ngâm nhìn vào hư vô, môi mấp máy.

“Cậu ta đang làm gì thế?” Richard hỏi băng quơ.

“Soạn một bản anh hùng ca dựa trên cuộc phiêu lưu của ngài,” John đáp. “Tôi dám chắc.”

“Vậy thì ta không muốn nghe,” Richard nói, đeo cái túi lên người. “Thánh thần bảo vệ chúng ta khỏi những ý tưởng Hội đồng tình yêu 8* của anh chàng đó.”

** Nguyên văn “Court of Love”: vào thời Trung Cổ, một nhóm những người phụ nữ sẽ họp lại và đưa ra nhiệm vụ cho những người đàn ông để chứng tỏ tình yêu.*

Anh không hiểu sao mình không thể có những chiến binh quả cảm, chỉ thấy hứng thú với mài gươm.

“William, anh có từ nào đồng âm với đá quý không?” Hamlet nói với giọng khàn khàn vì gào thét trong quá nhiều trận chiến.

Còn William, người chẳng bao giờ nói ra câu nào mà không phải là chửi thề, cố gắng giúp và nói, “A,” rồi im lặng.

“Thử từ ngu ngốc đi,” Richard lẩm bẩm. “Dùng nó để tả ta ấy.”

Một người phụ nữ đến từ tương lai. Haha.

Đây có thể là câu chuyện nực cười nhất mà anh đã từng nghe trong đời và anh đã nghe rất nhiều những chuyện khó tin.

Vậy mà anh vẫn đang chuẩn bị đi cứu cô.

Anh đúng là ngốc thật.

Không mất nhiều thời gian để bắt kịp cô và anh cũng không ngạc nhiên với những gì mình nhìn thấy.

Jessica đứng tựa vào một thân cây, bao quanh bởi bọn côn đồ. Cô đang bị cướp đồ ăn và có thể cũng sẽ mất luôn phẩm giá nếu như anh cùng tùy tùng không xử bọn cướp một trận.

Tất nhiên, đó không thực sự là một cuộc giải cứu nhanh gọn như anh muốn. Đáng lẽ Jessica nên đứng yên nhưng rõ ràng bị cướp đồ ăn làm cô giận đến nỗi muốn tự mình trả thù. Cô đuổi theo một tên và bị hấn đánh vào đầu khiến cô lăn ra đất bất tỉnh.

Richard nghĩ như thế cũng không phải là không tốt.

Anh nhận ra, sau khi kiểm tra để chắc chắn cô vẫn còn sống, rằng bé cô trong tay đã trở thành một điều gì đó rất quen thuộc. Anh cũng không chắc đây là một thói quen mà anh muốn duy trì.

Anh ra hiệu cho đội quân nhỏ của mình quay trở về nhà và hy vọng Jessica sẽ không thức dậy trước khi họ về đến nơi. Anh không chắc rằng mình có thể chịu đựng được bất kỳ chi tiết nào trong câu chuyện về một tương lai mà anh không dám tin nó sẽ xảy đến.

Lúc về đến lâu đài Burwyck-trên-biển, cánh tay anh như bị thiêu đốt vì cố gắng bế cô mà không làm cô tổn thương và trái tim anh cũng dần nặng trĩu. Anh tốn cả buổi chiều để thuyết phục mình rằng những lời huyền thuyên của Jessica chỉ đơn thuần là những lời ngu ngốc của một người điên, nhưng trông cô không có vẻ gì là điên cả. Những chuyện như du hành thời gian xem ra là bất khả thi nhưng trong những chuyến hành trình, anh đã thấy đủ điều kỳ lạ. Đúng là cũng có khả năng cô là người cô nói và thế giới sẽ vượt qua năm

1300.

Dẫu sao anh cũng chẳng thể sống để chứng kiến điều đó.

Ý nghĩ đó làm tâm trạng anh trở nên xấu đi, hình bóng tòa lâu đài cũng thế. Anh muốn việc thi công đã tiến triển tương đối. Sao xây dựng lại tốn thời gian hơn thiết kế và chi phí gấp đôi dự kiến? Hay chỉ có anh mới gặp vấn đề như thế?

Lúc trở lại phòng ngủ, Jessica đã bắt đầu cựa mình. Trước khi cô hoàn toàn tỉnh lại, Richard đặt cô xuống giường và bỏ ra ngoài. Nếu phải đuổi theo cô lần nữa, anh sẽ phát điên thật nên anh khóa cửa phòng lại. Khi tỉnh dậy, nhất định cô sẽ tức giận nhưng ít nhất thì anh cũng không phải nghe cô phàn nàn trước khi anh lấy lại tinh thần.

Anh bước từng bước với một tâm trạng u tối, ra ngoài cái lạnh của mùa thu và ngay lập tức trông thấy người cận vệ và cậu em trai của mình đang lao vào nhau như hai con chó dại. Richard thăm nguyên rủa. Chỉ mình Gilbert cũng đủ làm anh thôi muốn kết đồng minh rồi. Ngay cả chuyện kết hôn để vì mục đích đó cũng dần hết hấp dẫn. Nếu đồng minh còn làm anh bức đến mức này thì một người phụ nữ không biết sẽ thế nào nữa.

Anh tách hai thằng nhóc ra và lắc cả hai. Anh mừng thầm vì Gilbert có vẻ bị tổn thương nặng hơn sau cuộc đánh lộn nhưng anh không để lộ ra. Bởi vì Warren cũng phải cố gắng thì mới có được đất đai như những người khác. Cuộc sống ở Burwyck quá túng thiếu nên không ai có thể ngồi không và chờ được phục vụ.

“Đáng ra, ta nên cho mỗi người 20 roi,” anh gào lên và lại lắc 2 người lần nữa. “Một tuần giúp đỡ những người thợ mộc sẽ khiến các người thôi muốn đánh lộn.”

“Nhưng, tôi không...” Gilbert phàn nàn.

“Đủ rồi,” Richard nói cộc lốc. “Hai tuần cho cậu, Gilbert. Còn Warren không kêu ca gì nên nó chỉ phải làm một tuần. Bây giờ đi làm đi. Nếu còn đánh nhau thêm nữa thì cả hai người từ nay, cứ việc đứng ngoài cổng mà nhìn vào lâu đài Burwyck-trên-biển.”

Anh đẩy cả hai ra và bỏ đi trước khi phải thấy thêm những biểu hiện mà anh đã có thể đoán trước của Gilbert.

Anh dừng lại chỗ thao trường và nhìn thuộc hạ của mình. John cũng đang nhìn và lắc đầu. Richard đảo mắt ngán ngẩm. Về nhà chưa đầy nửa giờ đã có rắc rối. Anh thở dài, tay luồn qua tóc.

“Cứ kể hết ra,” anh nặng nề nói.

John thở dài. “Trong lúc chúng ta đi ra ngoài: gãy xương sườn, rách da và một con ngựa què. Thừa chủ nhân, bọn họ đều vô cùng thảm hại.”

Richard nhìn trời và thầm mong nhận được sự giúp đỡ nào đó.

Nhưng chẳng có gì hồi đáp, nên anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc đối mặt với vị đội trưởng của mình. “Và cậu thấy sao?”

“Tôi cũng không muốn phàn nàn,” John chậm rãi bắt đầu, “nhưng họ sắp chết còng rồi.”

Richard xoa mặt. “Ta biết rồi.”

“Chúng ta có thể xây nhanh một gian phòng nhỏ. Bằng gỗ,” cậu ta nói.

“Không,” Richard nói ngay lập tức.

“Richard,” John lại chậm rãi mở lời, “tôi biết ngài có lý do của mình. Tôi trưởng thành ở đây, ngài cũng đã biết và tôi cũng không thích cha ngài lắm. Nhưng ông ấy đã chết rồi.”

Richard cảm nhận rõ từng tia nắng mặt trời rơi vào lưng, nhưng điều đó cũng chẳng thể xua đi cái lạnh trong anh. “Ta không muốn xây nhà bằng gỗ,” anh nhàn nhạt nói. “Ta không muốn nhớ đến ông ấy.”

“Ngài làm thế hoặc để mất thuộc hạ vì thương tích,” John nói thẳng. “Nó có thể được xây xong trong hai ngày và sụp đổ chỉ mất nửa thời gian đó khi đại sảnh xây xong. Chỉ chịu đựng một tháng thôi, thưa chủ nhân. Một tháng không đáng gì cả.”

Richard quắc mắt với cậu ta. “Cậu đang vòng vo với ta như đàn bà vậy, John. Ta có thể nghe nói thật.”

“Vậy thì tại sao ngón tay ngài lại đặt vào vỏ kiếm?” vị đội trưởng cười nhạt hỏi.

Richard bỏ tay của mình ra để hai bên hông và bàn tay khẽ nắm lại. “Bây giờ thì gỗ cũng được. Càng nhiều người giúp thì càng sớm xây dựng được một nơi ấm áp. Và nếu họ thấy mình quá cao siêu, không đáng đóng đinh vào gỗ thì bảo họ tìm ai khác chu cấp cho

mình đi. Ta không cần những người nhõng nhẽo.”

“Dĩ nhiên, thưa chủ nhân,” John nói, cúi đầu. Cậu ta bước đi và ra lệnh chỉ đạo.

Richard quay lại và đi vào trong một cách mệt mỏi. Anh dựa lưng vào tường và ngẩng đầu lên nhìn mặt trời. Chỉ cần nhắm mắt là anh dễ dàng tưởng tượng sân trong giống như hồi anh còn nhỏ. Tất cả các tòa nhà đều được xây dựng từ thứ gỗ tẩy trắng kỳ dị. Lúc ấy, anh chẳng nghĩ gì nhiều. Anh ghét nó chỉ đơn giản bởi vì nó là của cha anh và anh rất, rất ghét ông ta.

Chỉ đến năm 12 tuổi, khi học trở thành hiệp sĩ, thì anh mới được nhìn thấy những lâu đài bằng đá. Chúng chẳng là gì khi so sánh với những tòa lâu đài trên lục địa và Đất Thánh.

Khi anh biết về cái chết của cha mình và nhận ra lâu đài Burwyck đã thuộc về mình, anh lên kế hoạch để có những gì tốt nhất. Những tòa nhà bằng đá, cửa sổ thủy tinh trong nhà nguyện, khu vườn tươi tốt với cây ăn quả. Và tất cả sẽ được liên tục gột rửa nhờ những cơn gió biển luôn thổi qua vách đá.

Bây giờ, không còn cách nào khác ngoài xây một gian phòng bằng gỗ nhưng anh vẫn thấy chưa chất. Anh đứng thẳng người và sỏi bước về phía người thợ mộc chính của mình.

Anh nhẹ nhàng vỗ vào vai anh chàng đó. Cậu ta giật mình quay lại rồi thở gấp.

“Ôi, ngài Richard!”

“Sao tường vẫn chưa cao lên?”

“A, thưa chủ nhân, ngài thấy đấy...”

“Ta chẳng thấy gì cả. Vấn đề là ở đó.”

“Thưa chủ nhân... chúng tôi có một vấn đề nho nhỏ...”

Richard cảm thấy khuôn mặt mình trở nên nghiêm nghị. “Và đó là gì?”

“À, tôi... tôi chưa từng xây dựng bằng... đá,” cậu chàng nói xong liền hít một hơi.

Richard chấp tay sau lưng để giữ cho mình khỏi tung ra một đòn có thể nghiền nát sọ cậu trai này.

“Ý cậu là ta nuôi và để cậu ở đây cả tháng nhưng cậu lại không thể làm cái việc trước đó cậu nói cậu có thể?”

“Tôi nghĩ... có lẽ, tôi có thể...”

Richard chỉ tay về phía cổng. Cánh tay anh run run, anh đang rất tức giận.

“Đi đi. Nếu còn muốn sống thì biến đi ngay lập tức.”

Cậu ta chạy mất. Richard không thể chịu nổi việc tìm xem trong đám học trò của tay thợ cả một người có thể xây nhà bằng đá.

Những gì anh muốn là phóng ngựa thật nhanh cho đến khi gió àoạt cuốn qua đôi tai mình, thổi bay đi những ngọt ngào, bức bối. Anh quay gót và sải bước đến chuồng ngựa.

“Thưa ngài! Lãnh chúa Richard!”

“Thánh thần ơi, cái gì nữa đây?” Anh quay sang đối mặt với đầu bếp của mình. “Cái gì?” anh hét.

“Cái giếng, thưa chủ nhân. Nguồn nước bị nhiễm bẩn. Tôi e là một trong những người làm đã say rượu và nhầm nó với nơi vứt rác ủ phân bón ruộng.” Người đầu bếp nuốt nước bọt. “Nước không uống được, thưa ngài.”

Anh phải nỗ lực phi thường mới không rống lên giận dữ. Richard rất bình tĩnh và nhẹ nhàng đặt bàn tay run rẩy của mình lên vai người đầu bếp.

“Tìm anh chàng kia. Nói với hắn rằng ta rất thất vọng. Bảo hắn đào cái giếng mới. Một mình.”

“Vâng, thưa chủ nhân. Tôi sẽ làm ngay.”

Richard tiếp tục đi đến chuồng ngựa. Anh thở phào nhẹ nhõm khi đến được đó mà không phải gặp thêm bất cứ rủi ro tai hại nào. Anh đóng yên cương và ầm ầm lao ra khỏi cổng. John còn không buồn đi theo. Thế cũng tốt, Richard không có tâm trạng đi cùng người khác.

Anh cưỡi ngựa đến bìa rừng, sau đó rẽ khỏi lối mòn quen thuộc và tiếp tục đi. Không khí lạnh, ánh mặt trời cũng chẳng thể sưởi ấm nơi đây và anh thích thú tận hưởng cái lạnh trên khuôn mặt của mình. Anh cúi xuống cổ ngựa và thúc nó phi nước đại. Con ngựa không làm anh thất vọng. Ít nhất thì Jessica chưa biến nó thành một con ngựa vô dụng.

Anh quay lại ở bìa rừng phía xa và thúc ngựa chạy về. Con vật đang thở mệt nhọc nên anh cũng không ép nó, nhưng con ngựa vẫn chạy tiếp. Richard không quan tâm họ đi đâu, chỉ cần đến đó nhanh như gió là được.

Đến khi nhận ra thì anh đã bay theo gió mà không ngồi trên lưng ngựa. Anh nghiêng đầu né và lăn tròn khi chạm đất rồi nằm ngửa ra, thở nặng nhọc. Anh đứng lên rồi kêu to khi thấy con ngựa đang giờ chân trước.

Què rồi. Richard có thể nhận ra mà không cần chạm vào nó. Anh vòng tay quanh cổ chú ngựa thiếu dũng cảm và muốn khóc.

“Hãy tha thứ cho ta,” anh nói, giọng thoáng nghẹn lại. “Lạy Thánh Michael, con đúng là thằng khốn.”

Ngày hôm nay thật xui xẻo. Ngay từ đầu đã thế.

“Lại đây,” anh nói, đặt tay lên cổ con ngựa. “Ta sẽ chăm sóc cho người khi về đến nhà.”

Lúc Richard cẩn thận, chậm rãi về tới lâu đài, tâm trạng anh thật ảm đạm. Mỗi bước dường như là một cơ hội để cãi lộn. Linh hồn anh đã tăm tối như trái tim anh, nhưng điều đó giờ chẳng còn quan trọng nữa.

Anh đưa con ngựa cho người coi sóc. Người đàn ông đón lấy con thú, nhìn chân nó và nhìn lên Richard. Richard chửi thề.

“Ta không cố ý!”

“Tôi có nói vậy đâu, thưa chủ nhân.”

Vậy tại sao Richard cảm thấy mình giống như một đứa trẻ vô kỷ luật? Anh lẩm bẩm nguyên rửa và bước qua sân trong. Giờ đã là hoàng hôn. Có lẽ sẽ có một bữa ăn chờ đợi trong phòng và Jessica sẽ biết điều không nói chuyện với anh. Nếu còn sáng suốt, cô sẽ làm thế.

“Thưa ngài Richard! Thưa chủ nhân, xin ngài chờ một chút!”

Richard quay lại và thấy một trong những vệ binh trẻ tuổi đang chạy ào đến, tay cầm gì đó kêu leng keng.

“Thưa ngài, xem tôi tìm thấy thứ gì này! Xem ra cha ngài đã giam giữ tù nhân trong ngục tối. Ngài ấy đã tra tấn họ sao?”

Richard kinh hoàng nhìn những xiềng xích sắt.

“Tôi có nên giữ chúng lại không, thưa ngài?” chàng trai háo hức hỏi.

“Vứt đi,” Richard khàn khàn nói.

“Nhưng, thưa chủ nhân...”

“Tiêu hủy hết đi,” Richard rít lên. “Lạy Chúa, hãy làm như ta bảo!”

Người thanh niên có vẻ bối rối, nhún vai và bỏ đi. Richard đứng như mọc rễ tại chỗ, không thể di chuyển, cũng không thể thở được. Chắc chắn là anh đã phá hủy tất cả những thứ đó. Anh đã rất chắc chắn. Không còn gì trong quá khứ nữa. Không còn nữa.”

“Cha ơi, đừng!”

Âm thanh kim loại vang lên trong căn phòng ẩm mốc đóng kín cửa. “Mày sẽ ở lại đây cho đến khi mày học được cách giữ im lặng,” một giọng nói trầm trầm vang lên.

“Cha, con xin cha! Con cầu xin cha!”

“Câm mồm! Hay là lượt roi đầu vẫn chưa đủ đau?”

“Richard? Richard?”

Richard lùi lại, rồi nhận ra chỉ là John đang đứng trước mặt mình. “Hả?” anh hỏi, cảm thấy hơi choáng váng.

“Ngài đã ở đâu vậy? Chút xíu nữa là tôi đã phái người đi tìm kiếm rồi.”

Richard lắc đầu để xóa đi những vết tích cuối cùng của ký ức. “Chắc con ngựa bị ngã. Ta e là nó gãy chân rồi.”

“Tôi rất tiếc,” John lặng lẽ nói. Cậu ta vỗ lên vai Richard. “Tôi nghĩ Jessica thấy đói. Cô ấy đập cửa một tiếng rồi.”

“Cứ để cô ta đập,” Richard nói, cảm thấy chân mình như run rẩy. “Ta muốn uống.”

Anh quay lại căn phòng khách hình tròn bên dưới phòng ngủ của anh. Anh nghe thấy tiếng Jessica hét trên lầu nhưng anh không dám đối mặt với cô. Cô sẽ nhìn ra nỗi hổ thẹn trong mắt anh và khinh miệt anh. Anh đã chịu đủ khinh miệt trong cuộc đời này rồi.

John lôi ra một chai gì đó mà Richard biết còn nặng hơn bia. Richard với tay lấy cái chai. John nắm lấy cổ tay anh.

“Đừng.”

“Đừng bảo ta phải làm gì,” Richard nạt nộ.

“Suy nghĩ đi, Richard,” John nói khẩn trương. “Ngài không muốn thế đâu.”

“Ta có thể tự quyết định.”

Anh bật nắp chai và đổ chất lỏng xuống cổ họng. Anh suýt sặc khi thứ chất lỏng đó thiêu đốt cổ họng anh nhưng dần cảm thấy ấm áp lan ra. Đôi chân tê cứng và da đầu khẽ run như thể từng cọng tóc đang dựng lên và cổ vũ dòng chất lỏng lan tỏa. Richard uống thêm ngụm nữa, nuốt thật nhanh.

Anh nguyên rủa khi nhận ra cái chai đã cạn hết. Anh vẫn chưa say như mong muốn. Và dù muốn hay không, anh cũng thừa hưởng tửu lượng tốt từ người cha lừng lẫy - ông có thể uống thẳng tất cả thuộc hạ mà vẫn đi thẳng được.

“Richard, ăn chút gì đi. Ngài cần ăn.”

Richard nhìn thẳng vào John. “Đủ rồi, anh bạn.”

“Ăn bánh thịt này đi rồi tôi sẽ lấy cho ngài chai khác,” John hứa.

“Cậu nghĩ ta ngốc lắm sao? Cậu lấy đâu ra chai khác.”

Richard đứng dậy, sau đó lên lầu, tay cầm quả táo. Nếu Jessica quá đói, cô ta có thể ăn thứ cô ta cho con Ngựa ăn.

Anh mở cửa vào phòng.

Jessica đang đứng bên cạnh đồng lửa với gương mặt cau có. Anh đóng cửa lại và cúi đầu chào.

“Chào buổi sáng, quý cô xinh đẹp. Đồ ăn của cô đây.” Anh quăng cho cô quả táo.

“Anh say rượu.”

“Không bao giờ. Ta đã sống qua ngày có thể nói là tệ nhất trong đời mà vẫn mạnh khỏe. Cảm ơn.”

“Chúng ta cần nói chuyện.”

“Không đâu.”

“Có đấy.” Cô chắn đường anh trong lúc anh đang cố đi về phía cửa sổ. “Tôi đã suy nghĩ cả buổi chiều...”

“Vậy là phí cả buổi chiều,” anh ngắt lời.

“Tôi xem ra không thể tự tới được Merceham...”

“Dù sao thì cũng chẳng có tác dụng gì,” Richard đảm bảo với cô.

“...vậy nên,” cô tiếp tục rồi nhìn anh trừng trừng, “tôi nghĩ hẳn là có lý do thì tôi mới ở đây. Tôi thì không nghĩ ra được lý do nào hợp lý cả. Nhưng tôi cho rằng có lẽ tôi phải giúp anh hiểu được nhân quyền cơ bản.”

Nhân quyền? Richard chẳng thể hiểu nổi những từ kỳ lạ của cô.

“Anh cần phải nghĩ về những người nông dân của anh.”

Đó là điều cuối cùng anh muốn nghĩ đến. Richard nhìn Jessica và bắt đầu tự hỏi có khi nào anh đã sai lầm khi cứu cô. Bỏ qua chuyện nụ hôn của cô làm anh run rẩy. Cô nói linh tinh rất nhiều, toàn những chuyện mà anh không hiểu, cũng không chịu nổi.

“Anh đang khiến cuộc sống của họ thêm tồi tệ, Richard,” cô nói.

“Và cô đang làm hư tâm trạng tốt của ta.”

“Anh có một chiếc giường mềm mại, họ thì không có gì. Anh không thấy khó chịu sao?”

“Cái làm ta khó chịu là cô không chịu im lặng,” anh nói, cảm thấy sự ấm áp trong mình đang dần mất đi. Anh cố giữ nó lại, nhưng nó lẩn tránh anh. Anh trừng mắt nhìn Jessica, nhận ra cô là nguyên nhân của tất cả. “Ta có quan tâm tới họ.”

“Thật không?” cô hỏi. “Vậy thì tại sao anh lại bỏ đói họ chỉ vì muốn vợ vết hoa lợi của họ?”

“Bỏ đói họ?” anh lặp lại đầy bối rối.

“Họ đang làm việc vô cùng vất vả!” cô gào lên. “Tất cả chỉ vì anh muốn xây đại sảnh mà ngay từ đầu đã không nên bị phá bỏ.”

“Cô im đi,” anh nói. Anh đặt tay lên đầu mình, nhăn mặt vì đau.

“Vì sao chứ?” cô hỏi dồn. “Liệu nó có xứng đáng với những cuộc sống anh đang hủy hoại không, Richard? Liệu cái đại sảnh mới hơn, lớn hơn, tuyệt vời hơn này có đáng với những nỗi đau anh đang gây ra không?”

“Câm miệng!” anh kêu lên.

“Cái cũ không đủ tốt sao?”

“Ta đã bảo...”

“Chẳng lẽ mạng sống con người không quan trọng với anh đến mức anh có thể vứt bỏ để thỏa mãn những mong muốn nhất thời...”

“Im ngay!” Anh lớn tiếng, đứng thẳng dậy và lao về phía cô.

Và những gì diễn ra sau đó không như anh mong muốn.

Jessica lùi lại - không thể trách cô vì trông anh vô cùng dữ tợn. Anh nhìn thấy cô vấp ngã, nhìn cô ngã xuống chân giường và nghe thấy tiếng cô kêu lên. Cô ngã sõng soài dưới chân giường.

Anh nhìn cô khi cô ngồi dậy, máu chảy xuống một bên gương mặt cô. Anh quay đầu lại tìm kiếm xem thứ gì đã làm thương tổn cô.

Cái đinh thúc ngựa, để cẩu thả bên một phần gỗ vỡ. Anh đặt nó lộ thiên để thường xuyên nhắc nhở bản thân anh nên là ai.

Anh bước một bước về phía cô.

“Jessica, thề có Chúa, ta không cố ý...”

Cô lão đảo đứng lên. Trước khi anh có thể nói bất cứ điều gì, cô chạy ra phía bên cửa sổ. Cô nép vào trong góc và nhìn anh như thể chưa thấy anh bao giờ.

Anh quay đi vì căn phòng quá ngột ngạt. Anh há miệng để thở khi lão đảo đi ra ngoài cửa. Với chút tỉnh táo cuối cùng, anh khóa cửa phòng lại. Anh sẽ xin lỗi sau khi cô hết sợ hãi.

Anh đi ra nhà vệ sinh rồi nôn vào cái hố. Anh không chắc đây là do rượu hay do chuyện khủng khiếp anh suýt nữa làm. Anh chỉ biết cơn say rồi sẽ sớm qua đi và anh không thể ngăn được.

Anh đã thề vào ngày rời lâu đài Burwyck-trên-biển 18 năm về trước rằng anh sẽ không bao giờ trở thành người giống như cha mình. Anh sẽ không bao giờ uống gì ngoài nước và anh sẽ không bao giờ làm tổn thương một người nào nữa. Nếu cần anh sẽ giết họ, nhưng anh sẽ không tấn công ai trong lúc tức giận.

Nhưng nhờ phúc thánh trên thiên đường, anh vừa trở thành kẻ mà anh xem thường nhất trên thế gian.

Jessica ngồi trên bệ cửa sổ, nhìn ra ngoài rồi đưa ra một kết luận đơn giản:

Nước Anh thời Trung Cổ khiến cô đau đầu.

Đầu tiên, cô đập đầu vào một tảng đá khi chạy trốn cùng con ngựa của Richard. Sau đó, cô bị tên côn đồ đập trong lần cuối ngồi trên lưng con ngựa. Bây giờ thì bị thương vì cái đỉnh thúc ngựa của Richard đêm trước.

Vậy mà cô còn tưởng New York nguy hiểm.

Vì không có gương, nên cô không biết mình có bị nổi đom đóm mắt sau khi bị thương không. Nhưng dù sao thì cũng không ngủ được nên cô cũng không đến nỗi quá lo lắng. Cô có quá nhiều thứ để nghĩ - ví dụ như về tương gần, nghĩa là nhiều thế kỷ trước. Cuộc sống của cô đã thay đổi mà không gì ngăn cản được và nếu thế không đủ để cô suy nghĩ hẩn một đêm thì cô chẳng biết cái gì có thể.

Đáng ra cô phải ở nhà, sáng tác một bản giao hưởng. Đáng ra cô phải đang lo xem nên mặc gì trong lễ ra mắt. Đáng ra cô phải đang lo nghĩ về sự nguy hiểm của đồ ăn nhanh và liệu giày tập của cô là giày tập aerobic hay giày tập chạy.

Cô dừng lại. Ít nhất thì chuyện này bây giờ cũng giải quyết được. Những đôi giày duy nhất cô cần là đồ da thủ công. Không thấm nước và không có họa tiết kẻ sọc.

Cô nhắm mắt lại và cố gắng lờ đi những giọt nước mắt đang lặn lẽ tuôn ra và đóng băng trên má vì gió lạnh. Mẹ sẽ luôn ở bên cô. Jessica có cảm giác anh chị em cô sẽ không nghĩ gì nhiều về cô và dành tất cả năng lượng để xem phần thừa kế của cô sẽ chia thế

nào. Đối với họ, ít nhất, điều này cũng không phải là thảm kịch. Nhưng mẹ cô đã chịu đựng quá nhiều sau sự ra đi của cha. Jessica không muốn nghĩ sau chuyện này, bà sẽ ra sao. Cô biết bản thân mình đang cảm thấy gì và chuyện đó thật sự không thoải mái.

Cô thôi nhìn cửa sổ và chuyển ánh mắt vào phòng ngủ của Richard. Đây không phải là cách sống mà cô muốn. Hẳn là Định Mệnh - giá như cô thân thuộc với nó hơn - có những dự định khác dành cho cô thay vì sống với một vị Lãnh chúa thời Trung Cổ mà rõ ràng không thích cô lắm.

Dĩ nhiên là không tính đến nụ hôn của anh ta.

Nhưng mà, lúc ấy, trông anh ta cũng đâu có vui vẻ lắm.

Cô thậm chí cũng không chắc đến chỗ Hugh có phải là giải pháp không. Liệu ở đó có cánh cổng nào hướng trở lại thời đại của cô? Cô chỉ biết địa điểm không quan trọng. Có lẽ cô cần một câu thần chú, hoặc một cụm từ khóa. Cô chỉ biết cô cần một đôi giày đỏ ^{9*} và chắc chắn cô không thể tìm thấy một đôi trong phòng ngủ của Richard.

** The ruby slippers: đôi giày ma thuật mà nhân vật Dorothy Gale đi trong phim "Phù thủy xứ Oz" (1939).*

Trở lại Merceham đã được chứng minh là một điều gần như bất khả thi. Sau khi bị phục kích bởi những vị khách thiếu thân thiện, cô tin rằng cô chẳng thể tự đi tới đó dù cô có ngụy trang khéo léo đến đâu. Richard dường như không quá háo hức quay lại nơi đó. Cô tự hỏi liệu có ai ngang qua cho cô đi cùng hay không.

Nhà vua? Một ý nghĩ đảo qua trong tâm trí cô. Biết đâu ông ấy cũng đi tới đó. Cũng đáng thử.

Hoặc có thể Richard sẽ đưa cô đi khi lâu đài của anh ta xây được kha khá. Không thể trách anh ta lo lắng, nhất là khi anh ta cần chỗ cho người của mình ở qua mùa đông. Có lẽ nếu cô giúp đỡ, anh ta có thể sẽ cảm thấy bắt buộc phải trả ơn cô và đưa cô tới Merceham.

Giả sử chuyến đi ấy có giá trị.

Cô đột nhiên đứng bật dậy, rũ bỏ những nghi ngờ của mình. Điều duy nhất mà cô nhận thấy lúc này là cơn choáng váng suýt nữa làm cô lao ra cửa sổ. Cô đặt tay trên bệ đá và cố đứng im cho đến khi

cơn buồn nôn trôi qua. Điều cô thật sự cần là sống thêm mấy ngày mà không bị thương. Đến lúc đó, có lẽ cô sẽ quyết định dứt khoát mình định làm gì. Sau đó, có lẽ cô cũng sẽ đối mặt với khả năng sẽ bị kẹt ở thời Trung Cổ cho đến hết đời.

Và đó là một ý nghĩ mà cô không muốn chiêm nghiệm một chút nào.

Nhưng cô không thể phủ nhận rằng trong tương lai gần có lẽ cô sẽ bị mắc kẹt ở đây. Cô sẽ buộc phải sống tiếp. Tuy nhiên, cô sẽ cố tránh bất kỳ cuộc thảo luận nào về nhân quyền với Richard. Rõ ràng, anh ta rất nhạy cảm với những vấn đề tương tự. Đó hẳn là một bí ẩn thời Trung Cổ. Cô không muốn tìm hiểu sâu những vấn đề thế này, đề phòng Richard cho rằng cô nên ra đồng hơn là ở trong phòng ngủ. Cô đã trải qua một đêm trong túp lều của một người nông dân và cô không mong muốn lặp lại trải nghiệm đó thêm nữa.

Không, cô sẽ tận hưởng nó vậy. Cô sẽ lên một danh sách những việc phải làm, những việc sẽ khiến cho cô cảm thấy như thể cô đã không lãng phí thời gian. Có thể có một lý do để cô xuyên không về năm 1260. Nhưng nếu không có thì đã sao? Cô là một nhà soạn nhạc cơ mà. Cô có sức sáng tạo để bịa ra cái gì đó.

Có lẽ, cô có thể tinh tế hướng quan điểm của Richard về những người nông dân theo hướng nhân đạo hơn. Cô có thể thiết kế đại sảnh cho anh ta. Cô có lẽ cũng có thể dạy cho anh ta một vài cách cư xử phù hợp, phòng khi anh ta thực sự tìm được một người nào đó để kết hôn, để anh ta không dọa cô gái tội nghiệp đó chạy biến ngay trong 10 phút đầu tiên. Ít nhất cứ coi đó là vì con cháu anh ta đi.

Và có lẽ cô có thể tìm thấy một cây sáo hay nhạc cụ nào đó, thứ mà cô từng không muốn học trong lớp Lịch sử Âm nhạc. Cô cau mày. Đây phải chăng là đền bù cho lúc cô thề không chịu học khi mà có đầy những nhạc cụ hiện đại xung quanh?

Cô bắt đầu tự hỏi Định Mệnh có mặc trang phục thời Trung Cổ không. Nó hình như rất thích giai đoạn này.

Và thay vì làm việc cô thích trong thời kỳ này, cô sẽ phải kiên nhẫn và sẵn sàng làm mọi thứ. Ai biết cô có thể gặp phải ai? Nếu cô có thể xuyên không, vậy ai dám khẳng định không còn những người

khác như cô?

Vậy là có một ý tưởng cần suy nghĩ thêm.

Nhưng có lẽ để sau đi vì cánh cửa phòng ngủ mở ra và Richard bước vào trong. Anh ta đặt một đĩa thức ăn trên bàn và nhóm lại ngọn lửa mà cô đã sơ ý làm tắt. Lúc làm xong công việc của mình, anh ta kéo một chiếc ghế và ngồi xuống mà không nói một lời nào cả. Anh ta chỉ lấy ra một con dao từ thắt lưng và để lên bàn.

Jessica ngồi tại chỗ cho đến khi sự im lặng bắt đầu ảnh hưởng tới cô. Không phải là cô không quen chiến tranh lạnh - là người bắt đầu trước hoặc nạn nhân - nhưng đây là chuyện cô hay làm với em gái mình. Tuy nhiên, chiến tranh lạnh với một người đàn ông mình không biết rõ lại là chuyện hoàn toàn khác và những điều cô biết về anh ta cho thấy anh ta không hẳn biết tiếp thu.

Nhưng cô cũng không chắc anh ta muốn mở lời trước. Dù không phải tại anh ta mà cô ngã nhưng anh ta đã làm cô hoảng sợ. Cô không muốn việc đó trở thành thói quen của anh ta.

Bàng quang của cô cuối cùng cũng bắt đầu lên tiếng và cô quyết định có lẽ là phải đi đến nhà vệ sinh. Nó luôn luôn cho cô thời gian tránh mặt trong những buổi hẹn hò xem mặt. Cô có cảm giác làm thế ở đây cũng được.

Để vào được nhà vệ sinh, cô cần ra khỏi phòng nhưng như thế thì cần chìa khóa. Jessica nhìn Richard và không bắt ngờ khi thấy nó treo lủng lẳng trên thắt lưng anh. Cuộc sống thời Trung Cổ rõ ràng không dành cho những người yếu tim. Thu hết can đảm, cô rời khỏi bệ cửa sổ và bước sang phía bên kia phòng. Cô cầm con dao của Richard lên.

Cô quay lại đối mặt với anh ta, chĩa con dao về phía anh ta và đưa tay ra.

“Chìa khóa,” cô nói.

“Lấy đi,” anh ta nói, nhìn cô với đôi mắt màu nhạt. “Ta sẽ không làm gì cô.”

“Ồ,” cô nói, hơi ngạc nhiên trước phản ứng hợp tác của anh ta, “Tốt đấy. Tôi hoàn toàn có thể làm anh bị thương kha khá với con dao này.”

“Thật không?”

“Hừm,” cô nói, quyết định rằng dù đề cập đến tu chính án thứ Năm 10*, anh ta cũng không hiểu nhưng cô cũng không định nói nhiều hơn nữa. Cô giật chìa khóa từ thắt lưng anh ta và băng qua phòng. Cô nghe thấy tiếng Richard đứng dậy đi theo cô. “Tôi tự làm được,” cô nói, cố gắng tra chìa khóa vào ổ.

** Nguyên văn “pleading the Fifth”: tu chính án thứ Năm trong Hiến Pháp Hoa Kỳ cho phép công dân từ chối cung cấp những thông tin có thể gây bất lợi cho họ về mặt pháp luật.*

“Nó mở sẵn rồi, Jessica.”

Đơn giản quá. Cô mở cửa rồi đi đến nhà vệ sinh. Cô đóng cửa và giải quyết càng nhanh càng tốt. Đây không phải là nơi cô muốn nán lại. Cô đã ở những nhà vệ sinh còn tồi tệ hơn, ví dụ như ga Penn. Nếu phải ở lại lâu thì cô sẽ cố gắng cải thiện điều kiện ở đây.

Cô mở cửa và thấy Richard tựa lưng vào cửa phòng, dường như đang đợi cô. Quần áo anh ta đã nhàu nát và tóc thì rối tung như thể anh ta đã vò tóc hàng giờ liền. Nó suýt khiến cô muốn làm hòa nhưng đầu cô vẫn đau nên cô quên ngay ý định đó.

“Tôi sẽ ăn,” cô tuyên bố, “sau đó, tôi sẽ lên đường.” Cô nhìn thật kỹ để xem phản ứng của anh ta. Có lẽ, anh ta muốn thoát khỏi cô đến nỗi sẽ để cô thử thêm lần nữa.

Anh chỉ lắc đầu. “Không.”

“Tôi muốn đi.”

“Jessica, cô sẽ đi đâu?”

“Về nhà.”

Anh ta do dự, sau đó lắc đầu. “Ta không thể để cô đi,” anh ta khẽ nói. “Cô cũng đã thấy phần nào những gì cô có thể phải đối mặt, nhưng cô còn không biết những nguy hiểm thật sự. Ta thì biết.”

Giờ thì chẳng cần phải quanh co gì nữa. “Vậy những mối nguy hiểm đó liệu có tồi tệ hơn những gì tôi có thể phải đối mặt ở đây không?”

Đó là một cú tấn công trực diện. Cô thực sự thấy anh ta đang nao núng. Anh ta quay mặt đi.

“Tin ta đi,” anh ta nói thẳng. “Chúng tôi tệ hơn nhiều.”

Cô gần như mũi lòng rồi. Cô không nghĩ rằng cô nợ anh ta một lời xin lỗi, ngoại trừ việc lấy ngựa của anh ta vài lần, nhưng cô vẫn thấy có chút hối hận. Hẳn là anh ta không cố ý nổi giận như vậy...

Cô dừng lại trước khi suy nghĩ sâu xa thêm. Nếu anh ta không thể kiểm soát bản thân thì đó là vấn đề của anh, không phải của cô và cô không việc gì phải biện hộ cho anh ta. Anh ta phải là người xin lỗi, chứ không phải cô. Cô quay đi.

“Tôi muốn ăn một mình.”

Cô được thỏa nguyện ngay lập tức. Anh ta bước sang một bên và mở cửa cho cô. Sau đó, anh ta giam cô luôn trong phòng.

Tiếng chìa khóa quay trong ổ.

Jessica nghiêng rằng. Hay rồi. Giờ thì cô trở thành tù nhân của một người thô tục, dữ dằn, nóng tính - người rõ ràng chẳng biết nói lời xin lỗi bao giờ. Điều ước của cô hẳn đã cho cô một chàng hoàng tử.

Cánh cửa có thể đã bị khóa nhưng ít nhất thì Richard cũng đi rồi.

Nhưng tại sao căn phòng lại đột nhiên trống trải thế này?

Richard đã dành cả ngày cho công việc của mình, nhưng chẳng thể tập trung vào bất cứ điều gì. Tất cả những gì anh có thể thấy trong tâm trí là cái đinh thúc ngựa trên đầu giường đang chế giễu anh. Anh đã dành cả đêm ngoài hành lang, áp tai vào cánh cửa gỗ. Anh đã định đi vào trong để chắc chắn là Jessica không nhảy ra khỏi cửa sổ, nhưng anh không muốn cô sợ hãi thêm nữa. Anh hy vọng hành động nghĩa hiệp nho nhỏ đó không thành ra công cốc.

Bữa tối là điều thứ hai anh làm để giảng hòa với cô. Anh không biết làm thế nào để xoa dịu một người phụ nữ, nhưng anh biết nếu là anh, anh hẳn sẽ đối tốt với bất cứ ai làm cho mình no bụng.

Chuyện đó cũng không phải hoàn toàn là lỗi của anh, anh nhanh chóng tự nhủ. Jessica đã nói quá nhiều trong khi đáng ra cô phải im lặng. Anh sẽ phải nói chuyện với cô.

Tất nhiên là khi cô muốn nói chuyện lại với anh.

Anh vào phòng khi màn đêm buông xuống và đặt các đĩa thức ăn bên lò sưởi. Anh lại đi nhóm lửa rồi ngồi xuống chờ đợi.

Jessica vẫn ngồi trên bệ cửa sổ, nhìn ra ngoài biển. Richard ghen tị với cô chỉ vì khung cảnh ấy, bởi đó là thú vui duy nhất của anh. Sự ghen tị của anh cũng không kéo dài, vì cô nhanh chóng đóng cửa sổ và đến ngồi xuống đối diện với anh tại bàn. Cô tròn mắt ngạc nhiên.

“Chuyện gì đã xảy ra?” cô hỏi, chỉ vào cánh tay anh.

Richard nhìn xuống, sau đó nhớ ra. “Tai nạn lúc tập luyện,” anh nói. Anh mơ hồ nhớ lại cảnh John chăm sóc vết thương cho mình. Anh đã trải qua những thứ còn tồi tệ hơn. “Một vết trầy da thôi.”

Trông cô có vẻ không tin nhưng có lẽ người trong tương lai không chiến đấu như bây giờ. Tương lai. Anh không tin điều này lắm và chắc chắn, anh không muốn nói ra nhưng anh nghĩ mình có thể lặng lẽ suy nghĩ cho tới khi anh quyết định Jessica có bình thường không. Và dù anh không chắc anh tin cô hoàn toàn nhưng anh sẵn sàng chờ xem những lời cô nói có thật không.

Ăn tối là một sự kiện chẳng lấy gì làm vui vẻ với anh. Mỗi khi di chuyển cánh tay, anh đều cảm thấy cơn đau dòn lên cổ. Đáng ra anh nên đi điều trị. Lúc ấy, trông nó không nghiêm trọng, chỉ hơi khó chịu.

“Anh không có gì uống à?”

Richard nhìn lên thấy Jessica đang nhìn anh chăm chú. “Uống?” anh lặp lại.

“Để giảm đau,” cô nói.

A, anh có chứ. Anh lắc đầu. “Vết thương nhỏ thôi.”

“Nó trông đau đấy. Anh có rượu không?”

Anh không ngờ cô lại nói vậy. Anh chắc chắn không có ý định - ít nhất là không nhiều lắm - xin lỗi cô vì rõ ràng anh không đẩy cô vào cái đình sặc. Hơn nữa, là chính cô tự chuốc lấy vì liên tục nói về những khiếm khuyết của anh.

Nhưng anh đã gián tiếp gây ra sự nhột nhạt trên gương mặt cô.

Anh cau mày dữ dội. Tinh thần nghĩa hiệp chết tiệt. Nó còn định yêu cầu gì ở tám thân tội nghiệp của anh nữa trước khi nó ngừng lại?

“Rượu?” Jessica nhắc.

“A, rượu,” anh nói, từ từ ngời thẳng lại. Anh không thể nhìn vào mặt cô nên đành quay lại nhìn lò sưởi. “Ta không bao giờ uống rượu,” anh khẽ nói.

Ờn trời, cô im lặng.

Và Richard bỗng thấy mình rất mong rằng cô sẽ lấp đầy sự trống vắng của căn phòng với những câu chuyện về tương lai.

Ồ, có vẻ điều đó sẽ chẳng xảy ra đâu, để anh bắt đầu trước vậy.

“Còn cha ta thì không bao giờ dừng uống,” anh nói. Anh hít một hơi thật sâu và cầu nguyện anh có thể nói tất cả mọi thứ mình cần. Những gì anh muốn làm là mím chặt môi và rút lui thoải mái trong im lặng. Thay vào đó, anh lại háng giọng và nói nhiều lời nhất có thể.

“Ta không nhớ có ngày nào mà ông ấy không say xỉn.” Anh hít một hơi thật sâu, ổn định. “Ta thề ta sẽ không bao giờ giống như ông ấy.”

Anh đưa mắt nhìn trộm cô một cái. Cô vừa nói “ồ” nhưng lại không thành tiếng. Xem ra anh vừa giải một bí ẩn cho cô.

“Hôm ấy, ta không được tốt. Hôm qua,” anh nói thêm để nhắc cô đó là hôm nào.

Cô gật đầu. Anh nghĩ cô cũng không cần nhắc.

“Con ngựa bị què và đó là tại ta,” anh tiếp tục. “Giếng nước bị bẩn, người của ta không có chỗ ở, còn cái tên thợ ngu xuẩn ta thuê lại không biết xây nhà bằng đá. Nhưng ta đã trả tiền cả tháng cho hắn rồi.”

Anh nhìn thấy trên khuôn mặt cô có chút ý cười.

“Thế rồi, ta thấy... Chi tiết cụ thể không quan trọng. Nhưng có thể nói ta uống nhiều hơn cần thiết.”

“Hắn là tệ lắm,” cô thì thầm.

“Đúng,” anh nói.

Cô dừng lại. “Anh không muốn nói về điều đó?”

“Không.”

“Được rồi.”

Anh dựng thẳng lưng. Dưới đây sẽ là những lời anh không muốn nói ra, nhưng chiếc đinh thúc ngựa đâm máu lại hiện ra như thể

kích động anh phải nói một lời xin lỗi.

“Ta không biết ta bị sao nữa,” anh thốt ra càng nhanh càng tốt. “Ta thề ta không biết.”

Cô im lặng rất lâu, anh bắt đầu tự hỏi có phải cô không bao giờ có ý định trả lời anh. Sau đó, cuối cùng cô cũng lên tiếng.

“Tốt nhất là anh đừng bao giờ cư xử như thế nữa,” cô nói. “Nếu anh dám đánh tôi, tôi sẽ đi ra khỏi cánh cửa ấy nhanh đến mức anh choáng luôn đấy.”

Như mọi khi, những lời cô nói toàn những thứ tương lai anh không hiểu nhưng anh cũng đủ hiểu ý cô. Nếu anh dám đánh cô, cô sẽ ra đi.

Anh ngạc nhiên khi thấy ý nghĩ đó làm anh phiền lòng.

Anh hắng giọng và cầu cho hành động đó giúp anh tỉnh táo lại.

“Ta hiểu rồi,” anh nói cộc cằn.

“Tốt.”

Xem ra mọi chuyện chỉ có thế. Anh chuẩn bị nhấc mình ra khỏi chiếc ghế và đi một vòng kiểm tra lại các bức tường, nhưng bỗng dừng lại bởi một nụ cười mờ nhạt khiến anh bất động.

“Cảm ơn,” cô nói.

“Vì sao?”

“Vì lời xin lỗi.”

Anh cau mày. “Đấy là lời xin lỗi sao?”

“Không à?”

”Thánh thần sẽ bật khóc nếu ta nói ra lời đó.”

“Anh đang làm hồng khoảng khắc này đấy.”

Ít nhất trên gương mặt cô vẫn có ý cười. Nếu như cô muốn tin anh đã xin lỗi thì anh cũng không định phản đối. Dù sao thì mục đích ban đầu của anh cũng là thế, không tình nguyện nhưng anh cũng định làm.

Và trong khi đang nghĩ về chuyện anh vừa bộc bạch lòng mình, anh quyết định giải mã vài bí ẩn cho cô cũng tốt. Dù lý do có là gì - vì cô không thuộc thời đại của anh hoặc cô đã mất trí, chuyện này thì anh không muốn tin - thì dường như cô không biết chút gì về cách anh điều hành lãnh địa.

“Những người nông dân không phải nộp tiền cho ta xây lâu đài,” anh nói.

Cô chớp mắt. “Không ư?”

“Ta rất giàu dù cô không nhìn ra được điều đó từ nơi chúng ta đang ở hiện nay.” Anh không muốn tỏ ra khoe khoang hay có khi thể nhưng đó vẫn là sự thật. “Ta xây lâu đài bằng vàng ta kiếm được từ những trận chiến và thi đấu.”

“Biết thế thật tốt.”

“Họ đang canh tác trên đất của ta. Ta cho họ đất, đổi lại bằng sức lao động.”

“Nhưng ở đây, chúng ta được ẩm áp và thoải mái, còn cách vách tường này không đầy 200 thước thì chỉ có cái lạnh và cái đói.” Cô lắc đầu. “Một cuộc sống khó khăn như vậy.”

“Nhưng nếu có chiến tranh, họ sẽ đi vào trong thành và ta sẽ bảo vệ họ. Đến lúc đó, khó khăn lại thuộc về ta. Ta không thể thay đổi thân phận của mình. Cuộc đời ta cũng đâu dễ dàng gì.”

“Tôi biết...”

“Không, cô không biết.” Và anh sẽ không nói với cô những điều tàn nhẫn mà anh đã phải chịu đựng. Không một người nào biết được những nỗi đau sâu sắc anh phải chịu đựng và anh cũng không có ý định thay đổi điều đó.

Anh gọi tâm trí của mình trở về từ những ký ức và tập trung vào việc chứng minh quan điểm của mình. “Chúng ta sống vô cùng đam bạc,” anh nói, hy vọng đánh lạc hướng sự chú ý của mình lên thứ gì khác. “Cô sẽ thấy khi chúng ta đi đến những nơi khác. Tại một bữa yến tiệc, ta đếm được hai chục con bò, thịt nai còn nhiều gấp đôi, một trăm con gà và cá thì không đếm nổi. Chúng ta ăn nửa năm cũng không bằng những gì nhà vua lãng phí trong một đêm. Ta làm cho người dân của ta những gì có thể, nhưng ta không thể làm hết tất cả mọi thứ. Mỗi người đều có vị trí riêng trong cuộc sống và chúng ta phải cố hết sức mà sống.”

“Nó có vẻ không công bằng,” cô thì thầm.

“Cuộc sống vốn không công bằng. Cô vẫn chưa học được điều đó sao?”

“Tôi không nghĩ đó là điều tôi muốn học.”

A, thật ngây thơ. “Cô chắc chắn cũng không học được hết điều đó từ chỗ ta đâu,” anh nói rồi lắc đầu. “Ta không có ý định dạy cô.”

“Tôi nghĩ tôi bắt đầu hiểu ra rồi.” Cô hít một hơi sâu. “Vậy thì tôi nghĩ mình nợ anh một lời xin lỗi. Tôi không hiểu tất cả những gì đang diễn ra trong thế giới của anh.”

Richard càu nhàu. Người phụ nữ này còn chưa hiểu hết lời mình vừa nói.

“Ta chấp nhận,” anh nói, tỏ ra thật khoan dung. Cô đã xin lỗi. Anh khá chắc đây là lần đầu tiên có ai làm thế với anh. Đó là một cảm giác anh nghĩ là mình sẽ làm quen rất nhanh.

Jessica ngáp - dường như những nỗ lực thừa nhận lỗi lầm đã khiến cô kiệt sức và Richard nắm lấy cơ hội để chỉ tay một cách cao thượng về phía giường.

“Cô ngủ đi,” anh nói. “Ngủ sẽ làm vết thương của cô khá hơn.”

Cô dừng lại. “Vậy có nghĩa là giờ chúng ta đã làm hòa?”

“Coi nó như là một lệnh đình chiến tạm thời. Giờ đi ngủ đi.”

“Đó là một mệnh lệnh?”

Anh cảm giác câu trả lời đúng phải là “Không.” Nhưng đó không phải là điều anh muốn đáp lại, do đó, anh đơn thuần chỉ về phía giường và lờm cô.

“Anh biết đấy, tôi có thể giúp anh với những kỹ năng tiếp xúc với phụ nữ,” cô nói. “Anh có thể hiểu được quan điểm của một người phụ nữ.”

“Tiểu thư, xin cô đừng nói những lời vớ vẩn,” anh nói, đứng dậy và cau mày, “hay những câu chuyện tương lai ngớ ngẩn nữa vì ta không tin đâu.”

Cô thở dài và nằm lên giường. Richard đành chịu thêm một đêm khốn khổ trên sàn nhà, cùng tấm lòng hào hiệp sưởi ấm anh.

Quan điểm của một người phụ nữ? Thật nhảm nhí. Cứ làm như anh quan tâm phụ nữ nghĩ gì!

Rốt cuộc, anh cũng nằm trên sàn. Thật không may, tâm trí anh vẫn tràn ngập tiếng nói của Jessica khiến cho anh chẳng thể tiến vào giấc ngủ một cách dễ dàng. Cuối cùng, khi chẳng thể chịu đựng được nữa, anh nói một cách mạnh mẽ, “Đương nhiên là thế giới không phẳng,” anh nói. “Mọi người đều biết là nó cong và sau đó,

nó cũng sẽ rơi vào hư vô.”

Thế rồi, anh kéo chần qua đầu để ngăn bất cứ điều gì cô có thể nói.

Xem ra, đó là điều khôn ngoan nhất.

Hugh de Galtres kéo chiếc áo choàng bao chặt lấy thân mình và lễ bước dần vào vào bóng tối. Hắn không thích rừng, vì hắn biết các loại sinh vật lẫn khuất bên trong nó, nhưng hắn không có sự lựa chọn khác ngoài dùng nó để che giấu hành tung. Nó đã cứu hắn một, hai ngày trước. Hắn lẩm nhẩm cầu nguyện rồi uống một ngụm từ bình da đựng rượu hắn cướp từ một tên lưu manh. Hắn cúi xuống và cực kỳ cẩn thận nhổ nó ra giữa hai chân của mình. Như vậy sẽ xua đuổi bất kỳ con thú lén lút nào định làm hại hắn.

Hugh đóng nắp bình rượu rồi nhấc đồ của những người đàn ông bất tỉnh lên. Hắn quay người đi theo hướng hắn hy vọng là đúng. Hắn đang làm điều đúng đắn.

Hắn đang làm điều duy nhất mình có thể.

Khi đi loanh quanh, ôm chặt tài sản, hắn nghĩ đến những điềm gở trong cuộc hành trình. Tất nhiên, hành trình sẽ được mau lẹ nếu hắn không bị lạc mất ngựa. Con ngựa chết tiệt đó có lẽ đã bỏ đi lang thang đâu đó trong khi hắn đang ngủ. Hugh không chắc mình lạc mất ngựa từ bao giờ. Cuộc hành trình bắt đầu trong mơ hồ. Hắn đi từ Merceham mà chẳng có gì trong tay còn đầu hắn thì đau như búa bổ. Hắn không có tiền mua nước nên hắn đành lên đường chỉ với ký ức về chai rượu cuối cùng trong lâu đài.

Một khởi đầu không thuận lợi.

Có vẻ như hắn đã đi bộ không ngừng. Ngày và đêm đã trôi qua và tất cả những gì hắn có thể nghĩ tới là đến được chỗ anh trai mình. Hắn không muốn nhờ vả anh trai mình, nhưng hắn tuyệt vọng rồi. Hắn không có tiền, lương thực cũng đã cạn và nông nô của hắn đang khó chịu. Hắn đang lo cho mạng sống của mình. Hắn trốn khỏi

thành mà không quay đầu lại, lén đi giữa ban ngày lúc hỗn loạn nhất.

Tuy nhiên, sau nhiều ngày phiêu lưu bất tận, hắn bắt đầu tự hỏi phải chăng mình đã sai lầm.

Và sau đó, hắn nhìn thấy cô. Nàng tiên. Nàng tiên của Richard.

Hay cô là một phù thủy?

Hugh dõi theo trong bóng tối của rừng khi cô đi xuống đường. Trong khi đang băn khoăn về danh tính thực của cô, hắn chỉ có thể lảng lảng nhìn cô bị những tên lưu manh bao vây.

Và một điều kỳ diệu đã xảy ra, một điều kỳ diệu đã khiến hắn tin mình đi đúng đường.

Anh trai hắn đã xuất hiện và tấn công bọn cướp quyết liệt như một thiên thần báo thù và đuổi chúng đi bằng vài đòn. Người phụ nữ kia lại bị một kẻ đánh gục trước khi Richard khiến hắn gục ngã y như vậy.

Hugh đã suy nghĩ mất một thời gian khá dài. Nàng tiên hay cô phù thủy này đã nhận hậu quả vì bị đánh hay được Richard cứu?

Thật khó hiểu.

Hugh gạt sang một bên suy nghĩ về người phụ nữ hắn không thể hiểu được và tập trung vào sự xuất hiện kịp thời của anh trai mình. Đó là một dấu hiệu. Hugh nghi ngờ có khi nào Richard thực sự có thể cứu bất cứ ai mà anh ấy muốn. Và nếu điều đó là đúng thì Hugh chắc chắn mình đã tới đúng nơi.

Đây là nếu hắn có thể thuyết phục anh trai mình là hắn xứng đáng được cứu giúp.

Hắn không cố ý để Merceham rơi vào tình trạng như vậy. Thật vậy, hắn không nhớ nó suy thoái từ lúc nào. Chồng của chị gái hắn đã chăm sóc mọi chuyện trong một thời gian dài. Hugh đi cùng chị mình như một phần của hội môn - dù đến giờ hắn vẫn chẳng hiểu sao lại thế. Cha hắn chẳng thể nào đẩy hắn đi chỉ vì muốn thoát khỏi hắn.

Phải không?

Mặc kệ. Chuyện chỉ có thể này, anh rể hắn là người cai quản mọi chuyện. Và khi anh rể mất, bố hắn tiếp quản. Chẳng ai yêu cầu gì từ Hugh ngoài chuyện càng say càng tốt.

Hắn nghĩ có khi như vậy sẽ dễ chịu hơn.

Thật không may, trong một trong những lần tỉnh táo hiếm hoi, hắn nhận ra nguồn rượu của hắn đã gần như không còn nữa.

Lương thực cũng thế.

Vậy là hắn kiểm tra tiền của mình và nhận ra có lẽ nên rời thành trong khi vẫn còn có thứ để mang theo. Lâu đài Burwyck từ lâu đã là mục tiêu của hắn. Richard có thể giúp hắn. Hắn sẽ cầu xin, quy lụy và nài nỉ. Hy vọng hắn sẽ ăn đủ no những thứ còn lại để việc cầu xin, quy lụy và nài nỉ không đến nỗi đau đớn.

Dù sao thì như thế cũng ít đau đớn hơn là bị người dân chặt đầu rồi cắm lên cọc.

Hugh nuốt ực thêm một ngụm rượu vang từ túi da, sau đó tiếp tục kiên trì lên đường.

Hắn không thể làm gì khác.

Jessica thức giấc giữa những âm thanh rên rỉ khe khẽ. Suy nghĩ đầu tiên của cô là có lẽ, Richard đã mời ai đó đến ngủ chung. Cô đang định vùi đầu vào gối thì nhận ra đó không phải tiếng rên rỉ vì sung sướng.

Suy nghĩ tiếp theo của cô là có lẽ anh đang chịu tác dụng phụ của lời xin lỗi. Cô đã thức cả đêm suy nghĩ về lời nói của anh và tự hỏi vì sao nó lại khiến anh bối rối như thế, không quan tâm đến cái có của anh. Hẳn có rất nhiều câu chuyện phía sau những gì cô nhìn thấy. Cô nhắc nhở bản thân rằng đó thực sự không phải là việc của mình, cô không phải là một nhà tâm lý và nam giới thời Trung Cổ cũng không được xem chương trình của Oprah để giúp họ bày tỏ cảm xúc. Cô cảm thấy những tiếng cằn nhằn và những cử chỉ lãnh đạm sẽ xuất hiện nếu cô định tìm hiểu quá khứ của anh.

Nằm càng lâu, cô càng nhận rõ rằng những gì cô đang nghe là những tiếng rên rỉ không thoải mái. Cô vẫn mặc cái váy lót vải lanh lúc đi ngủ rồi mặc chiếc váy thời Trung Cổ để trên chiếc bàn nhỏ mà cô dùng làm tủ đầu giường trước khi đi ra mở cửa sổ. Sau đó, cô quay lại quan sát.

Bếp lửa đã cháy hết. Richard đang nằm bất động trên sàn nhà trước lò sưởi lạnh ngắt. Thật ra, anh còn thoi không rên rỉ nữa. Cô chạy lại và nhanh chóng quỳ xuống cạnh anh. Cô đặt tay lên trán anh rồi giật mình. Trán anh nóng như lửa thiêu vậy.

Xong rồi. Anh đã bị bệnh và không có chiếc điện thoại gần giường nào để cô có thể gọi bác sĩ. Cô cũng đâu có bằng y tá. Tại sao cô không nghĩ đến việc nhét một số thuốc kháng sinh trong túi mình trước khi bước ra vườn nhà Henry? Có trời mới biết ở đây họ dùng thuốc gì. Cô chỉ biết là phải nhanh lên.

Cô chạy ra mở cửa.

“Giúp với!” cô hét lên. “Warren, ai đó! Nhanh lên!”

Cô quay trở lại với Richard và quỳ xuống bên cạnh anh. Chắc hẳn là do vết thương ở cánh tay anh. Cô kéo tấm chăn ra và nhìn mặt trước những vết màu đỏ dữ dội trước mắt. Có lẽ, cô nên dạy anh vài bài về vi khuẩn. Chuyện đó và chuyện cô nên đề nghị giúp anh khâu vết thương.

“Đừng chạm vào ngài!” một giọng nói vang lên từ phía sau cô.

Cô giật mình quay lại thì nhìn thấy một trong những vệ binh của Richard đang chỉ vào mình. Trông anh ta không được vui.

“Bắt cô ta lại. Mang cô ta tránh xa khỏi lãnh chúa ngay.”

“Khoan đã,” cô bắt đầu.

Hai người đàn ông lao đến túm lấy cánh tay và kéo cô ra.

“Này, dừng lại đi,” cô kêu lên. “Tôi đang cố giúp anh ta!”

“Cô đầu độc ngài ấy thì có,” người đàn ông đầu tiên gắt.

“Không phải! Warren, giúp tôi!”

Warren xông vào phòng và vọt đến bên cạnh giường. “Đội trưởng John, tôi chắc chắn cô ấy không...”

“Im lặng, nhóc con,” John nói và đẩy Warren ra. “Làm người có ích bằng cách mang đĩa lại đây.”

“Đĩa? Anh điên rồi,” Jessica nói, cố gắng vùng vẫy ra khỏi những kẻ đang giữ cô. Cô đã xem đủ loại phim cổ trang để biết họ định làm gì và hậu quả sẽ ra sao. “Anh sẽ làm anh ấy chảy máu đến chết!”

“Đưa cô ta đi,” John nói, mất kiên nhẫn chỉ tay về phía cửa. “Làm ngay đi, trước khi cô ta làm phiền chủ nhân thêm...”

“Thả cô ấy ra,” Richard đột nhiên nói. Anh ngồi thẳng dậy và uể oải vẫy tay. Anh bỏ chăn ra, không che đậy gì cả. “Ngay đi!”

Jessica thấy mình được trả tự do ngay lập tức. Cô liếc nhìn John một cách lạnh nhạt và quỳ xuống bên cạnh Richard. Cô đỡ anh nằm lại bằng cách đặt một bàn tay vững chắc lên ngực anh. Rõ ràng không có ai ở đây biết phải làm gì, vì vậy cô sẽ làm theo cách mà cô cho là tốt nhất. Có khi cô có thể rửa sạch được vết thương và hy vọng hệ thống miễn dịch của Richard sẽ lo nốt phần còn lại. Cô chân thành hy vọng những gì mình học được từ những bộ phim

truyền hình đêm khuya cũng đủ dùng. Cô không muốn nghĩ về chuyện gì sẽ xảy ra nếu việc này thất bại.

Cô hít một hơi thật sâu và tháo băng quấn quanh cánh tay của Richard. Có thể ban đầu nó chỉ là một vết xước nhỏ, nhưng ai đó đã khâu nó một cách nguy hiểm, có lẽ là bằng một chiếc kim bản cùng với loại chỉ có trời mới biết là cái gì. Giờ Jessica chỉ biết vết thương đã tấy đỏ và đang lan dần lên.

Không tốt rồi.

“Mang cho tôi nước sạch,” cô ra lệnh mà không quan tâm ai sẽ thực thi, “vải mềm, một cây kim và chỉ.”

Không ai nhúc nhích.

“Làm đi!” cô hét lên. “Mấy người muốn anh ấy chết à?”

John tiếp tục nhìn xuống Richard như thể chưa thấy anh bao giờ.

Jessica đắp chăn cho Richard rồi chỉ vào hai người vệ binh vừa mới giữ cô mấy phút trước. “Anh lấy cho tôi nước sạch và một bình nước nóng. Còn anh thì lấy cho tôi một miếng vải sạch. Warren, đi tìm cho tôi một cây kim và sợi chỉ. Và tìm ra thằng ngốc nào để anh ta rời đi mà không khử trùng vết thương trước!”

“Đấy là tôi,” John nói khàn khàn.

“Tuyệt. Nếu anh ấy chết thì lỗi do anh đấy. Giờ thì tránh ra. Tôi nghĩ các anh đã làm đủ rồi.” Cô ngoái lại. “Tôi chưa thấy ai cử động cả.” Cô đứng lên và lấy con dao của Richard trên bàn, rồi quay lại và giơ nó trước mặt mấy người vệ binh. “Đừng ép tôi phải dùng đến cái này!”

Họ quay người lao ra khỏi phòng. Ít nhất có người còn lý trí. Cô đưa con dao cho John.

“Hơ con dao trên lửa và đốt hết vi khuẩn khỏi lưỡi dao. Tôi nghĩ đốt vết thương có khi tốt hơn là khâu nó lại.”

“Vi khuẩn?”

Rõ ràng là John còn biết ít về y học hơn cô.

“Vi khuẩn,” cô lặp lại. “Anh không nhìn thấy chúng, nhưng tin tôi đi, chúng tồn tại. Chúng đang khiến anh ấy phát sốt. Chúng ta chỉ cần loại bỏ chúng, sau đó anh ấy sẽ ổn thôi.”

Cô đã cố gắng để tỏ vẻ bình thản, nhưng thật ra, cô đang sợ gần chết. Nhìn diễn viên gặp nạn là một chuyện. Nhưng nhìn một người mình quen ốm đến mức này lại là chuyện khác. Cô chỉ biết một điều: nếu cô không hạ được cơn sốt của Richard, anh ấy sẽ không hơn gì một người thực vật. Đây là nếu anh ấy sống được.

“John, tôi cần một bồn tắm bằng gỗ và đổ đầy nước. Lấy nước ấm và tìm ít nước lạnh sạch. Chúng ta phải hạ cơn sốt xuống.”

Cô ngoái lại và thấy John đang hơ con dao của mình vào một ngọn lửa mới được được đốt lên. Anh ta đã làm theo những gì cô nói và tạm thời bỏ ý định treo cổ cô.

Richard rên rỉ.

Jessica hít một hơi thật sâu. “Thả lỏng nào,” cô nói một cách tự tin. “Tôi biết những gì tôi đang làm.”

Richard, may mắn thay, dường như không còn sức để tranh luận với cô.

“Chúng tôi sẽ đưa anh vào một bồn tắm đẹp để mát mẻ, sau đó, anh sẽ cảm thấy tốt hơn,” cô tiếp tục. Cô nhìn John. “Nhanh chuẩn bị bồn tắm. Chúng ta không có thời gian cả ngày đâu.”

“Được, quý cô,” John nói, có vẻ rất căng thẳng, bước nhanh chóng ra khỏi buồng.

Richard đẩy chân của mình và rên rỉ một lần nữa, nhưng giọng anh rất yếu. Jessica không buồn đắp chăn cho anh nữa. Cô tìm thấy áo của anh, sau đó bắt đầu dùng nó lau khô khuôn mặt anh. Rõ ràng anh không thích thế lắm.

“Đừng,” anh làm bầm cáu kính, đẩy tay cô ra.

“Tiểu thư Jessica, bồn tắm sắp xong rồi,” Warren nói không kịp thở và đứng lại bên cạnh cô. Cậu nhìn anh trai mình, đôi mắt xanh mở to sợ hãi. “Anh ấy có chết không?”

“Tất nhiên là không,” cô nói, cố tỏ ra tự tin hơn mình nghĩ. “Anh ấy rất mạnh mẽ và chúng ta sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy. Tôi hy vọng là đêm qua cậu ngủ ngon vì tôi sẽ cần cậu giúp. Richard sẽ cần cậu,” cô sửa lại. “Bây giờ thì đổ nước ấm đầy nửa bồn. Cậu biết thế nào là đủ ấm chứ?”

“Dĩ nhiên,” Warren đáp, với lòng tự tôn bị tổn thương.

“Sau đó, cậu phụ trách trông coi phòng tắm. Chúng ta phải làm nước mát dần thật chậm và cơ thể của Richard cũng sẽ hạ nhiệt cùng với nó. Phải thật từ từ,” cô nhấn mạnh. “Nếu làm quá nhanh là ngang với giết anh ấy đấy.” Cô không chắc chắn điều đó có thật hay không, nhưng chắc chắn Warren sẽ phải nhớ kỹ. “Hiểu chứ?”

“Rồi,” Warren gật đầu.

Phải mất bốn người đàn ông để đưa Richard vào bồn tắm. Anh hét lên khi cơ thể chạm vào nước lạnh. Jessica nhắm mắt khi thấy ánh nhìn từ người của Richard.

“Sẽ có tác dụng,” cô nói với họ đầy cẩn trọng. “Cần chút thời gian. Và ai đó đến giúp tôi giữ cánh tay anh ấy. Vết thương này cần phải được chăm sóc. John, có lẽ anh muốn giúp đỡ,” cô nói, lườm đội trưởng của Richard với ánh mắt sắc bén.

John im lặng giúp đỡ trong cảm giác tội lỗi mà không dám phàn nàn. Anh ta giữ cánh tay của Richard trong khi Jessica làm sạch vết thương sâu. Richard lẩm nhẩm chửi thề, nhưng cô phớt lờ. Anh sẽ phải cảm ơn cô sau.

Cô để John khâu vết thương lại. Cô không thể khâu thành đường thẳng và cô không có ý định tập luyện trên da thịt của Richard. Khi khâu xong, cô bảo Warren thêm vào một xô nước lạnh. Răng Richard bắt đầu bắt đầu đánh vào nhau lập cập. Jessica đặt tay lên đầu anh, rồi cau mày. Vẫn còn nóng.

“Thêm xô nữa,” cô ra lệnh cho Warren.

Cậu làm theo và Richard càng run dữ hơn. Anh vùng vẫy để ra khỏi bồn tắm.

Và sau đó, anh bắt đầu la hét.

Và những điều anh gào lên, cô nghĩ, chắc hẳn anh không muốn ai nghe thấy.

Cô bảo mọi người đi ra và thấy John cũng nghĩ thế. Anh ta đẩy mọi người ra khỏi phòng ngoại trừ cô. Nét mặt anh ta tái mét, nhưng không nói gì. Anh ta bước lại và giúp Jessica giữ Richard trong bồn tắm mà cô không cần nhờ.

Richard dường như không muốn ở đó hơn cả lúc trước khi bị bốn người kia ấn xuống.

Jessica cố tránh nắm đấm hướng vào mũi mình. Nhưng rồi anh vẫn đánh trúng mắt cô và cô biết kết quả sẽ là một bên mắt bị bầm đen. John thì không may mắn như vậy. Anh ta bị Richard đấm thẳng vào mũi rồi một cú vào mắt. Đầu anh ta ngửa ra sau kêu răng rắc hai lần làm Jessica tự hỏi không biết Richard có vô tình làm gãy cổ đội trưởng của mình không.

Nhưng rõ ràng là không, vì John đã nhanh chóng trở lại bên bồn tắm cùng cô, ghì Richard xuống. Jessica không nhìn anh ta.

“Chúng ta sẽ không nói gì về chuyện này hết,” cô nói, gần như hét lên mới có thể nghe thấy trong khi Richard vẫn tiếp tục gào thét.

“Tất nhiên là không,” John cũng đồng tình.

“Anh ấy chắc đang gặp ác mộng.”

“Vì bị sốt,” John nói thêm.

Richard dần thôi vật lộn. Phải mất một giờ, nhưng cuối cùng anh chỉ còn rên rỉ nhẹ nhàng. John kéo anh ra khỏi bồn còn cô cố gắng lau người cho anh.

Nửa giờ sau, cô kéo chăn đến dưới cằm Richard, giờ đã đỡ sốt hơn. Cô vuốt lại mấy lọn tóc khỏi khuôn mặt của mình và ngồi xuống bên giường, mệt mỏi. Cô ngược lên nhìn John.

“Đổ hết nước khỏi bồn và cho nước mới vào.”

“Lần nữa?” anh ta hỏi, đầy kinh ngạc. “Ngài ấy không chịu được đâu!”

“Anh ấy buộc phải làm thế.”

“Tôi không chịu được đâu,” John nói, khuôn mặt anh ta trở nên hốc hác. “Thề có thánh, tôi không nghĩ rằng tôi có thể nghe thấy mấy điều đó thêm một lần nữa.”

“Nếu chúng ta không giúp anh ấy hạ nhiệt thì cơn sốt sẽ ảnh hưởng đến não. Tôi nghĩ chúng ta đều không muốn thế.”

John nhìn cô. “Cô có lẽ là một người có thể chữa bệnh siêu phàm hoặc là một phù thủy.”

“Tôi chẳng là gì cả.”

Anh ta thở dài. “Tôi sẽ lo chuyện bồn nước.”

“Gọi thêm người nữa.”

“Phải gọi thêm,” anh đồng ý. “Họ sẽ tin những gì tôi nói với họ.”

“Tốt.”

Cô nghe tiếng John rời đi, sau đó nhìn xuống Richard. Da anh trắng bệch. Vết sẹo mỏng dọc má anh nổi bật trên làn da tái nhợt. Râu mọc lởm chởm, có lẽ vào lúc khác thì trông sẽ thật hấp dẫn nhưng bây giờ chỉ làm anh càng thêm nhếch nhác.

Lúc này bận rộn cô không có thời gian để nghĩ, nhưng bây giờ thì có rồi. Cô chữa bệnh không được lành nghề. Cô hạ sốt được cho anh nhưng có khi nào lại khiến anh mắc bệnh viêm phổi không? Cô biết rằng anh sẽ có nguy cơ tổn thương não nếu sốt quá cao, nhưng cô biết thể nào là quá cao sao? Áp lòng bàn tay lên trán anh không thể chính xác như dùng một chiếc nhiệt kế được.

Cô thở dài và cúi xuống áp má mình vào má anh. Đã mát hơn rồi. Điều này hẳn không xấu. Miễn là anh ấy không bị quá lạnh thì sẽ ổn thôi. Anh rất mạnh mẽ, phải không? Hẳn anh đã từng sống sót qua những chuyện tệ hơn thế này. Những vết sẹo trên ngực lúc ấy hẳn đã đánh gục anh. Anh đã sống sót qua những chuyện đó thì vết thương nhỏ này có đáng gì.

Cô gói chung chiếc gói với anh. Nghỉ ngơi một chút rồi cô sẽ đảm bảo là Richard vẫn ổn. Và một khi anh khỏe lại, cô sẽ phải trình bày cho toàn thể nơi này một loạt các bài giảng về tầm quan trọng của sự sạch sẽ.

Cô sẽ có chuyện để làm ngoài việc nghĩ tới những gì Richard đã hét lên.

Như thế cũng đã đủ làm cô đau lòng.

Richard cố gắng vùng vẫy khỏi bàn tay nặng nề đang túm chặt lấy mình. Cú đánh cuối cùng khiến cơ thể anh đau nhói. Người cha chết tiệt này đáng phải xuống địa ngục! Người đàn ông này dùng roi vọt theo cách rất khác người, chỉ để lại những vết bầm. Không rách da. Không có bằng chứng về những gì ông ta đã làm. Richard nghiêng rằng, cố gắng gọi cơn giận đã cùng anh trải qua vô số tra tấn.

Nhưng cơn giận không tới. Anh đã quá mệt mỏi. Nếu có thể nghỉ ngơi một lúc, có lẽ sau đó, anh sẽ có sức lực để chạy trốn. Chỉ cần một giây phút nghỉ ngơi...

Bàn tay dữ tợn đó ở khắp mọi nơi. Giam cầm chặt chẽ khiến anh chẳng thể trốn thoát. Anh vùng vẫy khi gió lạnh thổi tới.

“Đừng,” anh cất giọng khản đặc. “Cha, đừng!”

Nhưng cha anh không nói với anh. Richard chống cự nỗi sợ đang khiến anh nghẹt thở. Mọi chuyện luôn xấu đi khi Berwick im lặng. Như thế nghĩa là không thể nói lý với ông ta nữa.

Càng lúc càng lạnh. Richard cảm thấy mình đang được thả xuống và vùng vẫy.

“Con sẽ không đi!” anh kêu lên. “Không bao giờ nữa!” Anh có thể nhìn thấy xiềng xích trên tường, cảm nhận rõ rệt cảm giác chúng cắn vào cổ tay mình. Anh có thể cảm thấy nỗi đau từ ngón chân của mình trong lúc cố gắng đứng thẳng để cơ thể gầy gò không dựa hẳn vào tay ông ta. Sự run sợ tàn phá anh. Anh không thể chịu đựng thêm nữa. Mọi việc thực sự không phải lỗi của anh!

“Đó là Hugh làm,” Richard thở hắt hắt. “Cha, con thề mà! Nó điên rồi! Nó đã giết con chó săn, không phải con. Con đã thấy nó

làm thế. Tại sao cha không tin con?”

Những bàn tay dìm anh sâu vào cái lạnh. Richard không thể chịu đựng nữa. Anh gom góp toàn bộ lòng dũng cảm trong tâm hồn 12 tuổi của mình và đánh mạnh. Nắm tay anh chạm vào đầu đó, một lần, hai lần, sau đó, rơi vào khoảng không.

Quá nhiều cánh tay dìm anh vào cái lạnh. Anh khóc, cầu xin lòng thương xót, giải bày sự vô tội của bản thân.

”Cha, xin tha cho con đi mà,” anh bật khóc nức nở. “Đức mẹ Maria, xin rủ lòng thương xót!”

Những đòn roi đau rát chạm vào khuôn ngực trần, đau nhức còn tồi tệ hơn cả trăm nhát dao đâm. Cơ thể anh như mất đi toàn bộ sức lực, một chân lết trên sàn nhà, phó mặc sinh mệnh cho một người đàn ông thường xuyên nhấn tâm nhót con trai mình nhiều ngày trong hầm mỏ tăm tối, không ánh sáng, không quần áo, không đồ ăn.

Richard khóc, nhưng không có nước mắt rơi. Tồn thương anh phải chịu không phải thứ nước mắt có thể bọc bạch được. Sự tủi hổ khuấy động tận sâu trong linh hồn anh cho đến khi nó bóp chết tất cả mọi thứ ở đó.

Anh sẽ ra đi. Lần sau, khi được thả ra với ánh sáng mặt trời, anh ra đi mà chẳng mang gì ngoài vài ba bộ quần áo trên lưng và trốn chạy. Anh đã biết đủ về Berwick-trên-biển. Anh có thể trốn cha mình và chạy về phía bắc. Nếu Blackmour không thể chứa chấp nổi anh, anh sẽ đi xa hơn tới Artane. Cả Blackmour lẫn Artane đều không ưa cha anh. Những nơi ấy chắc cũng không thích anh nhưng anh dùng kiếm rất giỏi và sẽ làm việc để kiếm sống. Ngay cả khi anh bị coi chẳng khác gì một nô lệ, thì lúc đó cũng còn tốt hơn những gì anh có bây giờ.

Người thừa kế của Berwick.

Ngày mai, anh thậm chí sẽ không còn là gì nữa.

Tự anh quyết định.

Richard tỉnh lại. Anh cảm thấy như thể vừa trải qua một loạt trận đánh không ngừng nghỉ. Thánh thần ơi, anh không nhớ lần cuối mình mệt thế này là bao giờ! Anh mở mắt ra và nhìn chằm chằm lên

màn trướng trên giường. Ít nhất anh còn ở trên giường. Phải chăng anh đã uống rượu? Không, anh nhớ như in đêm hôm đó. Đây là một sự mệt mỏi hoàn toàn khác.

Anh quay đầu lại và thấy Jessica đang nằm bên cạnh mình, mặt đối mặt với anh. Mắt trái của cô bị thâm đen khủng khiếp. Anh ngồi dậy, thở gấp.

“Trời đất ơi, cô bị sao vậy?” anh thở gấp. Anh đưa tay lên đầu vì căn phòng bỗng dưng xoay vòng vòng.

“Nằm xuống đi, cao bồi,” cô nói. “Anh vẫn chưa đủ sức hét lên đâu.”

Richard để cô đỡ anh nằm xuống, dù chắc chắn không muốn thừa nhận là anh rất biết ơn cô về điều đó. Anh mở mắt ra và tập trung nhìn người phụ nữ đang tựa bên cạnh. Anh vươn tay lên và ngập ngừng chạm vào gương mặt cô.

“Ai đã làm thế này?” anh nghiến răng. “Ta sẽ giết hắn.”

“Chúng ta sẽ nói về nó sau.”

“Chúng ta sẽ nói về nó ngay bây giờ...”

Cô dùng tay che miệng anh lại. “Đừng ra lệnh, lãnh chúa. Anh bị sốt, mấy ngày qua thật yên bình.”

“Sốt?”

“Vì cái ‘tai nạn’ nhỏ trên thao trường,” cô giải thích. “Anh đã sốt mất ba ngày nay.”

Anh lại cố gắng ngồi dậy, rồi đành thôi. Anh thấy bụng mình kêu râm ran và cau mày.

“Ta đói.”

“Tốt. Tôi sẽ kiếm cho anh thứ gì đó.”

Richard gật đầu, sau đó lập tức hối hận khi anh cảm thấy căn phòng lại bắt đầu xoay vòng vòng. Anh nhắm mắt lại cho đến khi nghe tiếng Jessica rời khỏi, sau đó cố gắng ngồi dậy. Anh ngả lưng vào đầu giường và xoa tay lên khuôn mặt của mình, nhăn mặt vì cảm giác đau ê ẩm. Sốt không nhẹ, bởi anh có thể cảm nhận rõ nét hậu quả nó để lại.

Một vài phút sau đó, cánh cửa được mở ra một lần nữa.

Richard nhìn lên với sự háo hức nhiều nhất có thể. Cuối cùng, anh cũng có một bữa ăn. Khi nhìn thấy đội trưởng của mình thò đầu vào trong căn phòng, anh cau mày.

“Là cậu à?” Richard nói, có chút bực bội.

“Đi vào có an toàn không?” John hỏi, đứng lưỡng lự ở cửa.

“An toàn?” Richard hỏi. “Ý cậu là sao?”

John từ từ bước vào buồng. Richard chớp mắt nhìn vết bầm rất lớn trên khuôn mặt John.

“Thánh thần ơi, cậu và Jessica đã đánh nhau?”

“Jessica? Richard, ngài thật ngốc. Chính là ngài đã đánh tôi! Hai lần liền.”

“Là ta? Cậu điên à? Sao ta lại làm như vậy?”

John nhún vai. “Ngài chẳng nhớ gì lúc sốt cả. Jessica còn may đấy. Ngài chỉ đánh sượt qua cô ấy thôi. Còn tôi thì lĩnh trọn cả mấy cú đấm của ngài.”

“Jessica ...”

“Đủ rồi, John,” Jessica nói từ cửa.

Richard bắt gặp ánh mắt Jessica dành cho đội trưởng của mình và thấy má cậu ta dần hồng lên.

“Cô sao rồi?” John hỏi, trông có vẻ không được thoải mái.

Richard hết nhìn Jessica lại chuyển sang John rồi lại nhìn Jessica. Anh không quan tâm những gì đã xảy ra giữa họ.

“Cậu còn định nói gì nữa?” anh hỏi vị đội trưởng của mình.

John lại chuyển trọng tâm sang chân kia. “Không có gì, thưa chủ nhân.”

“Chết tiệt, John, nói đi! Ta là Lãnh chúa của cậu, không phải là người phụ nữ kia. Nếu ta bảo cậu nói, cậu phải nói nếu không ta sẽ đá cậu ra khỏi cổng thành.”

Jessica đi về phía trước và đặt một khay gỗ lên đùi anh. “Anh còn chẳng có sức để làm mấy việc thế đâu, Richard. Ăn canh đi.”

“Ta không muốn ăn canh, ta muốn ăn thịt.”

Jessica đẩy chiếc khay vào lòng anh. “Anh phải ăn canh vì cơ thể anh chỉ chịu được thế thôi.”

“Ta sẽ ăn cái mình muốn...”

“Là canh,” cô kết thúc. Cô gần như dí sát mũi mình vào mũi anh.
“Đừng ép tôi, Richard.”

Richard thực sự muốn được siết cổ cô. Thật không may, cô ở đủ gần để anh nhìn rõ những dấu vết anh đã làm trên gương mặt mỏng manh của cô. Anh hồ thẹn tới nỗi thấy biết ơn vì cô đã không rời bỏ anh.

“Ta xin lỗi,” anh nói cộc cằn. “Là tại cơn sốt.”

“Đó là lý do tại sao tôi vẫn còn ở đây.”

Anh lờ cô đi, nhặt cái bát và húp cạn nó trong tích tắc. Cổ họng anh bỏng rát nhưng anh không nao núng. Anh đưa cái bát lại cho Jessica.

“Nữa.”

“Anh nên để nó nguội thêm tý nữa.”

“Lấy thêm đi và đừng vô lễ với ta.”

Jessica thờ dãi và rời khỏi buồng. Richard bắt gặp cái cau mày của John và nhìn trừng trừng lên vị đội trưởng của mình.

“Sao cậu lại nhìn ta như vậy?” anh gắt.

“Cô ấy đã chăm sóc ngài trong ba ngày hai đêm và ngài thì thậm chí không thềm cảm ơn cô ấy một lời.”

“Đó là nhiệm vụ và nghĩa vụ của cô ấy.”

“Ngài đừng đối xử với cô ấy như vậy, Richard...”

“Ra ngoài!” Richard gầm lên, chỉ vào cánh cửa. “Đi đi, đồ đàn bà. Đừng quay lại cho đến khi nhớ ra mình là ai!”

Richard mất kiên nhẫn chờ cho đến khi Jessica trở về, sau đó bảo cô mang thêm cho anh một bát canh. Sau ba bát, anh cảm thấy bản thân đã đủ sức để đứng dậy. Anh quát cô để anh yên khi cô giúp anh. Anh không phải phụ nữ mà cần giúp đỡ. Không một ai từng chăm sóc anh trong suốt 30 năm cuộc đời và giờ anh cũng không muốn điều đó thay đổi.

Anh mất một lúc tự hỏi làm sao Jessica cứu được mạng mình. Có khi nào cô sử dụng kiến thức từ tương lai để chữa bệnh không?

Hay cô là một phù thủy?

Ý nghĩ đó quá vô lý đến nỗi anh không nghĩ thêm gì. Anh cũng không dám tin mình có sẵn sàng tin điều gì nữa không. Một người đàn ông 30 tuổi hiểu biết, đi nhiều thà tin rằng một người phụ nữ đến từ tương lai cách mình 700 năm còn hơn nghĩ cô là một phù thủy.

Rõ ràng, cơn sốt đã triệt để làm bối rối trí thông minh của anh.

Suy nghĩ của anh thật ngốc nghếch và làm anh không thoải mái. Thật vậy, tâm trạng của anh càng ngày càng rối bời. Anh không thể xác định rõ điều gì đã khiến anh căng thẳng đến vậy, nhưng chắc chắn phải có điều gì đó. Cơ thể anh đau nhói như bị đánh và đầu anh quay cuồng theo từng nhịp thở.

Hoàng hôn buông xuống sau một ngày anh tận lực nghỉ ngơi và để cơ thể hồi phục. Sau một bữa ăn tối mà đồ ăn chẳng thể đủ cho sức ăn của một người đàn ông trưởng thành, Richard ngồi duỗi chân bên lò sưởi và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Jessica ngồi đối diện với anh, nhưng anh cố hết sức để lờ cô đi. Cô khiến anh thấm nhuần một tràng những lời nói về tầm quan trọng của việc rửa tay, vệ sinh các kiểu, tiêu độc trên vết thương và tránh xa đĩa cùng những con đại loại như thế.

Anh cố lờ cô đi, hy vọng cô hiểu anh không muốn nói chuyện.

Rồi khi cô im lặng, Richard gần như ước gì cô lại tiếp tục làm nhảm. Anh dần nhớ ra những giấc mơ của mình. Chắc hẳn chúng đến là do chiếc cùm sắt anh nhìn thấy hôm say rượu. Đó chắc chắn là những thứ anh không muốn nghĩ đến. Hẳn là kỷ tích khi anh có thể nghỉ ngơi thoải mái trên vùng đất từng thuộc về cha anh.

Không, những thứ này không còn là của cha anh nữa. Anh đã tay không phá bỏ lâu đài này. Quá khứ của anh đã không còn lại gì.

Gỗ bị đốt cháy trong đồng lửa khiến lông trên tay và mặt anh cháy sém, nhưng anh không bận lòng.

Bây giờ, lâu đài Burwyck-trên-biển không còn vẻ đáng thương, thô sơ như lâu đài Berwick do Geoffrey de Galtres xây dựng nữa. Richard chỉ giữ lại cái họ Galtres nhưng anh muốn nghĩ nó được truyền lại từ ông mình và bỏ qua thế hệ của cha anh. Đến tên lâu đài anh cũng đổi. Burwyck-trên-biển. Một cái tên làm anh hài lòng.

Nhưng nó không thể mang đi những nghi ngờ còn luẩn quẩn trong tâm trí anh. Anh không thể thoát khỏi những cặn bã còn lại trong tâm trí mình. Anh có thể cảm nhận được không khí lạnh của ngục tối và cầu thang dẫn xuống đó. Anh còn nhớ mùi vị của sự chối bỏ và nỗi sợ làm anh nghẹt thở. Anh còn nhớ sự bất lực, phó mặc bản thân cho một người khác, điều anh thề sẽ không bao giờ lặp lại.

Ngón tay trở nên đau đớn. Anh thả lỏng khi nhận ra tay đang nắm chặt thành ghế. Anh thôi tự tội nghiệp bản thân và nhớ ra anh không có một mình. Anh chậm rãi ngược lên nhìn Jessica.

Cô nhìn anh chăm chú. Quá chăm chú. Có lẽ là cảm thông. Richard cảm thấy trái tim mình bắt đầu đập nhanh. Anh đã nói gì... khi sốt? Đôi mắt cô có vẻ... cảm thông? Lòng trắc ẩn? Anh lâu rồi chưa thấy những điều như thế và anh không chắc mình có nhận ra không?

Không, đó là sự thương hại. Richard đứng dậy, tức giận. Sao cô dám thương hại anh? Sao cô dám! Chẳng có lý do gì hết. Không ai từng thương hại anh. Anh thà chết còn hơn là bị một người phụ nữ thương hại!

Anh kiềm chế sự tức giận của mình cho đến khi xông ra khỏi căn buồng và đóng sầm cửa lại. Anh chạy lên nơi cao nhất của thành trước khi sự hoảng loạn khiến anh ngộp thở. Thánh thần thương xót, anh đã tiết lộ bao nhiêu điều trong cơn mê sảng?

Không, anh không thể nào nói gì đó được. Nỗi đau bị chôn vùi quá sâu bên trong anh sẽ không bao giờ được phơi bày, ngay cả khi anh say rượu. Một cơn sốt không đủ sức kéo nó ra khỏi anh.

Anh hít vào luồng không khí biển lạnh ngắt cho đến khi sự điềm tĩnh trở lại trong anh. Anh đã được an toàn. Không ai biết. Anh chắc chắn đã đưa hết mấy người tôi tớ của cha mình đến Normandy với một lượng vàng đủ để bịt miệng họ. Không ai ở Burwyck-trên-biển biết về quá khứ của anh. Ngay cả John cũng không.

Richard thở hắt ra và nhìn lên bầu trời, ép căng thẳng biến đi. Đúng, không có gì để cảnh giác hết. Jessica có thể nhìn mỗi người đàn ông cô chăm sóc sau cơn sốt với cách đó. Anh tin như thế. Người phụ nữ này có vẻ như luôn tự tin là bản thân mình việc gì cũng giỏi. Tất nhiên là không phải thế. Dù sao thì cô cũng chỉ là một

người phụ nữ.

Một người phụ nữ đã vượt quá giới hạn của mình. Anh không trách cô. Anh đã mất kiểm soát trong cơn sốt. Anh không thể nào mong cô giữ ý.

Nhưng bây giờ, anh đã vững trên đôi chân của mình và Jessica cần phải sớm nhớ lại vị trí của bản thân. Có lẽ, anh sẽ giữ cô lại một thời gian đủ để cải tạo, sau đó gửi cô trở về tương lai nếu cô thực sự đến từ đó. Mấy anh chàng ở đó có lẽ sẽ biết ơn những nỗ lực của anh.

Jessica rời khỏi ghế và ngồi xuống trên tấm thảm lông thú bên lò sưởi. Không có nhiều tiện nghi trong thời Trung Cổ nước Anh trừ những gì cô đã được thưởng thức lúc này. Thậm chí một Richard-đang-còn-yếu cũng có thể nhóm lửa rất giỏi. Cô đưa tay hơi lửa và nhìn ngọn lửa liếm vào những thanh gỗ. Thật dễ dàng để tâm trí cô trôi dạt.

Cô không biết bao giờ mới có thể quên nỗi sợ hãi trong giọng nói của Richard khi họ cố gắng đưa anh vào bồn tắm lần thứ hai. Lần đầu tiên khi anh cầu xin cha mình rủ lòng thương xót, John đã đuổi tất cả mọi người, bao gồm cả Warren, ra khỏi phòng và bảo họ xuống dưới. Đó là một trong những lý do khiến cô nhận được một bên mắt bầm đen. John cũng chẳng khá khẩm hơn chút nào.

Cơn đau trong đầu cô không là gì so với nỗi đau trong trái tim. Mặc dù cô không biết chi tiết, nhưng chỉ cần nghe Richard cầu xin cha mình rủ lòng thương là đủ để cô đoán anh chắc chắn đã chịu nhiều đau đớn. Cô chưa từng nghe giọng ai sợ hãi thế trong đời.

John sẽ không tiết lộ những điều đó. Hoặc là anh ta không biết gì, hoặc là biết giữ bí mật. Cô nghi là lý do đầu tiên. Trông anh ta cũng sốc như cô.

Cô chắc chắn không thể đoán ra bất cứ điều gì nếu chỉ nhìn vào Richard. Anh có rất nhiều vết sẹo, nhưng chúng trông giống như những vết thương chiến trận, không phải những vết sẹo từ đánh đập. Nhìn vết thương không thể đoán được nguồn gốc.

Và có hỏi anh cũng vô dụng. Dù chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ thì nó cũng đủ làm anh căng thẳng. Cô chỉ biết, chỉ cố gắng khơi gợi cũng làm anh bỏ chạy.

Giống như một vài phút trước đây. Cô nhìn anh quay vào trong, thấy nỗi đau trên khuôn mặt anh và ước gì cô biết lý do. Anh nói Hugh đã giết chết con chó. Vì thế mà cha anh đổ lỗi mọi thứ cho anh? Warren hẳn là không có ký ức đau lòng. Cậu trông rất buồn khi Richard phá bỏ lâu đài.

Cô lắc đầu. Burwyck-trên-biển rõ ràng chỉ là những ký ức buồn với mình Richard. John đã kín đáo cho cô hay rằng Richard chỉ trở lại đây ba năm trước, sau khi cả cha mẹ của anh đều đã chết rồi dỡ bỏ các tòa nhà bên sau những bức tường xuống, từng cái một. Đó là loại hận thù không phải đến từ một cuộc cãi vã đơn giản trong gia đình. Nó còn sâu hơn thế.

Cô thở dài. Đó không phải là việc của cô. Cô chỉ là khách của Richard. Cô đâu có kết hôn với anh. Anh không nợ cô bất kỳ lời giải thích nào. Anh có quyền quyết định có chia sẻ quá khứ của mình nếu muốn. Anh không soi mói cô, cô sẽ không tọc mạch chuyện của anh. Mặc dù anh không tò mò có lẽ bắt nguồn từ việc anh không quan tâm, chứ không phải vì lịch sự.

Cánh cửa mở ra. Cô nhìn lên và thấy Richard đi vào. Anh sập cửa và cài then cẩn thận, sau đó đi về phía cô. Anh đứng gần, nhưng không nhìn cô.

“Ta đã quyết định vài điều.”

“Ra thế,” cô dài giọng trước khi kịp suy nghĩ về thái độ của mình.

Anh nghiêm khắc nhìn cô. “Đó là điều đầu tiên cô cần sửa đổi. Ta sẽ không bỏ qua thói vô lễ như vậy nữa.”

Tuyệt. Quý ngài Trung Cổ đã trở lại. Jessica khẽ nhướn một bên chân mày.

“Được rồi.”

Mặt Richard vẫn không dịu đi. “Ngày mai, cô phải dậy sớm và vào bếp. Ta mong thức ăn sẽ khá hơn. Ngay sau khi xong việc ở bếp, cô sẽ quay lại đây chăm sóc quần áo cho ta. Cô cũng cần tự may váy cho mình. Có vải trong rương. Khi xong việc, ta sẽ tìm những thứ khác đơn giản cho cô làm.”

Cô muốn đứng lên, nhưng điều đó cũng chẳng giúp được gì. Cô sẽ phải đứng trên một chiếc ghế mới có thể nhìn thẳng vào mắt anh. Nuốt ngược cơn tức, cô ngược lên nhìn anh.

“Tôi không biết nấu ăn.”

Về mặt anh tối sầm lại. “Cô không thể nấu ăn và không biết may vá. Nói ta nghe, Jessica, cô còn biết làm gì ngoài hành hạ ta?”

Câu đó đã cho cô biết vị trí của mình.

Cô đứng lên. “Anh chắc đã nghe câu về khách và cá sau ba ngày^{11*},” cô nói, bắt đầu đi về phía cửa. “Tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

** Guests, like fish, begin to smell after three days (khách, cũng như cá, sau ba ngày sẽ bắt đầu bốc mùi): một câu ý nói những vị khách ở càng lâu sẽ càng phiền.*

Đi đâu, cô không biết, nhưng cô sẽ nghĩ đến việc đó sau.

“Ta không cho phép cô đi,” anh nói cộc lốc. “Cô vẫn được ngủ trên giường ta. Ta cũng sẽ ngủ ở đó...”

“Chờ chút,” cô ngắt lời. “Tôi chưa bao giờ đồng ý rằng...”

“Cô sẽ không bị quấy rầy,” anh vẫn nói cộc lốc. “Chỉ có một giường và chúng ta đã chia sẻ nó trong hai ngày qua.”

“Đúng, trong lúc anh bị sốt.”

“Ta sẽ đặt một cái gối dài vào giữa,” anh nói, nghiêng rằng. “Ta sẽ không chạm vào cô, vì có vẻ như cô nghĩ việc đó rất đáng sợ.”

Cô không đáp lại. Ở một thời gian ngắn mà như thế thì quá phức tạp.

“Giờ cô nghĩ ngợi đi,” anh nói và chỉ về phía giường. “Trong im lặng.”

Im lặng? Được, anh ta muốn thế nào thì sẽ như thế. Cô là chuyên gia chiến tranh lạnh. Nhờ tập luyện với em gái mà nó đã trở thành vũ khí mạnh nhất trong kho vũ khí thời niên thiếu của cô. Cô đã có lần cả tháng không nói một lời nào với bất kỳ ai trong gia đình.

Cô nhìn Richard một lần nữa và xem xét lại các lựa chọn của mình. Sống với một vị Lãnh chúa thời Trung Cổ hoặc dành cả đời trong tu viện. Đúng, một trong những quy định yêu cầu im lặng. Ít nhất ở đó thì trí tuệ của cô cũng được coi trọng.

Cô lên giường, trong im lặng, sau đó nhìn lên màn trướng bên trên. Ánh lửa bập bùng xoa dịu cô đôi chút. Cô thậm chí còn thành công trong việc ngó lơ người đàn ông đã nhét một cái chăn cuộn lại

giữa họ, sau đó dường như trôi luôn vào giấc ngủ. Cô ước gì có đĩa CD để át đi tiếng ngáy ngay thẳng của anh ta.

Cô cảm thấy nỗi nhớ nhà như nhiều lên. Cô chưa bao giờ thực sự từ bỏ hy vọng có thể quay trở lại thế kỷ XX. Lúc Richard dễ chịu một chút, cô từng nghĩ ở lại đây cũng không tệ. Nhưng bây giờ, mọi thứ đã thay đổi. Nhưng Richard thì không. Anh ta vẫn khó chịu như lúc đầu. Cô chẳng thể làm gì để anh ta thôi coi cô như công dân hạng bét. Cô thà để đàn ông trong thời đại của mình coi cô như thế còn hơn. Ít nhất thì cô cũng có thể coi họ như một bạn hẹn hò rồi đi về nhà, nơi cô làm chủ.

Cô thậm chí đã bắt đầu tạo dựng tên tuổi trong lĩnh vực mình theo đuổi. Nhạc công thì cũng trọng nam khinh nữ như những người khác thôi nhưng nhạc sĩ giỏi thì vẫn là nhạc sĩ giỏi, không quan trọng giới tính của anh ta. Hoặc là giới tính của cô ta. Người ta đánh giá cô bởi chất lượng công việc, chứ không phải giới tính.

Cô nhắm mắt lại, âm thầm để cho những suy nghĩ dần trôi đi. Phàn nàn cũng chẳng giải quyết gì. Cô cần phải suy nghĩ một cách hợp lý. Cô sẽ sớm nghĩ ra biện pháp và hành động theo.

Rốt cuộc thì cô có rất nhiều thời gian im lặng để suy nghĩ.

Jessica đứng ở cửa căn buồng nhỏ - nơi được tạm thời sử dụng như một căn bếp và nhìn ra sân trong. Cô chắc chắn những gì mình đang thấy có lẽ chỉ có trong tưởng tượng, nhưng thật khó để phủ nhận.

Ngay đó, trước mặt cô là hơn chục người đàn ông mặc áo giáp, di chuyển lộn xộn và rõ ràng đang cố làm việc có tổ chức.

“Đáng sợ thật,” một giọng nói vang lên bên cạnh cô.

Jessica nhìn lên và thấy John đã đứng bên cạnh từ bao giờ. Họ không nói gì thêm về quãng thời gian Richard ở trong bồn tắm. Jessica thực nghi ngờ John có vẻ muốn tỏ ra mình chẳng biết gì ngay từ đầu. Không thể trách anh ta được.

“Họ đang làm gì?” cô hỏi.

John hít một hơi thật sâu. “Nhảy nhót,” anh ta nói, với vẻ hoàn toàn chán ghét.

Jessica quay lại nhìn những người đàn ông, cố gắng nhìn ra. Phải mất một lúc - họ không giỏi cho lắm - nhưng cô cũng nhận ra, nếu có trí tưởng tượng phong phú, thì một người có thể tưởng tượng ra những người đàn ông trước mặt đang di chuyển theo một nhịp điệu gì đó.

“Hiệp sĩ Hamlet xứ Coteborne,” John tiếp tục. “Tác phẩm của hắc đầy. Cha hắc là một trong những vệ binh của nữ hoàng Eleanor. Hamlet tự cho rằng nghĩa vụ của mình là phải dạy cho tất cả mọi người cái mà hắc cho là nghệ thuật chân chính của tình yêu phong nhã.”

Jessica nhìn những người đàn ông trước mặt và tự hỏi làm thế nào mấy con gấu lớn ịch này có thể có hy vọng chinh phục bất cứ

ai với những kỹ năng đó.

“Anh ta hẳn còn phải dạy dỗ nhiều,” cô chậm rãi nói.

“Đúng rồi đấy, tiểu thư,” John đồng tình.

“Hiệp sĩ John!” Hamlet dường như đã nhận ra một trong những học trò của mình đã mất tích. “Anh cần phải học tiếp mấy bước này nữa!”

John làm bầm gì đó vẽ kinh hoàng rồi quay đầu bỏ chạy. Jessica nhìn thấy Hamlet vuốt ve chuôi kiếm của mình và tự hỏi liệu anh ta có định đe dọa để John học không. Thế rồi, anh ta nhún vai, quay trở lại với những học trò của mình và tiếp tục rống lên những lời hướng dẫn.

Tuy nhiên, Jessica nhận thấy, Hamlet không dám ép Richard tham gia. Cô nhìn vị Lãnh chúa kia. Đã ba ngày kể từ khi cô nói chuyện với anh và trong ba ngày này, cô đã nổi giận còn nhiều hơn cả phần đời còn lại của cô cộng vào. Nếu Richard còn nhắc nhở cô một lần nữa về những điều cô không làm được, cô sẽ đâm anh luôn. Suy nghĩ kỹ thì cô đoán anh giấu mình trong mấy thứ tư tưởng Trung Cổ để thấy thoải mái hơn. Có lẽ cho rằng bản thân đã bộc bạch quá nhiều với cô nên anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc lập lại ranh giới. Hoặc là thế, hoặc anh thực sự là một người trọng nam khinh nữ. Đó đã là ấn tượng đầu tiên của cô khi thấy anh.

Lạ thay, cô hy vọng ý nghĩ đó là sai.

Richard hiện đang tranh cãi với một người thợ mộc về xây dựng sân. Hai người họ đã tranh luận về thiết kế cả buổi sáng ngoài sân. Người thợ mộc vẽ ra ý tưởng trên nền đất, Richard sẽ chửi thề rồi dùng giày xóa đi. Anh vẽ lại theo ý của mình và người thợ mộc sẽ lắc đầu. Nhìn cách người thợ mộc còn không đặt nổi hai tảng đá lên nhau cho thẳng là cô hiểu người này sẽ chẳng giúp được gì. Cô cũng nghi Richard cũng chẳng khá hơn là bao.

Bây giờ, nếu họ hỏi ý kiến của cô, cô có thể đưa ra các bản vẽ sân trong và vữa lót của tất cả các tòa nhà bên trong nó. Một người không thể xây dựng mà không có một kế hoạch. Đó là câu nói yêu thích của cha cô và cả đời ông đã thực hiện nó. Ông chưa bao giờ xây dựng cái gì mà không có bản vẽ chi tiết, thậm chí một tổ chim cũng không ngoại lệ. Cứ thế này, Richard có lẽ sẽ nhận được một

đại sảnh với những bức tường xiêu vẹo.

Nhưng đó không phải là điều cô cần bận tâm. Cô khẽ vén tóc ra đằng sau và mỉm cười vui vẻ. Không, cô đang học nấu ăn. Hay nói đúng hơn là xem đầu bếp nấu ăn. Nó rất đáng sợ và cô ước gì cô không bao giờ phải học những gì mà người đàn ông này đang làm. Trong từ điển của cô, gia vị không bao gồm những con côn trùng chẳng may rơi vào. Cô đã giảng cho đầu bếp một bài về vệ sinh nhưng cô chỉ làm được thế thôi. Ông ta dường như vẫn giữ định kiến của thời đại này về phụ nữ.

Là những người vô dụng.

May vá là nhiệm vụ tiếp theo của cô. Cô thực sự mong muốn được ngồi trên bệ cửa sổ và ngắm biển cả buổi chiều. Quần áo của Richard sẽ bị bỏ mặc, nhưng cô sẽ có một khoảng thời gian tốt đẹp. Cô đẩy cửa và đi về phía cầu thang.

“Jessica!”

Cô ngừng bước, dừng lại, sau đó quay lại và mỉm cười ôn hòa.

“Cô đi đâu?” Richard hỏi.

Cô chỉ lên phòng ngủ của anh.

Richard dùng chân hung hăng xóa đi bản vẽ mới nhất và bước về phía cô. Anh không hài lòng với sự im lặng.

“Ta hỏi cô đi đâu,” anh gầm gừ.

Cô chỉ lại một lần nữa, từ chối mở miệng. Có thể anh cho rằng cô không nói được. Thật ra, cô nói với ai cũng được - trừ anh.

“Ta yêu cầu cô trả lời ta!”

Cô giơ tay lên, từ từ gập ngón trỏ, ngón nhẫn và ngón út xuống rồi vui vẻ giơ ngón giữa vào mặt anh. Một người nào đó phía sau phì cười làm anh quay người lại, chửi thề một câu. Có lẽ, cử chỉ này cũng có ý nghĩa tương tự ở thời Trung Cổ. Hoặc là tại biểu cảm trên mặt cô. Dù là gì, cô vẫn cảm thấy khá oan uổng. Cô hạ tay và cười với Richard, người đã đen cả mặt lại. Lông mày anh như đã nhú lại thành một dấu gạch chéo tam tối trên trán. Vết sẹo của anh lại màu trắng. Ngay cả khi cô không nhìn thấy sự giận dữ rục lên trong mắt anh, cô cũng có thể thông qua những vết sẹo để biết anh đã giận tái mặt.

Không nhượng bộ.

Cô nhún người chào anh rồi quay người đi về phía cầu thang.

“Ta không nói rằng cô được đi!” anh gầm lên.

Cô không quay lại. Cô đặt bàn chân của mình trên bậc đầu tiên, sau đó cảm thấy bị kéo quay ngược lại. Cô rít lên khi thế giới của mình nghiêng đi. Bụng cô đập vào vai Richard khiến cô bị hụt hơi và trán cô thì chạm vào lưng của anh làm cô hơi choáng. Giống y như Archie nhưng xem ra Richard leo cầu thang giỏi hơn. Cô nghĩ mình sắp nôn rồi.

“Đặt tôi xuống, đồ khốn!” cô thở hổn hển.

Anh lờ cô đi. Cô miễn cưỡng nhận ra anh có thể tức giận chỉ vì một chuyện nhỏ.

Anh đóng sầm cửa phòng ngủ phía sau họ và thả cô xuống. Anh giữ chặt lấy cánh tay cô. Cô có cảm giác rằng anh định lắc cô. Tay anh run lên vì giận.

“Ta chịu đủ cái kiêu im lặng của cô rồi,” anh gào lên. “Mẹ kiếp, cô nói gì đi!”

“Được rồi,” cô gắt, giật người khỏi tay anh. “Tôi cũng chán ngấy anh rồi, anh bạn. Tôi không phải là kẻ tôi tớ của anh, tôi cũng không phải là cận vệ của anh và tôi không phải mấy con ngựa chết tiệt của anh để chỉ nhận lệnh rồi thực thi chúng. Cái kiêu bị đối xử như công dân hạng bét khiến tôi phát ốm lên được. Tôi cũng thông minh như anh và tôi chịu đủ cách anh đối xử với tôi như thể tôi không được như thế rồi.”

Anh chớp mắt. “Tất nhiên là không rồi. Cô là một người phụ...”

“Đừng nói ra,” cô nói, nghiêng răng. “Nếu anh còn nói thêm lần nữa là tôi thấp kém hơn anh chỉ bởi vì tôi là một người phụ nữ, tôi sẽ tấn anh ngay!”

“Tấn ta?” anh lặp lại.

“Dùng nắm đấm đập vào mặt anh!”

Richard lùi lại một bước và khoanh tay trước ngực. “Cô ăn nói rất thẳng thắn. Con gái thời của cô đều thế à?”

Tuyệt. Bây giờ thì anh bắt đầu tin thời đại của cô. Đây là lần đầu tiên anh đề cập đến chuyện này mà trong lời nói không chứa đầy hoài nghi.

Cô sẽ không vì điều đó mà đánh mất lập trường. Cô khó chịu với anh là có lý do chính đáng.

“Tôi thẳng thắn,” cô nói, “và với lý do chính đáng. Còn nếu anh nghĩ tôi không tốt thì anh phải thấy những người phụ nữ khác ở thời đại của tôi.”

“Lạy Chúa lòng lành.”

“Anh đừng có quên điều đó.”

Anh lùi lại một bước nữa rồi nhìn cô như thể anh không tin những gì mình đang thấy.

“Vậy thì,“ cuối cùng, anh nói. “Ta sẽ để cô vui vẻ một mình.”

Nói xong, anh rời khỏi phòng nhanh như gió.

Jessica bước tới bệ cửa sổ, ngồi xuống và càu nhàu. Cô không chắc đây có phải thắng lợi hoàn toàn không, nhưng ít nhất thì anh cũng không ra lệnh cho cô nữa. Cô sẽ phải chờ xem chiều nay, anh có suy ngẫm về lời cô nói không. Richard là người hay suy nghĩ.

Cô đứng lên và mở cửa chớp trước khi suy nghĩ của mình tan biến. Cô đứng đó với làn gió biển thổi chiếc áo quá khổ của cô bay bay và cảm thấy tình hình hiện tại thật không thực. Cô đang đứng trong một lâu đài thời Trung Cổ, lo nghĩ về tính cách của một Lãnh chúa Trung Cổ. Tiếc là cô không về được thế kỷ XX.

Chuyện này sẽ dựng thành cả một bộ phim hoành tráng.

Richard lên cầu thang dẫn vào phòng mình, vắn vò chiếc nhẫn trong lòng bàn tay. Điều này thật ngu ngốc, nhưng anh chỉ nghĩ ra cách này thôi. Anh đã... Jessica gọi nó là gì nhỉ? À, chán ngấy sự im lặng của cô và anh không muốn chịu đựng thêm nếu được. Hành động của cô ở sân trong thật khiếm nhã và nếu như anh không nổi giận vì tiếng cười của đám tùy tùng, anh có khi cũng tự bật cười trước sự đanh đá của cô. Thánh thần ơi, cô gái này thật to gan.

Anh đứng ngoài cửa phòng ngủ và đưa tay vò tóc. Thánh thần ơi, anh thật ngớ ngẩn. Một người phụ nữ cứng cỏi chẳng có chút giá trị gì với anh. Những gì anh cần là một cô gái có thể cải tạo được.

Nhưng ý nghĩ đó không còn hấp dẫn anh nữa.

Làm sao anh chịu được khi phải sống với một cô gái bật khóc khi bị anh mắng hay giật mình khi anh ra lệnh? Anh đã quá quen việc bị thách thức dù anh không chắc mình có để tâm không.

Nhưng nhiệt huyết, đúng, nhiệt huyết. Phải, anh sẽ nhớ điều đó. Anh sẽ không bao giờ nhìn vào một người phụ nữ mà không thấy hình ảnh Jessica chống nạnh, nghiêng đầu giảng giải cho anh về nhân quyền hay bất cứ điều nhằm nhí gì cô nghĩ ra lúc ấy. Anh sẽ không bao giờ nhìn một người phụ nữ khác mỉm cười mà không nghĩ tới cách nụ cười của Jessica không chỉ hiện lên ở khóe miệng mà còn lấp lánh trong đôi mắt cô. Anh mong mỗi được cười với cô, để được nhìn thấy đôi mắt cô hướng về anh với muôn vàn niềm vui, không phải là sự kích động hay giận dữ.

Và khi cô thật sự cười với anh, anh biết anh sẽ muốn những thứ khác. Anh sẽ muốn môi cô áp vào môi anh, muốn hơi thở dịu dàng phả vào tai anh, nói với anh những điều làm cô hạnh phúc.

Nhưng để sau đi. Trước hết, anh muốn được thấy niềm vui ở cô. Và một khi chỗ trống trong trái tim của mình đã được lấp đầy, anh sẽ nghĩ đến những thứ khác. Anh đã dành quá nhiều năm tháng ngủ trên giường những người đàn bà chẳng thể chạm vào gì khác trong anh ngoài thân thể. Anh đã cho Jessica ngủ trên giường của mình, anh muốn cô chạm vào tâm hồn anh.

Nhưng điều đó chắc chắn sẽ không bao giờ xảy ra cho đến khi anh có thể phần nào xoa dịu cô. Và chiếc nhẫn là một khởi đầu.

Anh mở cửa, đóng lại rồi quay người cài chốt. Anh hít một hơi thật sâu và quay lại, cố gắng chuẩn bị tinh thần cho gần như mọi thứ.

Jessica ngồi trên sàn nhà trước lò sưởi đánh bóng những quân cờ. Anh bước tới chỗ cô và nhìn xuống. Một nửa số quân cờ bằng vàng, nửa còn lại bằng bạc. Anh đặt làm chúng ở Tây Ban Nha bởi người chế tác kiếm cho anh. Một người thợ kim hoàn lành nghề mà anh chưa bao giờ thấy trước đây.

Jessica mỉm cười với anh.

“Chúng thật đẹp. Tôi mong là anh không thấy phiền.”

Anh lắc đầu, im lặng. Anh đã nghĩ sẽ thấy ánh lửa giận dữ nơi cô. Thay vào đó, cô lại ngồi đó bình tĩnh, nâng niu đánh bóng một

trong những thứ anh yêu thích nhất. Anh tự hỏi có bao giờ mình lấy được cân bằng xung quanh cô.

Richard ngồi xuống trên chiếc ghế gần cô. Anh háng giọng.

“Jessica?”

Cô nhìn lên. “Dạ?”

Trời ơi, e thẹn là đây sao? Anh cảm thấy mình đang đổ bưng mặt và tự nguyên rủa vì điều đó. Bối rối, anh đẩy chiếc nhẫn sang chỗ cô.

“Này,” anh ho nhẹ.

Cô chậm chậm cầm chiếc nhẫn, sau đó giơ nó lên trước ánh lửa, xoay theo hướng nọ hướng kia. Sau đó, cô ngược lên nhìn anh.

“Đẹp đấy. Nhưng để làm gì?”

“Nó là của ta.”

“Tôi biết.”

“Chiếc nhẫn của dòng họ ta. Của Burwyck-trên-biển. Gia huy của ta,” anh nói thêm.

“Của riêng anh à?”

“Thật ra, nó là của ông nội ta. Cha ta đã thay đổi nó.”

“Và anh lại đưa nó trở lại như lúc ban đầu.”

Anh rất muốn đưa tay sờ khắp người để chắc chắn mình vẫn còn nguyên. Cô biết gì về cha anh sao? Anh còn không dám nghĩ tới khả năng đó.

Anh siết chặt tay lại với nhau. “Đúng thế.”

“Tôi nghĩ làm thế là đúng.”

“Ừ.” Anh gật đầu rồi hít một hơi thật sâu. “Ta nghĩ, có lẽ...” Anh háng giọng. “Có lẽ, cô sẽ thích mang nó. Trong khi chúng ta đang ở trong buồng này,” anh vội vàng nói thêm.

Cô nhướn lông mày. “Tại sao?”

“Vì như thế cô sẽ trở thành Lãnh chúa.”

“Sao tôi lại muốn thế?”

“Như thế cô sẽ có quyền lực đối với ta. Cũng như ta có quyền lực với cô khi đeo chiếc nhẫn này.” Anh nhìn cô tha thiết. “Để cho cô có chút cảm giác quyền lực. Ít nhất là trong khi chúng ta đang ở

đây.”

Cô từ từ nắm chiếc nhẫn mà Richard chắc chắn muốn dùng để dỗ dành cô lại. Sau đó, cô lắc đầu.

“Anh không hiểu.” Cô ngược lên nhìn anh. “Tôi không muốn cai trị anh.”

“Nhưng...”

“Richard, tôi chỉ muốn anh ngừng nghĩ tôi không bình đẳng với anh. Thế thôi.”

“Nhưng cô là một người phụ nữ!”

“Và anh là một người đàn ông.”

“Cô không thể chiến đấu.”

“Anh không thể sinh con.”

Anh cau mày. “Cô không thể bảo vệ pháo đài.”

“Anh thì không thể xây dựng nó.”

“Cô thì có sao?”

“Tôi có thể.”

Anh không nghĩ diễn biến lại thành ra thế này.

“Ta không chấp nhận,” anh nói với một cái cau mày. “Phụ nữ không được bình đẳng với nam giới. Họ quá khác nhau.” Anh vất vả đưa ra ví dụ. “Chúng ta có một vị vua. Nếu phụ nữ có thể cai trị, chúng ta sẽ có một nữ hoàng.” Đó là điều sẽ không bao giờ xảy ra, anh có thể đảm bảo với cô như vậy.

“Ồ,” cô nói, mỉm cười, “Tôi sẽ không liệt kê danh sách những người ngồi trên ngai vàng nước Anh trong vòng 700 năm tới. Anh sẽ trầm cảm mất.”

Anh chỉ càu nhàu một tiếng.

“Vậy hãy nói về thời đại của anh đi,” cô tiếp tục. “Tôi nghĩ rằng anh đã quên Eleanor xứ Aquitaine [12*](#).”

** Một trong những phụ nữ quyền lực và giàu có nhất Tây Âu thời kỳ Trung Cổ. Bà trở thành Nữ công tước xứ Aquitaine và nắm vị trí cai trị nơi này một cách độc lập.*

Ha. Giá mà anh có thể quên câu chuyện về người phụ nữ bướng bỉnh đó. Hiệp sĩ Hamlet cứ ít nhất một giờ lại nhắc đến người phụ

nữ tai họa đó.

“Anh không nghĩ rằng bà ấy khôn ngoan không kém vua Henry của anh à?” Jessica hỏi một cách láu lỉnh.

Richard khịt mũi. “Khôn ngoan chỗ nào chứ? Nhà vua đã nhốt bà ta lại.”

“Và bà ấy vẫn có thể kiểm soát vùng Aquitaine. Điều đó không đòi hỏi trí tuệ ngang hàng với nhà vua sao?”

Richard thấy mình rất muốn cân nhắc khả năng này và như thế cũng đủ làm anh muốn lái câu chuyện sang hướng khác. “Những người phụ nữ ta đã gặp,” anh lập luận, cảm thấy như thế đã đủ an toàn. “Không ai bằng được ta.”

“Anh có chắc không?”

“Chắc.” Anh nói đúng một từ, nhưng anh cảm giác câu trả lời không được mạnh mẽ như cần thiết. Thánh thần ơi, bây giờ anh đã bắt đầu nghi ngờ đầu óc của chính mình!

Jessica nắm lấy tay anh và đặt chiếc nhẫn vào. “Richard, tôi không thể lập kế hoạch một cuộc bao vây công thành. Tôi không thể cưỡi ngựa bảo vệ nơi này. Nhưng có rất nhiều điều tôi có thể làm.”

“Như là?” anh hỏi, có chút e sợ trước câu trả lời.

“Tôi có thể thiết kế lâu đài cho anh.”

“Không,” anh phản đối.

“Sao anh biết tôi không thể? Anh sợ tôi sẽ chứng minh được là anh đã sai à?”

Anh lẩm bẩm, hy vọng như thế là đủ để thể hiện rằng điều đó ngớ ngẩn đến nỗi không đáng nói ra thành lời. Mặt khác, anh cũng muốn để cô thử. Có lẽ, như thế sẽ chấm dứt sự ngờ nghệch của cô khi nghĩ có thể bình đẳng với anh.

Tất nhiên là trừ khi cô thực sự có thể làm những gì cô tuyên bố.

Anh bắt đầu cảm thấy hơi choáng.

“Thôi nào, Richard. Anh có mất gì đâu? Anh chỉ việc mô tả những gì mình muốn và tôi sẽ phác thảo một số ý tưởng. Nếu không thích chúng, anh cũng chẳng thiệt gì. Nếu anh có hứng thú, lâu đài của anh sẽ được xây dựng. Như thế còn tốt hơn so với tranh cãi với một người thợ mộc, người chỉ có thể làm theo hướng dẫn mà chẳng biết

hình dung, phải không?”

Anh đứng bật dậy trước khi bản thân làm điều gì đó ngu ngốc, chẳng hạn như bỏ cuộc.

“Ta sẽ suy nghĩ về điều đó,” anh nói nhanh, quay lại đi về phía cửa. “Chiều nay, hãy tỏ ra có ích. Làm những công việc của phụ nữ.”

“Nghe lời anh,” cô nói với theo.

Anh đóng sầm cửa lại trước khi phải nghe nhiều hơn. Anh đi về phía thao trường, nơi những người đàn ông đích thực làm những điều anh có thể hiểu được.

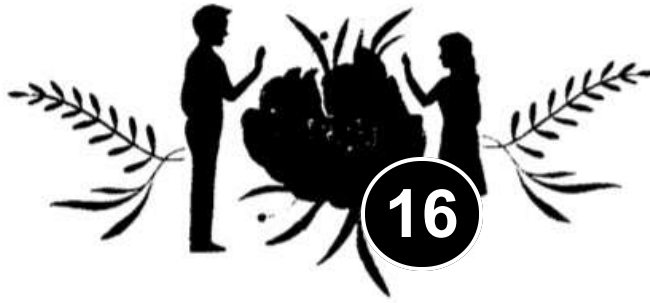
Hiệp sĩ Hamlet đang dạy một nửa số binh lính quỳ dưới đất, tay đặt lên tim và tập luyện ánh mắt thương nhớ.

Richard suýt nữa thì hét lên. Anh điên cuồng nhìn xung quanh để tìm một cái gì đó vững chắc, một cái gì đó đáng tin cậy, một cái gì đó sẽ không bao giờ thay đổi. Và anh nhìn thấy điều mà mọi khi vốn làm anh không vui.

Gilbert de Claire, nhìn chăm chăm ra cánh đồng.

Âm ỉm.

Richard mỉm cười nhẹ nhõm và đi làm cái nhiệm vụ đàn ông - đó là huấn luyện những cận vệ của mình.

Jessica thối qua những dòng kẻ còn chưa ráo mực, rồi ngã người ra sau và nhìn xuống thành quả của bản thân. Bốn trang bản vẽ quý giá như đang nhìn lại cô. Bây giờ, chúng đã hoàn thành, cô tự hỏi làm thế nào mà mình làm được điều đó. Cô đã dành nhiều mùa hè làm việc cho cha mình để có được một chút kiến thức về kiến trúc, tuy nhiên, phụ trách kiến trúc cho cả một tòa nhà lại khác hẳn. Nhưng cô đã đặt cược cả niềm kiêu hãnh của bản thân và đây là nhiệm vụ cô buộc phải thành công hoặc chết cũng phải cố. Sự tôn trọng dành cho nữ giới đang gặp nguy hiểm - chưa kể tới người vợ tương lai của Richard, người sẽ phải cảm ơn cô mỗi ngày trong cuộc đời vì đã cho anh thấy điều đúng đắn.

Người vợ tương lai của anh.

Jessica vô tình nhận ra chỉ nghĩ tới người phụ nữ vô danh đó cũng làm cô không vui.

Cô kéo tâm trí mình khỏi cái chủ đề chán ngắt ấy và quay lại làm việc. Cô đã thiết kế xong đại sảnh, phòng bếp và nhà nguyện.

Phòng binh lính sẽ để sau, khi cô chắc chắn sảnh chính đã đứng vững. Binh lính có thể ngủ bên trong đại sảnh cho đến khi những khu vực khác được hoàn thành. Nó chắc chắn sẽ sang trọng hơn hẳn những căn nhà lụp xụp mà bây giờ họ đang nhồi nhét vào như cá mòi.

Sang trọng? Jessica mỉm cười. Cô đã xem thường quá nhiều thứ. Cô đã từng nghĩ một căn nhà mà không có máy rửa chén, máy nghiền rác và lò sưởi là một khu ổ chuột. Bây giờ chỉ cần có một mái nhà trên đầu, mấy thứ đại loại như thực phẩm có thể ăn được, một bếp lửa ấm cũng đủ làm cho cô tạ ơn thánh thần. Mọi thứ đã

thay đổi.

Cánh cửa mở ra và Jessica giật nảy mình, mặc dù cô biết đó là Richard. Anh là người duy nhất bước vào mà không gõ cửa. Cô đứng dậy, xô ghế dưới bàn và quay lại đối mặt với anh. Cô hy vọng sẽ giấu được công việc mình vừa làm. Cô vẫn chưa sẵn sàng để cho anh thấy nó.

Cô nghi ngờ ngày đó có thể không bao giờ đến.

Richard gạt bụi ra khỏi đôi chân và cởi chiếc áo choàng của mình. Anh nhìn cô với ánh mắt đột nhiên nheo lại.

“Gì thế?”

“Không có gì,” cô nói, quay người xếp lại các bản vẽ của mình. “Anh ngồi đi. Tôi sẽ đi xem có gì cho bữa ăn tối.”

“Gilbert sẽ lo điều đó,” anh nói từ phía sau cô. “Cô đang giấu cái gì thế?”

“Không có gì,” cô nói, quay lại đối mặt với anh. “Anh cứ ngồi đi. Tôi chưa sẵn sàng cho anh thấy mấy thứ này.”

“À,” anh nói, gạt đầu và trưng ra vẻ mặt cảm thông. “Thế rồi cô sẽ nhận ra rốt cuộc, cô cũng không làm được.”

Jessica đã phải đếm đến mười trước khi có thể trưng ra một nụ cười giả tạo. Trong những giây phút quý giá đó, cô đã đi đến một kết luận hoành tráng: Richard không cố tình thô lỗ, đó chỉ là bản chất của Richard. Cô nghi anh sẽ nghĩ cô có thể xây lâu đài trong khi anh vẫn ngồi bên trong. Có lẽ thật khó để thay đổi những suy nghĩ đã tồn tại suốt 30 năm. Đêm đó, anh đã thử khi tặng cô chiếc nhẫn của mình, nhưng một khi cô bắt đầu nói chuyện lại với anh, nhiệt tình của anh đã bay hết. Anh thậm chí sẽ không chơi cờ với cô, nói rằng cô chẳng thể là đối thủ của anh. Cô định bảo anh đưa cô chiếc nhẫn rồi ra lệnh anh chơi với cô. Cô không phải là người chơi cờ giỏi nhất, nhưng cũng không quá tệ. Một nhà soạn nhạc không thể tạo ra một bản giao hưởng mà không có một khái niệm về lập kế hoạch và chiến lược.

Cô gơ bàn tay ra.

“Cô muốn gì?” anh quát.

“Nhẫn của anh.”

Anh cau mày. “Và nếu ta không có ý định đưa nó cho cô thì sao?”

“Vậy thì anh sẽ có vài ngày im lặng.” Cô nhướn lông mày đầy thách thức. “Và anh biết tôi làm điều đó tốt thế nào rồi đấy.”

Anh khẽ lẩm bẩm khi tháo chiếc nhẫn khỏi tay và đưa nó cho cô.

“Ta làm thế này là do ta muốn thế,” anh nhắc nhở cô. “Không phải là ta sợ lời đe dọa nhỏ bé của cô đâu.”

“Tất nhiên là không,” cô đồng ý. “Dù sao tôi cũng chỉ là một người phụ nữ.”

“Chính xác.”

Ít nhất thì anh cũng là một người dễ đoán. “Ngồi đi, Richard,” cô nói. “Tôi nghe tiếng Gilbert đang lên cầu thang rồi.”

Anh ngồi, duỗi chân và thở dài thườn thượt. Jessica kéo một chiếc bàn nhỏ, nhưng Richard lại đứng lên và làm hộ cô.

“Tôi có thể tự làm được.”

“Ta lại nghĩ là không.”

Cô ngồi xuống và mỉm cười với anh. “Rồi, cảm ơn anh. Tinh thần hiệp sĩ của anh đang được thể hiện rõ nét đấy.”

“Sau này, ta sẽ cố cẩn trọng hơn,” anh nói, gấp dài một cái. Anh mệt mỏi xoa mặt bằng hai tay, sau đó, vươn tay lên quá đầu. Anh thả lỏng người rồi thở dài. “Thánh thần ơi, một ngày thật mệt mỏi.”

Jessica ngồi lại trên ghế và nhìn Gilbert bày bữa tối cho họ. Cậu ta bắn cho họ một cái nhìn chán ghét trước khi lê bước trở ra cửa.

“Anh có thấy không?” cô thì thầm. “Cái cách mà cậu ta nhìn chúng ta ấy?”

“Đầy yêu thương?”

“Ghét bỏ.”

Richard lắc đầu. “Cô tưởng tượng thế thôi.”

“Không mà.”

Richard thở dài. “Cậu ta ghét ta vì đã ép cậu ta trở thành một người đàn ông. Chẳng việc gì phải buồn phiền. Đây, ăn thịt lợn rừng đi. Chắc cô đang buồn vì thất bại chiều nay.”

Cô tự nhủ phải tránh xa Gilbert rồi ăn thịt lợn rừng. Với đủ nước sốt cay của đầu bếp, nó cũng không đến nỗi tệ. Nó không phải gà kho rượu vang 13*, nhưng cũng ngon theo cách riêng.

* Nguyên văn: *Coq au vin*, một món ăn của Pháp.

Cô dừng lại sau khi ăn một vài miếng. Trước khi Richard đi lên, cô hoàn toàn hài lòng với những nỗ lực của mình cho bản thiết kế, nhưng bây giờ cô tự hỏi liệu đó có phải là một sai lầm hay không. Richard sẽ nghĩ gì? Anh đã thấy mấy thứ tuyệt hơn chưa? Cô không biết nhiều về những chuyến đi của anh, anh không muốn nói về bất cứ điều gì trong quá khứ xa hơn ngày hôm trước, nhưng chắc chắn anh đã từng nhìn thấy những điều kỳ diệu. Anh liệu có thấy bản vẽ của cô quá thô thiển và trẻ con?

Tại sao cô lại để tâm như vậy? Đâu phải anh sẽ thấy ấn tượng và sẵn sàng quỳ gối ca ngợi nỗ lực của cô. Người đàn ông này còn không nhận ra một lời khen dù nó ở ngay trước mặt, nên khó có khả năng anh đi khen người khác. Anh sẽ chỉ liếc một cái vào thứ ngu ngốc đó rồi rửa mũi giày để dễ dàng vẽ trên nền đất!

“Jessica?”

“Gì cơ?” cô gắt.

Richard chớp mắt ngạc nhiên. “Mấy món này không phù hợp với cô à?”

Cô tháo chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay cái của mình, cái nhẫn dù sao cũng quá rộng, rồi đặt mạnh nó xuống bàn. Cô đứng lên mà không nói một lời, đi qua phòng để lấy các bản vẽ, sau đó chạy lại. Tốt nhất là kết thúc cho xong.

Cô đẩy các cuộn bản thảo vào chỗ anh.

“Đây. Nhìn rồi cười đi. Tôi không quan tâm anh nghĩ gì.”

Richard nhúng ngón tay vào bát nước rửa Gilbert để lại, lau vào vạt áo rồi với lấy cuộn giấy. Anh bắt gặp ánh mắt của cô trước khi trải cuộn giấy ra và liếc qua bản vẽ đầu tiên.

Anh sửng người.

Anh chậm rãi đứng lên, đẩy bàn ăn sang một bên bằng tay và đẩy ghế vào bằng chân. Sau đó, anh quỳ xuống và trải cuộn giấy da trên sàn nhà ra trước lò sưởi. Jessica đứng bên cạnh anh và nhìn xuống.

“Cô đang chặn mất ánh sáng của ta,” anh nói, giọng thiếu kiên nhẫn.

Jessica tránh sang một bên. Cô muốn ngồi xuống và quan sát biểu cảm của anh nhưng cô không dám. Trông anh không giống

như sắp nôn. Có lẽ, đó là một dấu hiệu tốt.

Bức vẽ đầu tiên vẽ phía bên ngoài của nhà nguyện. Cô đã làm tốt nhất có thể, nhưng nó vẫn không phải là hoàn hảo. Cô chỉ muốn cho Richard thấy những điều cô nghĩ là anh muốn, dựa trên miêu tả của anh. Thật không may, sự im lặng hiện tại chẳng giúp cô đoán biết mình có thành công hay không.

Cô chăm chú nhìn qua bờ vai anh. Cô nghĩ nhà nguyện cô vẽ rất đẹp. Cô muốn thiết kế một phiên bản Nhà thờ Đức Bà Paris mini, nhưng nó có vẻ quá phô trương với lâu đài Burwyck-trên-biển, vì vậy cô đã đưa ra kiểu kiến trúc cơ bản tương tự và đơn giản hóa các đường nét. Sân trong rất lớn nhưng Richard không cung cấp được cho cô khoảng trống cần thiết. Cô cố làm tốt nhất với những gì cô có. Richard cẩn thận cầm cuộn giấy và đặt nó sang một bên. Tiếp theo là một bản vẽ gồm hai phần, một phần thể hiện những cách bố trí nhà nguyện và một cái thể hiện phần bên trong từ cửa nhìn vào.

Richard đặt nó sang một bên thật cẩn thận sau khi đã đọc kỹ trong vài phút. Tiếp theo là bản vẽ chi tiết cho đại sảnh. Cô đặt trong đó bốn lò sưởi, mỗi bên hai cái. Buồng dự phòng sẽ được thêm vào giữa phía sau của đại sảnh, nơi đặt một chiếc bục và tường vành đai.

Cô nghĩ chỉ cần có kế hoạch kỹ lưỡng thì cô có thể xây ít nhất 12 căn phòng khá lớn, hầu hết đều có lò sưởi. Vì Richard nhất quyết dùng đá nên cũng không lo lửa cháy nữa. Warren đã nói với cô lâu đài của Hugh suýt nữa cháy rụi chỉ vì một mẩu củi cháy. Nghĩ đến điều đó thì chuyện Richard ghét gỗ cũng không phải là ý tưởng tồi.

Cô để dành cái tốt nhất đến cuối. Richard như ngừng thở khi nhìn thấy bản vẽ và cô cảm thấy nụ cười đang dần nở trên môi mình.

Đây là một điều đáng để tự hào. Cô đã vẽ mặt trước và mặt bên của đại sảnh. Cô đã mất rất nhiều thời gian vẽ mặt bên. Chắc là vì những chiếc cửa sổ. Cô quỳ xuống cạnh anh và chỉ vào chúng.

“Khi đã hoàn tất, anh có thể ngồi trên bục nhìn lên và thấy cả bốn,” cô nói. “Bốn mùa sẽ được vẽ trên các ô kính màu. Tôi không biết anh muốn sắp xếp thế nào, nhưng tôi đặt chúng theo thứ tự mùa đông, mùa xuân, mùa hè và mùa thu. Anh từng nói là mình

thích mùa thu, nên tôi muốn nó là mùa anh thấy rõ nhất. Mà anh có thể làm kính màu, đúng không?”

Anh gật đầu, im lặng.

Jessica siết chặt nắm tay. “Tôi không biết nó có thực tế không. Ý tôi là, một tên lưu manh chỉ cần đập vỡ kính là có thể xâm nhập vào lâu đài, nhưng anh nói tường ngoài rất vững chãi nên tôi nghĩ đại sảnh chỉ cần đẹp, không cần quá chắc chắn. Và,” cô nói thêm, “anh luôn có thể tới phòng này khi thấy không vui. Phải không?”

Richard gật đầu một lần nữa. Anh cũng không có phản ứng nào khác. Jessica lau tay vào cái quần của anh mà cô đang mặc.

“Richard?”

Anh từ từ cởi chiếc nhẫn ra rồi ngồi lên gót chân. Anh nghiêm trang đưa nó cho cô.

“Ngày mai bắt đầu. Nói cho ta biết cô cần gì...”

“Ôi, Richard.” Cô cười, dang rộng vòng tay và ôm lấy anh. “Anh thích nó...”

“Ta còn chưa nói...”

“Chỉ cần cho tôi biết là anh thích nó là được rồi.” Cô lại cười và ôm anh lần nữa. “Tôi sẽ lo hết phần còn lại.”

Anh không nhúc nhích. Sự nhiệt tình của Jessica nhạt dần trong lúc cô nhận thức được mình đang làm gì. Cô thả anh ra và ngồi xuống.

“Richard?”

Vẻ trang trọng của anh khiến cô bắt đầu hối hận về thái độ bốc đồng của mình.

Sau đó, anh mím môi. Đó không phải là một nụ cười, nhưng cũng gần như thế.

“Anh thích nó,” cô nói.

“Tạm chấp nhận được.”

“Chấp nhận được?”

“Ta đưa cho cô chiếc nhẫn của ta. Mọi người sẽ biết cô đã được sự chấp thuận của ta làm bất kỳ điều gì cô muốn. Như thế đã đủ chưa?”

“Bất kỳ điều gì tôi muốn?”

Anh lẩm bẩm một lời nguyên rửa. “Đúng. Nếu không làm được thì cô sẽ phải nhận hậu quả. Trong cuộc đời đáng thương của ta, ta chưa từng để cô gái nào tự do dùng tiền của mình.” Anh ngược mắt nhìn lên. “Giờ hẳn ta đã phát điên nên mới đồng ý như vậy.”

“Tôi sẽ không phung phí đâu.”

“Nếu bốn cái cửa kính màu kia mà còn không gọi là lãng phí thì ta cũng không biết là cái gì mới xứng nữa.”

Cô ngồi xuống. “Anh không thích chúng à? Tôi chỉ nghĩ...”

“Đó là một sự lãng phí mà ta sẵn sàng chi trả. Điều duy nhất ta muốn thay đổi là số lượng phòng khách. Khi nước Anh nghe được những gì cô làm, họ sẽ lũ lượt kéo đến để trầm trồ. Chúng ta cũng nên chuẩn bị cho danh tiếng của cô trước.”

Cô bắt đầu cảm nhận được thế nào là khen ngợi nửa vơi. Phải lục lại lời nói của anh để tìm ẩn ý phía sau cũng không tồi.

“Tôi chỉ muốn anh thấy vui.”

“Ta có thể hiểu tại sao cô thấy biết ơn.” Anh gật đầu. “Ta đã cứu sống cô nhiều lần khỏi những lần chạm mặt không lấy gì làm vui vẻ.”

Cô lắc đầu. “Một lời cảm ơn là đủ rồi.”

“Thế à?”

“Đúng. Tôi chỉ làm điều này để anh hài lòng thôi. Không có lý do nào khác. Bây giờ,” cô nói, “cùng tôi xem lại cái này. Anh có chắc anh không muốn thay đổi gì không? Tôi e tôi thực sự không nhớ gì nhiều về kiến trúc thế kỷ XIII. Tôi làm theo mô tả của anh. Anh có thích cửa trước không?” Cô quỳ xuống, chống khuỷu tay trên sàn và nhìn vào bản vẽ. “Tôi thích cổng vòm nhưng nếu nó lỗi thời quá thì có thể thay đổi. Tôi vẫn không chắc chắn về mái nhà. Tôi biết anh không muốn sử dụng gỗ, nhưng chắc chắn sẽ phải dùng dầm gỗ làm khung. Dù gì tôi cũng không nghĩ đến dùng những ván lợp bằng đá. “Cô nhìn sang bên cạnh, rồi ngoái lại nhìn Richard, người này giờ vẫn không di chuyển. “Thế nào?”

Anh tiếp tục nhìn cô, vẻ mặt không lộ biểu cảm.

“Đi xuống đây,” cô ra lệnh, giơ chiếc nhẫn của mình lên. “Chúng ta cần bàn chi tiết trước khi tôi bắt đầu làm. Nào, Richard. Tôi đang đeo nhẫn của anh, vì vậy anh phải làm những gì tôi nói.”

Anh chống một tay xuống rồi nghiêng người và cô nghĩ anh sẽ nghe lời cô.

Sau đó, anh đặt tay lên cằm cô. Anh giữ cô ngồi yên khi anh cúi xuống, nghiêng đầu và áp môi mình vào môi cô.

Jessica suýt giật bắn mình vì bất ngờ nhưng hình như đầu gối và khuỷu tay của cô bị dính chặt vào sàn nhà. Mí mắt cô tự ý nhắm lại và người cô khẽ run lên. Richard chà xát đôi môi cô một lần, hai lần, cũng có thể nhiều hơn thế. Jessica thực sự không còn tâm trí nào để đếm. Sự mềm mại của đôi môi anh khẽ lan tỏa trên môi cô và những ngón tay run nhẹ dưới cằm khiến cô mất cảnh giác.

Thế rồi, anh đi cũng đột ngột như lúc anh đến. Jessica buộc mình mở mắt và ngược lên. Cô dùng tay đẩy người lên rồi từ từ ngồi xuống. Richard lại ngồi trên gót chân và nhìn cô chăm chú. Jessica cảm thấy căng thẳng giữa họ tựa như có sinh mệnh. Cô lại vừa có một nụ hôn rung chuyển trời đất thứ hai trong đời mình với người đàn ông này và bây giờ, cô không biết phải làm gì.

Cô muốn lao vào vòng tay anh và ôm chặt lấy anh. Cô muốn bắt đầu nói, vẫy tay, nhảy lên, đi qua đi lại, bất cứ điều gì để giảm bớt áp lực căng thẳng mà cô đang cảm thấy. Họ không thể quay lại và cô không chắc mình có tiến lên được không, hoặc đó liệu có phải điều anh muốn. Hoặc cô muốn. Ít nhất là lần trước anh đã giải quyết được vấn đề ấy bằng cách nhảy trên lưng ngựa và phóng vụt đi. Bây giờ, họ lại bị mắc kẹt trong cùng một phòng với nhau. Cô nhìn anh một lần nữa và nghĩ rằng có lẽ mình đã nhìn thấy một chút không thoải mái lóe lên trong mắt anh. Có lẽ, anh cũng có những suy nghĩ tương tự. Nhưng, với những gì biết về Richard, cô có cảm giác anh sẽ không lên tiếng trước. Có lẽ anh có thể đối phó với căng thẳng tốt hơn cô. Cô phải phá vỡ sự im lặng.

“Anh thích căn đại sảnh,” cô nói. Ôi, tệ nhị thật đấy!

“Đúng,” anh khàn khàn thì thầm.

“A, thật,” cô gật đầu. “Thật tốt.”

“Đúng,” anh đồng tình. “Thật tốt.”

“Anh có muốn xem nữa không?” cô hỏi.

Anh gật đầu. “Có.”

Họ quỳ xuống bên cạnh nhau, khuỷu tay chống trên sàn nhà. Jessica nhìn chăm chăm vào bản vẽ. Richard nhìn chăm chăm vào bản vẽ. Jessica chờ anh nói gì đó, nhưng anh im lặng.

“Có lẽ, chúng ta nên đi dạo,” cô gợi ý. Đó mới gọi là gợi cảm hứng. Chạy trốn như một kẻ hèn nhát có vẻ như là một ý tưởng tuyệt vời.

“Tốt,” Richard đồng ý.

Tốt, Jessica nghĩ thầm. Một từ nữa được thêm vào vốn từ thời Trung Cổ với ý nghĩa mà không biết bao nhiêu năm sau người ta mới sử dụng. Nếu không phải giọng Richard nghe thật dễ thương, có lẽ cô đã sửa lại.

Nhưng cứ thế này, cô nghĩ cô sẽ chẳng thể làm gì ngoài mỉm cười ngớ ngẩn với anh.

Richard thu lại các bản vẽ, cẩn thận cho vào trong hòm. Anh khóa nó lại, sau đó nhét chìa khóa vào trong túi ở thắt lưng. Anh bước ra cửa và kéo chiếc áo choàng của Jessica ra khỏi mắc. Jessica quay lưng lại và để anh trùm nó qua vai cô. Cô điếng người khi cảm thấy những ngón tay của anh ngập ngừng chạm vào mái tóc mình. Richard dừng lại, buông tay, sau đó xoay người cô lại. Anh nhìn cô, im lặng.

“Không đau đâu,” cô thì thầm.

Anh thả lỏng người. Có lẽ anh không nhận ra, nhưng cô nhìn thấy căng thẳng rời khuôn cằm anh. Mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô khi anh trượt tay dọc theo hai bên cổ cô rồi luồn vào dưới mái tóc. Anh nhẹ nhàng kéo dây chiếc áo choàng và để cho nó buông xuống. Anh để bàn tay mình ở đó, lâu hơn bình thường. Jessica không phản kháng. Cô còn bần thần vào đôi mắt màu ngọc lam - bạc.

Cuối cùng, anh thu tay lại, mơn man trên làn da cô. Anh lùi một bước và đi về phía cửa.

“Đi chứ?” anh hỏi.

Cô gật đầu.

Họ rời khỏi phòng. Jessica đi theo Richard lên cầu thang xoắn và lên mái vòm trên phòng ngủ của họ. Những người đàn ông gật đầu chào khi họ đi qua. Richard bước đến trước bức tường rồi nhìn cô.

Jessica tựa vào tường đá và nhìn ra ngoài biển.

“Đây là nơi đẹp nhất,” cô thì thầm. “Biển thật đáng yêu!”

“Đúng,” anh đáp, giọng nói trầm của anh mềm mại như chính cô. “Đúng, rất cuộc, đây đúng là một nơi tươi đẹp.”

Anh đã không chạm vào cô khi họ đứng cùng nhau và cái lạnh đã cuốn đi những gì cô cảm nhận lúc trước. Cô ngược lên nhìn Richard khi thân mình bắt đầu run lên.

“Chúng ta có thể quay trở lại không? Tôi thấy lạnh.”

Anh gạt đầu và quay lại với cô. Cô đi vào nhà vệ sinh và khi trở lại phòng của Richard, anh đang ngồi trước lò sưởi mài gươm.

“Tôi đi ngủ đây,” cô thông báo.

“Chúc cô ngủ ngon,” anh trả lời mà không nhìn lên.

Vậy ra mọi thứ vẫn như mọi khi. Cô tự hỏi có nên thất vọng hay không. Không hiểu sao, cô lại thấy nhẹ nhõm khi mọi thứ trở lại bình thường. Một nụ hôn đơn giản đã làm cô choáng ngợp. Sự xuất hiện ngắn ngủi của một Richard không phòng bị đã đủ để thuyết phục cô rằng trong người đàn ông này là cả một địa ngục đang hoành hành. Cô hy vọng mình có chỗ trốn khi anh bùng nổ, dù với niềm đam mê hay cơn giận dữ. Cô có cảm giác đó sẽ là một trong những sự kiện đáng nhớ của năm 1260.

“Tôi có cần đánh thức cô khi tôi rời đi vào buổi sáng không?” anh hỏi.

Jessica dừng lại ở chân giường. Cô không phải là một người thích dậy sớm. Richard cũng không, bản tính khó chịu của anh trước 10 giờ sáng là một ví dụ, nhưng anh là một người có kỷ luật.

“Có. Cảm ơn anh,” cô trả lời.

“Cô sẽ muốn bắt đầu sớm.”

“Đúng.”

“Mùa thu với chúng ta tương đối khó khăn đấy. Mùa đông còn lạnh hơn.”

“Lạnh ư?”

“Lạnh hơn nhiều so với bây giờ.”

“Tuyệt.”

“Làm nhanh lên rồi cô sẽ có một nơi ấm áp trong khi tuyết rơi.”

“Anh không muốn thay đổi gì ở thiết kế à?”

Anh im lặng một lúc.

“Chúng hoàn hảo.”

Cô không thể yêu cầu một lời khen hơn nữa.

Và cô hoàn toàn có ý định tận hưởng lời khen ấy trong một thời gian rất dài, vì cô cũng biết nhất định nó sẽ không xảy ra một lần nữa.

Richard kéo tay áo che miệng và rời khỏi nhà bếp. Rượu pha thêm nước không thể làm dịu đi cơn khát của một người đàn ông. Có lẽ là tại anh đang khao khát thứ khác - và anh nghi không phải là rượu. Anh dễ dàng nhận ra mình muốn gì.

Cô đang đứng giữa sân trong, mặc áo khoác của anh cùng một cái quần được cắt vừa với cô - tất nhiên là có anh giúp. Người phụ nữ này chẳng thể may vá, nhưng lạ Chúa, cô có thể thiết kế cả một lâu đài! Khi thấy những gì cô vẽ đêm trước, anh đã kinh ngạc đến mức không thốt lên lời. Trước mắt anh chính là những thứ nằm trong giấc mơ đẹp nhất. Làm thế nào mà cô có thể vẽ lại trên giấy vẫn còn là một điều mà anh không thể hiểu được, nhưng anh sẽ không hỏi. Đó có khả năng là những thứ mà cô học được trong tương lai.

Đúng, anh đã nhượng bộ và cho phép mình tin cô. Cô còn học được những khái niệm ngu xuẩn về nam và nữ ở đâu được nữa? Và cô có thể đã học cách chữa bệnh như cô đã làm ở nơi nào khác?

Nếu đó là sự thật, thì cũng có nghĩa là cô đã phải từ bỏ một cuộc sống mà cô vô cùng mong nhớ.

Và, rất có thể, là cả một người đàn ông nữa.

Richard thả lỏng quai hàm và thôi suy nghĩ đến chuyện đó. Nếu cô muốn cố gắng để trở về thời đại của mình, cô sẽ nói cho anh. Cho đến lúc đó, anh sẽ giữ chặt lấy cô, bảo vệ cô bằng mạng sống của mình và cầu nguyện trái tim anh sẽ không tan thành tro bụi mỗi khi nhìn thấy cô.

Anh lắc đầu thật mạnh rồi dựa lưng vào tường. Mọi thứ gác sang một bên, ít nhất thì Jessica biết những gì anh muốn xây lên. Bây giờ, câu hỏi là: cô liệu có thể xây dựng nó không?

Anh có cảm giác, nhìn cái cách mà cô chống tay ngang hông và giám sát thợ xây, hẳn là cô có thể.

Thế rồi anh nhận thấy cô không có bất kỳ sự giúp đỡ nào. Anh đứng lại, nhìn cô cúi xuống nhặt một hòn đá vụn rồi ném nó sang một bên. Cô nhặt một hòn khác và lặp lại hành động đó. Richard cau mày. Những kẻ cục mịch này không chú ý đến cô. Anh bước về phía cô rồi dừng bước, xoay lưng về phía những người làm công.

“Cô đang làm gì đây?” anh hỏi.

Cô ngược lên nhìn anh và anh chớp mắt ngạc nhiên. Nếu không hiểu rõ, có thể anh đã nghĩ cô định bỏ cuộc.

“Sao?” anh hỏi. “Cô ốm đau gì sao?”

Anh tự nguyện rửa mình ngay khi những lời đó thoát khỏi miệng. Nếu lúc trước trông cô chẳng có vẻ gì là sắp khóc thì bây giờ cô sắp bật khóc thật rồi. Không, đừng rơi nước mắt! Richard đứng thẳng lưng và thầm cầu nguyện Jessica nhìn thấy anh và làm theo.

“Nói ta nghe,” anh nói khẽ. “Ta sẽ giúp cô nếu có thể.”

Ít nhất thì câu đó xem ra đã xua đi những đám mây ảm đạm. Jessica đứng thẳng người và dường như đã kiềm chế lại. Richard thầm tự chúc mừng vì vừa tránh được mưa lũ.

“Họ không giúp tôi,” Jessica nói.

Anh muốn quay lại đánh cho đội thợ mộc một trận. Sau đó, anh thấy Jessica gương cảm đầy bướng bỉnh.

“Lũ khốn,” cô nói thêm.

Richard có thể nghĩ ra nhiều từ nặng hơn nhưng anh kiềm chế không nói ra.

“Họ phản ứng thế nào khi cô ra lệnh cho họ làm việc?” anh hỏi.

“Ra lệnh?”

À, vấn đề nằm ở đây. Richard chậm rãi lắc đầu.

“Jessica, cô không thể hỏi người làm công liệu họ có làm những gì cô bảo họ không. Họ đã đồng ý làm những việc đó khi chấp thuận làm việc cho cô. Những gì cô cần làm là qua chỗ họ và bắt đầu giao

nhiệm vụ.”

“Và nếu họ nói không thì sao?”

Richard rất muốn ra lệnh thay cô để cô khỏi mất công, nhưng anh biết rõ hơn thế. Đây là người của Jessica và họ phải hiểu ngay từ đầu rằng cô là người phụ trách. Họ sẽ không hiểu nếu anh can thiệp vào.

“Nếu họ nói không thì cô cứ đưa họ ra cổng rồi bảo họ cứ tự nhiên đi qua.”

“Nếu họ đi hết thì sao?” Giọng nói của cô khe khẽ như một lời thì thầm.

“Ta sẽ thuê cho cô những người có tay nghề cao hơn,” anh hứa. “Cô không cần phải lo những người này bỏ đi. Cô chỉ cần chắc chắn rằng những bức tường được xây thật thẳng và sàn nhà được làm bằng phẳng. Lâu đài này sẽ tồn tại đến thời đại của cô nếu cô xây đúng cách.”

“Lý do nổi tiếng của tôi,” cô nói, mỉm cười yếu ớt.

Anh giơ tay ra và kéo nhẹ nhàng một lọn tóc xoắn rồi gài nó sau tai cô. “Đúng rồi, cô gái, lý do nổi tiếng của cô.” Anh vội vàng bỏ tay mình ra ngay khi nhận ra những gì mình đang làm. “Nhiệm vụ đầu tiên của cô là gì?”

“San phẳng mặt đất,” cô trả lời ngắn gọn.

“Nhẫn của ta đâu?”

Cô đưa tay lên. Trước khi rời khỏi phòng ngủ buổi sáng, anh đã quán vãi quanh chiếc nhẫn để cô đeo cho chặt. Chiếc nhẫn của anh đeo trên ngón cái của cô, vẫn rộng nhưng thế cũng được rồi.

“Cô đã tốn quá nhiều thời gian của ta vào mấy chuyện tầm phào của phụ nữ,” anh nói. “Ta có cả một đội quân cần huấn luyện. Chuyện quan trọng,” anh nhấn mạnh.

Mắt cô rực lửa và Richard gật đầu hài lòng. Cô gái này thật dễ quản, chuyện này còn dễ dàng hơn vì cô không nhận ra anh đang kiểm soát cô. Anh nhấc một bên chân mày đầy thách thức, nghiêng đầu theo cách oai vệ nhất, rồi bỏ đi.

Khi ra tới tường thành, anh lấy một chiếc áo choàng đã sờn từ một trong những vệ binh, quán người để che giấu áo giáp và leo lên đường đi bộ. Anh men theo con đường, kéo mũ che mặt. Anh dừng

lại ở phía trên, nơi những người làm công của Jessica đang nghỉ ngơi thoải mái và đủ xa để có thể nhìn và nghe thấy những gì cô sẽ làm.

Jessica cố ý bước thật dài. Anh thấy ngưỡng mộ dáng đi của cô. Rất giống với một chỉ huy. Cô vỗ tay mấy cái.

“Hãy nghe tôi,” cô ra lệnh. “Tôi đánh một dấu sâu trên mặt đất, nơi đặt các bức tường của đại sảnh. Tôi muốn mặt đất hoàn toàn sạch đá sỏi. Và,” cô nói thêm, “đây không phải là một lời đề nghị.”

Tiếng Anh của cô không tốt, nhưng Richard biết đó là bởi vì cô đã cố gắng nói một thứ ngôn ngữ đã bị quên lãng cả vài trăm năm. Người khác hiểu là được, những thứ khác không quan trọng.

Một vài người đàn ông đứng dậy, nhưng khi thấy bạn mình không nhúc nhích, họ lại ngồi xuống.

Jessica khoanh tay trước ngực. Richard gần như mỉm cười. Sau đó, anh vội vàng xóa đi bất kỳ dấu vết biểu cảm nào trên khuôn mặt của mình. Không thể để bất cứ ai thấy khoảnh khắc yếu đuối này. Anh chôn tất cả sự thích thú cùng ngưỡng mộ cho người phụ nữ tương lai này sâu trong đáy lòng, nơi anh có thể kín đáo tận hưởng.

“Có lẽ, tôi nói không đủ rõ ràng,” Jessica nói. Như thể có một lưỡi thép trong giọng nói của cô, sắc bén và dứt khoát. “Tôi muốn mặt đất được dọn dẹp. Ngay bây giờ.”

“Ai đang nói vậy?” một chàng trai hỏi một cách khinh bỉ.

“Tôi đang phụ trách,” Jessica nói. “Tôi đang mang nhãn của Lãnh chúa de Galtres. Với anh ta, như thế là đủ. Anh cũng vậy.”

Một người khác cười hô hố. “Còn lâu đi,” người đó nói và lại cười lớn. “Cô có giẻ giặt khăn trải giường không, quý cô?”

Richard tiến lên một bước rồi nhận ra rằng nếu còn bước tiếp anh sẽ té khỏi lối đi. Máu nóng sôi ầm ầm bên tai anh, nhưng anh buộc mình phải lắng nghe và nhớ xem ai là người vừa nói câu đó. Người đàn ông kia sẽ không thể rời khỏi cửa mà chưa phải hứng chịu cơn giận của anh.

Jessica mỉm cười. Anh không biết cô làm thế nào, nhưng cô làm được.

“Có ai khác đồng ý với anh ta không? Làm ơn bước ra phía trước.”

Cả chục người đứng dậy và bước lên. Richard cởi áo choàng và ra hiệu cho những hiệp sĩ - những người đã ngay lập tức trông thấy anh. Nếu dám bước tới gần cô, họ sẽ chết. Những chiếc nỏ lập tức hướng vào sân.

Jessica lại nở một nụ cười. “Cửa ở đằng sau tôi. Cứ tự nhiên bước qua.”

“Chỉ một chút...”

“Biến!” Jessica thét lên.

“Tôi sẽ nói chuyện với Lãnh chúa,” một người gầm gừ.

“Tiện thể cho tôi gửi lời chúc đến ngài ấy,” Jessica nói. Cô vẫy tay xua những người đàn ông về phía cổng rồi nhìn những người còn lại. Richard đảm bảo những tên này đã đi hẳn trước khi hướng sự chú ý vào những người còn lại. Khoảng 30 người, có thể là 40. Cô phải may mắn lắm mới giữ lại được một nửa.

“Có ai khác muốn từ bỏ một công việc ổn định với mức lương tuyệt vời không?”

20 người bỏ đi. Richard đếm nhanh. 20 người rời đi. Không đủ để xây dựng một lâu đài. Anh sẽ phải thuê thêm người, nhưng anh rất vui về làm điều đó. Anh đợi đến khi thấy những người còn lại bắt đầu làm như Jessica nói, sau đó chạy men theo đỉnh lâu đài. Anh quăng chiếc áo choàng trả chủ nhân của nó và nhảy xuống cầu thang.

Anh đi ra thao trường, không cười. Anh cần đánh 6 người trước khi đi làm việc khác.

Anh đi thẳng đến trước mặt người đàn ông đã xúc phạm cô và vung thẳng một quả đấm vào mặt hắn ta. Hắn không đứng dậy. Richard nhìn chằm chằm 5 tên kia, những người đã sợ xanh mặt và chỉ về phía cổng ngoài.

“Mang theo hắn và cút ngay. Nếu còn xuất hiện trong cánh cửa này một lần nữa, ta đảm bảo các người sẽ không còn sống trở ra đâu. Không chấp nhận xin lỗi,” anh nói thêm, khi một người định mở miệng nói.

Richard quay sang 20 người kia.

“Ta có rất ít thời gian. Các người có vấn đề gì?”

“Thưa Lãnh chúa,” một trong số họ bắt đầu và bước về phía trước, “người phụ nữ kia, cô ta nghĩ rằng có thể ra lệnh cho chúng tôi.”

“Người không thấy chiếc nhẫn trên ngón tay cô ấy sao?”

“Có, thưa ngài. Nhưng cô ta là một người phụ nữ...”

“Cô ấy đang xây dựng lâu đài cho ta.”

“Nhưng, thưa ngài, tôi không thể làm việc dưới quyền một người phụ nữ!”

“Vậy thì đừng,” Richard cắt ngang. “Các người đi, ta càng đỡ tốn tiền.” Anh quay gót bước đi.

Nhưng anh vẫn chưa thôi suy nghĩ rồi liếc nhìn 18 trong số 20 người đi vào trong cổng. Anh gật đầu và các hiệp sĩ sai bước theo họ. Richard biết không cần phải nói thêm với những người cận vệ của mình rằng anh muốn Jessica được bảo vệ. Tất cả đàn ông trong thành đều chỉ biết trầm trồ khi cô đi qua. Cô mới tới thao trường đúng một lần. Hai người bị đánh gãy xương là đủ để thuyết phục anh, cô đã làm xao nhãng họ. Thật ra, để cô xây dựng lâu đài là một cách hoàn hảo giữ chân cô lại sau những bức tường, mặc dù anh đoán sẽ có rất nhiều người tình nguyện làm vệ sĩ dù cô không cần.

18 người đàn ông nhanh chóng hòa thành một nhóm ở một bên sân. Richard tận hưởng niềm vui thêm một chút khi vẫy tay ra hiệu cho thủ lĩnh mới của họ. Tay thủ lĩnh cũ rõ ràng nghĩ chẳng có số vàng nào xứng đáng để làm việc dưới trướng một người phụ nữ. Thật ngu xuẩn.

Người thủ lĩnh mới dừng lại và cúi đầu chào anh. “Thưa ngài, cô ấy không chịu nhận lại chúng tôi.”

Richard nhướn mày. “Đúng vậy.”

“Thưa ngài, tôi cần nuôi cả một gia đình,” người đàn ông phàn nàn. “Tôi cần công việc.”

“Người đáng ra phải nghĩ tới điều này.”

“Thưa ngài, cô ấy chỉ là một người phụ nữ!”

“Đừng bao giờ,” Richard khế nói, “đừng bao giờ nói vậy về Jessica Blakely. Cô ấy không phải là một người phụ nữ có thể coi thường.”

Người kia suy nghĩ một lúc. “Thưa ngài, ngài sẽ nói chuyện với cô ấy chứ?” Anh ta quỳ xuống. “Tôi cầu xin ngài.”

“Ta không phải là người các ngươi cần cầu xin,” Richard nói, quay đầu nhỏ nước bọt, như thể anh không có gì tốt hơn để làm. “Nhưng ta sẽ đi cùng, coi như giải trí. Dù sao ta cũng muốn uống rượu.”

Anh dẫn nhóm người tội nghiệp vào sân trong lâu đài. Jessica đang bận hướng dẫn. Khi cô nhìn thấy anh và những người đứng đằng sau anh, cô quay lại.

“A, cao bồi,” anh nói, hy vọng cô sẽ nhận ra một trong các từ tương lai của mình và hiểu anh đã cố gắng để gửi một thông điệp, “Ta thấy cô đã để cho những người này đi.”

“Đúng,” cô nói một cách bình tĩnh, chấp hai tay sau lưng.

“Ta thấy giờ họ đã sẵn sàng làm việc.”

Cô nhún vai. “Trông họ không hơi lỗi lắm, cũng không nghe lời. Tôi không có thời gian cho loại người này.”

Richard thở dài nặng nề, như thể lời nói ấy thực sự khiến anh rất buồn. Anh quay sang những người đàn ông và giơ nắm tay của mình lên một cách bất lực.

“Mấy người xin lỗi không được. Ta không thể giúp gì.”

Người thủ lĩnh bước về phía trước. “Nhưng, thưa ngài!”

“Ta không có tiếng nói trong việc này.”

Người đàn ông đến gần Jessica. “Thưa cô Jessica, chúng tôi muốn công việc này.”

Jessica nhìn lên từ chỗ cô đang đào một tảng đá khỏi mặt đất. “Không.”

Người đàn ông há hốc miệng. Richard muốn cười.

“Nhưng, thưa quý cô, làm ơn!”

Jessica đứng lên và nhìn vào người đàn ông. “Anh có biết dự án này phải tiến hành cẩn trọng như thế nào không? Chỉ cần một tảng đá đặt không đúng cách, một viên gạch đặt nghiêng thì toàn bộ tòa nhà sẽ bị lệch. Tôi cần những người đàn ông mắt sáng và khỏe mạnh. Và những người đó đủ dũng cảm để chấp nhận một người phụ nữ lãnh đạo họ. Những người khác có can đảm. Anh có không?”

“Có, thưa cô,” anh ta nói. Giọng anh ta nghe vẫn có chút nghi ngại, nhưng Richard biết anh ta sẽ sớm tôn trọng Jessica.

“VẬY ĐI NHẬT ĐÁ ĐI,” Jessica nói. Cô quay trở lại công việc đào bới của mình, giải tán đám người. Họ ngay lập tức vào việc.

Richard bắt đầu bỏ đi nhưng tiếng Jessica gọi khiến anh dừng lại.

“HẢ?” anh hỏi.

Cô mỉm cười và vẻ đẹp của nụ cười ấy đã hạ gục tim anh. Anh chợt cảm thấy hơi thở của mình trở nên thật khó kiểm soát.

“CẢM ƠN ANH.”

Anh gật đầu một cách yếu ớt. “Ừ.”

“PHẢI LÀ YEE-HAH. CAO BỒI HAY NÓI THẾ.”

“YEE-HAH,” anh nói.

Cô bật cười. Cô nhìn anh và lại cười, sau đó quay trở lại với công việc của mình, vẫn đang cười khúc khích. Richard thực sự không hiểu cô cười cái gì, nhưng anh có cảm giác cô cười vì sự vụng về của mình.

Anh cố nói gì đó hài hước nhưng không được.

Anh vẫn còn quay cuồng vì nụ cười của cô.

Hugh de Galtres đứng gần cổng nhà, hòa cùng với một vài nông nô của anh trai mình khi họ chuẩn bị đi làm bên trong lâu đài. Thật không may, hắn không đủ sức. Hắn đang cố gắng để không gục ngay tại chỗ.

Hắn đã không mong đợi lần trở về nhà bất ngờ và bí mật này lại ảnh hưởng đến mình như vậy. Hắn chỉ có thể bám vào viên đá của bức tường phía sau và há hốc mồm giống như một tay nông dân nửa mùa vì những gì đang nhìn thấy.

Hoặc nói đúng hơn là vì những gì hắn không thấy.

Mọi thứ đã biến mất. Hắn tất nhiên là có nghe tin đồn nhưng không dám tin. Giờ thì hắn biết là đúng. Richard đã phá bỏ tất cả, bao gồm cả các bức tường bên ngoài. Chúng đã được xây dựng lại, nhưng các tòa nhà bên trong vẫn là một giấc mơ ngọt ngào. Có chuồng nuôi gia súc, đúng, và một phòng đóng quân xây dựng cầu thả, nhưng không còn những thứ lộng lẫy mà Hugh rất thích khi còn trẻ.

Ít nhất thì hắn tự nhủ, nó đã từng rất lộng lẫy.

Và hắn cố ngăn bản thân đừng nhớ lại chuyện cha đã gửi hắn đến sống ở một tòa thành khác khi hắn còn là thiếu niên.

Hugh tự lắc đầu thật mạnh và buộc mình phải nhìn vào ngôi nhà thời thơ ấu. Sửa sang tử tế duy nhất là ngục tối đã bị lấp đi. Hugh đã không bao giờ để tâm đến chúng. Hắn nghi có đủ loại sinh vật cư ngụ trong đó, những sinh vật mà hắn không muốn tìm hiểu. Hắn đã từng nghe thấy tiếng kêu la ai oán của chúng.

Hugh có thể tưởng tượng thành lũy sẽ trông thế nào khi nó được hoàn thành và tòa nhà phụ sẽ ra sao. Richard đã bôn ba trên lục địa

rất lâu và có rất nhiều vàng đủ để được thấy những thứ xa xỉ mà Hugh chỉ có thể mơ đến. Đây sẽ là một nơi tốt đẹp.

Hugh chỉ có thể trầm trồ.

A, Richard có thể giúp hắn và không thấy phiền.

Hắn rất muốn hỏi ngay, nhưng có hai điều ngăn hắn lại: nàng tiên đang xây dựng lâu đài cho Richard và cận vệ của Richard thì đang ở ngay gần đó.

Hugh chú tâm đến điều thứ hai hơn. Dù trông họ đều uể oải như đang say nhưng Hugh đã gặp một, hai lần nên biết rõ khả năng của họ. Nói thật, người cuối cùng hắn muốn đối mặt là tên khốn đến từ Scalebro. Hiệp sĩ Godwin có khả năng vẫn mang theo người vãi đồ nghề từ hồi anh ta còn làm nghề tra tấn tù nhân. Danh tiếng về sự kiên nhẫn và kỹ năng của người này là một huyền thoại.

Hugh khoanh tay trước ngực và dựa lưng vào tường, cố gắng bình ổn nhịp tim bằng một vài suy nghĩ dễ dãi. Hắn sẽ tìm nơi trú ẩn bên ngoài thành, rồi sẽ quyết định cách tốt nhất để tiếp cận anh trai mình. Phải, đó là kế hoạch hợp lý nhất.

Hugh quay lại và rời sân trong. Hắn còn thời gian. Rốt cuộc, Richard sẽ sống rất lâu, không bao giờ uống rượu mạnh và có lẽ sẽ không buông thả với bất cứ người phụ nữ nào đi ngang qua. Hugh lắc đầu. Tỉnh táo và không bệnh tật. Hắn không tưởng tượng ra được.

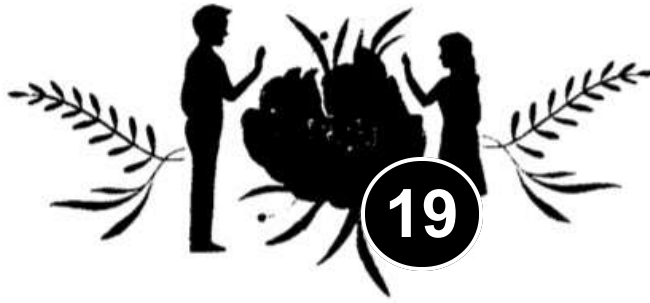
Hugh vấp vào một con vật ở ngoài tường thành. Bản năng đầu tiên của hắn là đá nó thật xa rồi hắn chợt nhận ra đó là một con mèo. Hắn chỉ biết nó có thể là thú nuôi của một phù thủy và ai mà biết hắn sẽ bị sao nếu hành hạ nó.

Hắn đứng bất động cho đến khi con mèo đi mất, hắn là để kiểm người khác, một nạn nhân ngu ngốc hơn. Hắn vội vàng làm mấy dấu thánh yêu thích để đuổi tà, sau đó vội vã rời khỏi pháo đài. Thế là đủ cho hôm nay rồi.

Tuy nhiên, nhìn thấy con mèo đã dẫn hắn đến một kết luận khác. Bên trong không phải tiên mà là một phù thủy. Con mèo là vật nuôi của cô. Càng nghĩ, Hugh càng thấy điều đó có lý.

Và nếu bên trong là phù thủy thì có khả năng Richard đã bị bỏ bùa. Nếu bị bỏ bùa, có thể Richard sẽ không muốn giúp hắn nữa.

Như thế thật khủng khiếp.
Hugh sẽ phải để ý ả phù thủy này.
Richard sẽ phải biết ơn hắn.

Jessica dừng lại công việc lúc hoàng hôn và cho những người thợ xây mệt mỏi của mình về nhà. Sau khi chắc chắn rằng Richard sẽ ở phòng khách một lúc, cô nhanh chóng đi tắm và thư giãn. Mọi thứ đang diễn ra tốt đẹp. Đã một tuần kể từ khi cô bắt đầu xây lâu đài. Nếu may mắn, đá lát sàn nhà sẽ được cất và ốp trong tuần tiếp theo. Sau đó, sẽ xây tường và đồng thời chuẩn bị ván gỗ lợp mái. Cô không nghĩ bản thân là một nhà thầu giỏi nhưng may mắn thay, cô đã tìm được một người đàn ông trong đội - một người có khả năng tổ chức và không ngại làm việc với một người phụ nữ. Khi nhìn vào bản kế hoạch của cô, đôi mắt ông ấy như sáng lên. Họ dành cả buổi chiều để thảo luận kế hoạch. Jessica vô cùng biết ơn sự giúp đỡ của ông.

Ai đó đã khai quật được một đồng các xiềng xích sắt và một thứ gì đó tựa như một thanh sắt đánh dấu. Richard đã đi qua đúng lúc họ đang cho cô xem. Cô định hỏi có phải cha anh đã dùng nó đánh dấu ngựa không nhưng dừng lại vì nhìn thấy vẻ mặt anh. Vẻ kinh hoàng trong đôi mắt anh khiến cô vội vàng bước lên chắn ngang người đàn ông và tặng Richard một nụ cười gượng gạo. Cô chúc anh một buổi tối tốt lành, sau đó chờ đợi cho đến khi anh tự rời đi rồi mới quay về phía người kia và bảo ông ấy cùng cô đến chỗ thợ rèn.

Người thợ rèn đang chuẩn bị ăn tối, nhưng Jessica đã thuyết phục họ, không được nhẹ nhàng lắm, rằng họ phải nung chảy thanh sắt đó ngay. Người này nói đây là lần thứ hai anh ta thấy kim loại kiểu này trong tháng làm cô phải suy nghĩ. Cô không muốn đi đến những kết luận không có cơ sở, nhưng cô tự hỏi có khi nào Richard cũng đã thấy cặp xiềng xích đầu tiên. Nghe có vẻ vô lý nhưng cô

nghi đó là hôm anh say rượu.

Nhưng tại sao khi nhìn thấy những thứ này, anh lại phiền muộn như vậy? Cô chắc chắn anh đã bị cha mình bạo hành, nhưng có khi nào những gì anh phải gánh chịu còn nhiều hơn thế? John đã miễn cưỡng tiết lộ rằng điều đầu tiên Richard làm đó là san lấp các ngục tối. Anh cho đào hầm mới chứa rượu và thức ăn nhưng ngục tối thì không. Có khi nào là do anh thấy tù nhân bị xích ở đó?

Hay chính anh đã bị xiềng xích ở đó?

Cô cố xóa ý nghĩ đó đi khi ngồi trước lò sưởi và sấy khô tóc. Suy nghĩ đó thật kinh khủng. Cô từng nghĩ Richard là một đứa trẻ dễ thương và được yêu chiều. Chẳng có cha mẹ nào lại dã man đến vậy. Nhưng hẳn anh đã phải trải qua đau khổ thì anh mới cứng rắn như thế. Phải có lý do thì con người ta mới khép kín như vậy.

Cô mỉm cười với Richard khi anh bước vào phòng, hy vọng những suy nghĩ vừa rồi không hiện lên trong mắt mình. Richard nhìn có vẻ rất mệt mỏi.

“Ngày hôm nay thế nào, anh yêu?” cô hỏi.

“Đừng nói với ta ‘anh yêu’ là một trong những lời trêu chọc của cô,” anh nói, thả mình xuống ghế.

“Nói thế dễ nghe hơn.” Cô nghiêng đầu sang một bên để cho ngọn lửa làm khô phần tóc bên dưới. “Hôm nay ở thao trường tốt cả chứ?”

Anh nhún vai. “Con Ngựa cuối cùng cũng đứng được bằng chân trước. Ít nhất cũng hy vọng là nó sẽ lành lại.”

“Ồi, Richard,” cô nói, nhẹ nhõm, “điều đó thật tuyệt vời.”

“Ta thật ngốc khi làm nó bị thương như thế.”

“Đó không phải là lỗi của anh.”

Richard đột nhiên đứng dậy và đi về phía cửa sổ. Jessica nghe tiếng anh mở cửa chớp và thềm cán đầu lưỡi. Có vẻ như cuộc trò chuyện không được suôn sẻ lắm. Có lẽ nói về lâu đài sẽ tốt hơn.

Cô chờ đợi cho đến khi anh hít đủ không khí biển và ngồi lại trước khi cô lấy phác thảo của lâu đài ra khỏi ghế phía sau mình.

“Anh chắc là các cửa sổ được chứ?” cô hỏi. “Chúng có quá lớn không?”

Anh nhún vai, như thể anh chẳng hề để tâm chút nào.

“Chúng giúp làm ấm phòng trong mùa hè, khi mặt trời chiếu sáng, nhưng có lẽ sẽ làm cho căn phòng khá lạnh vào mùa đông. Đến lúc đó, tôi nghĩ nên treo rèm lên.” Cô ngược lên nhìn anh. “Anh nghĩ sao?”

“Cô muốn làm thế nào cũng được.”

Jessica thờ dài và chỉ vào bản vẽ. “Giả như tôi có cái để tô màu. Để xem thế nào.”

Richard lại đứng lên, lần này chậm hơn những lần đứng thẳng dậy. Jessica bỏ cuộc và đặt các bản vẽ trên chiếc ghế. Cô quay lại hướng lò sưởi và vén tóc ra sau. Có lẽ anh đã chán nghe cô lải nhải suốt ngày.

Cô nghe thấy tiếng kéo bàn sột soạt, sau đó nghe tiếng Richard sắp xếp thứ gì trên đó. Cô gạt lại mái tóc rồi nhìn lên. Khi thấy một cái gì đó rất giống với một cây cọ vẽ, cô bật dậy nhanh đến mức hơi hoa mắt. Cô nhìn Richard với vẻ hoài nghi.

“Anh biết vẽ?”

“Nói vậy hơi quá,” anh nói. Anh ngồi xuống, trông không thoải mái lắm. “Đây, màu của cô đây. Lòng hào hiệp của ta hôm nay đến đây thôi.”

“Không cần thêm nữa đâu,” cô nói, với tay thận trọng chạm vào cọ vẽ. “Tiếc là tôi vẽ rất xấu. Chắc là chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết được cửa sổ sẽ trông như thế nào.”

Richard lúng túng. Jessica cố gắng trông thật bình thản.

“Chắc anh cũng không muốn vẽ,” cô nói, cố gắng ra vẻ vô tư.

Richard đưa tay nghịch bút lông. Anh thậm chí còn lấy một mảnh giấy da trải phẳng ra và dùng bốn quân cờ cố định lại.

Jessica thậm chí không cần anh phải yêu cầu. Cô trải ra bản vẽ của mình ra và cố định nó bằng một quân hậu và ba quân mã. Richard vẫn đứng yên.

“Anh biết đấy,” cô nói, đột nhiên ngập dài, “tôi mệt lắm. Anh có khó chịu không nếu tôi cuộn người và nằm ngủ chút xíu bên lò sưởi? Anh đốt lửa ấm lắm, Richard. Không tận hưởng thì thật không phải.”

Anh rộng lượng ra hiệu cho cô bằng cây bút lông. Jessica nằm trên tấm thảm thêu thay cho thảm lông vì lông hay vướng vào tóc cô rồi kéo chần lên người. Cô bình ổn hơi thở, ngáp dài một cái rồi cố hết sức giả vờ ngủ. Sau vài phút, cô nghe thấy tiếng bút lông.

Điều tiếp theo cô biết là cô tỉnh dậy vì thấy hơi đau cổ. Tiếng bút vẫn đang đều đều. Jessica ngồi dậy, sau đó đi vòng qua lưng ghế của Richard. Cô nín thở khi nhìn thấy những gì anh đã làm.

Vẽ là một từ không xứng với tài năng của anh. Thế giới đã thực sự mất đi một nghệ sĩ tài hoa khi Định Mệnh sắp đặt anh trở thành Lãnh chúa.

“Richard, nó đẹp quá,” cô reo lên khe khẽ. Cô đặt tay lên vai anh. “Tôi không ngờ mình lại dám để anh thấy tranh của tôi.”

“Có là gì đâu.” Vai anh cứng lại dưới bàn tay của cô.

“Đẹp thật mà. Anh đã tạo ra một thứ tuyệt đẹp và tinh tế.”

Anh bật cười. “Đẹp? Không đâu, quý cô à, điều đó là không thể nào.” Anh tạo khoảng cách với cô và đứng đối diện lò sưởi. Cô nhìn anh xoa cổ tay mình. “Ta sẽ chẳng bao giờ làm ra được cái gì đẹp. Những thứ như thế đã rời khỏi ta lâu lắm rồi.”

“Nhưng...” cô phản đối.

Anh cầm lấy bức vẽ và ném cho cô. “Thứ này ư? Ngu xuẩn. Tâm hồn ta không có vẻ đẹp, không có thanh thuần, cũng không có niềm vui.” Anh vò nát bức vẽ và ném nó vào lửa. “Đó,” anh chua chát nói, chỉ tay vào lửa “không chỉ là số phận của bản thân ta mà còn là của mọi thứ ta tạo ra.”

“Richard, sao anh nỡ!” cô kinh ngạc. “Nó tuyệt đẹp.”

Biểu cảm trên mặt anh giống hệt lúc anh nhìn thấy cái xiềng xích, chỉ có điều nỗi sợ trong mắt anh bị che bớt bởi vẻ lạnh lùng.

“Xem đó như một lời cảnh báo,” anh nói thẳng. Anh bước qua cô và ào ra khỏi phòng.

Jessica bước tới cửa sổ, mở ra và bật khóc. Nếu được đổ tại cho kỳ kinh nguyệt của cô thì tốt, nhưng nó hết từ tuần trước rồi. Không, tất cả đều là tại cái mà cô gọi là một lời từ chối phũ phàng và chuyện một chàng trai trẻ tuần tú đã bị hủy hoại bởi một thế lực mà anh không kiểm soát được.

Và nếu bấy nhiêu đó chưa đủ để khiến một người phụ nữ bật khóc thì cô thực sự không biết điều gì có thể làm được thế nữa.

Jessica tỉnh giấc vì lạnh. Cô nhận ra Richard không ở trên giường. Thường thì đến nửa đêm, anh đã nằm trên giường đủ lâu để hơi ấm lan đến chỗ cô. Nhưng tối nay không như vậy.

Căn phòng im lặng. Cô yên lặng ngồi dậy và khoác một tấm chăn quanh vai mình. Thế rồi, cô chợt dừng lại. Hẳn là tấm màn giường đã che khuất cảnh này.

Richard đang ngồi trên ghế, ngủ ngon lành. Một cây cọ vẫn còn trong tay anh. Jessica lén lại gần và nhìn những gì anh vẽ.

Nó còn đẹp hơn tấm trước. Bốn cửa sổ đã được phác họa một cách cẩn thận bằng mực đen với kính màu bên trong. Đông, xuân, hè, thu. Cảnh quan thơ mộng với những cảnh vật thích hợp theo từng mùa. Bức vẽ mùa đông đã được hoàn thành. Khung cảnh sắc sảo hoang sơ, mặt đất không có vẻ chết chóc, chỉ như đang ngủ yên. Mùa xuân chỉ mới được bắt đầu nhưng màu sắc mà anh chọn cho những bông hoa thực đẹp mê người. Jessica để cây cọ lại trên tay anh, thu dọn những lọ màu và nhẹ kéo chiếc bàn ra xa. Sau đó, cô quỳ xuống bên cạnh và nhìn anh.

Ánh lửa bập bùng trên những đường nét khuôn mặt anh, làm chúng trở nên mềm mại còn hơn cả giấc ngủ. Anh lúc này nhìn thật ngây thơ và thư thái. Nói ngây thơ thì hơi quá. Anh đã thấy quá nhiều thứ trong đời rồi. Nhưng trông anh thật an ổn. Cô không muốn đánh thức anh, nhưng cô biết anh sẽ mang tâm trạng rất xấu nếu tỉnh dậy với một cái cổ cứng nhắc. Cô lấy cây cọ vẽ từ trong bàn tay nắm hờ của anh và để lên bàn.

“Cảm ơn,” anh thì thầm.

Cô dừng lại. “Anh tỉnh lúc nào thế?”

“Đủ lâu để nghe thấy tiếng em kéo cái bàn như cả một đoàn quân chạy ầm ầm trên cầu. Trời ơi, Jessica, em cần phải học cách lén lút hơn.”

Anh ngồi thẳng dậy. Rồi khi cô chưa kịp định thần, anh kéo cô ngồi lên lòng anh. Cô ngạc nhiên. Vòng tay của anh không mang cảm giác mãnh liệt mà giống vỗ về hơn. Cô không quan tâm. Đã muộn rồi. Richard ngáp dài khi ôm cô chặt hơn và tựa má lên đầu

cô.

“Ta không giỏi nói mấy lời xin lỗi,” anh nói và lại ngáp.

Cô hơi lùi lại và đưa tay lên miệng anh. “Đúng. Lời xin lỗi này được chấp nhận. Nhưng nếu anh còn làm sai nữa thì em sẽ không tha thứ.”

Anh nắm lấy tay cô rồi gạt ra. “Nó làm em vui.” Anh nhìn qua đầu cô.

“Đúng.”

Cô cảm thấy anh tựa mình trên ghế. “Ta đã nghĩ đến việc vẽ lên tường. Giống như mang đại dương vào bên trong.”

“Ôi, Richard.”

“Có lẽ là vẽ cả trong sảnh nữa. Ta cũng muốn nổi tiếng.”

Cô cúi xuống, áp môi vào má anh. “Cảm ơn,” cô thì thầm. “Em sẽ rất vui.”

“Ta không làm điều đó vì em,” anh cộc cằn nói. “Đầu bếp sẽ phàn nàn nếu anh ta phải phục vụ tại một nơi đơn điệu.”

“Tất nhiên rồi. Đầu bếp là cái người không phân biệt được màu đỏ với màu lục, đúng không? Bọn em gọi thế là mù màu.”

Anh khịt mũi. “Em nên đi ngủ đi. Em còn nhiều việc phải làm cho lâu đài và sẽ phải dậy sớm đấy.”

Cô ngăn lại trước khi anh đẩy cô ra khỏi lòng mình. “Richard?”

“Hả?”

“Em đã mặc kệ cảnh báo của anh.”

Anh sửng người, nhưng không đẩy cô ra.

“Em cảnh cáo không giỏi lắm,” cô nói thêm.

“Không hiểu sao,” anh nói với một tiếng thở dài, “ta không thấy ngạc nhiên.”

Cô bật cười. “Anh thật đáng yêu.”

“Giờ thì em đi hơi xa...”

Cô dúm tay vào dưới mũi anh. “Đây là chiếc nhẫn của anh, Lãnh chúa. Và nó cho em quyền ra lệnh cho anh im lặng. Vậy nên hãy yên lặng đi. Có lẽ, ngày mai, em sẽ lại nghĩ anh là một tên khốn. Thế nên hãy chấp nhận lời khen này khi nó còn hiệu lực. Hiểu chưa?”

Anh làm bầm cái gì đó cô không nghe rõ.

Thế rồi, trước sự ngạc nhiên tột độ của cô, anh đưa tay cô lên miệng, hôn lên nó một cách mạnh mẽ và rất Richard.

Sau đó, anh vội buông ra như thể tay cô là một củ khoai tây nóng, đỡ cô đứng dậy, rồi ngã đầu vào ghế và giả vờ ngáy.

Jessica đi ngủ trong khi nụ cười vẫn in trên khóe môi.

Richard đứng trong thao trường, nơi anh có thể quan sát được em trai và những cận vệ của mình làm việc. Thật ra, anh đang suy nghĩ mông lung. Các sự kiện của ngày hôm qua đã khiến đầu óc anh quay cuồng và anh không chắc rằng mình có thể đứng vững được không.

Đêm trước, sau khi đột ngột rời đi một cách không lấy gì làm lịch thiệp, anh đã lén trở lại căn phòng của mình như một tên trộm. May mắn thay, Jessica đã ngủ. Ngọn lửa vẫn cháy trong lò sưởi, nhưng yếu ớt đi nhiều. Những lọ màu và cọ vẽ của anh vẫn còn trên bàn cùng với bút lông và mực viết. Jessica vẫn để nguyên.

Xiềng xích cùng thanh sắt đánh dấu đã khiến anh cư xử thật tệ. Không phải là anh chưa bao giờ đối mặt với những thương tổn từ quá khứ. Không, chỉ cần một lời đe dọa cũng đã đủ làm cho anh rơi nước mắt mỗi khi cha anh nổi hứng. Và không hiểu sao, những ký ức về quá khứ đã trộn lẫn với sự hổ thẹn trước lời ngợi khen của Jessica khiến anh mất kiểm soát vì cảm xúc mãnh liệt và phản ứng một cách vô lý.

Anh không muốn cô biết được sự thật để rồi rời bỏ mình.

Việc anh quan tâm tới chuyện cô đi hay ở cũng đủ làm anh hoảng loạn. Chỉ cần nghĩ đến ánh mắt cô nhìn anh xen lẫn sự ghê tởm đã đủ để khiến hơi thở của anh trở nên khó nhọc và dồn dập. Jessica luôn mang theo sự thanh khiết cùng vui vẻ. Làm sao anh dám vấy bẩn cô bằng đôi tay không hề trong sạch của mình?

Anh lặng lẽ quay trở lại và ngồi xuống ghế. Không cho phép mình suy nghĩ nhiều hơn, anh cúi xuống và cẩn thận thêm gỗ vào lò sưởi, sau đó lấy ra một xấp giấy da còn mới. Chỉ cần Jessica hài lòng với

những gì anh làm là đủ. Anh cúi đầu tiếp tục công việc với toàn bộ tâm hồn, dù nó có tăm tối như thế nào, để tạo nên một thứ tươi đẹp cho người con gái của anh.

Người con gái của anh.

Anh không thể nghĩ khác về cô được.

Và đó là suy nghĩ khiến anh đứng sững giữa thao trường, vô dụng và mờ mịt khi nghĩ tới việc mình đã để lộ ra trái tim yếu đuối.

Và một suy nghĩ thậm chí còn khủng khiếp hơn chợt kéo đến khi anh đứng lặng tại thao trường: có thể anh sẽ phải nhờ Hamlet giúp đỡ làm thế nào để chinh phục được phụ nữ của mình. Và nếu điều đó không đủ để khiến anh choáng váng đến đứng không vững thì Richard cá là chẳng thứ gì ảnh hưởng đến thế được nữa.

Richard lắc đầu và rút gươm ra. Có lẽ nếu tập trung vào các nhiệm vụ trước mắt, anh sẽ không nảy sinh bất kỳ suy nghĩ ngu ngốc nào nữa, ít nhất là trong buổi sáng nay.

Anh triệu tập binh lính của mình và cố gắng kiên nhẫn để huấn luyện họ. Sau vài đường kiếm, Richard nhận ra anh không tập trung được. Anh tránh kiếm của Gilbert, giơ tay ra kẹp cổ cậu ta rồi kéo về phía mình.

“Đừng!” Richard kêu lên. “Ta phải nói bao nhiêu lần nữa hả, Gilbert? Đừng có nhào tới như thế. Nếu cậu mất thăng bằng thì sao?”

“Tôi không biết,” Gilbert lầm bầm.

“Cậu sẽ chết,” Richard nói cộc lốc. Anh buông người cận vệ và đẩy cậu ta ra. “Lại nào, nhóc con. Hãy dành sự tức giận của cậu cho khát vọng hoàn thiện kỹ năng thay vì dồn hết vào bất mãn ở đây. Ta không thể giúp cậu trở thành một hiệp sĩ trừ khi cậu muốn.”

“Tôi không muốn trở thành hiệp sĩ.” Gilbert nói rõ quan điểm của bản thân.

Rõ là thế.

“Thế thì cậu muốn gì?” Richard hỏi, dù anh không quan tâm mấy tới câu trả lời của Gilbert.

“Làm thầy tu,” Gilbert nói, nhìn thanh kiếm của mình với sự chán ghét cực độ. “Như thế này vát vả quá.”

Chẳng lẽ làm thầy tu thì không vất vả? Richard chán ghét xua tay ra hiệu Gilbert rời đi và tìm em trai mình, người đang đứng hờ hững gần đó quan sát. Richard nhìn chăm chăm vào cậu em út và lắc đầu. Anh không bao giờ có thể hiểu được khao khát trong mắt Warren.

Thực sự không sao? Anh bắt đầu tự hỏi xúc cảm đó có tương tự như cảm giác khi anh nhìn Jessica. Thánh thần chứng giám, anh không chỉ muốn chiếm hữu thân thể cô. Anh còn khao khát cả tâm hồn cô nữa. Anh muốn sự chú ý của cô chỉ dồn về phía mình. Kể cả chia sẻ cô với những người thợ xây kia cũng làm anh khó chịu. Họ gặp cô nhiều hơn anh. Họ đã được thấy nụ cười của cô, vui mừng với những lời khen ngợi của cô, được tắm trong tiếng cười ngọt ngào của cô. Anh thì có những gì? Một, hai giờ vào cuối ngày, lúc anh đã quá mệt mỏi để làm bất cứ điều gì ngoài cố gắng giữ tỉnh táo để thiết kế cửa sổ cho cô. Ôi, cuộc đời anh giờ mới đáng thương làm sao.

“Đến đây nào, em trai,” anh nói và vẫy tay gọi Warren. “Chúng ta cùng vận động chút xíu chứ?”

“Thật ạ?”

Khuôn mặt của Warren sáng lên. Richard ước gì mình có thể mỉm cười một cách dễ dàng như vậy. Ít ra có thể khuyến khích em trai mình một chút. Thay vào đó, tất cả những gì anh làm được là đặt một bàn tay lên vai cậu bé.

“Ừ, thật đấy. Có lẽ sẽ mất vài năm để ta loại bỏ hết tất cả thói quen xấu của cậu, nhưng việc này thì ta sẵn lòng làm.”

“Ôi, Richard,” Warren nói, cười rạng rỡ. “Em sẽ quên đi tất cả, em thề đấy! Anh có nghĩ em sẽ bằng anh không?”

“Không đâu, nếu cậu thích nói chuyện hơn đấu kiếm. Giương kiếm lên, em trai và cho ta xem cậu dùng nó thế nào.”

Nửa giờ sau, Richard thấy rằng mình sẽ tốn rất nhiều thời gian và công sức cho cậu chàng trẻ tuổi này. Bản năng của Warren thực sự rất kém, cách nắm bắt thời điểm rất chán và không hề có kỹ thuật. Anh đột nhiên ước mong có thể trả Gilbert về nhà. Đúng một lần anh để chính trị ảnh hưởng và Gilbert chính là hậu quả. Thật là một bài học đắt giá.

Anh sẽ cắt một nửa thời gian với Gilbert và dành nó cho Warren. Ít nhất thì Warren cũng coi trọng nỗ lực của anh. Nhưng giờ thì xem ra không phải thế. Richard nhìn thanh kiếm của em trai mình rơi xuống đất.

“Warren,” Richard bực bội.

Warren chỉ về phía cổng. “Xem ai đến kìa!”

Richard che mắt mình khỏi ánh mặt trời và nhìn thấy hai kỵ binh vừa đi vào cổng. Anh nhìn không rõ màu sắc gia huy của họ nhưng rõ ràng là Warren nhìn được.

“Là Artane!” Warren reo lên. “Anh có nghĩ đó là Lãnh chúa Robin không?”

“Lạy Đức Mẹ, ta hy vọng là không,” Richard lẩm bẩm. Với anh, Robin xứ Artane quá sắc sảo. Richard không định dừng chân tại Artane khi anh rời nhà lúc 12 tuổi. Anh muốn tới Blackmour. Lãnh chúa Christopher được đồn đại là một phù thủy, mà điều đó thì rất hợp với Richard. Càng nhiều bí ẩn quanh người đàn ông ấy thì càng ít có khả năng cha anh theo anh đến đó.

Thật không may, cơn đói đã khiến anh lả đi trong tay của những nữ tu - người đã mang anh đến tu viện ở Seakirk, nơi khách vãng lai từ Artane đến để xin một vài lời nguyện ước. Richard đã được vợ của Lãnh chúa Robin chăm sóc và số phận của anh đã được định đoạt. Mặc dù chỉ hỏi anh vài câu, song bà đã nói chuyện thật lâu với chồng mình ngay khi ông đến đón bà về. Richard luôn biết ơn đối với những gì bà đã nói, vì Robin xứ Artane đã cho phép Richard ở lại mà không thắc mắc và đối xử với anh như thể anh thực sự là đứa con trai yêu dấu của một Lãnh chúa cao quý. Ngài ấy không hỏi chi tiết và Richard cũng không lên tiếng. Nhưng Lãnh chúa Robin đã ở đó mỗi đêm anh thức giấc vì ác mộng trong năm đầu tiên. Richard không thắc mắc việc giường riêng của anh lại được đặt bên bệ cửa sổ cạnh buồng Lãnh chúa Robin. Anh biết ơn vì không ai nghe thấy tiếng anh la hét. Anh không biết mình đã nói ra bao nhiêu chuyện trong những cơn mơ khủng khiếp ấy nhưng Lãnh chúa Robin không nói gì cả.

Richard nheo mắt vì ánh sáng chói lóa của mặt trời. Không, đó không thể là Robin xứ Artane. Ngài ấy sẽ không bao giờ đi với đoàn tùy tùng ít ỏi như thế.

“Đó là con trai thứ hai của ngài ấy,” Warren nói. “Anh có thấy gia huy hình sư tử trên khiên của anh ta không?”

“Là Kendrick,” Richard nói, đảo mắt nhìn trời. Không phải là anh và Kendrick không thân thiết. Họ từng cùng nhau đi lang thang trên lục địa trong đêm suốt 7 năm. Nếu Richard tin tưởng giao mạng sống của mình cho ai thì đó là Kendrick xứ Artane. Nhưng tin tưởng giao người phụ nữ của mình cho Kendrick?

Không bao giờ.

Anh đi dọc thao trường, định ngăn người của Artane trước khi anh ta trông thấy Jessica. Anh đứng giữa đường và khoanh tay trước ngực. Anh là người đi du ngoạn mà không cần vệ sĩ. Richard nhìn phía sau người bạn của mình để chắc chắn là không có hơn hai chục người đang chờ sẵn ngoài thành, những người sẵn sàng nốc sạch lương thực của Richard.

Kendrick dừng lại trước mặt anh và tựa vào yên cương.

“De Galtres,” anh ta nói cộc lốc.

“De Piaget,” Richard trả lời, cũng cộc lốc.

Kendrick xuống khỏi yên ngựa và sải bước tiến tới khi mũi anh ta gần như chạm vào mũi Richard. Richard đứng yên, không chùn bước. Đột nhiên, Kendrick mỉm cười, nụ cười rạng rỡ nổi tiếng của anh ta.

“Rất mừng được gặp lại cậu, bằng hữu,” anh ta nói, cười lớn và ôm chặt lấy Richard.

Richard vỗ vỗ lưng Kendrick và vội buông ra. Người nhà Artane và những màn thể hiện tình cảm bất chợt. Richard không bao giờ quen với việc thể hiện xúc cảm như thế. Kendrick và anh em mình chẳng suy nghĩ gì. Richard còn hiếm khi cho phép bản thân mỉm cười thì làm sao anh chịu được ôm ấp?

“Chúc mừng tôi đi,” Kendrick cười toe toét.

“Tại sao? Chính phục được gì à?”

Kendrick cười và vỗ vai Richard. “Đúng, một người thuộc hoàng gia. Tôi vừa được ban thưởng vùng Seakirk.”

Richard chớp mắt. “Seakirk? Sao cậu lại muốn nó?”

“Và Matilda xứ Seakirk,” Kendrick thêm vào.

“Đừng nói là tôi phá đám, Kendrick, nhưng tôi biết là Richard xứ York thường hay lui tới pháo đài,” Richard nghiêm túc nói. Thật ra, anh nghe nói Matilda và Richard xứ York là tình nhân. Và Matilda là một phù thủy. Christopher xứ Blackmour được đồn đại là một thầy phù thủy nên Matilda chắc chắn là thế.

Kendrick gạt sang một bên những lời của Richard. “Cô ấy là một người con gái quyến rũ. Seakirk cần sửa sang nhưng tôi có tiền.”

“Cậu sẽ cần nó,” Richard đe nẹt.

“Vậy mà tôi tưởng tới đây sẽ được cổ vũ. Tôi còn mang quà của cha tôi cho cậu.”

“Gì?” Richard nghi ngờ hỏi.

“Một thầy tu,” Kendrick nói với một nụ cười, vẫy tay chào cởi mở với một người đàn ông khác. “Thanh thuần, sạch sẽ và không chút hoài nghi. Cha tôi nghĩ cậu sẽ cần trợ giúp về mặt tâm linh.”

Richard liếc nhìn cậu thầy tu trẻ tuổi đang ngồi trên ngựa, trông vô cùng sợ hãi như thể đang đứng trước cửa địa ngục. Cậu ta dùng tay áo quệt mũi, sợ hãi chớp mắt liên tục và rít lên khe khẽ khi bị Richard lườm.

Tuyệt vời, Richard mỉa mai nghĩ. Đó là từ yêu thích của Jessica và anh nghĩ là giờ mình đã hiểu được tất cả các sắc thái của nó.

“Những gì cha cậu nghĩ,” Richard nói với Kendrick, “là trước khi tôi tìm được một người thì linh hồn tôi đã mục rữa nơi địa ngục lâu rồi.”

Kendrick chỉ cười. “Thôi nào, Richard, chẳng lẽ cậu không thể nói ra câu nào dễ nghe hơn chút à?”

“Rất cảm ơn vì cậu thầy tu. Mặt khác, tôi chúc mừng cậu sắp kết hôn. Tôi chắc chắn những người cha của các cô gái chưa chồng khắp nước Anh đang cùng tôi ăn mừng chuyện đó.”

Kendrick cười và quàng tay qua vai Richard. “Chắc chắn rồi.”

Richard cau mày nhìn người bạn của mình. “Người của cậu đâu? Đang quậy tung vùng đất của tôi lên đấy à?”

“Họ để tôi ở đây và tiếp tục hành trình với người đội trưởng của tôi. Mẹ Royce phàn nàn anh ta không bao giờ về nhà thăm bà ấy.”

“Bà ấy sẽ hối tiếc ngay khi nhìn thấy những gì đến trước cửa nhà mình.” Tùy tùng của Kendrick gồm khá nhiều người tính cách thô lỗ

và luôn sẵn sàng giương nắm đấm. Đáng chú ý nhất là một chiến binh Ả Rập mà Kendrick có được tại Đất Thánh. Hai thanh gươm của anh ta đều rất sắc và dùng tốt. Mẹ Royce mà nhìn thấy có lẽ sẽ bị dọa chết khiếp.

“Cho tôi xem pháo đài của cậu đi,” Kendrick nói. “Tôi vẫn còn khá ngạc nhiên khi cậu quyết định quay trở lại đây đây.”

“Tại sao?” Richard hỏi vặn.

Kendrick cố ra vẻ ngây thơ. “Richard, chỉ có cậu mới biết lý do thôi mà. Cậu đã bỏ đi năm 12 tuổi. Tôi cho rằng việc đó không phải không có lý do.”

“Phải, tôi có lý do,” Richard đáp rồi im lặng. Kendrick vỗ anh một cái vào lưng, sau đó chấp tay sau lưng và đi với Richard đến cổng trong im lặng.

Richard nhìn gương mặt Kendrick khi họ bước vào sân trong. Người bạn của anh nhìn, chớp mắt và nhìn lại. Sau đó, anh ta quay sang Richard và há hốc miệng.

“Cậu đã làm cái quái gì thế?”

“Tôi đã phá tất cả.”

“Tôi thấy được mà.”

“Bằng tay không.”

Kendrick đột ngột ngậm miệng. “Tôi hiểu rồi.”

“Vậy sao?”

Kendrick nhìn thẳng vào Richard và mỉm cười nghiêm túc. “Lúc ngủ, cậu nói nhiều lắm, bạn tôi.”

Richard thấy rằng mình không thể nói gì, vì vậy anh mím môi và giả vờ như không nghe thấy những lời của Kendrick.

“Thợ mộc của cậu cần cắt tóc đấy, bạn tôi.”

Richard rên rỉ trong lòng. Jessica. Kendrick đã đính hôn, nhưng không hiểu sao, Richard nghi như vậy vẫn chưa đủ để bảo vệ cho người con gái của anh. Anh sẽ phải nhìn tận mắt. Ít nhất Kendrick đã không nhận ra anh ta đang nhìn thấy gì.

“Cậu có muốn nhìn kỹ hơn không?” Richard hỏi, rồi suýt nữa tự cắn lưỡi. Anh không tin nổi mình vừa nói cái gì, nhưng bây giờ rút lại cũng muộn rồi. Sau đó, anh tự hỏi liệu có phải điều anh muốn là

để Kendrick nhìn thấy Jessica, khao khát cô rồi nhận ra trong mắt cô chỉ có anh.

Đây là nếu cô thật sự cảm thấy như vậy.

Richard rất muốn ngồi xuống và đập đầu vào đá. Có lẽ đó là cách tốt nhất vì anh mất trí thật rồi.

"Tôi nên xem tiến độ thế nào," Kendrick nói, rõ ràng không biết gì về sự đau khổ của Richard, "phòng lúc tôi cần phải sửa sang Seakirk."

Richard nhìn từng biểu hiện trên gương mặt Kendrick khi họ lại gần, thế rồi anh trông thấy Jessica và lập tức quên luôn bạn mình.

Quần áo cô mặc, như thường lệ, là chiếc áo chên và quần của anh - một trong những bộ đẹp nhất. Cô hẳn đã sửa sang lại chúng - và anh chắc chắn cô chẳng thể làm điều đó một mình. Có trời mới biết cô nhờ ai giúp cho công việc xấu xa ấy. Anh muốn bước tới để xả nỗi bức dọc khi cô cười. Anh cảm thấy Kendrick sống người bên cạnh mình và thánh thần ơi, anh cũng không thể không làm thế. Dù có đang ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, anh cũng không thể giải thích được, nhưng mỗi lần gặp cô, anh lại càng khao khát cô. Người phụ nữ này thật mê hoặc.

Cô hất tóc ra phía sau, nhưng một vài lọn tóc bướng bỉnh vẫn rơi trên gương mặt cô. Mỗi lần cô giơ tay gạt tóc, tay áo lại dốc ngược lên và để lộ một mảng da trắng muốt nơi cánh tay. Richard nín thở. Anh nghe thấy Kendrick nín thở. Cô mạnh mẽ nhưng cũng thật mảnh mai và Richard rất muốn chạy qua và dùng áo choàng che cô lại để Kendrick không thấy cô nhiều hơn nữa.

Và như thế, Jessica sẽ không thấy Kendrick. Người con trai thứ của Artane này nổi tiếng với kiểu ve vãn phụ nữ chỉ với một cái nháy mắt. Phụ nữ chỉ cần nhìn Kendrick một lần là sẽ giành giật để được lên giường với anh ta. Anh ta có thể hát. Anh ta có thể nhảy. Anh ta có thể nói những lời khen ngợi mà dường như phụ nữ rất thích. Anh ta cũng rất tàn nhẫn trên chiến trường nhưng trong đời thường, cũng không ai sánh kịp. Richard yêu mến Kendrick nhưng trước đây, anh chưa bao giờ cảm thấy anh ta là một mối đe dọa.

Còn bây giờ thì anh bắt đầu thấy thế rồi.

"Giới thiệu tôi đi chứ," Kendrick nói, thúc nhẹ vào anh.

“Cậu đã đính hôn rồi,” Richard gầm gừ.

Kendrick tròn mắt nhìn Richard nhưng anh không dễ bị lừa. “Giới thiệu đi, Richard. Có hại gì chứ?”

“Đừng động tay động chân,” Richard cảnh báo.

Mắt Kendrick mở to và miệng tạo thành chữ “ô”, như thể đang ngạc nhiên lắm. “Ra thế.”

“Chẳng có ra gì cả, đồ ngốc,” Richard gắt. “Jessica! Jessica, cô nàng chết tiệt kia, ra đây ngay!”

Jessica quay lại, giơ tay che ánh nắng mặt trời rồi mỉm cười. Cô bước qua ngay lập tức và dừng lại trước mặt họ.

“Em không thấy anh...”

“Ta biết,” Richard thở hắt ra. “Đây là Kendrick de Piaget xứ Artane. Kendrick, đây là Jessica Blakely. Giới thiệu xong rồi. Jessie, trở lại làm việc đi.”

Jessie hả? Cái liếc mắt của Kendrick dường như muốn nói điều đó. Rồi anh ta chuyển đôi mắt màu lục nhạt sang Jessica, nắm lấy tay cô và lịch lãm cúi người. Ít nhất thì anh ta không hôn lên nó, Richard để ý. Kendrick đã tự cứu chính mình khỏi bị đâm chết.

“Jessica,” Kendrick thì thầm. “Một cái tên đáng yêu cho một người phụ nữ xinh đẹp.”

Jessica cười trong lúc kéo tay mình ra. “Cũng khá đấy. Có thô lỗ không nếu cho rằng anh là một người đào hoa?”

Richard suýt nữa há hốc miệng trước sự sắc sảo của cô nhưng Kendrick chỉ cười.

“Sắc sảo và xinh đẹp. Nói ta nghe, tiểu thư Jessica. Cô tới từ đâu thế?”

“Nơi đó không có trên tấm bản đồ nào mà cậu từng thấy đâu,” Richard cắt ngang cùng một tiếng càu nhàu.

Jessica mỉm cười bình thản. “Nó khá xa.”

“Vậy hẳn là sẽ tốn thời gian để cô nói cho ta biết nó ở đâu,” Kendrick nói đầy khoái trá, như thể vừa nghĩ ra một kế hoạch tuyệt vời. “Richard, lấy một ít rượu nhẹ rồi cùng chúng tôi lên phòng. Tôi nghĩ đừng phơi nắng không tốt cho cô gái xinh đẹp này đâu.”

Richard nắm lấy tay Jessica và kéo cô đi. “Cô gái xinh đẹp này còn có việc phải làm. Đi lát sà cho ta đi, Jessica. Ta nghĩ không cần em, Kendrick vẫn sống được.”

“Sao anh có thể chiếm hữu đến thế chứ, Lãnh chúa của tôi?” Kendrick nói, đôi mắt lấp lánh. “Đây là điều tôi chưa bao giờ thấy ở cậu, Richard. Thực sự rất đáng yêu.”

Richard buông tay Jessica ngay lập tức. Anh xấu hổ đến nỗi má bắt đầu hồng lên. Chết tiệt, anh ghét cảm giác mất cân bằng.

“Vậy thì lên giường với cô ấy đi,” anh gầm gừ. “Chẳng có vấn đề gì hết.”

Jessica lùi lại một bước. “Em rất muốn tham gia với hai người, nhưng em phải hoàn tất sà nhà trước khi mặt trời lặn. Richard, có lẽ anh nên đưa Lãnh chúa Kendrick đến phòng khách và dọn dẹp lại.”

“Dọn dẹp gì?” anh gắt.

“Bản thảo đêm qua,” cô nói, đáp lại cái nhìn của anh.

“Chúng ta không muốn khách phiền lòng bởi tất cả mớ hỗn độn đó, đúng không?”

Richard nhớ ra: mấy bức tranh. Trước đây, anh đã từng vẽ và Kendrick cũng từng nhìn thấy, nhưng đó là vẽ những người phụ nữ khỏa thân nơi khuê phòng. Phong cảnh thanh thuần với thỏ con đứng giữa sắc màu hoa cỏ mùa xuân có khả năng sẽ chọc Artane bật cười khúc khích.

“Thôi nào,” Richard nói, tóm lấy tay áo Kendrick và kéo anh ta đi.

“Buổi sáng tốt lành, Jessie,” Kendrick gọi với lại.

“Jessica,” Richard nói, giật mạnh Kendrick. “Tên cô ấy là Jessica!”

Lúc ném Kendrick vào phòng khách rồi chạy lên cầu thang vào phòng ngủ của mình, tâm trạng Richard thực sự không tốt. Chuyện phiếm về vài câu chuyện cũ với một người bạn cũ trong một căn phòng với vài chai rượu mạnh là một chuyện, nhưng nếu người bạn đó nhìn chăm chăm vào người phụ nữ của mình và mình không thể làm được gì lại là một chuyện khác hoàn toàn, một chuyện mà anh không muốn quan tâm.

Anh lắc đầu thật mạnh khi chỉ có một mình. Anh không quan tâm những gì đã xảy ra. Jessica có thể lên giường với Kendrick nếu cô

muốn. Khốn khiếp, Kendrick có thể mang cô về rồi kết hôn với cả cô và Matilda. Như thế cuộc sống sẽ tươi đẹp hơn. Anh sẽ thoát khỏi những vấn đề đáng quan ngại đó. Dù sao thì anh cũng không quan tâm Jessica. Cô bướng bỉnh, ngoan cố và cô là nguyên nhân làm xao lãng của không chỉ anh mà cả người của anh nữa. Cô và những chuyện nhảm nhí về tương lai của cô, anh tự nhắc nhở mình. Anh cũng có tin những chuyện như thế đâu.

Tóm lại, lâu đài Burwyck-trên-biển sẽ tốt hơn nếu không có cô.

Anh sẽ tốt hơn nếu không có cô.

Anh chắc chắn có thể thuyết phục bản thân tin điều đó, vấn đề chỉ là ở thời gian mà thôi.

Jessica nhìn chăm chăm vào bàn cờ, nghĩ xem nên đi bước tiếp theo thế nào. Căn phòng dày đặc những chiến lược. Có Kendrick, một người trông có vẻ vô hại, một tay chơi tự tin với vẻ ngoài đẹp trai và mang vỏ bọc tự do tự tại. Cô cảm giác rằng sẽ có một người con gái nào đó có thể khám phá ra sự nghiêm túc, tận tâm ẩn dưới vẻ bóng bẩy hào hoa của người đàn ông này, nhưng hẳn sẽ mất thời gian.

Còn Richard, người ngồi phía bên phải cô, đối diện với lò sưởi. Cầm anh tỳ trên những ngón tay với điệu bộ hoàn toàn chán ngán với những gì đang diễn ra.

Đây là một dấu hiệu khi anh đang mải mê suy nghĩ về điều gì khác.

Về cái gì? Chắc hẳn anh không nghĩ mình phải cạnh tranh với Kendrick. Kendrick đẹp trai, hóm hỉnh và đã có thể khiến cô phủ phục dưới chân mình với những lời đường mật trong một hoàn cảnh khác hoặc nếu cô gặp anh ta trước. Nhưng cô đã phải lòng những lời khen ả ý và những cái cau mày nên những thứ khác trở nên bình thường.

Hơn nữa, Richard vô cùng thu hút với vóc dáng mạnh mẽ và tính cách nghiêm khắc. Đơn thuần. Kiên quyết. Một người đàn ông luôn gọi lên những gì nữ tính nhất trong cô. Cô muốn trêu chọc anh để anh nở nụ cười mà cô vẫn chưa được thấy. Cô muốn anh ấn mình dựa vào tường, nhìn cô bằng ánh mắt mãnh liệt ấy rồi cúi đầu kề sát môi cô và hôn cô đắm đuối đến khi cô vứt bỏ hết đi lý trí của bản thân.

Nó nghe giống như một mối quan hệ mua bán nhưng nếu có ai không chịu một loại quan hệ như thế thì đó là Richard. Cô sẽ không bị bản năng chi phối.

“Jessica?”

Jessica rời mắt khỏi Richard và chớp mắt. “Dạ?”

Kendrick mỉm cười. “Ta tin rằng cô đang gặp nguy hiểm đấy, thưa tiểu thư.”

Jessica chuyển sự chú ý trở lại bàn cờ. Cô tiêu rồi. Tất cả những gì cô còn lại chỉ là quân vua cùng mấy quân tốt vô dụng. Cô nhìn Richard.

“Anh có thấy nên giúp em cứu ván bàn thua này không?” cô hỏi.

“Ta không hề quan tâm đến kết quả,” anh gắt.

“Rượu không?” Kendrick cầm chai, lịch thiệp đưa về phía anh.

“Richard không được uống,” Jessica nhanh chóng đáp. Ít nhất thì câu đó lại khiến anh cau mày. Richard xua tay về phía chai rượu và tựa hẳn vào ghế, vẻ mặt càng thêm ảm đạm.

“Ta mời cô, tiểu thư,” Kendrick nói, “không phải Richard, vì ta biết rõ thói quen của cậu ấy. Cậu ấy là người duy nhất luôn giữ được sự tỉnh táo. Cậu ấy cứu mạng ta vô số lần nhờ đầu óc tỉnh táo.”

“Thôi kể lể mấy chuyện xưa đi,” Richard nói, giọng anh càng thêm băng giá.

Jessica muốn kết thúc ván cờ càng sớm càng tốt và có khi nên đi lên rồi liều lĩnh cho quân vua lao vào bẫy của Kendrick.

“Chiếu tướng,” anh ta hào hứng nói khi di chuyển quân hậu của mình. “Chơi thêm lần nữa nhé? Richard, cô ấy chơi khá đấy. Cậu nên chơi với cô ấy một lần. Tôi sẽ giúp cô ấy đánh bại cậu.”

“Tôi không muốn chơi.”

Jessica sẽ bật cười nếu biểu hiện của Richard không nghiêm trọng như vậy. Bất hòa nghiêm trọng đang diễn ra, dù cô chẳng hiểu nổi lý do vì đâu. Không phải là anh ấy đang ghen chứ?

Không thể đâu.

Kendrick xếp lại bàn cờ một lần nữa. “Tây Ban Nha hả?” Anh ta không chờ câu trả lời. “Ta nhớ người đã làm ra chúng. Richard mua một thanh kiếm và trả ông ta một khoản lớn để làm những quân cờ

này. Thật không may, ở đó lại chỉ có một nữ bá tước.” Anh ta nháy mắt. “Mà ta thì lại quan tâm đến phụ nữ hơn là mấy thứ vàng bạc này.”

“Richard có một bộ cờ. Còn anh thì có gì?” cô hỏi.

Kendrick cười. “Trời ạ, cô làm ta tổn thương rồi đấy! Trái tim ta tan vỡ khi cô ấy bỏ ta vì một người đàn ông khác.”

“Ồ,” Jessica nói với một tiếng khịt mũi. “Trong bao lâu? Một giờ ư?”

“Ít nhất là hai ngày.”

“Anh không định nói với vợ mình tất cả những điều này đấy chứ?”

“Không bao giờ.”

“Quyết định khôn ngoan đấy.”

“Cảm ơn cô, tiểu thư,” Kendrick nghiêm trang nói. “Nào, nói ta nghe về quê hương cô đi.”

“Tôi đã nói với cậu rồi,” Richard gầm gừ, “điều đó không quan trọng.”

“Quê tôi cách rất, rất xa,” Jessica kể. “Tôi sinh ra ở một thị trấn nhỏ bên bờ biển gọi là Edmonds. Tôi đã không sống ở đó từ lâu rồi.”

“Ồ?” Kendrick nói, dời mắt khỏi bàn cờ.

Cô lắc đầu. “Tôi sống ở một thành phố lớn. Tôi là một nhà soạn nhạc.”

“Richard, sao cậu không kể ra?” Kendrick kêu lên. “Cô ấy tối nay sẽ chơi nhạc. Lấy sáo đi, anh bạn.”

“Tôi không biết gì về điều đấy hết,” Richard nói cộc lốc.

“Tại anh không bao giờ hỏi,” Jessica nói.

“Ta đáng ra đã hỏi nếu em không liên tục nói chúng ta bình đẳng và tìm cách chứng minh điều đó,” anh đáp trả.

“Thôi nào, như trẻ con vậy,” Kendrick cười. “Ngừng cãi nhau đi. Jessica, ta sẽ để cô chơi nhạc cho mình Richard, rồi sau đó, cô có thể chơi cho bọn ta một, hai bản ballad. Và ta nghĩ là mình còn muốn nghe thêm chuyện khác nữa đấy. Cái gì mà phụ nữ bình đẳng với nam giới?”

“Đúng thế...”

“Không phải...”

Jessica lườm Richard. “Chúng tôi đã thảo luận việc này từ trước rồi.”

“Và không đi được đến bất kỳ sự đồng nhất nào!”

“Em đang xây dựng lâu đài cho anh mà.”

“Và làm hỏng quần của ta!”

“Không biết may vá không phải lỗi tại em.”

“Thế thì quần áo của ta mới tội tã!”

Jessica lườm Kendrick. “Cảm phiền anh.”

“Cứ tự nhiên,” Kendrick nói, giơ tay lên đầu hàng.

Jessica nhảy lên, tránh cánh tay của Richard khi anh cố tóm lấy cô và sải bước ra cửa. Cô mở cửa, đóng sầm nó lại sau lưng và bỏ chạy lên cầu thang. Cô nghe thấy tiếng đập cửa không quá năm giây sau đó và bước chân nặng nề chạy theo sau mình. Cô còn chưa lên tới mái nhà trước khi Richard tóm được cô và xoay người cô lại.

“Để cho tôi yên,” cô gào lên. “Anh thật thô lỗ, đồ khốn kiêu ngạo!”

“Ta?” Anh quát. “Em là đồ bướng bỉnh, đánh đá, kiêu ngạo.”

“Tôi không kiêu ngạo!”

“Có đấy.”

Cô quay mặt đi chỗ khác, hy vọng mình sẽ không bật khóc như một kẻ ngốc. “Làm ơn,” cô nói khẽ. “Làm ơn để tôi yên.”

Anh im lặng lâu đến nỗi làm cô phải ngẩng đầu nhìn anh. Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, cô nhìn thấy biểu cảm chưa từng được thấy lại kể từ sau đêm đầu tiên anh hôn cô.

Mãnh liệt.

Anh ấn người cô sát vào tường, để cô đứng trên một bậc thang rồi để chân ở bậc thang bên trên. Cô đã bị mắc kẹt.

Trong hạnh phúc.

“Ta không thể,” anh thì thầm. “Ta rất muốn và ta chắc sẽ bị trừng phạt nhưng ta không thể bỏ em.”

Thế rồi, anh hôn cô.

Nụ hôn của anh rất đau. Jessica chỉ di chuyển được đầu bằng cách cọ phía sau đầu vào bức tường đá.

“Anh đang làm đau em,” cô thở hển hển.

Anh bắt đầu lùi lại, nhưng cô lại nắm lấy vai anh.

“Đừng dừng lại,” cô nói, rồi lại muốn run rẩy trước sự bất ngờ trong đôi mắt anh. “Đừng nhìn em như thế. Em chỉ nói thật thôi mà.”

Anh im lặng. Sau đó, anh giơ tay lên và cẩn thận luồn nó vào mái tóc cô, giữ lấy đầu cô trong lòng bàn tay. Sau đó, anh nghiêng người về trước và áp môi mình vào môi cô. Jessica thôi ôm chặt vai anh và vòng tay quanh cổ anh.

Nụ hôn của anh là ma thuật.

“Ôi, Jess,” một lúc sau, anh nói.

“Đừng, đừng nghĩ gì hết,” cô thì thầm. “Hãy hôn em lần nữa, Richard. En đã mong đợi điều này kể từ nụ hôn đầu.”

“Thật ư?”

“Anh không biết sao?”

Anh lắc đầu, không nói nên lời.

“Là một chiến binh ưu việt mà sao anh chẳng tinh tế gì cả.”

“Em nằm ngoài phạm vi kinh nghiệm của ta mất rồi.”

Cô mỉm cười và nhắm mắt lại, đầu hơi ngẩng lên. Cô khẽ thở dài trong giây phút môi anh chạm vào cô. Anh hôn cô dịu dàng, nhẹ nhàng như cô muốn. Anh nếm thử đôi môi đầy đặn của cô, từng khóe miệng, đặt hết nụ hôn này đến nụ hôn khác lên môi cô. Lời anh nói có thể không dịu dàng, biểu cảm của anh cũng thế. Nhưng nụ hôn của anh lại khác. Bàn tay anh run rẩy đỡ lấy gáy cô, cơ thể anh run rẩy trong vòng tay cô. Môi anh mềm mại áp vào môi cô, những thì thầm của nụ hôn dường như chẳng đủ để thỏa mãn. Jessica tự hỏi phải hôn bao nhiêu mới là đủ.

“Richard,” cô nói trong lúc hơi đẩy anh ra, “sao anh lại run?”

Nét bối rối còn chưa kịp phai đi trong đôi mắt anh.

“Ta không muốn làm tổn thương em.”

“Không đâu,” cô hứa.

“Ta vừa làm thế.”

“Anh vừa đẩy em vào tường. Và nếu em làm thế thì hẳn anh cũng thấy đau.”

Anh khẽ gằn giọng, nhưng không nói gì thêm.

“Em đang cố gắng dỗ dành anh,” cô nói.

“Muốn dỗ dành ta thì em không được nói gì với Kendrick xứ Artane cho đến khi anh ta rời đi.”

“Em chỉ lịch sự thôi.”

“Ta không thích thế,” Richard nói, lời nói có vẻ rời rạc.

Cô cảm thấy mình sắp bật cười. “Nếu em không nghĩ như thế sẽ làm anh còn khó chịu hơn bây giờ thì em đã cho anh biết những gì em nghĩ khi so sánh hai người với nhau.”

Richard buông cô ra. “Ta không muốn biết,” anh nói thẳng thừng. Anh quay lại và bắt đầu đi xuống cầu thang.

“Richard?”

Anh dừng bước, nhưng không quay lại.

“Nữ bá tước đó thật ngốc khi chọn anh ta,” cô nói khẽ.

Anh ngoái lại nhìn cô, rồi quay mặt lại và đi xuống cầu thang. Jessica ngã lưng vào tường và đưa tay lên miệng, cảm giác nhói buốt như kim châm vẫn còn đó. Richard đang ghen. Anh đã ghen và anh đi theo cô, định tặng cô nụ hôn làm cô choáng váng.

Phải mất một lúc cô mới chắc chắn đôi chân của mình đủ sức đứng thẳng, nhưng cuối cùng, cô vẫn bước xuống cầu thang và quay trở lại phòng. Richard ngồi trên ghế, Kendrick ngồi trên ghế và thế giới lại an bình như trước. Jessica ngồi xuống và mỉm cười với bọn họ.

“Kendrick, tại sao anh không kể thêm cho chúng tôi một vài câu chuyện nữa?” cô hỏi, cố gắng ra vẻ chuẩn mẫu mực lịch sự. “Tôi nghĩ tối nay tôi sẽ không nói gì, nếu các anh không phiền.” Cô nhìn Richard và bắt gặp ánh mắt anh. “Kêu gào với những người làm công cả ngày khiến họng tôi rát hết lên rồi. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ cho nó nghỉ ngơi. Có lẽ trong một vài ngày. Biết đâu được đấy.”

Richard, như thường lệ, không nói nên lời.

Kendrick nhún vai, sau đó nghe lời cô bằng cách nói chuyện gằn hết buổi tối. Richard thăm nguyên rửa và làm bầm trước những câu

chuyện của anh ta, nhưng không một lần nào anh mỉm cười. Jessica bắt đầu hết hy vọng anh sẽ cười với cô. Anh rõ ràng là bạn tốt với Kendrick, nếu những câu chuyện Kendrick nói là sự thật, thì sao anh không thể tặng cho bạn mình một nụ cười? Kendrick dường như không hề lúng túng trước điều đó. Anh ta nhiệt tình trêu đùa Richard, dường như không quan tâm gương mặt cau có hay những lời nói nặng của Richard.

Jessica không nói bất cứ điều gì, nhưng cô đã dành cả đêm cười và cố gắng không cười. Kendrick là một người kể chuyện tuyệt vời và anh ta cũng không thiếu chuyện để kể. Anh ta kể hàng chục câu chuyện hài hước về Richard với những pha giải cứu táo bạo, làm nhục những Lãnh chúa ục ịch, ngu ngốc và nói chung là gây rối khắp nơi. Không khó để nhận ra Richard đã từng rất quậy phá. Trở lại Anh quốc rõ ràng đã khiến anh nhen tính đi nhiều nhưng cô dễ dàng hình dung ra anh thời nổi loạn.

Cô cũng biết thêm về con người anh sau khi bỏ nhà ra đi. Cô biết anh đã đến Artane lúc 12 tuổi. Kendrick thậm chí còn kể một, hai câu chuyện về khoảng thời gian Richard sống ở đó, nhưng đều rất ngắn, hầu hết đều là những chuyện phải kể. Tư thế cứng nhắc của Richard trong lúc Kendrick nói khiến Jessica phải cảm thấy vui mừng khi anh ta chuyển sang một chủ đề khác. Cô rùng mình khi nghĩ đến anh thực sự ghét cha mình sâu đậm đến mức nào. Và cô chắc chắn không muốn suy nghĩ về những gì Geoffrey đã làm để mọi thứ đến nông nổi như vậy.

Cô đã biết được nhiều điều về Richard trong đêm đó và hiểu ra một điều quan trọng về bản thân mình.

Cô yêu anh.

Một điều vô lý và đầy rẫy phức tạp mà cô thậm chí còn không muốn nghĩ đến, nhưng cô dường như không thể kiểm soát được bản thân mình.

Richard vừa thoái mái đứng dựa lưng vào tường vừa xem những gì đang diễn ra tại sân trong. Và không hiểu sao, anh không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy người mới nhất đang chuẩn bị cho trận chiến. Rõ ràng thầy tu của anh đã sẵn sàng bắt đầu công việc của mình.

Và Richard nghi mình chính là con mồi của vị thầy tu này.

Anh nhìn cậu ta vuốt ve áo của mình như để lấy thêm can đảm. Richard không chờ cho đến khi cậu ta gom đủ lòng dũng cảm để băng qua sân trong. Anh trừng mắt nhìn khi cậu ta còn cách mình năm mươi bước. Vị thầy tu giật nảy mình như thể trúng tên vào sau lưng. Sau đó, cậu ta vội quay lại và tìm một mục tiêu dễ dàng hơn.

Hamlet và các nạn nhân sáng nay của anh ta.

Richard từ lâu đã không còn ngạc nhiên trước những bài tập mà Hamlet dành cho những người đàn ông. Điều duy nhất khiến anh có chút ngạc nhiên là bọn họ đồng ý cho anh ta làm thế. Nhưng mà Hamlet nổi tiếng vì dùng kiếm ép những học trò bất đắc dĩ. Anh ta là người tử mỉ và dùng kiếm rất xuất sắc.

Các chàng trai đang chăm chỉ học cả núi những thứ lằng mằng trong đầu Hamlet.

Richard bật cười. Cậu thầy tu sẽ chẳng làm được gì ở đó. Các hiệp sĩ của anh có thể dọa bất cứ quái vật nào. Những gì họ cần không phải là trợ giúp về mặt tâm linh mà là giọng hát. Richard nghĩ ngay cả một thầy tu cũng không giúp được.

Anh chuyển sự chú ý của mình sang các vấn đề khác và thấy chúng cũng rất phiền hà. Khuôn mặt anh dần đanh lại. Dù sao thì mặt anh cũng sẽ thế, cố ngăn làm gì? Anh không thể ngừng cau

mày. Kendrick ở trong sân cùng Jessica. Dù cô đã nói cô không thích anh ta. Sức hút của Kendrick đã trở thành huyền thoại. Jessica là một người phụ nữ, một người rất mạnh mẽ và khó kiểm soát nhưng chắc cô cũng không thể cưỡng lại anh ta, phải không? Thánh thần ơi, nghĩ đến thôi cũng đủ làm anh ăn mất ngon! Đầu tiên là tin rằng mình sẽ để cô ra đi, sau đó là nhận ra để cô đi là điều cuối cùng anh muốn làm. Anh bị mắc trong nút thắt này và không biết làm sao để tháo gỡ.

Đây là trong trường hợp anh bị trói buộc.

Bởi một người phụ nữ!

Kendrick đi lòng vòng qua sảnh và Richard đứng thẳng người. Anh không định đi tới nghe lén, anh chỉ là không thể cản chính mình. Thật không may, Kendrick đã nói xong mấy lời thì thào yêu đương với Jessica trước khi anh tới đủ gần để nghe họ. Sau đó, Kendrick ngoái lại và mỉm cười rạng rỡ. Richard kiềm chế thôi thúc dập tắt nụ cười đó bằng nắm đấm. Anh bị giằng xé giữa mong muốn kéo Jessica đi và đẩy cô ra. Khốn kiếp, anh sẽ không trở thành một kẻ đáng khinh!

Jessica nắm lấy tay anh. Anh ngạc nhiên đến mức cúi xuống, miệng há ra. Cô đan những ngón tay mình vào tay anh, sau đó kéo tay anh sát lại người cô và đặt tay kia lên. Những cử chỉ tình cảm lộ liễu làm anh kinh ngạc. Richard nhanh chóng đưa mắt nhìn Kendrick, tự hỏi người bạn mình sẽ nghĩ gì.

Kendrick chỉ đặt ngón tay dưới cằm Richard và đẩy hàm dưới của anh ngậm lại. “Cậu đang chảy nước miếng kìa, bạn của tôi.”

“Cậu đã nói gì với cô ấy?” Richard cố kiềm chế.

Nụ cười Kendrick càng thêm nghiêm túc, nếu tên ngốc này làm được thế.

“Tôi nói cô ấy cần phải chăm sóc cho cậu,” anh ta nói khẽ. Nụ cười nhạt dần. “Tôi nghĩ cô ấy là một người phụ nữ tốt, Richard. Cậu thật may mắn vì có cô ấy. Tôi nghĩ một vài hướng dẫn chăn nuôi sẽ có ích.”

“Sao lại là hướng dẫn chăn nuôi?”

“Cô ấy không biết rằng anh thèm khát vị ngọt từ những trái nho nước Ý trên giàn. Tôi nghĩ cô ấy đã lên kế hoạch đi Ý. Phải không,

Jessica?”

“Sắp rồi.”

“Hoặc những đồ ngọt Pháp?” nụ cười của Kendrick tươi dần lên. “Cậu đã lôi tôi bao nhiêu dặm qua trận bão tuyết tồi tệ nhất trong lịch sử để tới Paris và cái nhà trọ chết tiệt ấy? Tôi đã nói với Jessica rằng cứ hứa với cậu như thế thì cô ấy muốn gì cũng được. Cô ấy vừa thề là sẽ ghi nhớ nó.”

Richard nhìn từ Kendrick sang Jessica rồi lại nhìn Kendrick. “Đó là những gì cậu đã nói với cô ấy?”

“Tất nhiên. Tôi còn nói gì được nữa?”

Richard nhìn anh ta một cái cảnh cáo nhưng Kendrick chỉ cười. “Thánh thần ơi, Richard, cậu thật đáng ngờ. Jessica sẽ không nhìn tôi đến lần thứ hai đâu. Đúng không?”

“Xin lỗi, Kendrick,” Jessica nói, khẽ bóp tay Richard.

Richard không thể tin vào tai và tay mình. Anh biết rõ những gì mình đã nghe thấy. Cũng cảm nhận được.

Thật không may, anh thích cả hai.

Jessica đưa tay khẽ bóp tay anh lần nữa. “Nghỉ một ngày đi.”

“Sao cơ?” anh hỏi.

“Hãy mang thức ăn ra bãi biển thưởng thức.”

“Tại sao chúng ta phải làm điều đó?”

“Bởi vì nó sẽ khiến chúng ta vui vẻ.”

Richard nhìn Kendrick. “Cô ấy luôn có những ý tưởng kỳ lạ.”

“Một ngày tự do? Ngày trước, chúng ta vẫn làm thế, Richard. Trách nhiệm của Burwyck-trên-biển đặt nặng trên vai cậu. Ta tán thành, thừa tiểu thư. Ta cần phải làm gì?”

“Tìm một, hai cái chăn cho chúng tôi ngồi lên.”

“Trong lúc làm nhiệm vụ ấy thì tìm luôn trí tuệ của mình đi,” Richard lầm bầm.

Kendrick cười. “Điều này sẽ tốt cho cậu. Richard, cậu hôm nay thậm chí có thể cười như cậu từng làm ở Paris.”

“Cười?” Jessica lặp lại, nghe có vẻ kinh ngạc.

“Thật ra, nó giống một tiếng cười rất khế nhưng vô cùng lịch lãm.”

“Cẩn thận, Lãnh chúa Seakirk tương lai,” Richard cảnh báo, “hoặc cậu sẽ thấy mình ngã sấp mặt trước mặt cô dâu của mình đấy.”

“Tôi biết rồi. Buông tay người phụ nữ của cậu đi, Richard, để cô ấy còn đi lấy thức ăn nữa. Cậu cứ việc đợi ở đây và tập luyện cho nụ cười tỏa nắng của mình đi, còn tôi sẽ tìm mấy tấm chăn.”

“Lấy từ giường của cậu, không phải của tôi,” Richard gọi với theo.

Kendrick vẫy vẫy tay trong lúc xoay người rời đi. Richard nhìn Jessica.

“Vui lắm sao?”

“Buồn cười. Thú vị. Anh có thể chơi lại Kendrick bằng cách kể những câu chuyện tèn tò của anh ta. Hay chúng ta cũng có thể chỉ ngắm biển thôi. Không tuyệt sao?”

“Tuyệt,” anh đồng ý. “Và ta sẽ được nằm cạnh thân thể lạnh cóng của em đêm nay và bị cảm lạnh.” Anh buông tay cô. “Ta sẽ lấy áo choàng cho em.”

“Cảm ơn,” cô cười và nói. “Thật hào hiệp.”

“Chỉ mỗi ngày 1 lần thôi đấy,” anh ngoái lại nói. “Không thể làm hư em được.”

Tiếng cười của cô như đi theo anh khi anh đi qua sàn nhà mới. Anh dành chút thời gian chiêm ngưỡng được độ bằng phẳng của nó, điều chắc chắn không có được ở lâu đài của cha anh. Cô đã san phẳng những phần gồ ghề như thể chúng chưa từng tồn tại.

Có chút giống như những gì cô đã làm với anh.

Anh nhăn mặt khi leo lên cầu thang. Ý nghĩ đó đủ để khiến anh chạy vụt ra cổng và không bao giờ quay trở lại.

Kendrick đang chờ ngoài căn phòng, tay cầm chăn. Richard ngó lơ anh ta trong lúc đi vào trong và lấy hai cái áo choàng. Kendrick vẫn đứng chờ. Anh ta trông rất muốn nói chuyện. Richard thở dài nặng nề.

“Gì đây, đồ ngốc?”

“Cậu yêu cô ấy rất nhiều, đúng không?”

Nếu Kendrick có đâm vào bụng anh thì anh cũng không thể mất cảnh giác hơn được nữa.

“Thề có Chúa, không,” anh thở gấp.

“Vậy cậu hẳn sẽ không phiền nếu chiều này tôi hôn cô ấy...”

“Làm đi rồi tạm biệt mạng sống luôn thề,” Richard gầm gừ.

Mắt Kendrick lấp lánh vui vẻ. “Thật đáng thương, de Galtres. Thật đáng thương.”

“Tôi không yêu cô ấy,” Richard nói cộc lốc. Chỉ thế là đủ để Kendrick đi rêu rao khắp nơi.

Kendrick tỉnh táo ngay lập tức. “Thật sao?”

“Thật.”

“Thế thì, trời ạ, đừng nói gì hết,” Kendrick thấp giọng, nói, “anh bạn của tôi, vì cô ấy yêu cậu rất nhiều. Nhiều đến nỗi tôi thề tôi thấy đau khi thấy cách cậu đối xử với cô ấy.”

“Đối xử với cô ấy? Có gì không ổn với cách tôi đối xử với cô ấy?”

“Cậu có bao giờ mỉm cười với cô ấy không?”

Richard im lặng.

“Nói với cô ấy một lời tử tế?”

“Vài lần.”

“Tôi nghi ngờ điều đó đấy. Đó không phải là cách để giữ lấy một người phụ nữ, Richard.”

“Tôi không quan tâm việc giữ cô ấy lại,” Richard nói, nhưng anh biết đó là một lời nói dối.

“Vậy thì hãy buông tha cho cô ấy.”

Richard nhìn lên trời, nhưng hoàn toàn không có gì để nói.

“Hãy đối tốt với cô ấy, Richard.”

“Không thì cậu sẽ làm điều đó?” Richard hỏi.

Kendrick lắc đầu và nở nụ cười. “Sao phải thế? Tôi không thể thay thế cậu. Tôi ghen tị với cậu.”

“Đừng,” Richard nói ngắn gọn. “Chẳng có gì phải ghen tị.”

Kendrick im lặng và họ cùng nhau bước xuống cầu thang. Jessica đang đứng ở phía dưới với một cái giỏ trên tay. Mặt cô trắng bệch. Richard cảm thấy tim mình hẫng một nhịp. Cô đã nghe

hết chuyện của họ sao?

Cô đã nghe thấy những lời nói dối của anh?

Thề có Chúa, anh yêu cô. Điều đó khiến anh hoảng sợ, nhưng anh không thể phủ nhận. Anh vội lấy chiếc giỏ từ cô, đặt nó xuống và cố gắng khoác chiếc áo choàng quanh vai cô.

“Tôi nghĩ tôi ở lại thì tốt hơn,” cô nói quả quyết. “Hai người đi đi.”

“Sao ta lại muốn đi cùng Richard mặt đơ?” Kendrick hỏi với vẻ mặt rạng rỡ. “Nhất là khi ta có thể nhìn ngắm người phụ nữ đẹp nhất từ trước đến nay của xứ Edmonds?”

Richard bắt gặp cái nhìn của Kendrick hướng vào khuôn mặt Jessica và chợt lưỡng lự trước sự giận dữ ẩn trong đó. Kendrick rất hiếm khi mất bình tĩnh nhưng Richard nghi ngờ anh ta sắp bùng nổ rồi. Anh nhìn lại một cách bất lực. Làm thế nào để có thể xin lỗi cho một điều gì đó Jessica không bao giờ nên nghe thấy? Cô sẽ không tin anh.

“Richard,” Kendrick thận trọng nói, “Nắm lấy tay Jessica và đi thôi. Tôi sẽ bắt kịp sau khi lo chuyện lính gác.”

Jessica khoanh tay trước ngực. Richard nhìn Kendrick van nài.

“Vậy thì,” Kendrick tuyên bố, “Tôi sẽ dẫn Jessica đi còn cậu đi lo lính gác. Qua đây, Jessica. Ta muốn xem bờ biển của Richard. Ta dám chắc chúng ta có thể tìm thấy mấy vỏ sò. Cô nghĩ sao?”

Richard nhìn họ đi, thấy sự cứng nhắc trên vai Jessica và nghĩ mình chỉ có thể khóc. Đức mẹ Mary, anh chẳng bao giờ chinh phục được cô. Và nếu anh chinh phục được cô, anh sẽ không bao giờ giữ được cô. Nếu anh nói gì sai, làm cô tổn thương như ngày hôm ấy, cô sẽ rời bỏ anh. Trái tim cô sẽ tan vỡ và trái tim anh cũng sẽ sụp đổ theo.

“Richard,” Kendrick gào lên, “nhanh lên!”

Richard vội vàng bởi vì có người gọi và anh dường như không thể tự suy nghĩ. Anh nhanh chóng bắt kịp với Kendrick và Jessica rồi theo họ đi quanh các bức tường bên ngoài và xuống đến bờ biển.

Bờ biển này cũng không tệ. Phần bờ biển cạnh lâu đài có quá nhiều đá gồ ghề chỉ những người can đảm cùng những đôi giày chắc chắn mới dám đi qua, nhưng về phía bắc cũng có một bãi cát

khá đẹp. Kendrick trải những tấm chăn ra, đặt giỏ xuống và đi tìm gỗ. Trời khá lạnh. Richard cố gắng quàng thêm một chiếc áo choàng quanh vai của Jessica nhưng cô lắc cho nó rơi xuống.

“Jessica,” anh nói một cách bất lực.

Cô không nói gì.

Lúc ấy, anh nhận ra im lặng là phản ứng bình thường của anh. Thảo nào cô hay thấy bức mình.

Kendrick nhóm lửa. Richard đã cố gắng ăn nhưng khẩu vị của anh đã đi cùng tình yêu của cô gái này mất rồi, đây là nếu cô có tình cảm với anh.

“Jessica?” anh gọi nhẹ nhàng, cố gắng để cô nhìn đến anh.

Cô nhìn anh.

Nhưng anh lại ước gì cô đừng làm vậy.

Nỗi đau trong đôi mắt cô làm cho đôi mắt của anh nóng lên. Anh bắt đầu đến gần cô, nhưng cô tránh ra và đứng lên. Cô đi dọc bờ biển và Richard vội chạy theo cô. Kendrick tóm lấy mắt cá chân anh để ngăn anh lại.

“Cậu đã làm tổn thương cô ấy, đồ ngốc,” Kendrick cáo buộc.

“Làm thế nào để xin lỗi?”

“Thử nói ‘Ta xin lỗi. Hãy tha thứ cho ta.’ Máy câu đó luôn mang đến hiệu quả kỳ diệu.”

“Cô ấy sẽ không bao giờ tin tôi.”

“Và cậu muốn cô ấy tin sao?”

“Tất nhiên tôi muốn rồi, đồ ngốc!”

Kendrick buông chân anh và mỉm cười tự mãn. “Tôi biết cậu yêu cô ấy.”

“Xem thế có ích chưa này!” Richard gào lên. “Nhờ cậu đấy, thằng ngốc ba hoa!”

“Xuống địa ngục đi, de Galtres.”

“Còn lâu, nếu cậu cũng ở dưới đó, de Piaget!”

Richard cầu nhàu khi đầu Kendrick húc vào bụng mình. Cả hai ngã xuống bãi cát. Richard rất tức giận nhưng anh quên rằng Kendrick lớn hơn mình hai tuổi và cũng lớn lên tại Artane, nơi đầu vật được coi như một phần tất yếu của cuộc sống hàng ngày giống

như rượu bia vậy. Và những chàng trai Artane chẳng bao giờ ngần ngại vung nắm đấm của họ cả.

Richard cứu được rằng mình, nhưng cái mũi của anh có cảm giác như bị gãy và anh không thể mở được một mắt trong mấy phút. Anh lăn khỏi Kendrick sau khi tung một đòn cuối cùng vào bụng anh ta, sau đó rên rỉ khi máu chảy xuống cổ họng khiến anh ho sặc sụa. Anh ngồi dậy và cố nhổ hết ra.

“Thánh thần ơi, Kendrick, cậu không cần phải hủy hoại gương mặt tôi đâu.”

“Mặt cậu?” Kendrick ghen ngào. “Chưa đầy nửa tháng nữa, tôi còn phải làm đám cưới đây này!”

“Mai về Artane đi. Mẹ cậu sẽ chăm vết thương cho cậu. Tôi làm gì có ai.”

“Có lẽ Jessica sẽ thương hại cậu vì giờ cậu quá xấu xí.”

Richard lắc đầu. “Đừng bắt đầu với tôi. Mỗi ngày lắng nghe chuyện nhảm nhí của cậu một lần là đủ rồi.” Anh ngồi dậy và kéo áo chùng của mình ra. Anh lau khuôn mặt với một chút rượu vang và nhăn nhó vì vết thương ở mũi.

“Chưa gãy đâu,” Kendrick quan sát. “Đáng ra phải gãy rồi. Chắc tôi đã nhẹ tay.”

Richard cố gắng tỏ ra cau có vì môi bị rách rồi đứng lên. “Đề ý ngọn lửa đi. Tôi sẽ trở lại. Mong là thế,” anh lầm bầm trong lúc rời đi.

Jessica đã đi xa lắm rồi. Anh chạy theo cô, cảm thấy lòng bàn tay mình bắt đầu đổ mồ hôi và trái tim đau đớn như có từng nhát búa nện vào xương sườn. Tại sao anh lại cho phép cô gái bướng bỉnh này trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống bản thân? Anh nên tống cô ra khỏi lâu đài ngay lập tức mới đúng.

Không, như thế vẫn chưa đủ. Đáng lẽ ra anh phải để mặc cô trộm đi con ngựa của mình. Trong đời, anh chưa bao giờ bị văng khỏi yên ngựa, chứ đừng nói là thua một người phụ nữ, nhưng cô đã đẩy anh ra khỏi lưng ngựa, chạy đi mà không buồn nhìn lại. Đó hẳn là một điềm báo. Rắc rối phía trước, những người đàn ông có lý trí hãy bỏ chạy.

Anh đứng phía sau cô lặng lẽ. Anh nghĩ mình đã nghe thấy vài tiếng sụt sịt, nhưng cũng có thể đó chỉ là do anh tưởng tượng ra. Anh đặt tay lên vai cô.

“Jessica,” anh bắt đầu.

“Để tôi yên!”

Anh xoay người cô lại. Cô chỉ ngấp ngừng một chút trước khi thuận theo anh, anh nhận thấy đó là một dấu hiệu tốt. Anh kéo cô lại gần, sau đó vuốt bàn tay bê bối máu của mình qua mái tóc cô một cách nhẹ nhàng nhất mà anh biết. Cô thích thế. Anh sẽ trồng cây chuối đi từ phố Hadrian cho tới London nếu cô thích. Thánh thần ơi, tình yêu có thể khiến một người đàn ông bình thường khỏe khoắn trở thành một tên ngốc.

Anh tựa bên má bầm tím của mình vào mái tóc cô. “Jess,” anh thì thầm, “những lời nói đó em không nên nghe.” Cô cố gắng tách ra, nhưng anh lại siết chặt vòng tay quanh người cô. “Những điều ta nói lúc trước đều không phải thật lòng.”

“Đồ xấu xa, anh không quan tâm tới tôi!”

“Ta quan tâm,” anh nói, ép lời nói thoát ra từ đôi môi chọt trở nên khô cứng. Anh thấy sợ, anh run rẩy. Nếu cô quay người bước đi ngay bây giờ, anh không chắc mình còn có thể sống tiếp.

Jessica khẽ đẩy ra một chút rồi ngược nhìn anh. Cô như nín thở khi nhìn thấy khuôn mặt anh. Thế rồi, mắt cô ánh lên sự tức giận.

“Tên khốn! Tôi sẽ khiến anh ta phải...”

Richard suýt không đủ tỉnh táo giữ cô lại khi cô giận dữ bỏ đi để trả thù cho danh dự thương tổn của anh. Anh siết chặt tay sau lưng cô và nhìn cô thật nghiêm túc. Anh không thể nói nên lời được nữa. Những lời anh nói lúc đó đã khiến anh trả giá đắt hơn cô tưởng.

Cô biết. Anh có thể thấy điều đó trong mắt cô. Đôi mắt dịu dàng, sau đó lại đong đầy nước mắt. Anh vội lắc đầu, nhưng một giọt nước mắt vẫn lăn xuống. Anh cúi đầu xuống và hôn lên đó.

“Xin em,” anh thì thầm, giọng khàn khàn. “Ta xin em, Jessica.”

Cô vòng tay quanh eo anh và tựa đầu vào ngực anh.

“Chúng ta về nhà đi,” cô nói khẽ. “Em sẽ chăm sóc cho anh ở đó.”

“Ta vẫn ổn.”

“Trông anh không khá lắm.”

Đôi môi bị thương của anh giật giật làm anh nhăn nhó. “Ta không muốn làm hỏng niềm vui ngày hôm nay của em.”

“Đừng lo. Giết Kendrick ở nhà cũng vui không kém ở đây.”

Richard cười khúc khích. Jessica lập tức buông anh ra, mặt kinh ngạc.

“Có phải anh vừa cười không?”

“Đó là ta ho thôi.”

“Anh nói dối. Em sẽ nói với Kendrick là em nghe thấy trước.” Cô buông anh ra. “Thôi nào, em sẽ chạy đua với anh.”

Cô mỉm cười với anh một lần nữa. Richard không tin nổi dĩ dānh cô lại dễ dàng như vậy, nhưng anh cũng không muốn nghĩ thêm. Anh chạy với cô, cố chạy thật chậm để sánh vai bên cô. Anh nhướn một bên chân mạy khi họ chạy, để cô biết anh đang làm cô vui.

Cô ngáng chân anh.

Cô cũng không dừng lại để đỡ anh lên. Richard chậ vật đứng lên, buông một lời nguyên rủa cô. Anh đến đúng lúc cô đấm Kendrick vào bụng. Người bạn của anh gập người ho sặc sụa và sụp xuống, cầu xin lòng thương xót. Jessica giơ tay ra, nhảy lên nhảy xuống và gào thét.

Chẳng phải cô đã nói đây là một buổi chiều nhàn rỗi?

Đến lúc mặt trời lặn, Richard đã say mê cuộc dạo chơi này. Anh không cười được vì môi bị thương nhưng anh cảm thấy đôi mắt mình đang sáng lên. Lần đầu tiên kể từ khi Kendrick đến, Richard mới có thể thư giãn và tận hưởng những câu pha trò với bạn mình. Và anh rất thích nằm gối đầu lên đùi Jessica, cảm nhận từng ngón tay cô len lỏi qua từng sợi tóc của mình. Anh muốn làm thế với cô nhưng cô khế lắ đầu, nói với anh rằng lần tới sẽ đến lượt anh. Chuyện sẽ có lần sau động viên anh rất nhiều.

Mùi của đại dương xoa dịu anh, những động chạm của Jessica làm anh vui và một buổi chiều ở bên cạnh người phụ nữ mình yêu và người bạn thân nhất thực sự đã sưởi ấm trái tim anh. Ừ, họ sẽ làm điều đó một lần nữa. Kendrick sẽ bỏ lại cô dâu phù thủy của mình ở nhà và trở lại đây, có lẽ là vào mùa xuân, khi thời tiết đã tốt lên.

Đến lúc họ đi về, Richard đang nắm chặt tay Jessica trông như thể anh đã làm điều đó lâu lắm rồi. Cảm giác tự nhiên này chợt khiến anh lo lắng khi anh nghĩ về nó nhiều quá, nên anh ngừng lại. Anh thích cách ngón tay cô khế đan vào tay mình. Mặc kệ những ám ảnh trong quá khứ. Anh nắm lấy tay cô và tận hưởng.

Jessica chăm sóc những vết thương của Kendrick bên lò sưởi và Richard cố buông lỏng nắm đấm của mình hai, ba lần. Sau đó đến lượt anh. Anh ngồi trên sàn nhà và Jessica sốt sắng vì những vết thương của anh. Anh không thể nhớ lần cuối cùng có người làm thế với anh. Có lẽ là nhiều năm trước khi còn ở Artane. Không hiểu sao, sự chăm sóc của phu nhân Anne không làm anh hạnh phúc như Jessica.

Khi cô dừng lại, anh mở mắt cầu xin cô tiếp tục, rồi nhận ra chẳng còn gì để làm nữa. Anh với tay kéo cô lại gần, không quan tâm rằng Kendrick ngồi phía sau và có lẽ sắp cười sặc sụa. Anh cẩn thận áp môi mình vào môi cô.

“Cảm ơn em.”

“Không có chi.”

Lát sau, anh cho cô đi ngủ rồi quay lại bên lò sưởi và ngồi đối diện Kendrick. Bây giờ, cuộc sống của anh đang vô cùng ổn định, anh không thể không cố gắng làm điều tương tự cho Kendrick.

“Tôi không thích những tin đồn,” anh nói thẳng.

Kendrick mím môi, nhưng không nói gì.

“Họ nói rằng cô ấy là phù thủy, Kendrick.”

“Tôi không tin vào phù thủy.”

“Cô ấy nguyên rửa người khác và gây ra những kết cục thảm khốc.”

“Tôi không tin vào lời nguyền.”

Richard thở dài nóng nảy. “Cậu đang phạm sai lầm, bạn của tôi. Tôi nghĩ cậu nên về nhà và suy nghĩ cẩn thận hơn.”

“Artane, nếu cậu đã quên,” Kendrick nói, bắt đầu có vẻ hơi khó chịu, “ở phía bắc của Seakirk. Tại sao tôi lại phải về nhà rồi đi vòng lại?”

“Mẹ cậu sẽ muốn gặp cậu,” Richard khẳng định.

“Cha mẹ định gặp tôi tại Seakirk trong tháng sau. Hơn nữa, tôi còn hứa với Royce rằng tôi sẽ gặp anh ta tại tu viện trong vòng 2 tuần nữa.”

Richard mím môi. “Và tốt nhất anh nên làm điều đó trước khi anh ta cướp đi toàn bộ đức hạnh của phụ nữ ở vùng quê.” Vị đội trưởng này của Kendrick còn đào hoa hơn cả Kendrick.

“Tôi cũng nghĩ thế,” Kendrick đồng ý và nở nụ cười. “Có lẽ khi tôi ổn định rồi, anh ta sẽ nghĩ đến một mái ấm cho riêng mình.”

“Một lý do khác để cha của các cô gái ăn mừng,” Richard nhàn nhạt nói. “Có lẽ, cậu nên đưa anh ta về phía bắc và xem mẹ mình có thể tìm cho anh ta một cô dâu không.”

Kendrick thở dài kiên nhẫn. “Tôi sẽ tới Seakirk, Richard. Tôi cần phải giới thiệu bản thân với cô dâu và người dân của tôi. Không có lý do gì mà không ở lại rồi đợi đến đám cưới để đảm bảo mọi việc suôn sẻ.”

“Tôi không thích cô ấy,” Richard biết mình đang ép buộc nhưng anh không nhận được.

“Cậu đã nói rồi,” Kendrick trả lời, giọng nói bất giác có chút khó chịu. “Tôi nghĩ tôi có thể thích cô ấy.”

“Và nếu không?”

“Richard, tình yêu đã bao giờ xuất hiện trong một hợp đồng hôn nhân chưa? Tôi cưới cô ấy vì tòa thành. Nếu có tình cảm thì tốt. Nếu không, tôi sẽ tìm chỗ khác.”

“Cậu không thấy cha mẹ mình yêu mến nhau như thế nào sao? Và tình cảm giữa ông bà cậu? Thánh thần ời, thậm chí cô chú cậu còn tìm được người bạn đời họ thích cơ mà.”

“Tôi không được may mắn như thế. Và vì Jessica là bất khả thi nên tôi chấp nhận Matilda vậy.”

“Tôi sẽ không nói nữa,” Richard nói nặng nề.

“Tôi đánh giá cao điều đó.”

“Thánh thần ời, Kendrick, chỉ là...”

“Richard,” Kendrick cắt ngang, giơ tay lên, “tôi biết.” Anh ta mỉm cười nghiêm túc. “Tôi biết cậu yêu mến tôi và muốn điều tốt nhất cho tôi. Cậu đáng yêu thật đấy. Giờ thì im lặng đi và để tôi muốn sống thế nào thì tùy. Tôi dám chắc mình đủ chín chắn để biết phải

làm việc như thế nào.”

Richard thở dài. Kendrick nói đúng. Anh không thể làm gì hơn để ngăn cản người bạn của mình và có lẽ cũng không có bất cứ lý do hợp lý nào. Có lẽ, tất cả chỉ là tin đồn bám đuôi Matilda như một điềm xấu. Richard chỉ biết Kendrick sẽ kết hôn với người phụ nữ ấy và sẽ sống hạnh phúc. Hoặc anh ta sẽ kết hôn với cô ấy và tìm thấy hạnh phúc ở một nơi khác. Kendrick có đủ các chiến binh đồng hành. Royce xứ Canfield là một chiến binh dũng mãnh. Chiến binh Ả Rập của Kendrick, Nazir, có thể làm bất cứ người thường nào sợ hãi.

Nhưng Matilda là một phụ nữ và đồng thời là một phù thủy. Richard nghi chẳng có nhiều thứ làm cô ấy sợ hãi khi cô có nghệ thuật hắc ám bảo vệ mình.

Nhưng như Kendrick nói, đó là lựa chọn của anh ta. Richard không thể làm gì cho anh ta nữa.

Nhưng, thánh thần ơi, anh ước gì mình có thể.

Hugh đứng trong bóng tối ngoài tường thành, theo dõi từng người ra vào pháo đài. Sáng hôm ấy, hắn đã đọc khá nhiều câu thần chú, nhổ nước miếng đến khô cả miệng và tìm khắp người đặt miếng bùa mà chắc chắn hắn đã đặt trong quần để phòng hờ. Hắn vẫn chưa tìm thấy nhưng hắn mong chuyện này sẽ không làm hỏng kế hoạch của mình.

Để thêm chút may mắn, hắn làm thêm vài dấu thánh do hắn tự nghĩ ra, sau đó nhìn lên và chớp mắt ngạc nhiên. Ai sẽ đến ngoài cận vệ của Richard, Gilbert de Claire.

Có lẽ, rốt cuộc hắn vẫn thành công.

“Gilbert,” hắn nói, vẫy cậu trai lại gần.

Cậu ta giật mình, rồi môi lại dẩu ra như lúc đi ra khỏi cổng. “Sao?”

“Ta có thể nói với cậu một câu không?”

Gilbert trông có vẻ hơi nghi hoặc. Hugh cố gom góp lại tất cả sự kiên nhẫn - thứ vốn đã quá ít ỏi. Rượu hắn cướp được từ lũ côn đồ đã hết. Đầu hắn đau gần chết còn cơ thể thì ngày càng suy sụp vì sợ bị Richard bỏ bùa. Cần phải hành động sớm và hắn chỉ có thể hy vọng thuyết phục được tên nhóc cái kỉnh này giúp đỡ. Hắn đã phát huy hết hiệu suất của đôi tai để nghe ngóng suốt 2 tuần qua và nghe được những câu chuyện về tên hộ vệ bất hợp tác của Richard. Anh chàng này có vẻ mòn mỏi mong đợi một vị trí trong một tu viện. Gilbert sẽ cần tiền để thực hiện mong muốn này.

Hugh vượt chiếc ví ở thất lạng. Trộn mấy đồng xu với đá cuội thì có sao. Một chàng trai với chút xú trí thông minh như Gilbert hiển nhiên sẽ để ý tiếng xọc xạch phát ra từ đó, thậm chí cả khi cậu ta

còn chưa được nhìn thấy hiện vật.

“Sao?” Gilbert nói, nghe có vẻ hơi quan tâm nhiều hơn chút.

“Không phải ở đây.”

Gilbert nhìn chiếc ví một lần nữa rồi gật đầu.

Hugh dẫn cậu ta vào trong bóng tối của bức tường bên ngoài. “Cậu có thích chủ nhân của mình không?” hấn hỏi.

Gilbert trông như thể bị ngứa nhưng không gãi được.

“Lời cậu nói sẽ được giữ bí mật.”

Gilbert chẳng tỏ ra thoải mái hơn chút nào, nhưng cậu ta vẫn thốt ra được một hoặc hai biểu cảm chân thành. “Ghét hấn,” cậu ta nói. “Tên khốn đó.”

Hugh không ngờ cậu ta sẽ nói thế nhưng ghét bỏ sẽ có lợi cho hấn. Hấn nhanh chóng bắt đầu kế hoạch.

“Cậu có thể ghét hấn,” Hugh nói, hạ thấp giọng để Gilbert không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc dựa gần vào hơn, nhưng hấn là người có thể giúp cậu có được công việc cậu muốn.”

Trán Gilbert nhăn lại vì cố gắng hiểu câu nói đó.

“Sự nghiệp của cậu,” Hugh kiên nhẫn nói. Thề có thánh, lúc say, hấn cũng không đàn như thế. Chỉ vận may thôi không đủ để hấn được Gilbert giúp đỡ. “Ta hiểu là cậu muốn trở thành một tu sĩ,” hấn nói.

Gilbert chớp mắt ngạc nhiên. “Đúng.”

“Tại sao?”

Đây là cách dẫn thẳng nhóc này đi đúng hướng...

“Tôi muốn hát,” Gilbert đột nhiên tuyên bố. Rồi cũng vô cùng đột ngột, cậu ta cất tiếng hát.

Hugh giơ tay che tai những vẫn kịp nghe thấy một tràng phản đối từ phía trên tường thành.

“Im đi, đồ quỷ!” một trong những vệ binh gầm lên.

“Ừ, cậu gọi được cả quỷ dưới địa ngục lên đấy!” một người khác hét lên.

Hugh đưa tay che miệng Gilbert và dẫn cậu ta đi. Giờ thì hấn hiểu vì sao thẳng nhóc này vẫn chưa tìm được tu viện nào đủ tuyệt vọng để nhận mình vào. Gilbert có vẻ thất vọng trước phản ứng

mình nhận được, nhưng vẫn đi theo. Hugh dừng lại khi họ đi khá xa tường thành. Hắn vội nhổ nước bọt qua vai trái. Chỉ có trời mới biết Gilbert vừa triệu hồi thứ kinh khủng gì bằng giọng hát ghê rợn đó.

“Tôi muốn hát,” Gilbert nói một cách khiêm nhường. “Tôi yêu các bài hát.”

Nhưng những bài hát dường như lại chẳng yêu mến gì Gilbert, tuy vậy, Hugh thực sự không muốn làm nản lòng chàng trai này. Hắn hít một hơi thật sâu.

“Richard sẽ tìm cho cậu một nơi để hát,” Hugh hứa. “Nhưng cách duy nhất để anh ấy có thể làm điều này là khi anh ấy thoát khỏi quỹ dữ bên trong lâu đài.”

Gilbert há hốc miệng, sửng sốt nhìn Hugh.

“Quỷ dữ,” Hugh lặp lại. “Có một phù thủy trong thành.”

Gilbert trông có vẻ không sợ, vì vậy Hugh cố gắng đổi sang chiến thuật khác.

“Ít nhất thì ta tưởng cô ta là một phù thủy,” Hugh sửa lại. “Nhưng bây giờ, ta lại tin rằng cô ta là một nàng tiên. Một nàng tiên xấu xa.”

Gilbert dùng tay vẽ hình thánh giá. Tay cậu run rẩy. Hugh cảm thấy nhẹ cả người. Nếu thằng nhóc này thấy sợ chỉ vì nhắc đến điều đó thì cậu ta là người Hugh có thể hiểu được. Hugh chắc chắn giờ hắn đã có một đồng minh.

“Cô ta phải chết,” hắn thì thầm chân thành. “Cô ta chỉ là một nàng tiên, nên làm thế không phải tội lỗi. Thật đấy, để cô ta được sống mới là tội lỗi.”

Mặt Gilbert bắt đầu nhăn lại. “Nhưng...”

“Cô ta sẽ lấy đi giọng nói của cậu, Gilbert. Tiên lấy đi giọng nói, chẳng lẽ cậu không biết?”

Rõ ràng là không, nhưng thông tin này đã đủ làm Gilbert lùi lại một bước.

Hugh đi theo cậu. “Cô ta đã đánh cắp ý chí của chủ nhân cậu và sẽ lấy luôn giọng nói của cậu nữa. Cậu phải tự giải thoát mình khỏi phép thuật của cô ta.”

“Nhưng... bằng cách nào?”

“Cô ta sẽ cảm dỗ cậu nói chuyện với mình. Sau đó, khi cậu đang nói, cô ta sẽ chạm vào cậu và lấy đi những gì cậu trân quý nhất. Cậu không thể cho phép cô ta.”

Gilbert gật đầu, gần nhiệt tình y như Hugh đã hy vọng.

“Như thế,” Hugh nói, “Cậu sẽ phải chém chết cô ta.”

Gilbert nuốt nước miếng dù không dễ nhưng cũng làm được.

“Ta thấy cô ta đi lên từ bụi cỏ, Gilbert và ta đã nhìn thấy cô ta bỏ bùa Lãnh chúa của cậu. Cô ta sẽ nhằm vào cậu tiếp theo. Ta chắc chắn đấy.”

“Nghe lời anh,” Gilbert thì thầm.

“Cậu sẽ giải phóng được chủ nhân của mình khỏi phép thuật thấp hèn của cô ta. Và nếu lãnh chúa Richard được tự do, cậu sẽ thành thầy tu như cậu mong muốn.”

“Và được hát nữa,” Gilbert nói cung kính.

“Và được hát,” Hugh đảm bảo với cậu. “Giờ cậu đã hiểu chưa?”

“À...”

Hugh đưa tay đặt lên cổ họng của mình đầy hàm ý.

Gilbert đột nhiên cảm thấy cổ họng mình khô khốc.

“Cậu hiểu chưa?” Hugh nài ép. “Cậu phải giết cô ta.”

Gilbert đưa tay lên họng đầy lo lắng rồi gật đầu. Đó là một cái gật đầu nhẹ, nhưng Hugh cũng không thể yêu cầu gì thêm nữa.

“Vậy cậu đi đi,” Hugh nói, chỉ về phía lâu đài.

Gilbert quay người chạy mất.

Hugh làm dấu thánh hấn thích nhất để đuổi tà rồi vào trong túp lều bỏ không để làm giường nằm tạm. Gilbert một là thành công, hai là không. Và nếu Gilbert không làm được, Hugh sẽ làm.

Hắn sẽ không trụ được lâu nếu không có Richard trợ giúp và anh ấy hẳn đã bị cô ta bỏ bùa. Cô ta phải chết.

Tương lai của Hugh đang như chỉ mảnh treo chuông.

Jessica bước trên sàn đại sảnh và nghiêm túc quan sát. Ánh sáng buổi sáng cho thấy không có bất cứ vết lõm nào, nhưng cô nghi rằng sẽ cần có một đoàn khảo sát để đảm bảo. Có lẽ một đoàn khảo sát gồm một vài người đầu óc không lững lơ trên mây như cô. Nhưng cô biết phải làm sao? Cô đang sống trong một lâu đài thời Trung Cổ và phải lòng một Lãnh chúa Trung Cổ dũng mãnh. Cô được phép phân tâm.

Cô đã quyết định ở lại. Cô muốn tin rằng nó là lựa chọn của cô chứ không chỉ vì cô sợ sẽ không bao giờ quay trở lại được thời đại của mình. Tin rằng Định Mệnh đã an bài tất cả sẽ dễ dàng hơn. Hẳn là do Định Mệnh sai khiến. Cô thực chắc chắn mình căn bản không định tìm ai đó cách mình hàng trăm năm quá khứ để yêu thương.

Hối tiếc duy nhất của cô là mẹ cô không biết gì cả. Hai cú sốc trong hai năm là đủ để phá vỡ tinh thần của bất cứ ai mạnh mẽ hơn cả Margaret Blakely.

Biết đâu, đến cuối, mọi việc sẽ được giải quyết và cô sẽ gặp lại mẹ trên thiên đường. Cô sẽ giới thiệu Richard với cha mẹ mình và đảm bảo với họ rằng cô đã sống rất tốt. Có thể sẽ có một bàn ăn tối vĩnh cửu đâu đó ngoài kia trong vũ trụ nơi các gia đình tụ tập và ở lại cùng nhau như hồi xưa cho tới khi các cuộc trò chuyện và hồi tưởng làm tất cả mọi người hài lòng. Chắc chắn nếu có thứ như vậy, thì bất cứ nỗi đau nào mẹ cô đang gánh chịu hiện nay đều sẽ trở nên nhỏ nhoi và tan biến trong chớp mắt.

Tất nhiên đây là giả định đến lúc đó, Jessica có điều để nói và có Richard de Galtres để giới thiệu. Anh hẳn sẽ không quỳ gối cầu hôn cô.

Cô sẽ có nói chuyện với Định Mệnh về điều đó ngay khi cô có thời gian.

Còn bây giờ, cô rất biết ơn Richard đã mở lòng để cô bước vào tim anh. Như vậy là đủ rồi.

Nhưng giờ cô cũng không có thời gian để lo lắng về việc đó. Trời đang lạnh đi từng ngày và đây là nước Anh. Cô chỉ có thể chờ đợi những cơn mưa buông xuống và rửa trôi mặt đất bằng phẳng của cô. Công nhân của cô dường như cũng cảm nhận rõ nét sự bức bách đó. Cô đã cho họ kiểm tra từng phân sàn nhà và dường như không ai trong số họ tìm thấy bất cứ sai sót gì. Nếu từng góc cạnh cũng bằng phẳng thì các bức tường sẽ đứng thẳng và Richard không thể yêu cầu gì nhiều hơn thế.

Cô nhìn thấy mũi đôi giày ống trước khi cô đâm vào chủ nhân của nó. Cô nhanh chóng ngẩng lên và mỉm cười.

“Em không nhìn thấy anh.”

“Rõ ràng là vậy rồi,” Richard nói.

Miệng Richard đang lành lại. Cô thề mình đã nhìn thấy anh mỉm cười đêm trước, nhưng cũng có thể đó chỉ là tưởng tượng của cô. Cô chỉ biết mắt và miệng anh đã dịu lại.

Anh có quan tâm.

Đúng, bấy nhiêu đó là đủ cho hiện tại.

“Sàn nhà nhìn được không?” cô hỏi.

“Tốt lắm,” anh nói.

“Anh có nghĩ nó bằng phẳng không?”

“Nó trông rất bằng phẳng.”

“Hôm nay, anh có vẻ rất dễ tính.”

“Đúng,” anh đồng tình.

“Anh không có việc gì làm sao?”

“Như là?”

“Huấn luyện người của anh, cho ngựa ăn, đánh bóng kiếm. Những công việc nam tính mà đàn ông Trung Cổ các anh hay làm. Và hôm nay không phải ngày Kendrick về sao?”

“Phải,” anh nói, “cậu ta đi là tốt đấy. Nếu ta phải nhìn cậu ta nhỏ dãi lên tay em thêm nữa thì cậu ta sẽ phải trả giá đắt.”

Jessica mỉm cười bình thản. “Chào tạm biệt anh ấy cho em.”

“Ta chắc là cậu ta rất muốn tạm biệt riêng em đây,” Richard nói, vẻ đáng sợ.

“Anh ấy chỉ lịch sự thôi,” Jessica nói.

Richard gầm lên, quay người bước đi. Jessica muốn cười vì niềm vui chột vụt lên trong tâm trí, nhưng nó cũng quá dịu dàng nên không thể biểu hiện ra. Cô nhận ra, khi cố gắng hết sức trở nên nghiêm nghị, cô bắt đầu hành xử giống như Richard. Có lẽ đây là lý do tại sao anh phải kìm nén cảm xúc của mình. Xem ra một chút riêng tư cũng thú vị.

Vì vậy, cô quay người, hưởng thụ niềm vui của riêng mình trong cuộc sống và xem xét lại sàn nhà. Chỉ có một cách để xem nó có bằng phẳng hay không. Cám ơn cha vì đã di truyền cho cô đôi mắt sáng, cô nằm úp bụng xuống sàn và quan sát.

Và cô rít lên khi bị kéo đứng dậy.

“Em bị thương sao?” Richard lo lắng hỏi.

“Em chỉ đang kiểm tra sàn nhà thôi,” cô nói, cố gắng để thờ. “Anh làm em sợ đến chết.”

“Em làm ta sợ đến chết thì có,” anh phản bác. “Đừng nằm xuống đột ngột thế mà không báo trước!”

“Thánh thần ời, Richard,” Kendrick nói cùng một tiếng cười từ phía sau Richard, “kệ cô ấy đi. Cậu sẽ làm cô ấy ngộp thở vì tính cách gà mẹ đó.”

Jessica nắm lấy tay của Richard trước khi anh kịp thụi vào bụng của Kendrick. Cô không chắc anh có định làm thế không, nhưng cô nghi ngờ. Ngón tay của anh đã co lại và cô đã cảm giác đó không phải đến từ sự hồ hởi khi nắm tay cô. Jessica mỉm cười với Kendrick.

“Gặp được anh thật tuyệt,” cô nói và cố bỏ qua bất cứ điều gì mà Richard đang lăm bằm.

Kendrick ném cho Richard một nụ cười trước khi nắm lấy một bàn tay của Jessica và hôn nó một cách ngọt ngào, thuần khiết.

“Không, thưa tiểu thư, đó là vinh hạnh của ta mới phải,” anh ta nói. Anh ta khoác tay cô và ném cho Richard một cái nhìn nghiêm khắc. “Ở lại đây. Tôi cần nói chuyện riêng với người phụ nữ của

anh.”

Richard bắt đầu cau có.

“Chỉ là hướng dẫn chăn nuôi thôi,” Kendrick bình tĩnh nói. “Tôi đã đính hôn rồi, nhớ không?”

“Ha,” Richard nói, khoanh tay trước ngực.

Jessica thấy mình bị dắt đi xa cỡ mấy mét. Kendrick diễn trò bằng cách chấp hai tay ra sau lưng.

“Thận trọng đấy,” Jessica nhận xét.

Kendrick cười và Jessica phải thừa nhận rằng chỉ nhìn thấy nó làm cô có chút choáng váng.

“Ta hy vọng cô sẽ hạnh phúc với cậu ấy,” Kendrick cười nhẹ, nói. “Đôi lúc, cậu ấy có hơi khó chịu.”

“Nhưng anh lại rất yêu mến anh ấy.”

Kendrick nhún vai. “Cậu ấy là một đồng đội trung thành và chúng tôi đã cùng nhau trải qua nhiều điều. Ta dám chắc mình là người hiểu cậu ấy nhất.”

“Tôi biết.”

“Có khả năng không ai biết nhiều về quá khứ của cậu ấy hơn ta,” Kendrick nói thêm. “Tất nhiên là cũng chẳng phải cậu ấy tình nguyện cho ta biết...”

“Anh cũng đâu định nói với tôi,” Jessica kết thúc.

Anh ta lắc đầu. “Đây là quyền của cậu ấy. Ta chỉ nhờ cô chăm sóc cho cậu ấy. Ta hiểu đôi lúc sẽ rất khó khăn, nhưng cậu ấy hẳn sẽ rất đau đớn nếu mất cô.”

Jessica mỉm cười. “Có lẽ anh ấy chỉ sợ lâu dài của mình sẽ không bao giờ được xây dựng nếu tôi không làm thôi.”

“Ta nghĩ còn hơn thế, quý cô ạ, mặc dù ta dám chắc phải một thời gian nữa, cậu ấy mới nhận ra.”

“Anh có lời khuyên nào không?”

“Ve vãn cậu ấy,” Kendrick trả lời. “Việc đó sẽ làm cậu ấy thấy xấu hổ.”

“Và anh hẳn là muốn biết chi tiết,” Jessica nhàn nhạt nói.

Kendrick cười tươi. “Tất nhiên rồi. Ta sẽ cần một cái gì đó để tiêu khiển sau đám cưới.” Anh nắm tay cô một lần nữa, cúi xuống rồi

đứng thẳng lại. “Hẹn gặp lại tiểu thư. Chúa phù hộ cho cô.”

“Anh cũng thế nhé, thưa lãnh chúa,” cô nói. Cô nhìn anh ta bước trở lại chỗ Richard, ôm anh thật chặt rồi kéo anh về phía cổng. Anh ta không có vẻ vui khi kết hôn, nhưng có lẽ không phải tất cả mọi người trong thời Trung Cổ đều may mắn gặp được tình yêu của mình.

Và đó thực sự là một điều đáng buồn.

“Tôi nghe nói...” Có tiếng hắng giọng bên cạnh cô, rồi lại một tiếng nữa. “Tôi nghe nói cô muốn ve vãn.”

Jessica quay sang và thấy hiệp sĩ Hamlet đang đứng cạnh mình với vẻ mặt hứng thú không giấu được.

“À,” cô bắt đầu.

Hamlet vỗ tay và xoa chúng với nhau như thể anh ta chuẩn bị chinh phục một ngọn núi cao. Jessica khó nhin được cười. Sự nhiệt tình của anh ta có vẻ thật dễ lây lan.

“Vậy thì cô tìm đúng người rồi đây,” anh ta nói. “Tôi có rất nhiều ý tưởng, vô số cử chỉ đúng đắn và bất tận thời gian phục vụ cô.”

Jessica nhìn anh ta với vẻ nghiêm túc nhất có thể. “Anh không cần làm việc hiệp sĩ của anh à?”

Hiệp sĩ Hamlet gạt những lời của cô sang một bên. “Tôi đã làm nhiều rồi, lúc giúp những người kia thư giãn sau khi luyện tập lòng hào hiệp của họ,” anh ta trả lời với một chất giọng khàn khàn như thể sinh ra và lớn lên trong rượu bia và thuốc lá. “Và thưa tiểu thư, chẳng có việc làm nghĩa hiệp nào quan trọng hơn nghệ thuật ve vãn. Nữ hoàng Eleanor hẳn cũng sẽ đồng tình.”

Jessica cho rằng bất kỳ ai có giọng nói như thế chắc hẳn đã gào thét trên nhiều chiến trường đến nỗi luyện tập hàng ngày cũng chẳng có gì quan trọng.

“Và vì cô không có vinh hạnh học nghệ thuật từ nữ hoàng như tôi, tất nhiên là thông qua trí nhớ của cha tôi, thì tôi cho rằng nghĩa cử hào hiệp của mình là giúp đỡ cô.”

Jessica không định phản đối. Điều đó cũng giúp cho Hamlet có việc để làm ngoài dạy binh lính hát. Cô nghe nhiều rồi.

Không hay lắm.

“Như thế thì thật tốt,” cô nói và nở nụ cười. “Tôi cũng không chắc phải làm thế nào.”

Và theo một khía cạnh nào đó, đây là sự thật. Không có một cửa hàng trên đường phố bán hoa, nến và loại đồ ăn chỉ cần cho vào lò là xong. Nếu nói có ai đó biết làm sao để nắm giữ trái tim một người đàn ông Trung Cổ, hẳn đó sẽ là hiệp sĩ Hamlet.

Anh ta tao nhã cúi đầu chào cô rồi xoay người tránh đi như thể định chạy đi suy ngẫm. Cô nghi anh ta có nhiều việc để nghĩ vì anh ta xoay người rất nhiều. Và bất cứ khi nào anh ta làm điều đó, Richard đều có xu hướng chạy ngược lại.

Jessica cười với chính mình và bắt đầu quay trở lại công việc. Cô liếc nhìn cổng để thấy Richard đẩy Kendrick lên ngựa rồi vỗ mông con ngựa một cái thật mạnh để nó chạy đi.

Sau đó, anh quay lại nhìn cô. Nụ cười của Kendrick có thể đã làm cô choáng váng nhưng nét cau có trên mặt Richard lại có thể hạ gục cô. Anh đi về phía cô và cau có hơn một chút.

“Bây giờ, anh ta đi rồi, chúng ta sẽ có một chút bình an.”

“Dĩ nhiên,” cô vui vẻ đồng ý.

“Đi tản bộ trên cổng thành đi,” anh vừa nói vừa tóm lấy tay cô và kéo cô theo sau.

Jessica không định tranh cãi thêm chút nào cả.

Anh dừng lại ở giữa chừng cầu thang. Không có bất kỳ lời giải thích nào, anh trượt tay vào mái tóc của cô và nghiêng đầu cô ra sau.

“Miệng của ta khỏi rồi,” anh giải thích ngay trước khi cúi xuống và hôn cô.

Và cô không có sự lựa chọn nào ngoài việc thừa nhận rằng vết thương ở miệng anh thực sự đã khỏi rồi. Cô nhắm mắt lại tận hưởng cho đến khi Richard ngẩng đầu lên.

Anh hắng giọng. “Ta không được dịu dàng,” anh buông những lời đó như thể chúng khiến anh thật đau đớn.

Jessica không biết những lời đó từ đâu ra, nhưng cô có cảm giác anh đang so sánh mình với sự khéo léo của Kendrick. Cô vòng tay quanh cổ anh.

"Anh là," cô nói, "người dịu dàng nhất, cuồng nhiệt nhất mà em từng gặp."

Anh không nhúc nhích. "Em đã gặp rất nhiều người rồi sao?"

"Không. Nhưng nếu điều đó là thật thì sao?"

"Sẽ thành vấn đề nếu ta không chết được cả 700 năm trước khi họ ra đời và ta không thể tìm để thiến họ."

"Anh thật hào hiệp."

"Ta đang làm hư em," anh lẩm bẩm.

Cô gạt tóc anh ra sau tai và mỉm cười trước vẻ mặt đột nhiên cau có của anh. Anh lắc đầu và cô lặp lại hành động đó, chỉ để trêu chọc anh.

"Vậy thì em cũng không phải ghen với những cô gái từng ve vãn anh?" cô hỏi, đưa ngón tay cù vành tai anh.

"Thôi đi," anh nói, né đầu ra. "Và ta không bao giờ bị ve vãn. Phụ nữ vừa thấy ta đã cụp đuôi chạy xa rồi."

"Em thì không."

"Phụ nữ tương lai các em đều rất mạnh mẽ."

"Như em đã nói trước đây," cô thì thầm, "mấy cô nàng ở thời đại của anh ngốc thật."

Anh nghiêm túc nhìn cô. "Vậy ta không dọa em sợ chứ?"

Cô lắc đầu.

"Chút xíu cũng không sao?"

Cô lại lắc đầu và mỉm cười.

"Vậy thì ta nương tay rồi."

"Chắc thế," cô đồng tình. "Anh tổng Kendrick ra khỏi lâu đài để hôn em và rồi tất cả những gì anh làm bây giờ là tán gẫu."

"Thứ lỗi cho ta, thưa tiểu thư."

Nói xong, anh hôn đến lúc cô nghĩ nếu anh không đỡ, chắc cô đã tan chảy trên cầu thang rồi.

Cuối cùng, anh cũng buông cô ra, khi mà dòng người đang cố gắng để vượt qua họ đã trở nên quá dài. Sau đó, anh hôn cô thật sâu thêm một lần cuối, nhìn cô đầy tự mãn rồi đi xuống cầu thang. Jessica quyết định rằng có lẽ đầu hàng là khía cạnh khá hơn của lòng dũng cảm, vì vậy, cô quay lại và leo lên căn phòng khách nhỏ.

Đó không phải là nơi bình thường cô hay đến, nhưng cô không chắc mình đến được phòng ngủ của Richard.

Hiếm khi nơi này hoàn toàn không người. Có lẽ Richard đã cho tất cả các binh sĩ ra ngoài làm nhiệm vụ cùng lúc. Cô ngồi xuống chiếc bàn đơn, thư thái tỳ khuỷu tay lên trên mặt gỗ và tựa cằm lên nắm tay. Nếu Richard không cẩn thận, lâu đài của anh sẽ chẳng thể được xây xong và sẽ không có ai để anh đổ lỗi ngoài bản thân mình. Có lẽ, cô có thể thuyết phục anh chỉ được hôn cô sau giờ làm việc.

Cánh cửa mở ra đột ngột và Jessica mất một lúc lâu để kéo mình ra khỏi trạng thái mơ màng để xem ai đang ở đó. Cô mỉm cười với Gilbert, cận vệ của Richard. Cậu ta là một đứa trẻ cáu kỉnh, nhưng không ai là hoàn hảo cả. Có lẽ Richard đã đúng và Gilbert chỉ là không muốn trở thành một hiệp sĩ. Cũng giống như việc cô cố biến mình thành một nhân viên say mê thăng tiến.

“Xin chào, Gilbert,” cô nói, cố gắng để giọng nói nghe thật dễ chịu.

Cậu ta có vẻ giật mình như thể cô vừa đứng dậy và khoe bàn tọa trước mặt cậu ta vậy. Cậu ta làm dấu thánh rồi dựa lưng vào tường.

Jessica lắc đầu. Cậu chàng này xem ra không thông minh lắm. Chẳng có gì lạ khi Richard mệt với cậu ta như vậy. Cô mỉm cười khô khan.

“Có chuyện gì sao?” cô hỏi. “Mèo tha mất lưỡi cậu rồi sao?”

Cậu ta thở gấp và nắm chặt lấy cổ họng của mình. “Đừng lấy nó đi,” cậu ta nói.

Cô cau mày. Cậu ta trông như sắp phát điên. Jessica bắt đầu đi về phía cửa. Như thế là đến gần cậu ta hơn, nhưng cô chẳng thể làm gì khác được. “Tôi sẽ lấy gì chứ?” cô hỏi, hy vọng có thể đánh lạc hướng cậu ta đủ lâu để ra được khỏi phòng.

Cậu ta thậm chí trông còn hoảng loạn hơn. “Cô tiên độc ác!”

Tiên? Cậu chàng này điên rồi. Vậy thì ở đây lâu hơn chẳng để làm gì. Cô vội đi nhanh ra phía cửa.

Gilbert rít lên. Thế rồi, không báo trước, cậu ta lao về phía trước và đưa tay về phía cô. Theo bản năng, cô né đi. Cô cảm thấy cơn đau buốt như dao đâm bên mạn sườn. Gilbert rút tay lại và trên tay

là một con dao đâm máu. Cậu ta chửi thề và đứng thành tư thế chiến đấu.

“Đừng,” cô thở gấp. “Cậu vừa giết tôi rồi!”

“Đúng, ta phải làm thế,” cậu ta nói và giơ tay lên một lần nữa.

Tiếng dây cung kéo căng vang lên trong căn buồng và Gilbert ré lên. Jessica thấy một mũi tên xuyên qua cổ tay cậu ta. Cô nhìn lên và thấy hiệp sĩ Godwin đứng ở cửa, tay cầm một cây cung. Cô rất muốn dành thời gian ngưỡng mộ khả năng ngắm bắn của anh ta, nhưng cơn đau ở cạnh sườn làm cô mất tập trung. Cô loạng choạng đến khi ngã nhào vào tường. Cô giữ chặt mạn sườn của mình và nhận ra vật áo đã ướt đẫm.

Cô nhìn xuống và bắt đầu la hét.

Tiếng thét nổi bật lên những tiếng ồn nơi sân trong và làm Richard dựng tóc gáy. Anh quay lại và chạy vội về phía tháp của mình. Đó chắc chắn là tiếng Jessica và hẳn một chuyện khủng khiếp đã xảy ra. Không ai có thể thét lên kinh sợ đến thế nếu không có lý do chính đáng.

Anh nghe thấy tiếng la hét của những người đàn ông trước khi chạy đến phòng khách. Anh len qua đám đông và dừng lại trước cái bàn.

Jessica đứng ép lưng vào tường bên cạnh lò sưởi. Cô nắm chặt cạnh sườn và thở hổn hển.

Richard tái mặt khi nhìn thấy máu rỉ qua kẽ ngón tay cô.

Anh nhìn sang bên trái của mình để tìm thủ phạm. Godwin đang giữ Gilbert. Richard khó có thể tin người cận vệ này của mình có thể hành động như thế, nhưng sau đó, anh nhìn thấy máu trên tay Gilbert.

“Giữ lấy cậu ta,” Richard gầm gừ với Godwin. “Và trong khi giam giữ, hãy giúp cậu ta giải khuây bằng những gì anh đã học được trước đây.” Godwin sẽ chẳng thể là người tra tấn giỏi nhất của Bá tước xứ Navarre mà không có nguyên nhân.

“Cô ta là một nàng tiên,” Gilbert gào lên, sùi bọt mép. “Cô ta sẽ lấy đi giọng nói của tôi!”

“Thế thì cũng có mất gì đâu,” Richard nạt, xô người cận vệ của mình ra. Anh nhảy qua bàn và bế Jessica lên.

“Em sẽ chết,” cô thở hổn hển. “Ôi, Richard, em sẽ chết mất!”

“Tất nhiên là không rồi,” anh nói, cố tỏ ra lạc quan. Thật ra, tim anh đập nhanh đến nỗi anh không thở được.

Cô nắm chặt áo của anh với những ngón tay đẫm máu. “Em yêu anh,” cô lẩm bẩm chân thành. “Thật đó. Em ước gì mình có thể sống đủ lâu để làm chút gì đó cho tình yêu của mình.”

“Trời đất, Jessica, em có im đi không?” anh yêu cầu. “Em sẽ chết vì nói thay vì mất máu đấy. John,” anh nói, hướng về phía sau.

“Vâng, thưa ngài.”

“Chuẩn bị sẵn sàng phòng ngừa. Cho cả hai tình huống,” anh nói thêm, hy vọng Jessica sẽ không hỏi thêm điều gì.

“Chết hoặc là chết,” cô nắc cụt.

Không, là khâu lại hoặc làm se miệng vết thương, anh nghĩ thầm, dù anh chẳng muốn làm bất cứ điều gì trong hai điều đó. Ý nghĩ lấy một cây kim chích vào da thịt cô khiến anh nhăn mày. Ý nghĩ đốt miệng vết thương với một con dao nóng để bịt kín nó lại khiến anh muốn nôn.

“Mai táng em trên bãi biển, được không? Không, có lẽ bên dưới sảnh. Như thế hay hơn. Chôn em dưới sảnh, em sẽ nhìn thấy được cửa sổ...”

“Đừng nói nữa!” anh gầm lên.

Jessica im lặng.

Anh đưa cô vào phòng ngủ và đặt cô xuống giường. Anh nhanh chóng xé áo khoác của cô và kéo ra. Anh gạt tay cô ra để có thể nhìn vào nạn sườn. Vết thương kéo dài từ dưới ngực tới sau lưng. Mặt anh trắng bệch khi nhìn thấy nó. Nếu cô không né sang một bên, lưỡi dao của Gilbert đã có thể đâm thẳng vào trái tim cô. Con thình nộ quét qua khiến anh run rẩy. Tên khốn chết tiệt!

Một miếng vải ướt được nhét vào tay anh. Richard lau sạch máu nhưng vết thương lại ngay lập tức tiếp tục rỉ máu.

“Cô ấy đang chảy máu quá nhanh nên không thể khâu được,” John nói vẻ lo lắng bên cạnh anh. “Phải chọn phương án khác.”

“Phương án khác?” Jessica nói yếu ớt. “Một cái chết nhanh chóng sao?”

“Không,” Richard nói, bực tức, “bọn ta sẽ khâu môi của em lại để có chút thời gian bình lặng suy nghĩ. Tiểu thư à, em đừng lảm nhảm nữa!”

Anh nghe thấy tiếng con dao bị hơ trên lửa và lại nhẩn mặt. Anh cố ép vải trên mặt vết thương, ít nhất là để cố làm máu chảy chậm lại. Anh ép bản thân không nghĩ gì, ngoài những việc phải làm. Anh sẽ để John giữ miệng vết thương rồi ấn dao nóng vào nhằm khẹp nó lại. Máu sẽ cầm lại ngay lập tức. Vết sẹo sẽ rất lớn và thâm lại, nhưng đó chỉ là cái giá quá nhỏ với vẻ đẹp của cô để được sống. Richard biết Jessica sẽ lựa chọn được sống.

Nhưng cô sẽ hét lên và anh sẽ là nguyên nhân của tiếng hét đó. Vết thương do rìu ở chân anh bị đốt ngay giữa chiến trường. Chỉ nhờ Kendrick tát anh liên tiếp thì anh mới không ngất xỉu vì đau. Khuôn mặt anh sau đó thậm chí còn đau hơn cả chân. Anh không định tát Jessica. Cô ngất càng sớm càng tốt. Anh sẽ chỉ phải nghe cô hét lên một, hai lần. Anh có thể chịu đựng được.

Và một khi chữa trị cho cô xong, anh sẽ chạy vào nhà vệ sinh để nôn cho đến khi những ký ức về tiếng la hét của cô phai đi.

Anh nhìn lại phía sau để xem có ai giúp đỡ mình không. Anh bắt gặp ánh mắt của em trai.

“Warren,” anh khẽ nói, “Nhiệm vụ của cậu là giữ vai cô ấy. Nếu cô ấy nhúc nhích, cậu sẽ biết tay ta.” Anh biết lời mình nói có vẻ khắc nghiệt, nhưng cứ vậy đi. Anh muốn Warren không có bất cứ ảo tưởng gì về sự trừng phạt nếu cậu thất bại. Warren ngồi xuống phía đầu cô và gặt đầu với Richard.

Bây giờ tất cả những gì còn lại là chờ đợi cho con dao trở nên nóng cháy, sau đó ấn nó lên da thịt mềm mại của Jessica.

John đưa cho anh chuôi dao bọc dày sớm hơn Richard nghĩ. Thậm chí thông qua lớp vải và da, anh vẫn có thể cảm thấy hơi nóng.

“Jessica,” Richard nói, mặc kệ giọng mình đã lạc đi, “Giờ ta sẽ chữa vết thương của em. Không nghiêm trọng đâu, nhưng nó chảy máu quá nhanh nên không thể khâu lại được.”

“Tốt,” cô nói, rằng va lập cập. “Em ghét kim.”

Richard đã mất bình tĩnh bởi giọng cô vẫn tỉnh táo. Nếu có thời gian thì việc đầu tiên anh làm sẽ là đổ ngay một chai đồ uống mạnh vào họng cô! Cô sẽ không ngất xỉu. Cô sẽ hét lên từ đầu đến cuối

“Chỉ hơi đau chút thôi, em yêu,” Richard nói dối, “sẽ hết ngay.” Anh nhìn em trai mình. “Giữ cô ấy thật chặt, Warren.”

Warren gật đầu, mặt của cậu nhợt nhạt hết như Jessica.

Rồi anh dồn sự chú ý trở lại những gì cần làm. Jessica đang nhìn chăm chăm vào anh, ánh mắt cô như khóa luôn vào người anh.

Anh tự hứa sẽ khóc sau, sau khi anh nôn hết nỗi sợ của mình và sau khi Jessica đã ngủ. Nhưng bây giờ tốt nhất là không để ý đến cô. Anh cúi đầu và ép con dao sát vào da thịt cô.

“Richard!”

Anh giật con dao lại. Vết đốt quá nhỏ sẽ không khép được miệng vết thương.

“Mạnh mẽ lên,” John khẽ ra lệnh. “Nếu không, cô ấy sẽ chảy máu đến chết. Cơn đau sẽ không kéo dài.”

“Hãy nói chuyện với em,” Jessica thở hển hển.

“Về cái gì?” anh hỏi một cách bất lực.

“Thưa chủ nhân! Thưa chủ nhân!”

Richard suýt tí nữa ngã sõng soài bởi một giọng nói đột ngột cắt ngang. Thế rồi, anh suýt ngã dúi về phía trước khi sức nặng của cậu thầy tu đột ngột đè lên lưng anh. May mắn thay, anh không làm bỏng ai khi mấy người chạy lại đỡ đỡ anh. Anh đứng thẳng lên, quay lại và nhìn cậu thầy tu non trẻ với ánh mắt đanh thép.

“Sao?” anh quát.

“Phải xúc dầu thánh,” cậu thầy tu nói, thở hển hển. “Tôi nghe thấy tiếng hét và chạy đến ngay lập tức. Ngài sẽ muốn làm trước khi cô ấy đi...”

John vội che miệng cậu thầy tu lại trước khi cậu ta thốt ra điều gì khác.

“Cầu cho người sắp qua đời 14* ?” Giọng Jessica vang lên. “Em đã cần như thế rồi sao?”

** Nguyên văn: “Last rites”, lễ cầu nguyện cho những người sắp qua đời của Cơ Đốc giáo.*

Richard nhìn cô. Cô đã trở nên, có thể nói, là nhợt nhạt hơn hẳn so với trước.

“Tất nhiên là không,” anh đảm bảo với cô. “Đây chỉ là một vết xước nhỏ thôi.”

“Em biết vết xước nhỏ của anh là thế nào rồi,” cô nói, nuốt khan và thở hổn hển. “Anh giết em luôn đi...”

Richard lườm cô, rồi nhìn cậu thầy tu. “Chúng ta không cần làm thế. Có lẽ cậu có thể làm mọi người xao nhãng bằng thứ gì đó dễ chịu hơn.” Ví dụ như sự vắng mặt của cậu chẳng hạn, anh nghĩ, nhưng cố kiềm chế không nói ra. Có lẽ, sau đây, anh sẽ cần cậu ta cầu nguyện. Anh dồn sự chú ý trở lại với nhiệm vụ của mình và cầu nguyện bản thân sẽ duy trì đủ mình mẫn để hoàn thiện nó.

“Một lễ đính hôn thì sao?” hiệp sĩ Hamlet hỏi. “Tôi thấy thế lúc nào cũng vui.”

Richard không ngạc nhiên.

“Đúng,” Warren đồng tình. “Anh tôi qua tuổi kết hôn rồi. Hãy làm đi trong lúc đợi.”

Richard hít một hơi thật sâu và nắm chắc hơn con dao. Nó làm bỏng tay anh, nhưng anh bỏ qua mọi đau đớn. Thế này là quá nhỏ so với những gì Jessica phải chịu đựng lúc này.

Và từ thời điểm đó trở đi, anh phải chịu đựng còn nhiều hơn tất cả những gì anh có thể nghĩ ra. Anh nghe thấy vài từ nói về mình, anh nghĩ mình có thể đã lặp lại một ít, nhưng nổi bật lên trên tất cả, những gì anh có thể thực sự nghe được chỉ có tiếng tiếng la hét của Jessica và anh chỉ có thể thấy da thịt cô đang bị đốt cháy.

“Có nhẩn không?” vị tu sĩ hỏi. “Tôi nghĩ phải có thứ gì đại loại như một chiếc nhẩn.”

Richard chỉ biết: nếu phải tiếp tục nghe cái giọng nói run run của vị thầy tu này suốt phần đời còn lại, anh thực sự sẽ phát điên. Có lẽ, anh sẽ gửi cậu ta về lại với Robin kèm theo một lời cảm ơn tới cha nuôi của anh về món quà nhưng rất tiếc, anh không không cần cậu ta.

“Tôi có... nhẩn rồi,” Jessica nói khàn khàn. “Thấy chưa?”

Richard đã cố gắng tìm bàn tay của cô. Nó thấm ướt máu nên anh không biết cô có đeo nhẩn thật không.

Mùi tanh của thịt cháy như sộc vào cổ họng anh. Anh kéo tay áo che mắt và nhìn từng mảng da thịt đang dần khô đi trước mặt. Khi

ấn dao xuống lần cuối cùng, anh khép hết miệng vết thương lại - anh hy vọng thế. Những giọt nước trên mi khiến mắt anh như nhòa đi, chẳng thể nhìn thêm gì nữa.

“John?” giọng anh khản đặc lại.

“Xong rồi,” John nói rất nhanh.

Richard cảm thấy con dao trên tay bị lấy đi. Anh lại lấy tay áo lau mặt, rồi buộc mình cúi xuống và nhìn vào vết thương đã sưng tấy lên.

“Mang cho ta thuốc mỡ,” anh yêu cầu. “Và vải sạch. Nhanh lên chút!”

Anh nhẹ nhàng thoa thứ thuốc mỡ anh học cách làm tại Ý, rồi đỡ Jessica ngồi dậy để quán băng quanh xương sườn của cô. Anh đỡ cô, sau đó đứng bên cạnh giường, không thể làm gì khác. Người duy nhất anh chưa bao giờ muốn tổn thương lại là người mà anh phải gây ra thương tích nghiêm trọng nhất, mặc dù không cố ý.

Một tiếng thở dài vang lên sau lưng anh lớn đến mức khiến anh đổ gục.

“Không cần cầu nguyện rồi.”

Richard quay lại và găm lên với cậu thầy tu. Cậu ta khôn ngoan bỏ chạy ra cửa. Richard quay người đi theo cậu ta, đuổi hết những người cận vệ của mình ra ngoài. Anh lừa họ ra đầu cầu thang rồi đóng cửa lại nhẹ nhàng.

“Cô ấy không bao giờ được ở một mình một lần nữa. Hiểu chưa?”

Im lặng và trên những khuôn mặt hiện lên vẻ ảm đạm. Richard biết họ đã hiểu những gì anh muốn nói. Anh nhìn về phía người cận vệ anh không cần nhất, em trai của Godwin, Stephen. Cậu ta đang đứng đó, trông đầy hy vọng. Stephen là một do thám vô song, nhưng lại không giỏi dùng kiếm lắm. Richard thường để cậu ta lại khi lên đường. Như thế an toàn hơn. Có lẽ, nếu anh để cho Stephen một vài binh sĩ nữa, cậu ta sẽ được việc.

“Hiệp sĩ Stephen, cậu đứng gác ở đây. Nếu cô ấy mất một sợi tóc khi ta không có mặt, cậu sẽ chết rất đau đớn.”

“Vâng, thưa ngài!” Stephen nói, khua khua thanh khiếm, khiến mắt người lính gần đó dạt ra để tránh mắt đầu.

Richard nhìn vào mấy người đang từ từ đứng thẳng lại, rồi nhận ra họ có thể làm những gì mà Stephen không thể. Anh để họ lại, đi xuống phòng khác và dừng lại trước cửa.

Anh gần như không thể tin được rằng một hành động như vậy lại đến từ chính người cận vệ của mình. Anh không cho rằng Gilbert hài lòng với cuộc sống ở đây, nhưng cậu ta là một thiếu niên, mà thiếu niên thì hay càu nhàu.

Nhưng giết người?

Anh không bao giờ nghĩ mọi việc có thể đến mức này.

Gilbert đang ngồi trên một chiếc ghế, bị vây quanh bởi sáu hiệp sĩ dũng mãnh nhất của Richard. Hiệp sĩ Godwin đứng đằng sau Gilbert với một nụ cười trên khuôn mặt.

Richard gần như cảm thấy thương hại cậu ta. Anh tin chắc Godwin lại kể chuyện nữa rồi. Anh cảm thấy chút hưởng thụ trong đó và chuyện càng tàn nhẫn càng tốt.

Richard đến đứng trước mặt người cận vệ của mình và nhìn xuống mũi tên vẫn còn trong cổ tay của cậu ta. Sau đó, anh bắt gặp ánh mắt của Gilbert.

“Giết chết người vẫn còn là quá nhân từ đấy,” anh bình tĩnh nói.

Mặt Gilbert tái nhợt.

“Hiệp sĩ Godwin,” Richard gầm lên.

Godwin bước về phía trước. Anh ta bẻ khớp tay răng rắc ngay trước mặt của Gilbert.

“Sẵn sàng nghe lệnh, thưa ngài.”

Cái lạnh trong giọng nói của Godwin làm Richard lạnh sống lưng. Anh chưa bao giờ nhận được sự chăm sóc của Godwin, nhưng anh đã gặp một vài người được hưởng ân huệ đó. Họ đều coi như tàn phế. Ừm, đây là người thích hợp dành cho Gilbert. Richard nhìn thấy đôi mắt tối màu, tàn nhẫn của Godwin và cố tỏ ra dễ chịu nhất có thể.

“Ta muốn anh chăm sóc riêng cho cậu ta.”

“Rất hân hạnh, thưa ngài.”

“Ta sẽ cử người mời cha Gilbert đến.”

“Vâng,” Godwin nói. “Nhưng thừa chủ nhân, bảo người đó nhanh lên vì tôi rất thiếu kiên nhẫn.”

Richard nghiêm túc gật đầu. “Tất nhiên rồi.”

“Cậu ta sẽ vẫn còn nguyên vẹn trong 2 tuần tiếp theo,” Godwin tiếp tục, như thể anh ta thực sự suy nghĩ về một số hoạt động tàn nhẫn. “Sau đó, tôi không thể nói trước cậu ta còn lại những gì.”

Gilbert bắt đầu khóc.

“Hai tuần,” Richard đồng ý. “Giả sử thời tiết đẹp. Nếu không...”

“Mỗi giờ cha cậu ta đến muộn thì người cậu ta sẽ mất đi một ít,” Godwin nói, lắc đầu đầy tiếc rẻ. “Xin đừng quên điều đó.” Anh ta nắn khớp ngón tay mình và âm thanh vang vọng lại từ các bước tường.

Nếu Richard không quá tức giận, có thể anh đã bật cười. Anh rất hưởng thụ sự hung tợn của thuộc hạ mình. Thật đáng tiếc niềm vui này lại gắn liền với mất mát của Jessica.

Không hề suy nghĩ gì cả, anh cúi xuống và giật mũi tên ra khỏi cổ tay của Gilbert.

Một nửa đầu tiên.

Đầu mũi tên có thể cắt đứt cổ tay cậu ta nhưng Richard không quan tâm. Những tiếng hét đau đớn cũng suýt bù đắp lại mùi thịt cháy khét vẫn còn nguyên trong mũi của anh. Anh nắm cầm của Gilbert và buộc cậu ta phải đối mặt với mình.

“Đừng khóc lóc nữa,” anh gầm gừ. “Người sẽ sống rất, rất lâu, thật tỉnh táo và từng giây, người sẽ phải nhớ đến cơn đau ở cổ tay và nhắc người nhớ việc mình đã làm. Đồ hèn nhát chết giẫm, Gilbert. Ta vui mừng vì biết phần còn lại của cuộc đời dang dở này, người sẽ phải chung sống với điều đó.”

“Tiên,” Gilbert nức nở. “Cô ta là một nàng tiên.”

Richard gạt qua một bên những lời của cậu ta. “Ai đó băng cổ tay cậu ta lại đi. Ta không muốn cậu ta chảy máu đến chết. Godwin, anh làm đi. Cho người giữ cậu ta lại. Ta nghĩ Godwin sẽ tìm được bên trong vết thương mấy mảnh vụn gỗ. Nhét giẻ vào miệng đừng để cậu ta la hét làm phiền người con gái của ta.”

“Không,” Gilbert gào lên. “Người đàn ông đó... anh ta nói...”

Richard quay đi. “Rượu đâu?”

John giơ tay ra. “Đừng...”

“Đồng gốc, ta không uống,” Richard cắt ngang. “Lấy cho Jessica.”

“À,” John nói, mỉm cười yếu ớt. “Tôi hiểu rồi.”

Gilbert tiếp tục la hét. “Nàng tiên... sẽ lấy đi giọng nói của tôi.”

“Thánh thần ơi,” Richard nói, quay vụt lại nhìn cậu ta, “người im đi có được không?”

Mắt Gilbert mở to sợ hãi. “Ngài cũng muốn cướp đi giọng nói của tôi. Cô ta đã bỏ bùa ngài!”

Richard định bảo cậu ta ngậm miệng lại, nhưng lại thôi. Những lời này thật ngu ngốc nên không cần phí hơi, nhưng có điều gì đó trong cách Gilbert nói.

“Ai bỏ bùa ta?” anh hỏi.

“Cô tiên đó,” Gilbert đáp, cả hai mắt và mũi cậu ta đều chảy nước. “Phải giết cô ta.”

“Ai sai người làm điều đó?” Richard hỏi. Gilbert không đủ thông minh để tự nghĩ ra chuyện này.

“Người đàn ông bên ngoài cổng.”

Richard cau mày. Nếu thực sự có một người nào đó bên ngoài cổng mang ý đồ xấu thì cần phải điều tra thêm. Anh nhìn John.

”Bắt cậu ta kể hết ra, sau đó xem xem một người đàn ông như vậy có tồn tại hay không. Ta sẽ ở phòng trên.”

John gật đầu. “Nếu tìm hiểu được chuyện gì, tôi sẽ báo với ngài.”

Richard bắt đầu rời khỏi căn buồng, sau đó dừng lại bên cạnh người đội trưởng của mình. “Cảm ơn,” anh khẽ nói.

John gạt sang một bên những lời của anh. “Không có chi.”

“Ta không nghĩ ta có thể làm thế một mình...”

“Tôi hiểu ý ngài, Richard.”

Richard gật đầu, sau đó đi tiếp. Anh phát hiện ra mấy cái chai dưới gầm rượu, sau đó chạy ngang qua sàn nhà mới và lên cầu thang đến phòng của mình. Những vệ binh vẫn tụ tập ở đó và Stephen vẫn giương thanh kiếm của mình như trước.

“Sáu lính canh ở lại,” Richard nói to. “Những người còn lại đi bảo vệ thành cho ta. Chúng ta vẫn phải giữ gìn những bức tường, các chàng trai.”

Anh khép rồi chốt cửa lại và hồi hải qua phía bên kia giường. Hơi thở của Jessica nặng nề vang lên trong sự tĩnh lặng của căn phòng.

Anh vòng tay của mình dưới vai và nhắc cô dậy chậm rãi nhất có thể.

“Uống chút đi, em yêu,” anh dỗ dành. “Chậm thôi.”

Cô nuốt, sau đó ho sặc sụa. Cô kêu lên vì cơn đau trên cơ thể không nghe lời và nước mắt lại rơi đầy trên má cô.

“Ôi...” Richard nói một cách bất lực. Anh đặt cô xuống và tìm trong căn buồng của mình một chiếc cốc. Khi tìm thấy, anh rót nước đầy nửa cốc rồi thêm rượu. Anh quay lại bên giường.

“Thế này sẽ khá hơn,” anh hứa.

Cô uống và không ho nữa, dù mắt vẫn ngập nước.

Chẳng bao lâu, cô đã uống được rượu nguyên chất và sự căng thẳng bắt đầu giảm bớt đi. Richard dừng lại khi cái chai đã hết một nửa. Jessica thường cho thêm nước vào thứ rượu vốn đã pha nước của anh rồi uống. Anh có cảm giác nửa chai rượu mạnh sẽ đủ để làm cô ngủ trong nhiều giờ.

“Anh có ở lại không?” cô hỏi.

“Có,” Richard dỗ dành. Anh đặt chai sang một bên mà không uống một chút nào, mặc dù anh cũng cần bình tĩnh lại, rồi nằm dài bên cạnh người con gái của anh.

Cô mở mắt nhưng dường như không tập trung được vào anh. Cô cau mày. “Có đến tận 2 anh này.”

Richard muốn bật cười.

Jessica thở hắt hắt và nâng tay lên. Cô còn không chạm được đến anh. “Anh đang cười à?”

“Không thể nào,” anh nói, bắt lấy tay cô và nhẹ nhàng đặt nó xuống giường. “Jessica, em say rồi.”

“Tại anh hết,” cô lầm bầm. Mí mắt dần sụp xuống.

Richard dèm chăn quanh người cô và tựa đầu lên khuỷu tay nhìn cô chìm vào giấc ngủ. Cô bắt đầu ngáy, rồi chảy nước miếng.

Anh chắc chắn mình chưa bao giờ nhìn thấy một cảnh tượng thú vị như vậy.

Ta chấp nhận em, Jessica xứ Edmonds, là hôn thê của ta...

Những lời từng nói như vọng lại trong tâm trí khiến người anh sửng người. Hoảng sợ len lỏi trong anh, nhưng anh kiềm chế và nhớ lại.

Sẽ có một người nữa cùng sẽ chia những gì anh có.

Không, Warren, cậu đã quên tài sản ở Normandy. Còn một biệt thự nhỏ ở Ý.

Và sau đó một giọng nói khác vang lên, rất nhỏ và ngập đầu đớn.

Tôi, Jessica, chấp nhận Richard của Burwyck-trên-biển...

Richard gần như không thể thở được. Jessica đã nói những lời ấy. Anh cũng đã nói như thế. Có cả người chứng kiến. Theo luật, họ đã kết hôn.

Đó không phải là cách mà anh muốn. Anh muốn lấy cô trong một nhà nguyện. Có lẽ là trong nhà nguyện của riêng anh khi nó được xây xong.

Không, như thế thì lâu quá. Có lẽ ở London. Hoặc ở Paris. Anh sẽ đưa cô đến Sainte-Chapelle và cưới cô giữa những ô kính màu bao quanh. Anh sẽ làm cho cô một bộ váy thật xinh đẹp và sẽ chi tiền mua bất cứ cái gì cô muốn.

Sau đó, anh sẽ mang cô đi du ngoạn. Anh sẽ cho cô thấy những nơi mình thích ở Ý, Tây Ban Nha và Pháp. Sau đó, anh sẽ mang cô về nhà mình và trang trí phòng của họ với những báu vật mang về từ những chuyến đi. Bất cứ thứ xa xỉ gì anh tìm thấy, đó là những thứ anh muốn dành cho cô. Cô sẽ không bao giờ hối tiếc khi rời bỏ thời đại của mình để ở bên anh.

Sự hoảng loạn lại đến gần hơn, kèm theo một chút hoài nghi vu vơ. Cô có thể quay trở lại thời đại của mình không? Cô có muốn thế không?

Anh gạt cả hai suy nghĩ đó sang một bên. Họ đã đính hôn. Đã quá muộn để suy nghĩ. Hứa hôn cũng ràng buộc như hôn nhân. Anh có thể lên giường với cô mà không áy náy, có con với cô và không phải gọi chúng là con hoang. Cô đã bị ràng buộc với anh và đó là một khế ước cô không thể phá vỡ. Anh chắc chắn về điều đó.

Cô đã đánh cắp trái tim anh, người phụ nữ chết tiệt này và anh sẽ không thể để yên cho cô.

Anh cúi xuống và nhẹ nhàng hôn lên má cô. Jessica khẽ chếp môi, khịt mũi đôi lần, sau đó dần trở lại giấc ngủ.

“Ta yêu em,” Richard thì thầm. “Jessie yêu dấu, ta yêu em.”

Chỉ có tiếng ngáy nhè nhẹ trả lời anh.

Richard mỉm cười. Anh ước giá mà Jessica tỉnh táo để nhìn thấy nó, bởi anh biết chắc đó là một nụ cười có thể làm cô hài lòng. Không phải chỉ có khóe miệng anh hơi nhếch lên.

Anh đặt đầu bên cạnh cô và ngấm cô. Anh sẽ ngủ sau. Giờ anh sẽ ngấm cho thỏa và nghĩ xem liệu anh có nhận ra thứ cảm xúc đang lớn dần trong lồng ngực khiến anh rơi lệ.

Liệu đó có phải niềm vui?

Anh sẽ hỏi Jessica khi cô tỉnh dậy.

Rốt cuộc, cô là người biết rõ nhất.

Jessica thức dậy bởi cảm giác đau nhói âm ỉ ở bên cạnh sườn. Cô vẫn nằm im tại chỗ, hy vọng rằng nếu không di chuyển thì cơn đau sẽ biến mất. Phải mất một lúc cô mới nhận ra nó đến từ đâu và cô bị thương như thế nào.

Cô thở gấp và bắt đầu run lên. Cô đã suýt chết! Cô không rõ động cơ của Gilbert là gì, nhưng hẳn phải có một lý do kỳ quái nào đó. Cô duỗi tay, sau đó thở dài nhẹ nhõm. Trong khoảnh khắc đó, cô tự hỏi nếu cô bắt lấy con dao lúc cậu ta rút ra thì sao. Xương sườn của cô sẽ lành lại, nhưng tay cô thì chưa chắc. Mất đi đôi tay chơi nhạc có lẽ sẽ là điều mà cô chẳng bao giờ vượt qua nổi.

Cô chờ đợi cho đến khi hơi thở của mình trở lại bình thường trước khi bắt đầu suy nghĩ về những nhu cầu tầm thường hơn. Nếu cô không đến nhà vệ sinh ngay thì tất cả sẽ quá muộn và cô sẽ cần ga trải giường mới. Và một khi chuyện đó được giải quyết, cô chắc chắn sẽ ngủ ít nhất một tuần.

Cô thở dài và mở mắt ra. Thế rồi, cô rít lên.

Warren đang nghiêng người nhìn cô.

“Warren,” cô thở gấp, “Cậu làm tôi sợ chết khiếp!”

Warren không nhúc nhích. “Richard bảo tôi theo dõi cô sát sao. Tôi không dám không tuân theo.” Cậu nở nụ cười. “Anh ấy đang huấn luyện tôi, cô biết mà.”

“Ừ, tôi biết. Tôi rất mừng cho cậu, nhưng cậu không cần thật thà thế đâu.”

“Hả?”

“Tôi không thở được,” cô nói, cố đẩy cậu ra. Việc đó càng khiến vết thương bên sườn cô nhói thêm. “Warren, cậu dịch ra!”

“Warren!” một giọng nói ầm ầm vọng lên từ cửa. Tiếng chân bước nhanh chóng lại gần. Jessica không thể nhầm lẫn tiếng giậm chân đó với bất cứ ai khác.

Richard vòng xuống cuối giường, đôi mắt như lấp lánh ánh bạc dưới ánh nắng rọi từ cửa sổ khép hờ. Tóc anh còn ướt nhỏ giọt, áo dài anh mới kịp khoác một nửa, còn tay thì cầm quần. Rõ ràng anh đang tắm dở.

“Đồ đàn, đóng cửa sổ lại!” anh gầm lên. “Cô ấy có thể chết vì lạnh đấy. Và đừng có lại gần sát sạt như thế. Phải để cho cô ấy chút không gian để thở chứ.”

Warren giật mình vâng lời. Richard thay chỗ cậu và còn nhòm sát hơn.

“Richard, anh làm nhỏ nước lên người em rồi,” Jessica phàn nàn. “Đi lau khô tóc anh đi.”

Richard đưa tay lên má cô, sau đó chạm vào trán cô. “Em đã mát hơn rồi, tạ ơn thánh thần,” anh nói, giọng thật nhẹ nhõm. “Nhưng đó cũng có thể là do cửa sổ đang mở,” anh nói, ngoái lại nhìn Warren, “vậy ta sẽ ở lại đây cho đến khi chắc chắn em đã hoàn toàn hết sốt.”

“Sốt?”

“Chắc khoảng 4 ngày rồi,” anh nói rồi gật đầu một cái, nước lại nhỏ xuống.

Đó cũng là lúc Jessica nhận ra mình đang không mặc gì hết. Ồ, ngoại trừ một thứ mà cô hoài nghi là tã lót.

Màu đỏ lan dần từ chân lên. Cô vội đưa tay phải che mặt.

“Đi lau khô tóc anh đi,” cô xấu hổ nói. “Đi mà.”

Richard nhẹ nhàng kéo tay cô ra và nhìn xuống, nét mặt anh đầy lo lắng.

“Em còn đau sao? Thánh thần ơi, hình như em lại sốt rồi. Mặt em lại đỏ bừng lên nữa.”

“Em đang xấu hổ!”

Anh chớp mắt. “Tại sao?”

Jessica bỏ qua thực tế rằng Warren đang đứng cách họ có vài mét và đang lắng nghe như thể khả năng nhắc lại từng từ là một

chuyện quan trọng sống còn. “Anh còn không biết sao,” cô nói, giọng khó chịu, “em không nói với anh đâu.”

Cuối cùng, anh cũng hiểu ra. Cô nhìn thấy điều đó trong mắt anh. Và màu ửng hồng dần lan trên má anh. Anh đặt tay cô sang bên cạnh một cách cẩn thận và cau mày.

“Không có ai khác nhìn thấy gì đâu,” anh lầm bầm.

“Anh nhìn thấy còn gì!”

“Nhưng ta phải làm gì?” anh phản đối như một cách phòng thủ. “Bỏ mặc em sao?”

“Không,” cô rên rỉ.

Anh nắm lấy cằm cô trong tay và buộc cô nhìn anh. “Ta đã chăm sóc em theo cách mà ta cho là tốt nhất,” anh nói thô bạo. “Ta không muốn để lại em cho mấy tên thầy thuốc ngu xuẩn.”

Lần đầu tiên cô nhìn anh đủ lâu để thấy quầng thâm trũng sâu dưới mắt và vẻ mệt mỏi trên gương mặt anh. Có vẻ như anh đã không ngủ trong suốt cả tuần.

Cô tìm được bàn tay anh và đưa nó lên môi. Anh cố gắng kéo lại, nhưng cô siết chặt những ngón tay của mình quanh tay anh và hôn lên từng đốt ngón tay.

“Em xin lỗi,” cô nói khẽ. “Anh đã làm rất tốt rồi. Em thực sự cảm thấy tốt hơn nhiều.”

“Em không cần nói vậy.”

“Em suýt nữa đã chết,” cô nói.

“Đừng nhắc ta,” anh nói dứt khoát. “Ta không bao giờ muốn chịu đựng một tuần như thế nữa và đây là lần cuối cùng.”

“Từ bây giờ, em sẽ không gây rắc rối nữa,” cô hứa. “Anh đỡ em ngồi lên, được không? Em nghĩ mình cần vào nhà vệ sinh.”

Richard luồn tay vào mái tóc ướt nhẹp của mình và nhìn Warren. “Mang vải sạch trong rương ra cho ta. Đến lúc thay băng rồi. Và mang cho ta thuốc mỡ nữa.” Anh quay lại với cô và trượt tay xuống dưới lưng cô. “Ta sẽ giúp em trở mình. Ta phải xem xem vết thương của em hôm nay ra sao rồi.”

Việc di chuyển đau hơn cô tưởng nhưng dù vậy, cô vẫn cố hít thật sâu. Richard làm bầm nguyên rửa khi thấy cô như vậy.

“Em không được đi đâu hết,” anh tuyên bố.

“Có đấy,” cô nghiêng răng.

“Em sẽ dùng bồ.”

“Không!”

Anh giơ bàn tay ra trước mặt cô. Chiếc nhẫn bạc nặng nằm nổi bật trên ngón tay giữa của anh.

“Cái này nói rằng em phải nghe lời ta,” anh gầm gừ. “Em phải dùng bồ vì ta ra lệnh cho em phải làm như vậy!”

“Thế thì anh phải giữ em lại, mà chuyện đó thì không bao giờ xảy ra đâu,” Jessica cãi.

“Thế thì có gì khác biệt giữa điều đó với...”

“Richard!”

Giọng nói của anh lộ rõ vẻ thiếu kiên nhẫn. “Chẳng có gì phải xấu hổ cả, Jessica. Ta rất muốn sau này, em cũng chăm sóc ta như thế. Và nếu nhớ không nhầm thì lúc ta sốt em cũng làm thế rồi. Không phải sao?”

“Chuyện đó khác.”

“À, lúc đó là mông của ta bị lộ ra!”

Jessica bắt đầu khóc. Cô không chắc những giọt nước mắt đến từ đâu nhưng hẳn nơi đó cũng rất gần. Cô khóc nức nở khi nghe Richard chửi thề. Anh gầm lên đuổi Warren đi, sau đó cẩn thận vươn vai phía sau Jessica và choàng tay qua hông cô. Anh vòng cánh tay còn lại dưới cổ của cô và đặt cẳng tay lên ngực cô để kéo cô một cách thật cẩn thận về phía mình.

“Suyt,” anh ra lệnh. “Em làm quá lên chẳng vì lý do gì cả.”

“Em xấu hổ quá!”

Anh khum tay lên cánh tay cô và xoa nhẹ nhàng. “Không phải, Jess, em chỉ đang mệt mỏi chút thôi. Cơn sốt khiến em khổ sở. Ta sẽ đưa em đến nhà vệ sinh - chỉ để làm hài lòng em - rồi em sẽ về giường ngủ.”

Cô đặt tay mình lên cánh tay của anh và nắm lại. “Lúc nào anh cũng ở đây à?”

“Cho đến khi mấy tên ngốc kia bắt ta đi tắm,” anh càu nhàu. “Họ sợ mùi hôi của ta sẽ làm em gặp ác mộng.”

“Anh chắc đã rất mệt.”

“Phải. Ta đã không ngủ bốn ngày nay. Có lẽ thỉnh thoảng cũng chớp mắt đôi chút.”

“Anh ngủ với em chiều nay nhé?”

“Điều đó còn phụ thuộc vào việc em có lại ngáy kinh khủng như mấy hôm vừa rồi không.”

“Richard!”

Anh khẽ ôm cô. “Được. Ta sẽ nhét vải vào tai. Bây giờ, em có chịu được cho ta thay băng không?”

Cô gật đầu. Cô cảm thấy anh buông mình ra rồi mang một chiếc bình ấn vào tay cô.

“Giữ lấy.”

“Nó hơi quá.”

“Phải, thế thì nó mới tốt như vậy. Chỉ riêng mùi hôi này đã đủ xua đi hết tâm tình tồi tệ rồi đây.”

Jessica ngược lên nhìn anh và mỉm cười yếu ớt. “Nghe gần giống như một câu nói đùa, Richard.”

“Thì vốn là thế mà,” anh nghiêm trang nói. “Giờ thì ngồi yên.”

“Em xem được không?”

“Em sẽ không muốn đâu, tin ta đi,” anh nói, quay cô về phía trước. “Trông không đẹp mắt lắm nhưng còn đỡ hơn nhiều cái chết. May là em đủ khôn ngoan để né sang một bên đấy.”

“Đó chỉ là phản xạ.”

“Nó đã cứu sống em.”

Cô rùng mình khi anh nhẹ nhàng thoa thứ kem có mùi hôi hôi lên vết thương. Sau đó, cô phải cắn môi chịu đựng cơn đau. Nhưng anh làm rất nhanh và trong tích tắc đã băng lại cho cô. Jessica bỏ qua cảm giác nóng nóng trên má khi Richard giúp cô ngồi lại và trùm một cái chăn quanh vai cô. Cô bắt gặp ánh mắt anh và nhìn thấy một sự dịu dàng hiếm có. Hoặc có thể đó là vết tích cuối cùng của sự lo lắng. Cô chìa tay ra và Richard đến ngồi trên mép giường. Tựa vào anh thật đơn giản. Cánh tay anh ôm cô không chút do dự.

“Em đang run,” anh nói.

“Em nghĩ là em đang sợ hãi.”

“Nhưng tại sao?” Anh vuốt tay lên mái tóc của cô. “Ta là một kẻ ngốc nên mới để em lại một mình nhưng điều đó sẽ không xảy ra một lần nữa.”

“Chưa từng có ai muốn giết em trước đây.”

Richard vỗ lưng cô nhẹ nhàng. “Lần đầu tiên có hơi sợ.”

Jessica buông ra và nhìn anh, sau đó cô nhìn vào vết sẹo trên má anh.

“Đừng đánh nhau nữa,” cô nói, trước khi kịp nghĩ kỹ.

Anh nhướn một bên chân mày. “Ta rất giỏi. Không giống như em đâu, tiểu thư à.”

“Anh làm gì Gilbert rồi?”

“Mấy điều cậu ta xứng đáng nhận được thôi.”

“Cha cậu ta không nổi điên chứ? Ông ta sẽ không trả thù anh chứ?”

Richard khịt mũi. “Tên nhãi đó đã khóc cả tuần nay nhưng vẫn còn nguyên vẹn. Cha cậu ta còn chẳng dám nói điều bất nhã, chứ nói gì đến làm những việc khác.”

“Anh biết vì sao cậu ta lại làm thế không?”

Richard lưỡng lự, rồi lắc đầu. “Ta có chút hoài nghi nhưng vẫn chưa nói được. Ta không có thời gian tra hỏi cậu ta kỹ lưỡng. Ta rất muốn làm sau khi Godwin xong việc với cậu ta.”

Jessica cảm thấy sự choáng váng nhen nhóm trong người. “Anh để cậu ta cho Godwin sao?”

“Vào thời điểm đó thì việc này có vẻ hợp lý.”

“Anh có chắc là cha Gilbert sẽ không oán trách mình không?”

Rõ ràng đó không phải là một câu hỏi hay cho lắm. Richard lườm cô.

“Có lẽ, em chưa biết ta giỏi thế nào,” anh cộc lốc nói.

“À...”

“Để ta chỉ cho em.”

Cô có thể làm gì chứ? Cô mỉm cười yếu ớt. “Anh cứ tự nhiên.”

“Bất cứ nơi nào ta đi qua dường như đều có số người chết nhiều bất thường. Ta không thích bị sỉ nhục và bị đe dọa đến tính mạng, thậm chí chỉ là vô tình. Ai cũng biết ta rất ghét bị trêu chọc nên đều

biết điều tránh xa. Gần 10 năm trước, khi Kendrick và ta lần đầu tiên đến châu Âu, một đồng đội của bọn ta đã bị giết bởi một người ghen tị với khả năng của anh ấy. Ta đã một mình giết chết gã đó và cận vệ của gã. Em thắc mắc vì sao toàn bộ phụ nữ cứ đổ ào ào đến chỗ Kendrick mà lại ngó lơ ta?”

Thật ra, cô không như thế, nhưng cô sẽ không nói với anh rằng hầu hết phụ nữ có lẽ đều không thích vẻ mặt cau có và những lời khen nửa vờ của anh. “Ừm...”

“Họ sợ ta,” anh tiếp tục. “Người đàn ông của họ sợ ta. Không có một chút may mắn thương xót nào trong tâm hồn ta, Jessica. Nó đã bị phá hủy thậm chí còn trước khi ta có một khái niệm về điều đó. Thế nên cha của Gilbert sẽ không dám tính toán với ta vì ông ta biết cách trả thù của ta sẽ rất nhanh chóng và chết người.” Tay anh run run trong tay cô. “Không ai xâm phạm, làm hại hay khiến thứ thuộc về ta thương tổn mà không phải chịu hậu quả. Gilbert là một đứa trẻ, nếu không, cậu ta sẽ chết. Ta cho rằng để cậu ta sống chung với bản tính hèn nhát của mình là phương thức trừng phạt tốt hơn.” Đôi mắt anh lạnh lùng. “Em đã hiểu chưa?”

“Vâng.”

Cô ngạc nhiên vì mình đã tiến xa thế này với anh. Phép lạ đúng là không bao giờ chấm dứt.

Cô với lấy chiếc áo nằm bên cạnh và cố gắng mặc vào. Richard giúp cô ngay lập tức. Ồ, anh đã động lòng thương xót. Anh chỉ là không nhận ra nó mà thôi. Có lẽ nó không được xuất hiện trên chiến trường, nhưng trong phòng ngủ thì được. Một ngày nào đó, cô sẽ chỉ cho anh thấy, khi anh không đề phòng.

Cô ngăn lại khi anh định đứng dậy.

“Cảm ơn anh,” cô nói nhẹ nhàng. Cô rướn người hôn vào má anh. Anh buông ra rồi đứng lên. Jessica thầm tự nguyện rửa. Thật đúng lúc. Nhưng ngay cả khi cô không làm anh vui, anh vẫn dịu dàng bế cô lên. Cô không thể giơ tay ôm cổ anh, nhưng dù vậy, cô không cảm thấy khó chịu khi anh bồng cô qua phòng. Anh sẽ không để cô ngã.

Cô không ngờ có đến 6 người đang lảng vảng bên ngoài cửa, mặt mày vô cùng nghiêm túc. Richard ngó lơ họ. Jessica sớm thấy mình được ngồi ngay ngắn trên nhà vệ sinh. Richard giữ lấy vai cô.

“Ta không thích thế này,” anh lầm bầm. “Ta sẽ ở lại giúp em.”

Cô cố đẩy anh ra. “Em sẽ ổn thôi. Thật đấy, Richard. Đi mà?”

Anh đi ra, miệng lầm bầm nguyên rủa. Cánh cửa đóng sập lại. Jessica nhanh chóng chốt nó lại. Sử dụng bộ xí xồm không phải chuyện dễ chịu gì, nhưng cô vẫn phải làm những gì cần thiết thôi. Cô sẽ tân trang cho nó khi khỏe lại.

Cô nắm chặt tã tạm thời trong tay và tháo chốt cánh cửa rồi ngã vào vòng tay Richard.

“Thề có thánh thần, Jessica, đây là lần cuối cùng,” Richard kêu lên. “Ta sẽ không chiều ý em nữa. Mở cánh cửa chết giẫm đó ra, John. Những người còn lại dọn đường cho ta. Ta có thể tự chăm sóc cho cô ấy.”

Jessica lại thấy mình nhanh chóng nằm trên giường. Richard trùm chăn lên người cô, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Anh định đi ngủ với em à?” cô hỏi, cố gắng mỉm cười.

Anh dèm chăn quanh người cô và lắc đầu. “Không.”

Jessica đưa bàn tay nắm lấy cánh tay anh giữ lại trước khi anh có thể rời đi. “Richard, em xin lỗi,” cô nói khẽ. “Em chỉ là lo lắng cho anh thôi.”

“Ta hoàn toàn có khả năng chăm sóc bản thân mình. Nếu em muốn đổ lỗi cho ta vì những gì đã xảy ra với mình, thì em cũng vẫn có quyền...”

“Em chưa bao giờ nghĩ như thế và bây giờ cũng không,” cô đáp. “Em không được quyền quan tâm anh sao?”

Anh trông có vẻ bối rối, như thể những điều cô đang nói anh không thể hiểu được. Jessica bỏ cuộc và nắm lấy bàn tay anh.

“Lại đây đi, làm ơn.”

Trông anh có vẻ lo lắng. “Tại sao?”

“Bởi vì em muốn anh cúi xuống đây và đưa khuôn mặt anh lại gần em.”

“Tại sao?”

“Như thế, em có thể xin lỗi mà không cần hét lên, anh ngốc!”

Anh ngoan ngoãn cúi xuống. Jessica đặt tay quanh cổ anh, sau đó ép má mình sát lại.

“Đáng ra, em nên dùng bô. Em xin lỗi. Từ bây giờ, em sẽ nghe lời anh.”

Richard khịt mũi nhưng vẫn im lặng.

Cô áp môi lên vết sẹo mỏng của anh một lần nữa, rồi đẩy anh ra. “Em muốn anh ở lại ngủ với em, nhưng nếu anh cứ phải đi, thì anh đi luôn bây giờ đi. Anh cứ cau mày mãi như thế khiến em mệt mỏi.”

Anh đứng dậy và rời khỏi phòng. Jessica nghiêng người về bên không bị thương và nhắm mắt lại. Sức lực của cô đã cạn kiệt, hầu hết chỉ vì đấu khẩu với Richard. Người đàn ông này chỉ mang đến toàn là mệt mỏi.

Trời đã tối khi cô nghe thấy tiếng một người khác trong buồng. Cuối cùng, sau khi nghe đủ mấy lời cần nhần và lẩm bẩm, Jessica cảm thấy giường mình hơi lún xuống. Một bàn tay chai sạn chạm vào cô.

”Muộn rồi sao?” cô hỏi.

”Cũng khá muộn rồi.”

”Ôm em được không?”

Đôi tay mạnh mẽ ôm lấy cô mới nhẹ nhàng làm sao. Jessica áp mặt vào cổ Richard và thở ra khoan khoái vì hơi ấm. Những sợi râu lún phún của anh chà nhẹ lên trán, nhưng cô không bận tâm. Cô đặt tay lên khuôn ngực cứng rắn và để hơi ấm của cơ thể anh thấm vào cô. Tay Richard run lên khi chải mái tóc khỏi khuôn mặt cô và cô biết đó là vì anh đang cố gắng dịu dàng. Cô xích lại gần anh hơn và cảm thấy mình đang dần trôi vào giấc ngủ.

Với chút sức lực cuối cùng, cô bần khoăn về những lời cô nói giữa tiếng la hét trong khi Richard đốt vết thương. Tôi, Jessica xứ Edmonds, hứa hôn với Richard của Burwyck-trên-biển...

Một lời hứa hôn liệu có giá trị như một tờ hôn thú?

Và nó có được tính khi chú rể nói tất cả chỉ để phân tán sự chú ý của cô dâu? Đó là một điều cô cần tìm hiểu nhưng cô biết mình phải thật nhẹ nhàng khi làm việc đó. Nghĩ đến phản ứng của Richard thực sự đã khiến cô tiết chế thói quen nghĩ gì nói nấy. Cô không muốn anh chạy mất lúc cô không thể đuổi theo anh. Và cô thì không muốn làm hỏng thứ biết đâu sẽ là điều tuyệt nhất đời cô.

Cô cảm thấy giấc ngủ đang lan trong ý thức như thủy triều không ngừng lên cao. Cô cố gắng tập trung suy nghĩ về một thanh sô-cô-la Đức. Hoặc giao thông ở New York. Hay những chương trình truyền hình đêm khuya.

Không. Những gì cô thực sự cần bây giờ là anh gái lưng cô nhè nhẹ trong khi ngâm nga một giai điệu lạc tông. Jessica mỉm cười.

Những thứ vừa được nhắc đến cô đều quên sạch.

Mẹ cô chắc hẳn cũng đồng ý.

Richard nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ và tựa thanh kiếm vào tường. Đó là một buổi sáng mệt mỏi. John đã tiến hành một cuộc tìm kiếm kỹ lưỡng khắp vùng lân cận nhưng dường như không ai nhớ là đã nói chuyện với Gilbert de Claire - ít nhất là không có ai sẵn sàng thừa nhận điều đó. Mô tả về người đàn ông này của Gilbert thay đổi theo từng giờ và Richard tuyệt vọng trong việc tìm kiếm kẻ đã kích động cậu ta làm ra hành động đó.

Điều bối rối nhất lại là câu chuyện của Gilbert cứ mãi xoay quanh những vị tiên. Có vẻ giống như những điều điên rồ mà Hugh hay làm nhảm, nhưng có lẽ Hugh không phải là người ngớ ngẩn duy nhất ở miền Bắc nước Anh. Richard đã nghe những câu chuyện làm anh kinh ngạc, truyền thuyết về các sinh vật xấu xa gây ra nhiều thảm họa. Nhiều câu chuyện trong số đó thường xuất phát từ Blackmour, nhưng thành trì đó cũng toàn vây quanh bởi những chuyện kỳ bí. Richard muốn tin rằng anh kiểm soát được trí tưởng tượng của mình hơn là tin những lời nói nhảm đó.

Những chuyện này với anh không quan trọng vì chúng chẳng thể giúp gì anh trong việc tìm kiếm đồng bọn của Gilbert. Một tuần qua, Richard bắt đầu tin rằng lỗi không hoàn toàn ở Gilbert. Điều đó không có nghĩa là Richard thương xót gì cậu ta, hay là anh dự định cho phép cậu ta ở lại lâu dài. Nó chỉ có nghĩa là Richard hoàn toàn có ý định trừng phạt đồng bọn của Gilbert cũng tàn nhẫn như thế khi bắt được hắn. Còn Gilbert, cậu ta sẽ được gửi trả về cho cha mình trong tuần này. Richard nghĩ cậu ta sẽ vô cùng biết ơn dù cha cậu ta có định làm gì cậu ta đi nữa.

Richard ném tất cả những suy nghĩ về người cận vệ này ra khỏi đầu và lặng lẽ tiến lại gần giường. Jessica có lẽ đang ngủ và anh

không muốn đánh thức cô. Cô càng nghỉ ngơi sẽ càng nhanh khỏe và họ sẽ có thể nói chuyện sớm hơn. Lần đầu tiên trong ký ức, anh thực sự mong muốn được nói với một người về đề tài nào đó ngoài sự phá hủy, xây dựng lại, hay quản lý thành trì.

Thánh thần thương xót cho một kẻ ngốc si tình.

Anh hít một hơi thật sâu. Anh muốn hỏi Jessica liệu cô có còn nhớ những gì đã ràng buộc với anh. Cô có muốn kết hôn ở Pháp không? Cô sẽ muốn chiếc váy màu gì? Anh đã chuẩn bị sẵn sàng để trả tiền cho chiếc váy màu đỏ tươi, đơn giản chỉ vì nó khá là đắt tiền, nhưng cô có thể thích màu xanh lá cây. Ừm, xanh ngọc lục bảo với họa tiết ánh kim điểm xuyết, sẽ hợp với đôi mắt của cô. Áo khoác màu bạc và màu xanh lam sẽ hợp với mắt anh. Khi họ đứng trước thầy tu, họ sẽ đẹp đôi như quân hậu và quân vua trong bàn cờ vàng bạc của anh. Có lẽ, anh sẽ tặng cô bộ cờ đó. Đó là thứ quý giá nhất anh có. Cô giữ nó là đúng rồi.

Anh bước đến bên giường và mở màn.

Chiếc giường không có người.

“Em ở đây, Richard.”

Anh đóng rèm cửa, hít một hơi sâu thật can đảm và nhìn xuống cuối giường. Jessica ngồi trên một trong những băng ghế sát góc tường với một tấm chăn quấn quanh người. Richard cau mày. Cái cửa sổ chết tiệt này đang mở! Anh sai bước qua căn phòng và nhìn cô với ánh mắt không hài lòng trước khi với tay đóng cửa.

“Đừng mà,” cô nhanh chóng ngăn lại. “Em bị cuồng chân mất.”

“Cuồng chân là gì?”

“Ám ảnh khi bị nhốt. Một dạng kích động mãnh liệt sau nhiều ngày giam mình ở một nơi chật hẹp.” Cô mỉm cười với anh. “Em cần phải nhìn ra bên ngoài.”

“Em sẽ bị cảm lạnh.”

“Em sẽ ổn thôi.” Cô với lấy tay anh và kéo anh xuống bên cạnh cô. “Ngày hôm nay của anh thế nào?”

“Mới qua có nửa ngày và ta đã có những ngày khá hơn.”

“Cha của Gilbert đến chưa?”

“Trong một vài ngày nữa. Đây là nếu người đưa tin của ta thấy đường mà đưa ông ta đến được cổng.” Anh mím môi. “Cha Gilbert

nghĩ rằng mỗi giờ ông ta đến muộn thì Gilbert sẽ mất một cái gì đó trên người. Ta chỉ biết, ông ta sẽ được cho biết rằng Godwin sẽ bắt đầu từ háng của Gilbert và từ từ đi ra ngoài.”

Jessica bật cười. Richard ngạc nhiên trước phản ứng đó đến mức chỉ có thể nhìn chằm chằm vào cô.

“Xin lỗi,” cô nói, đôi mắt lấp lánh. “Em biết em không nên cười, nhưng Godwin thực sự là một người đáng sợ.”

Richard dựa lưng vào tường và để cho cơ mặt dần thả lỏng. Anh thậm chí còn cố nở một nụ cười mỉm. Đúng, Godwin thật dữ dội, liên tục bước qua giới hạn của sự hài hước thành sự hài hước có phần đáng sợ. Richard đã nhiều năm cười thầm trước những trò đùa của người cận vệ này.

Jessica lắc đầu và Richard ngay lập tức tỉnh táo trở lại.

“Gì thế?”

“Anh lại đang bắt đầu mỉm cười kìa. Anh nên dừng lại trước khi nó được bộc lộ rõ nét và anh sẽ bắt đầu cười tươi.”

Richard nắm lấy tay cô và giữ chặt giữa hai bàn tay mình. “Vậy nên em nghĩ đến việc trêu chọc ta? Ta không ngại đánh binh lính của ta giữa thao trường. Ta có thể phạt em thế nào đây?”

“Anh có thể hôn em.”

Anh do dự, sau đó bắt gặp ánh mắt cô. “Lại trêu chọc ta.”

“Em thấy em làm việc này tốt đấy chứ.”

“Trông em có vẻ rất thích thú,” anh đồng tình.

Jessica dựa đầu vào tường và mỉm cười với anh. “Hôm nay, em đã cảm thấy khá lên rất nhiều.”

“Em trông có vẻ khá hơn.” Anh với tay gài một lọn tóc xoắn ra sau tai cô “Em có ăn đồ ta bảo Warren mang đến không?”

“Có. Giờ thì em muốn đi tắm.”

Anh lắc đầu.

“Richard, người em bắt đầu bốc mùi rồi,” cô nói, mặt khẽ nhăn lại. “Em muốn tắm trong bồn chứ không phải bằng tay.”

“Các vết bỏng còn chưa lành hẳn.”

“Em mạnh mẽ lắm.”

Anh giơ tay đeo nhẫn lên. “Thấy không?”

“Em mặc kệ. Cho em một bồn tắm hoặc là em tự lấy.”

“Em không biết là Giáo hội cảnh báo không nên tắm à? Ta còn biết có người đã không chạm nước kể từ khi họ được làm lễ rửa tội.”

“Anh vẫn tắm mỗi ngày.”

“Ta cũng dành nhiều thời gian ở nước ngoài, ở nơi đó thì họ thích sạch sẽ hơn. Ta nhận ra ta thích thế.”

“Em cũng thế,” cô bướng bỉnh nói. “Em muốn tắm bồn.”

“Chỉ khi ta tắm cho em,” anh nói, rồi tự hỏi những lời này ở đâu ra. À, anh chỉ muốn bảo vệ cô. Thật vớ vẩn nếu để bao công lao chăm sóc của mình bị hủy hoại chỉ vì một lần đi tắm.

“Richard!”

Mặt cô đỏ hồng lên. Richard kìm nén mong muốn nói lỏng cổ áo đột nhiên thắt chặt quanh cổ mình.

“Em cần giúp đỡ,” anh viện lý lẽ. “Chẳng lẽ em thà để Warren làm việc đó sao?”

“Em muốn cô bé giúp việc cho đầu bếp.”

“Nó vẫn là một đứa trẻ. Nó cũng không đủ sức giữ em khi em ngất xỉu đâu.”

“Em không muốn anh làm điều đó,” Jessica nhấn mạnh.

Richard nghiêng răng. Đây không phải là thời gian hay địa điểm mà anh muốn thảo luận về cuộc đính hôn của họ, nhưng Jessica thật vô lý và có khả năng chỉ vì cô không hiểu tình cảnh bây giờ của họ.

“Ta có quyền làm điều đó,” anh gầm gừ.

Ánh mắt của cô nhìn thẳng vào anh. Trông cô có vẻ giật mình. “Sao cơ?”

“Những lời nói chúng ta đã nói,” anh nói, chỉ tay về phía giường. “Em biết là cái gì rồi đấy.”

Cô nhanh chóng né đi nên anh không kịp nhìn phản ứng của cô trước lời anh nói.

“Lễ đính hôn?”

Giọng của cô lí nhí.

Anh hắng giọng. “Phải,” anh trả lời. “Lễ đính hôn.”

“Vậy nó có ràng buộc không?”

Những lời cô nói giống như những mũi kim đâm vào trái tim anh. Cô không muốn. Cô không nhìn anh chỉ vì cô khiếp sợ hoặc chán ghét anh.

Hay là cô đã biết sự tủ nhục thời thơ ấu của anh?

Anh nhanh chóng đứng dậy. “Nó có thể bị hủy bỏ,” anh lạnh lùng nói.

Jessica ngẩng phát đầu lên. “Hủy bỏ?”

“Thánh thần ời, trông em thật nhẹ nhõm!” anh quát.

“Em không...”

Richard quay gót và sải bước ngang qua căn phòng.

“Richard, đợi...”

Anh cầm thanh kiếm lên và lao ra khỏi phòng. Anh ngó lơ những người đàn ông nhìn mình đầy ngạc nhiên, đạp mạnh xuống cầu thang và chạy qua sân. Anh nghe thấy tiếng Jessica gọi mình từ xa, nhưng anh không dừng lại. Anh đóng yên cho con ngựa anh cưỡi trong khi Ngựa đang hồi phục và đi chậm ra khỏi chuồng.

Anh nhìn thấy Jessica đi khắp khiêng qua sân trong, mái tóc đen tung bay, nhưng anh không dừng lại.

Anh phi xuống đường, buộc những người cận vệ nhảy sang một bên để tránh bị giẫm chết. John đứng ở cổng ngoài và chỉ đứng nhìn Richard phóng đi. Richard bỏ qua người đội trưởng của mình. Anh cũng bỏ qua thực tế rằng mình có thể gặp người của cha Gilbert và không có hộ vệ. Lúc này, anh không quan tâm.

Vậy là nghĩ đến việc cưới anh làm cô khó chịu. Vậy là cô đã biết đến những điều anh đã trải qua thời thơ bé. Cô có thể nghĩ rằng vì nó mà anh thật dơ bẩn. Anh dâng hiến cả trái tim mình và cô ném nó đi như tránh bệnh dịch. Có lẽ, cô có lý do chính đáng. Hẳn là không có tình yêu dành cho anh.

Cô hoàn toàn có thể được tự do. Anh sẽ trả tự do cho cô ngay khi nỗi đau bên trong đã chai sạn đủ để cho phép anh nói ra những lời như thế.

Anh cưỡi ngựa cho đến khi con vật thở hồng hộc vì mệt. Richard xuống ngựa và đi thong dong bên cạnh. Anh thấy có người cưỡi ngựa đi về phía mình nhưng cũng không buồn rút kiếm. Tuy nhiên,

anh lại kéo tay áo che mặt. Hãy để họ nghĩ rằng đôi mắt anh đầm nước vì chuyển đi dữ dội vừa rồi. Họ sẽ không bao giờ nghĩ rằng đó là những giọt nước mắt trong cơn thịnh nộ. Đó chắc chắn không phải là nước mắt của nỗi đau. Anh chỉ tức đến phát điên với Jessica vì sự độc ác của cô. Nhân từ? Không, người phụ nữ này chẳng mang chút xíu nào trong mình. Cũng không phải từ bi, cũng không phải tình yêu. Khốn nạn mới đúng.

Anh lặp đi lặp lại những lời đó, cố gắng thuyết phục chính mình tin vào chúng.

Vệ binh kéo đến đứng một hàng trước mặt anh. Hiệp sĩ Stephen chặt vật giữ yên con ngựa của mình.

“Tiểu thư Jessica...” anh ta thở hổn hển. “Cô ấy ngất đi. Cô ấy đang chảy máu, thưa ngài.”

“Mặc kệ cô ấy chảy máu,” Richard gầm gừ.

“Thưa ngài!” Stephen thở gấp.

Richard lên yên ngựa và quay về nhà. Anh sẽ chữa khỏi cho cô. Sau đó không bao giờ chạm vào cô nữa. Có lẽ, anh sẽ đích thân tìm cách để đưa cô trở về thời đại của cô. Matilda có thể giúp đỡ, vì có khả năng chính là tà thuật đã mang Jessica đến với anh.

Anh cười vào sân bên trong rồi nhìn thấy một đám cận vệ của mình túm tụm gần chỗ sẽ trở thành đại sảnh. Richard gạt họ ra, rồi nín thở dù anh không muốn. Jessica nằm đó, nhàu nát như một mảnh vải bỏ đi. Anh cẩn thận bế cô lên và sỏi bước trên những bậc thang về phòng ngủ của mình, miệng vẫn quát tháo ra lệnh cho những người phía sau.

Anh nhanh chóng cởi bỏ quần áo của cô để kiểm tra vết thương. Miệng vết thương của cô đã bị rách ra. Anh không thể ép mình cầm lại con dao được hơ lửa lần nữa. Anh thoa thuốc mỡ lên và buộc thật chặt. Sau khi đã kiểm tra, anh trùm chăn kín người cô và vỗ nhẹ lên mặt để cô tỉnh lại. Mí mắt cô chớp chớp. Khi nhìn thấy anh, cô vội chạm vào anh.

“Richard, anh đã hiểu lầm em...”

“Ta không hiểu lầm gì cả,” anh nói một cách cay đắng. Anh đẩy vai cô xuống gối khi cô cố gắng nhắc người dậy và buộc mình phải lờ đi lời nói của cô. Tất cả đều là dối trá.

Anh để lại việc chăm sóc cô cho Warren.

Anh đi xuống sân trong và bước đi trên sàn đại sảnh. Không có tường, không có mái, chỉ đơn thuần là một sàn nhà. Anh bước đến một góc, ngồi xuống và úp khuôn mặt vào tay của mình, thở dài một hồi.

Những tổn thương này còn tồi tệ hơn anh từng tưởng tượng. Phải chăng đây chính là tình yêu, dù đơn phương, anh đang cảm thấy trong lồng ngực? Thật là một cảm xúc kinh khủng. Điều này còn tồi tệ hơn so với những khủng hoảng anh cảm thấy khi nhìn thấy cô ôm bên mạn sườn đầm máu, hoặc nỗi lo sợ anh phải chịu khi cô bị sốt. Đây là một nỗi đau khiến từng góc nhỏ trong anh sụp đổ.

Anh ngồi đó, im lặng, cho đến khi hoạt động trong thành dừng lại, mặt trời lặn xuống và các ngôi sao xuất hiện. Sau đó, anh đứng dậy, đi vào một trong những buồng nhỏ cạnh bếp và cuộn mình trong một tấm chăn trên sàn nhà.

Và anh biết mình sẽ chẳng thể ngủ được.

Phải qua hai ngày, Jessica mới có thể đứng dậy ra khỏi giường. Cũng là do chỉ có nằm yên trên giường thì vết thương mới thôi chảy máu. Điều đó thật đáng sợ - cũng gần đáng sợ như những gì cô nghi Richard đang nghĩ trong đầu.

Sau khi đã hồi phục đủ để chấm dứt đe dọa của việc chảy máu đến chết, cô lại phải đối phó với một trở ngại mới: Warren de Galtres và quyết tâm của cậu trong việc làm những điều hào hiệp và giữ chặt cô ở lại trên giường.

“Nếu giờ cậu không cho tôi ngồi dậy, tôi sẽ đánh cậu,” Jessica thốt lên vào buổi sáng thứ ba sau sự ra đi đột ngột của Richard.

Warren lắc đầu. “Richard nói với tôi phải giữ cô ở đây.”

“Tôi không quan tâm đến những gì anh ấy nói với cậu! Tôi đã cố ra khỏi giường hai ngày nay. Tôi phải nói chuyện với anh trai cậu.”

Warren lại lắc đầu, lần này chậm hơn. “Cô không muốn nói chuyện trong lúc tâm trạng anh ấy như thế đâu, tiểu thư à. Cực kỳ xấu,” cậu nói thêm. “Tôi chưa bao giờ thấy anh ấy như thế này.”

Cô có thể tưởng tượng được. Hoặc là Richard nghĩ rằng cô không muốn anh, hoặc là anh không muốn cô. Cho dù đó là gì, anh hẳn đang thấy rất khó chịu. Nếu anh không muốn cô, anh sẽ đứng đó và nói như vậy, rồi bỏ đi một cách bình tĩnh. Vậy nên cô tin rằng anh nghĩ cô không muốn anh.

Chẳng có điều gì sai hơn thế.

Jessica không muốn phải dùng đến bạo lực, nhưng Warren thực sự làm cô mất kiên nhẫn. Cô nhìn cậu cảnh cáo lần cuối.

“Một là để tôi dậy, hai là cậu sẽ phải hối tiếc.”

Warren rõ ràng là học cùng một trường với Richard de Galtres, vậy nên cậu chỉ mỉm cười khoan dung.

“Thôi nào, tiểu thư Jessica...”

“Đừng trách là tôi không cảnh báo cậu,” Jessica nói. Bất ngờ, cô đá vào háng cậu một cái.

Warren gập người lại, thở hổn hển. Mất cậu ngay lập tức ngập nước.

“Jessica,” cậu rít lên.

“Thả lỏng đi, nhóc. Tôi sẽ lấy cho cậu một chai rượu để giảm đau.” Cô cố gắng đứng dậy rồi mặc một chiếc quần của Richard cùng một chiếc áo trước khi ngồi xuống. Khi Warren kịp hồi sức để đứng thẳng dậy, Jessica đã cúi xuống và rút con dao găm của cậu ra khỏi thắt lưng. Cô đẩy cậu sang một bên và cố gắng trèo lên người chiếc áo choàng của Richard trước khi rời khỏi buồng.

Hiệp sĩ Stephen đang đứng bảo vệ ở cửa. Mắt anh ta mở to khi nhìn thấy cô. “Tiểu thư Jessica...”

“Đừng có làm ồn lên,” cô nói, vẫy vẫy con dao trên tay. “Tôi có vũ khí.”

“Cô nên nằm trên giường.”

“Tôi có việc tìm Lãnh chúa Richard. Anh ấy đâu?”

“Nằm ngủ ở nhà bếp.”

“Với ai?” cô hỏi gấp.

Hiệp sĩ Stephen cẩn thận nuốt nước miếng khi nhìn thấy con dao chĩa vào mũi mình. “A, không ai cả, thưa tiểu thư. Tôi nghĩ là không.”

“Tốt. Đừng cản đường tôi, hiểu chưa?”

Anh ta gật đầu.

Jessica chẳng gặp trở ngại gì ngoài vài nụ cười mỉm thích thú suốt quãng đường còn lại. Cô dành cho những người cô gặp một ánh mắt làm họ tỉnh ra ngay lập tức. Giờ cô đã hiểu tại sao Richard cau mày nhiều như thế. Việc này cũng khá là thỏa mãn.

Cô mượn một cây nến từ đầu bếp và nhận được một cái gật đầu im lặng về hướng chỗ trốn của Richard. Cô bước vào căn phòng nhỏ xíu và gật màn sang một bên. Cô đặt cây nến xuống trên sàn

nhà trải rơm, sau đó hít một hơi sốc lại tinh thần trước khi ngồi xuống. Cô ngồi trên bụng của Richard và thản nhiên đưa con dao díp sát cổ họng anh. Thế rồi cô chợt nhận ra anh có thể sẽ giết cô mà không kịp nghĩ, nhưng giờ có nghĩ thì cũng muộn rồi.

Richard nhìn cô, nhưng không nói gì.

“Chúng ta phải nói chuyện,” cô nói.

Anh im lặng.

“Em có rất nhiều chuyện để nói với anh,” cô nói thêm, “nhưng em muốn nói chuyện riêng. Mình sẽ cùng đi lên lầu.”

“Ta chẳng đi đâu cả.”

“Anh sẽ đi, hoặc em sẽ cửa cổ họng anh ngay tức khắc.”

Anh gồng đầu lên hai tay và nhìn chằm chằm vào cô. “Em không dám.”

“Vậy anh muốn em nói những chuyện em cần nói trong khi cả đám người làm bếp lắng nghe?”

Anh vẫn không nhúc nhích.

“Được rồi,” cô nói, “em sẽ nói chuyện với anh ở đây.”

Anh cũng không có phản ứng gì.

“Hôm đó, anh hiểu lầm em rồi. Đáng lẽ em đã giải thích được với anh từ sớm, nhưng Warren lại không cho em ra khỏi giường.”

“Hôm nay, em làm thế nào mà trốn ra đây dễ thế?”

“Đây là ngày đầu tiên em không còn bị chảy máu trong lúc cố gắng đứng lên.”

Anh cau mày. “Ra thế.”

“Và cuối cùng, em cũng có sức để đập cho Warren một phát vào háng,” cô tiếp tục. “Cậu ta chắc cũng không có con được.”

Richard không phản ứng lại. Anh chỉ nhìn cô trong im lặng.

“Khi anh nói về việc hứa hôn, em đã rất hạnh phúc vì em cũng muốn nói với anh về điều đó.”

Hàm anh siết chặt lại.

“Bởi vì em muốn nó có ràng buộc,” cô nói. “Em đã ngạc nhiên đến mức nên dù anh nói gì, em cũng không cất nên lời. Sau đó, anh cứ thế đứng lên và chạy ra ngoài trong khi em chẳng thể lao theo anh xuống cầu thang.”

“Tại sao không?”

“Anh muốn em gào lên em yêu anh từ bên kia sân sao?”

“Như thế, tất cả mọi người đều sẽ nghe thấy lời nói dối của em,” anh nói rồi lại nhún vai.

Jessica có đôi chút muốn đứng dậy và bỏ đi. Điều duy nhất giữ cô ở lại là chiếc cằm có vẻ đang co giật của anh. Anh trông không thoải mái như anh tưởng. Cô nhận ra, khi nhìn sự bối rối trong đôi mắt anh, rằng anh đã tổn thương sâu sắc đến thế nào bởi một thứ anh cho rằng là sự từ chối.

Cô đặt con dao sang một bên, sau đó cẩn thận quỳ xuống bên cạnh anh. Cạnh sườn cô nhói lên, nhưng cô lờ đi.

“Anh có biết em nhớ thời đại của mình bao nhiêu không?” cô nhẹ nhàng hỏi. “Những thứ em yêu thích?”

“Những người đàn ông,” anh cay đắng trả lời.

“Không có ai hết. Nhưng có những điều một ngày nào đó em sẽ kể anh nghe khi chúng ta đã già, tóc đã bạc và chẳng có gì hay để nói. Cuộc sống của em ở đó, Richard, tất cả mọi thứ em quen thuộc, con người trước đây của em.”

“Ta hiểu rồi...”

“Nhưng em sẽ không quay trở lại, thậm chí là vì những thứ em yêu mến vô cùng.”

Anh lại bắt đầu muốn lên tiếng, nhưng cô vội đưa ngón tay lên môi anh.

“Anh chẳng có gì để nói cả, nhớ không? Em còn chưa nói xong.”

Anh kéo bàn tay từ phía sau đầu, rút ra chiếc nhẫn của mình và đưa cho cô trong một tiếng thở dài. Jessica mỉm cười khi đeo nó vào ngón tay cái và gập ngón tay vào lòng bàn tay để giữ chiếc nhẫn khỏi tuột. Richard đang lắng nghe. Thật ra, cô hoài nghi rằng có lẽ anh thực sự rất có hứng thú với những gì cô muốn nói.

“Thậm chí nếu có thể rời đi, em cũng sẽ không đi,” cô nói.

“Tại bây giờ em chưa phải đối mặt với sự lựa chọn đó thôi.”

“Anh đâu biết thế.”

Một cái gì đó đột ngột bùng lên trong đôi mắt anh. “Em tìm được cách rồi sao?”

Cô lắc đầu. “Chưa. Nhưng,” cô nói thêm và thấy thích sự nhẹ nhõm hiện rõ trên khuôn mặt anh, “dù em có tìm thấy cũng không quan trọng. Em sẽ không ra đi.”

“Em chỉ nói vậy thôi,” anh nói đầy nghi ngờ.

“Tại sao em phải đi khi tất cả mọi thứ em yêu lại ở đây?”

“Ai cơ?” anh nói cộc cằn. “Hamlet với lối cư xử tao nhã? Cậu em thô lỗ tội nghiệp của ta trên lầu? Hay vị đội trưởng gà mẹ của ta?”

Cô bật cười. “Không.”

“Kendrick?”

“Ngay cả Kendrick cũng không phải.”

Anh im lặng một lúc lâu. Sau đó, anh quay mặt đi. “Em yêu ai?” anh hỏi, như thể anh quan tâm đến câu trả lời.

“Tất nhiên là anh rồi.”

Anh quay lại nhìn cô, nhưng không nói gì.

“Anh là một người đàn ông tuyệt vời, Richard. Em không hối tiếc vì đã vượt qua 700 năm để tìm thấy anh. Và em chân thành hy vọng rằng lời hứa hôn của chúng ta là thực, bởi vì em thực không muốn hủy bỏ nó. Và,” cô nói, với lấy con dao và dứa nó về phía anh, “anh cũng nên thế. Warren sẽ nói cho anh biết lúc bị chọc giận, em nguy hiểm như thế nào.”

“Ta sẽ không chọc giận em.”

“Anh khôn ngoan đấy.”

Anh nắm lấy tay cô.

“Ta cũng không muốn hủy bỏ lời đính hôn,” anh nói cộc cằn.

“Vậy mà em suýt bị lừa đấy,” cô bắt đầu, nhưng anh quả quyết lắc đầu.

“Ta xin em, Jessica, đừng trêu chọc ta. Ta sẽ chẳng bao giờ đùa giỡn về chuyện này.”

“Em xin lỗi.”

“Em xin lỗi là đúng rồi. Đây là hai đêm khốn khổ của ta.”

“Tại anh thôi, nhớ đó.”

Anh mím môi.

“Anh kết luận quá vội vàng,” cô nói thêm.

“Ta đã nghĩ mình chẳng muốn nghe em nói gì thêm nữa.”

“Anh nhầm rồi.”

“Ta thừa nhận,” anh đồng tình.

“Dù bất cứ điều gì xảy ra, Richard, bất luận chúng ta tranh cãi như thế nào, bất cứ điều gì em nói làm anh không vui - thì anh cũng không bao giờ được quên rằng em yêu anh.”

Anh không tin. Cô có thể thấy điều đó trong mắt anh. Nhưng điều đó sẽ thay đổi. Cha anh đã ngược đãi anh. Làm thế nào anh có thể tin rằng cô chắc chắn sẽ không ra đi?

Anh sẽ biết được rằng cô sẽ không làm thế, ngay cả khi cô mất 50 năm cuộc đời để chứng minh điều đó. Cô mỉm cười với anh.

“Chúng ta có thể đi lên lầu bây giờ không? Em đang nhớ chiếc giường đẹp đẽ, êm ái của mình đây.”

“Ta làm hư em rồi,” anh thở dài. Anh đứng lên, vươn vai rồi chìa tay mình ra cho cô. Khi cô đứng dậy, anh thu lại ngọn nến và con dao của Warren, sau đó dẫn cô ra khỏi buồng nhỏ. Cây nến đã sớm bị dập tắt và để lại trên bàn bếp. Richard giắt con dao của Warren vào thắt lưng, sau đó vòng tay bế bổng Jessica lên.

Jessica ôm lấy anh bằng cánh tay lành lặn của mình và nhắm mắt lại. Giá như mọi vấn đề giữa họ đều có thể được giải quyết dễ dàng thế này.

Richard dừng lại trước cửa phòng ngủ. Hiệp sĩ Stephen cúi chào anh đầy trân trọng.

“Thưa Lãnh chúa,” anh ta nói. “Thưa tiểu thư.”

“Tôi đã hứa sẽ mang rượu cho Warren,” Jessica nói. “Hiệp sĩ Stephen, nếu anh không phiền...”

“Tôi sẽ mang nó tới, thưa tiểu thư.”

“Warren không ngủ ở đây,” Richard gầm gừ.

“Thôi nào,” Jessica dỗ. “Cậu ấy có thể ngủ trên sàn nhà. Em thực sự đã đả thương cậu ấy, Richard.”

“Một đêm thôi,” Richard chấp nhận. “Không hơn.”

Khi họ bước vào phòng, Warren đang nằm cuộn người trên sàn nhà bên lò sưởi, có vẻ đầy đau khổ. Richard đá nhẹ vào cậu em trai lúc đi qua.

“Đừng có gây sự với hôn thê của ta, em trai.”

“Em nhớ rồi,” Warren rên rỉ.

Richard đặt Jessica xuống và cởi chiếc áo choàng của cô ra. Jessica mỉm cười với anh.

“Hôn thê?”

“Đúng rồi đấy, tiểu thư. Chúng ta sẽ có một buổi lễ đúng nghĩa, ngay sau khi ta sắp xếp được. Em nghĩ sao về một chuyến đi đến Pháp?” anh thản nhiên hỏi.

Hắn anh đã nghĩ nhiều về điều này.

“Giờ không phải chúng ta cũng giống như đã kết hôn rồi sao?”

Ánh mắt của Richard hướng về phía giường, sau đó trở lại nhìn cô. Jessica bắt giắc đỏ mặt.

“Đó là một phần câu hỏi của em,” cô thừa nhận.

“Phải, chúng ta đã kết hôn.”

“À,” cô nói, gật đầu, “biết vậy là tốt rồi.”

Richard nhìn sang bên cạnh cô, rồi cau mày. “Chúng ta sẽ đợi,” anh tuyên bố.

“Thật sao?”

“Cho đến khi em lành vết thương.” Anh dừng lại. “Nếu được.”

“Như thế là tốt nhất,” cô đồng ý.

“Em không ngại chờ đợi chứ?” anh hỏi.

“Không, không đâu.”

“Em cũng không,” Warren nói lớn. “Và em muốn có một đứa cháu gái, không phải là cháu trai đâu nhé.”

Richard nghiêng răng và đưa Jessica trở lại giường trước khi bỏ đi. Jessica nghe thấy một tiếng kêu, sau đó âm thanh phản đối của Warren khi bị tổng ra khỏi cửa.

“Jessica nói em có thể ở lại...”

“Jessica không phải là lãnh chúa ở đây!”

Cánh cửa đóng lại rầm một tiếng.

Jessica mỉm cười khi Richard đến ngồi cạnh cô trên giường. “Có lẽ chờ đợi cũng thật tốt.” Cô vỗ nhẹ vào tay anh. “Em còn nghĩ cần phải tán tỉnh anh nữa. Anh có thích hoa, nữ trang, hay các bài tình

ca?”

“Ta nghĩ rằng mình muốn tránh tất cả mấy thứ đó.”

Cô vỗ nhẹ vào anh một lần nữa. “Anh cứ suy nghĩ đi rồi mai nói cho em biết. Bây giờ nhắm đôi mắt nhỏ của anh lại và ngủ nào. Em sẽ chăm sóc cho trái tim anh.”

Anh cầu nhàu với cô, nhưng vẫn ngoan ngoãn lên giường. Sau đó, âm thanh duy nhất trong phòng còn lại là hơi thở của anh và cô. Thế rồi, anh nói.

“Mấy bông hoa khiến ta bị hắt hơi.”

“Em sẽ nhớ điều này.”

Nói xong, anh chìm vào giấc ngủ. Điều tiếp theo Jessica biết là cô thức giấc cùng tiếng ngáy của anh. Cô sẽ có thời gian để nghĩ mình nên làm điều gì cho anh.

Nhưng những sự kiện trong ngày nhanh chóng làm cô mệt mỏi. Hơn nữa, cô ấy cần gì phải tìm ý tưởng trong khi ở cùng lâu đài với Hiệp sĩ Hamlet? Nếu có người biết làm thế nào để quyến rũ Richard, hẳn phải là anh ta rồi.

Jessica nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi với nụ cười trên môi.

Richard vừa nhảy xuống cầu thang vừa mỉm cười với chính mình. Chiếc nhẫn sẽ thật hoàn hảo. Anh đã nằm thao thức cả hai đêm để nghĩ về nó và cuối cùng cũng có chút riêng tư để phác họa nó. Bây giờ tất cả những gì anh phải làm là cầu nguyện người thợ rèn có thể biến nó thành hiện thực. Thông thường, anh sẽ không tin tưởng giao phó công việc cho một người thợ rèn, nhưng anh biết Edric đã từng là một thợ kim hoàn và còn rất giỏi, cho đến khi thị lực của ông ấy yếu dần. Nếu đủ thời gian, người đàn ông này sẽ làm được mọi thứ. Richard chưa bao giờ thấy có bất cứ lỗi nhỏ nào ở những lưỡi kiếm do ông ấy làm ra.

Anh đặt những mảnh kim loại vào túi da, lựa chọn một số loại đá quý và đặt bức vẽ sau lưng khi bước vào sân. Anh rất hài lòng khi thấy mọi người đã làm việc bình thường trở lại. Gilbert đã rời đi đêm trước mà không có đổ máu. Vậy là bớt một nỗi lo cho anh. Người đàn ông vô danh kia vẫn còn ẩn nấp ở đâu đó bên ngoài cổng lâu đài, mặc dù đó có thể là người chỉ tồn tại trong tâm trí của Gilbert. Thật vậy, họ chỉ biết có thể cậu ta đã tưởng tượng ra toàn bộ vụ việc và tự ý hành động.

Nhưng không hiểu sao, Richard thực sự khó mà tin tưởng được người cận vệ của mình lại giàu sức tưởng tượng như vậy. Việc tìm kiếm sẽ tiếp tục cho đến khi Richard hài lòng.

Nhưng hôm nay anh sẽ thả lỏng tâm trí mình với những điều tuyệt vời khác - ví dụ như Jessica chẳng hạn. Cô đã làm việc chăm chỉ để cho các bức tường được xây lên. Anh nhìn cô nghiêng đầu tranh luận với trợ lý chính của mình. Walter cao gần bằng Richard, nhưng lại không cường tráng bằng. Mặc dù vậy, một người phụ nữ cũng nên có chút kiên đề. Song cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên

khi cô lại không thấy thế. Anh chấp hai tay ra sau lưng và vô liêm sỉ nghe trộm.

“Tôi không muốn nhân công bắt đầu xây phòng,” Jessica nhấn mạnh.

“Nhưng, thưa tiểu thư Jessica, chúng tôi có thể...”

“Không,” Jessica ngắt lời. Cô dừng lại, thở ra một hơi không mấy dễ chịu, sau đó tiếp tục. “Điều đó có nghĩa là mất cả chục nhân công xây tường. Sẽ có một hành lang phía sau bức tường chính của đại sảnh. Cánh cửa hướng vào lâu đài đã được vẽ. Chúng ta đâu có định đóng nó lại!”

Walter nhăn mặt. “Nếu cô đã nói vậy.”

“Đúng đấy. Tôi muốn những bức tường được xây xong trong tuần tới.”

“Nhưng...”

“Chỉ cần xong tường và mái nhà trước khi tuyết rơi. Chúng ta sẽ xây đá bên trong ngay khi lợp mái nhà. Tôi không muốn tuyết làm hỏng sàn nhà của mình.”

Walter phải chùn bước, lùi lại và cúi đầu chào cô. “Như ý cô muốn, người thợ cả tuyết vời.”

“Anh đừng có mà tăng bốc,” cô mắng. Sau đó, cô quay lại và ngay lập tức mỉm cười. “Richard.”

Nụ cười của cô giống như một cú đánh thật mạnh vào bụng anh. Richard cố mỉm cười đáp lại, nhưng cảm thấy nó giống nhăn mặt hơn. Trước đây, anh còn nghĩ cô làm anh chao đảo. Chuyện đính hôn với cô trong ba ngày khiến anh quay vòng vòng đến choáng váng. Nụ cười rạng rỡ của cô cũng chẳng làm anh khá hơn.

Điều tiếp theo anh biết, đó là cô đã nhón chân và hôn lên môi anh. Richard chỉ có thể nhìn chằm chằm vào cô khi cô đứng thẳng lại.

“Anh có sao không?” cô hỏi.

“Không,” anh chống chế.

“Anh có chút đỏ mặt kìa.”

“Ta vừa chạy từ cầu thang xuống.”

“Ra thế. Mà anh thấy đại sảnh thế nào?”

Anh bước qua một trong những bức tường để đi vào bên trong. Những bức tường dày hơn 1 mét, đá nặng bao phủ lớp ngoài và đá vụn nhỏ hơn xếp hàng bên trong. Tường bao quanh đã xây cao được khoảng gần 1 mét. Anh gật đầu hài lòng.

“Ta nghĩ nơi này sẽ hoàn thành trước Lễ kính các Tổng Lãnh Thiên Thần 15*.”

** Michaelmas: một ngày lễ nhỏ diễn ra vào 29/9 theo lịch Cơ Đốc.*

“Có bánh khúc cây và một bữa yến tiệc có phải hay lắm không? Chúng ta có thể mời một vài người hát rong nữa?”

“Ừ, em thích là được.”

“Anh biết rõ mấy việc này hơn em mà. Trước đây những dịp như thế anh sẽ làm gì?”

“Ở đây? Không làm gì cả.” Anh quay đi. “Nhưng ở Artane cũng có những yến tiệc hoành tráng.”

Cô kéo một bàn tay từ phía sau lưng anh và siết chặt nó. “Từ giờ, chúng ta sẽ bắt đầu truyền thống mới. Anh biết mà, mọi cặp vợ chồng đều thế.”

“Thế sao?” anh nhìn cô.

“Vâng,” cô nói và nở nụ cười. “Anh nắm cái gì trong tay kia?”

“Một thông điệp mà ta cần gửi đi,” anh thản nhiên nói dối. “Ta sẽ để yên cho em làm việc.”

“Không hôn em sao?”

Anh chắc chắn cảm thấy miệng mình co giật ngay lúc đó. “Em đang dụ dỗ ta.”

“Và rất thích thú với điều đó nữa, cảm ơn anh.”

“Bây giờ, ta không có thời gian làm việc đó,” anh nói. “Ta có việc rất quan trọng phải làm. Có lẽ để sau đi.”

“Nếu lúc đó em có tâm trạng,” cô nói thản nhiên như cách cô bước đi.

Richard nhìn cô đi, sau đó quay lại và vượt qua sân trong ngay khi còn có thể. Anh không thể nhớ lần cuối mình khao khát một người phụ nữ đến vậy nhưng anh chắc chuyện đó cũng được hơn một thập kỷ trước rồi. Có lẽ anh không bao giờ cảm thấy đau đớn

như vậy. Tất cả những gì anh nhận được là nằm ngủ bên cạnh cô như thể một hình thức tra tấn và hôn cô chỉ càng khiến anh tồi tệ thêm. Điều duy nhất khiến anh nằm yên là anh biết nếu cứ làm theo ý mình, anh sẽ khiến cô bị thương.

Cô đã bật khóc ngay lần đầu tiên anh cho cô thấy vết thương. Điều đó cũng khiến anh buồn, vì nó gợi nhớ đến khoảnh khắc anh tưởng như đã mất cô. Thậm chí nỗi sợ trên mặt Gilbert và cha cậu ta cũng không làm anh nguôi ngoai. Anh nhanh chóng nhìn về phía sau để đảm bảo rằng những người cận vệ vẫn luôn dõi theo cô theo đúng nhiệm vụ của họ. Ừ, đã có Stephen ẩn nấp trong bóng tối và Godwin đi dọc theo các bức tường với cây nỏ nạp đầy tên trên tay. Nửa tá cận vệ khác đang đi lang thang, quan sát xung quanh. Jessica sẽ được an toàn.

Richard cúi người vào bên trong túp lều của người thợ rèn và tìm chủ nhân của nó. Edric đang vá một cái móng ngựa, cẩn thận và chú tâm như mọi khi. Richard chờ cho đến khi ông ấy hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi mới mời ông bước ra ngoài.

“Dạ, thưa ngài?” Edric hỏi, nhìn có vẻ vô cùng khó chịu. “Tôi làm gì không ổn sao?”

“Ồ,” Richard bối rối nói, “tất nhiên là không.”

Vẻ nhẹ nhõm hiện rõ trên khuôn mặt Edric. “Cảm ơn ngài.”

Richard nhún vai trước lời nói của người thợ rèn. Thánh thần ời, anh đã bao giờ phàn nàn điều gì đâu.

Sau đó, anh nhận ra rằng Edric là người nấu chảy bất cứ thứ gì được khai quật từ lòng đất của Burwyck-trên-biển. Thảo nào trông ông ta có chút không thoải mái vì ông ta đã chứng kiến cơn giận gần đây của Richard.

Richard dúm bản thiết kế của mình vào tay ông. “Đây,” anh nói, hy vọng xua đi bất cứ lời cảm ơn hay vẻ sợ hãi nào. Anh cũng đưa cho ông ấy một chiếc túi đã được chuẩn bị trước. “Ta đã chuẩn bị vàng và một số bạc. Có đá quý nữa, đó là tất cả những thứ ta có.”

Edric mở chiếc túi trong tay mình và nhìn chăm chăm xuống, há hốc miệng.

“Nếu có gì không phù hợp, ông hãy nói với ta,” Richard nói thêm.

Edric chỉ còn biết chớp mắt.

“Sẽ mất bao lâu?”

Edric nhìn lại bản vẽ. Sau đó, ông ngược lên nhìn Richard, đôi mắt màu xanh ngấn lệ mở to. “Ngài muốn” - giọng ông ta lạc đi nhưng ông ta nhanh chóng hắng giọng - “muốn tôi làm thứ này?”

“Ta đã nhìn thấy các tác phẩm của ông,” Richard nhanh nhẹn nói. “Và đây không phải là một nhiệm vụ không xứng với ông. Chúng ta đang nói đến chiếc nhẫn dành tặng cho cô dâu của ta.”

“Nhưng, thưa ngài,” Edric lắp bắp, “mất tôi...”

Richard xua đi lời phản đối của ông ta. “Ta chưa từng thấy ông làm ra sản phẩm nào không hoàn hảo. Thứ này rất nhỏ, ta thừa nhận, nhưng kỹ năng của ông thì không ai sánh bằng. Bây giờ, ta hỏi lại: khi nào nó sẽ được hoàn thành?”

Edric đứng lên và nhìn xuống các bản vẽ. Richard thầm nguyện rửa Jessica. Bây giờ, anh đang muốn khóc khi nhìn thấy niềm tự hào được hồi sinh nơi một ông lão và tất cả đều là tại cô, chết tiệt thật. Richard bỏ qua đôi mắt đang cay lên và xem người thợ rèn nghiên cứu các thiết kế của mình.

“Nó rất khả thi,” Edric kết luận. Ông nhìn qua những viên đá quý và đặt ra ngoài một cặp đá. “Chúng quá lớn đối với một chiếc nhẫn.”

“Vậy cứ giữ chúng để làm cho cô ấy một món đồ khác.”

Edric xem xét. “Có lẽ làm một con dao găm thì phù hợp.”

“Ừm, được đấy.”

“Đôi mắt cô ấy màu xanh lá cây,” Edric nói, tay mân mê viên ngọc lục bảo.

Làm thế nào ông lão biết màu mắt của Jessica, Richard không thể tưởng tượng nổi, nhưng anh cũng không ngạc nhiên. Người phụ nữ này biết tên từng người lính của anh và thường xuyên ngừng việc để chú ý tới vài tên nhãi ranh trong làng. Nếu anh không cẩn thận, cô có khi đã đi thăm làng rồi.

Edric giơ lên một viên đá nhỏ hơn, màu xanh lá cây nhạt nhắc Richard nhớ về màu nước anh từng thấy ở gần Hy Lạp. “Đúng rồi” - ông lão gật đầu - “Là viên này.” Ông nhìn qua các loại đá quý khác và cầm một viên ngọc lục bảo khá lớn. “Tôi sẽ giữ viên này nữa. Người phụ nữ của ngài sẽ cần đến nó.”

“Thật sao?”

Edric tặng cho anh một nụ cười tươi. “Vâng, thưa Lãnh chúa, đúng vậy. Mặc dù việc tìm kiếm một viên đá phù hợp cũng gặp vấn đề.”

“Thật may là đã giải quyết được vấn đề đó,” Richard làm bầm.

“Một cô gái đầy sức sống,” Edric nói, gật đầu. “Biết rõ những gì cô ấy muốn.”

Richard đồng tình.

Edric đột nhiên nhú mào. “Kích thích ngón tay thì sao?”

“Ta không biết.”

“Ồ, vậy để đó tôi lo.”

“Ta không muốn cô ấy biết về chiếc nhẫn.”

“Tôi sẽ cho cô ấy bóp chút đất sét để có thể đánh giá độ dài chuôi dao găm. Tôi có thể hình dung kích cỡ từ đó.”

“Ông lão, ông thực là một bậc thầy.”

Edric trao trả Richard phần kho báu còn lại của anh, sau đó quay lại và đi vào lều của mình, sự hào hứng trước đó từng biến mất hiện hữu trong từng bước chân. Richard đưa phần đá quý còn lại vào túi và giấu lại việc tốt của mình. Thật là khó chịu, phải, nhưng cũng không đến nỗi tệ như 2 tháng trước.

Thánh thần ơi, Jessica đã làm những gì để anh thành ra như vậy?

Anh thờ dài, sau đó bắt đầu đi ngang qua sân. Anh có lẽ phải tạm rời khỏi cô gái này để thử xem có thể tìm lại cân bằng trên thao trường hay không. Quá nhiều tinh thần hiệp sĩ chắc chắn là không tốt cho cơ thể.

Anh chưa đi được 5 bước thì hiệp sĩ Hamlet đã vọt tới đe dọa. Ít nhất là anh ta không kéo nửa số binh lính đi học khiêu vũ. Richard không biết Hamlet muốn gì nhưng anh chỉ cầu nó có liên quan đến kiếm và ngựa.

“Thưa ngài.”

“Hiệp sĩ Hamlet.”

Hamlet khoanh tay trước ngực và vuốt cằm của mình bằng bàn tay chinh chiến chi chít sẹo. “Tôi hiểu, thưa Lãnh chúa,” anh ta nói như thể điều anh ta hiểu là thứ quan trọng cho sự sống còn của toàn bộ người dân nước Anh, “là ngài cần biết tán tỉnh.”

Richard chớp mắt, nhưng không thể tìm được từ ngữ để diễn tả sự ngạc nhiên của anh, hoặc là Hamlet đã nghe được ở đâu đó điều anh ta vừa nói, hoặc là Hamlet tự thấy mình đủ tay nghề để làm giáo viên cho Richard.

Nhưng mà, Hamlet hẳn đã nắm bắt khá tốt những lý tưởng của Nữ hoàng Eleanor.

“Ừm...” Richard bắt đầu.

“Phải,” anh ta nói, gạt đầu thông cảm, “đây là biểu cảm thường thấy khi phải đối mặt với những khó khăn như thế. Nhưng may mắn là ngài có tôi giúp đỡ, thưa Lãnh chúa.”

Richard nhận ra mình hoàn toàn không thể nói nên lời.

“Bây giờ, Nữ hoàng Eleanor hoàn toàn có thể đưa ra một số gợi ý để ngài có thể chinh phục được người phụ nữ của mình và để chắc chắn, bà ấy sẽ có một cách nhất định.”

“Hẳn là vậy,” Richard cố kiềm chế.

Hamlet đưa tay ra và thực sự vỗ nhẹ vào vai anh. “Đừng bao giờ sợ hãi, thưa Lãnh chúa. Hiệp sĩ Hamlet xứ Coteborne luôn sẵn sàng hành động, tròn đầy như chiếc bánh ngon nhất của hoàng gia chuẩn bị vào lò...”

Có phải anh đang trên đường vào lò không, Richard nghĩ. Nhưng sau đó, anh nhớ đến khả năng dùng kiếm và lòng trung thành mãnh liệt của Hamlet nên anh kiềm chế không bình luận gì thêm. Anh cố gắng trưng ra cái vẻ mà anh hy vọng là đủ bất lực và lảm nhảm vài lời không rõ tiếng.

Hamlet cũng chẳng cần nhiều sự khích lệ hơn thế. Anh chàng nhảy vọt qua sân, rõ ràng rất muốn suy nghĩ về tình thế khó xử của Richard.

Thánh thần cứu giúp chúng con.

Richard hít một hơi thật sâu và vát vả nhớ lại những gì anh sắp phải làm. Anh thấy Jessica đứng gần đại sảnh quan sát tiến độ. Anh giữ sự tỉnh táo và ung dung bước qua sân. Anh không thèm liếc Jessica nhưng ngay lập tức tóm lấy tay cô lúc đi qua. Cô tỏ ra kinh ngạc, nhưng không nói bất cứ điều gì khi anh dẫn cô lên cầu thang. Anh định đi lên phòng ngủ, nhưng lại nhận ra bản thân mình chẳng thể kiên nhẫn đợi lâu hơn. Anh dừng lại ở lưng chừng cầu thang

đầu tiên, ấn người phụ nữ của mình dựa lưng vào bức tường vòm và nhìn cô.

“Giờ ta sẽ chào tạm biệt em tử tế,” anh tuyên bố.

“Em không chắc là em vẫn...”

Anh chặn lại lời nói của cô bằng đôi môi của mình. Anh cẩn thận ép sát cô vào tường, cố gắng không làm đau cô.

Mặc dù vậy, cô vẫn nhăn mặt. Anh tỉnh táo ngay lập tức, sau đó nhận ra những ngón tay của mình bằng cách nào đó đã di chuyển từ lưng đến bên mạn sườn cô.

“Ôi, Jessica,” anh vội thì thầm “tha thứ cho ta...”

“Không sao đâu,” cô nói, hôn anh một lần nữa. “Bàn tay anh đã ở đó trước rồi. Giờ em mới để ý.”

“Em cũng vậy?” anh hỏi, hơi bật cười.

Jessica nhắc người trở lại quá nhanh, cô đập đầu mình vào tường. Anh vội đặt cô xuống và xoa xoa sau đầu cô, lắc đầu với cô.

“Em nguy hiểm lắm đấy, Jessica.”

“Anh cười kìa.”

“Không phải.”

Cô xoa tay. “Đừng có chối, de Galtres. Em nghe được rồi. Có ai khác nghe được không?”

“Không, thưa tiểu thư,” nhiều giọng nam trả lời cô. Richard thề sẽ giết tất cả những người đàn ông ở phía trên cầu thang. Anh trừng mắt nhìn Jessica.

“Đáng ra họ không nên để ý chúng ta.”

“Tại anh ra lệnh cho họ giám sát em mọi lúc mà.”

“Ta sẽ thay đổi mệnh lệnh,” anh gầm gừ.

Cô mỉm cười, sau đó đưa tay lên chạm vào má anh. “Em rất hạnh phúc,” cô thì thầm. “Em chưa bao giờ nghĩ sẽ hạnh phúc đến thế này.”

Richard đưa tay vòng quanh và ôm cô sát vào anh. Anh tựa má vào mái tóc cô và để cho lời nói của cô chìm sâu dần vào trái tim mình.

“Vì sao chứ?” anh hỏi, cố tỏ ra bình thường.

“Tất nhiên là tại vì anh rồi,” cô nói.

“Làm sao...”

Cô hơi giật ra, nhìn anh. “Bởi vì anh là một người đàn ông ngọt ngào, dịu dàng và quyến rũ. Anh đối xử với em như thể anh yêu em vậy.”

Anh mỉm cười yếu ớt. “Đúng vậy.”

Cô đưa tay chạm vào miệng anh. “Lại nụ cười đó nữa.”

“Trông hơi tội nghiệp.”

“Còn tốt hơn là không cười. Nhưng đừng cười tươi quá. Như thế em sẽ đứng không vững.” Cô lướt qua anh và bắt đầu xuống cầu thang. “Chúc anh một ngày tốt lành, cưng à.”

“Cưng? Ý em là gì?” anh hỏi.

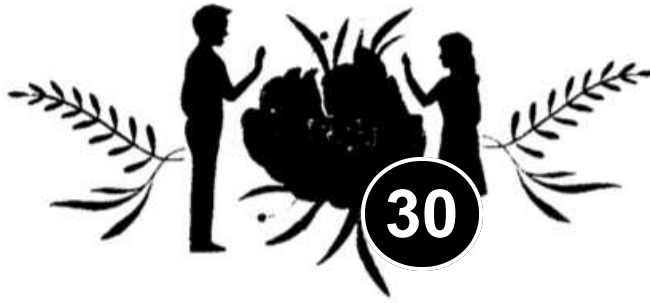
Cô chỉ vẫy tay qua vai mà không quay lại. Richard đi theo cô, mong cô sẽ quay lại và nhìn thấy vẻ mặt cau có của mình. Anh dựa lưng vào tường trong khi tự hỏi đôi chân có đưa được anh đi lên tiếp không.

Jessica bước tới một trong những bức tường thấp trong đại sảnh, trèo qua nó, sau đó ngồi xuống. Cô vùi mặt vào hai bàn tay. Richard nhìn Walter chạy tới chỗ cô, thấy cô xua anh ta đi, rồi bắt đầu mỉm cười. Vậy ra cô chẳng có vẻ bình tĩnh như bề ngoài. Anh quay lại, cảm thấy hài lòng quá mức, rồi cất bước đi. Một nhóm cận vệ đang đứng ở cửa phòng khách. Richard nhìn tất cả bọn họ, chọn những người anh cho là có khả năng vừa cất tiếng trả lời Jessica nhất và gom họ thành một nhóm.

“Từng người một ra thao trường,” anh tuyên bố. “Người phụ nữ của ta có quyền trêu chọc ta. Các người thì không. Hiểu chưa?”

Những gương mặt đột nhiên tái nhợt đã trả lời nghi hoặc của anh. Richard gầm lên bảo Warren giúp mình mặc áo giáp và tiếp tục về phòng ngủ. Ừm, một buổi chiều trên thao trường cũng coi như tập thể thao. Ít nhất ở đó anh cũng có cơ hội để đầu óc mình thoát khỏi những lời đề nghị của Hamlet và những dự định, kế hoạch của riêng anh. Sau đó, anh sẽ tắm và lui về phòng để tận hưởng những nụ cười tuyệt đẹp từ người phụ nữ của mình.

Cuộc sống dường như càng ngày càng tốt lên.

Jessica đặt tay lên eo và cau mày. Đã gần 3 tuần kể từ khi cạnh sườn cô bị thương, 2 tuần kể từ khi cô nhận ra bản thân đã hoàn toàn kết hôn với Richard de Galtres và 1 tuần kể từ khi cô quyết định quyến rũ anh. Đồ vật trước mặt sẽ làm cô run rẩy, sẽ làm anh mất kiểm soát, đảm bảo tình yêu vĩnh cửu của anh dành cho cô và làm anh không nói nên lời - tất cả cùng một lúc.

Nhưng những gì cô đang nhìn vào lại có vẻ giống như một thứ vứt đi.

Jessica nhìn Aldith, cô hầu giúp việc ở bếp.

“Em có chắc là nó được việc không?”

“Có chứ, thưa tiểu thư.” Aldith nói, gật đầu. “Cô đặt miếng vải lên, cắt bỏ các phần dư thừa ở đây và ở đây, sau đó may viền chúng lại. Thứ này làm là dễ nhất đấy. Chúng em đã đặt nó bên cạnh một trong những chiếc áo khoác cũ của Lãnh chúa Richard. Sẽ vừa thôi.”

Phải, nếu có ai biết thì hẳn đó sẽ là một cô gái thời Trung Cổ. Jessica đã cố gắng để tự may một chiếc áo khoác và cô đã thậm chí còn không làm được một chiếc sơ mi. Aldith đặt vải trên sàn nhà, gấp lại, sau đó cắt nó thành hình chữ T. Chỉ cần may các đường nối và xong, một chiếc áo khoác thời Trung Cổ.

“Được rồi,” Jessica nói miễn cưỡng. “Tôi sẽ thử. Tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của em. Em không ngại vá những thứ khác chứ?”

Aldith ôm một núi đồ trên tay trước khi Jessica kịp chớp mắt. Rõ ràng cô bé này rất muốn ra khỏi bếp.

“Không đâu, thưa tiểu thư.”

“Tôi nghĩ rằng bấy nhiêu đó đủ để em may vá cả đời,” Jessica nói một cách cẩn thận. “Tôi chỉ làm một món đồ này cho Richard thôi, nhưng bình thường tôi có biết may vá đâu. Em có định, à, trở thành người hầu riêng của tôi không?”

Aldith bật cười, tiếng cười như tiếng nhạc. Cô gái này thật rạng rỡ.

“Thưa tiểu thư, em rất vinh dự.”

“Tốt quá.” Jessica mỉm cười. Một chút giúp đỡ cũng không có gì xấu. Cô bé này hẳn còn chưa quá 12 tuổi, nhưng rất dễ thương và xem ra rất được việc. “Em cũng không cần phải làm tất cả những điều này trong hôm nay. Sao em không dành ngày hôm nay để làm tất cả những việc em muốn? Ai cũng cần được nghỉ ngơi.”

Aldith quỳ xuống và hôn lên bàn tay của Jessica. Jessica rút tay ra, cười gượng.

“Không sao đâu, thật đấy. Đi đi.”

Cô nghe thấy tiếng cửa mở phía sau và thấy Richard đi vào. Anh vẫn trưng ra vẻ mặt nghiêm túc mọi khi. Anh gật đầu với Aldith khi cô bé đi qua, sau đó đóng và chốt cửa lại. Jessica giấu chiếc áo khoác mình may ra sau lưng.

“Lại nữa à?” anh hỏi.

Sai lầm đầu tiên của cô: cố gắng tự làm một chiếc áo. Sai lầm thứ hai của cô: để Richard nhìn đủ lâu để ghi nhớ hình ảnh cái áo xấu xí. Cô có cảm giác mình chẳng bao giờ quên được điều này.

“Lần này sẽ được,” cô chống chế.

Anh băng qua phòng và đặt tay lên vai cô. “Nỗ lực đã là món quà lớn nhất rồi,” anh tốt bụng nói.

“Thôi đi, đồ xấu tính. Anh không cần an ủi em.” Cô đưa tay ôm lấy anh và quắc mắt lên nhìn. “Anh đang làm gì ở đây? Em nghĩ anh phải ra ngoài làm nhiệm vụ cao quý lâu hơn nữa cơ mà.”

Anh nhìn cô. “Sắp có bão và ta lo em sẽ thấy sợ.”

“Em yêu những cơn bão mà.”

“Để rồi xem,” anh nói. “Ta dám chắc em sẽ cần vòng tay mạnh mẽ của ta ôm áp để cảm thấy an toàn.”

“Còn người của anh thì sao?”

“Họ sẽ tìm nơi trú ẩn khi cơn bão mạnh nhất.”

“Em nghĩ chắc anh không phải lo bị tấn công lúc thời tiết xấu thế này.”

Anh nhìn cô, vẻ nhần nhó. “Em sẽ ngạc nhiên đấy. Nhưng đừng lo lắng. Không ai bước được qua cổng thành của ta mà còn sống quay về đâu.”

“Em không lo lắng. Đây xem ra là một nơi khá an toàn.”

“An toàn và vững chắc,” anh đồng tình. “Những bức tường hướng ra biển dày hơn 4 mét.”

“4 mét?”

Anh gật đầu. “Những bức tường trong dày hơn 3,5 mét, nhưng tường hướng ra biển thì dày hơn. Tường của cha ta dày gần 2 mét.

Một cơn bão làm sập hai bức tường. Ta sẽ không mắc phải sai lầm tương tự.”

Cô muốn nói với anh rằng cha anh là một kẻ khốn ích kỷ và ngu ngốc, nhưng cô cũng muốn có một ngày dễ chịu. Đi sâu hơn vào đề tài này sẽ chẳng có nghĩa lý gì hết. Vì thế, để đánh lạc hướng anh, cô nắm lấy tay anh và hôn lên lòng bàn tay.

“Em yêu anh,” cô nói.

“Sao tự dưng lại nói thế?”

Cô mỉm cười. “Giống như một cơn sốt. Đến rồi đi. Em nghĩ là tại nụ cười của anh đấy.”

“Sau này, nhớ nhắc ta cười với em nhiều hơn.”

Cô tựa đầu vào ngực anh và không thể không ngạc nhiên về cách mà anh thay đổi. Anh đắm chìm trong mọi biểu hiện của tình yêu mà cô dành tặng anh. Cô quan sát khi anh lắng nghe tiếng cười hay nhìn nụ cười của mình. Cô đau lòng khi thấy anh khao khát những điều nhỏ nhoi như thế nên cô cố gắng tặng anh thật nhiều. Được nhìn và nghe anh cười đã xứng đáng cả trăm lần nỗ lực của cô.

Ngay cả người của anh cũng nhận ra anh đã nhẹ nhàng hơn dù cô cố gắng không để lộ. Họ chỉ thấy biết ơn chứ không lợi dụng điều đó và làm việc chăm chỉ hơn để làm anh vui.

Cô nhắm mắt lại. Cô từng sống một cuộc sống khác sao? Thế kỷ XX đã xa cách lắm rồi. Richard yêu cô. Cô yêu anh. Cuộc sống có thể tốt hơn thế nào nữa?

“Ta nghĩ thấy mùi gì đây?” anh hỏi.

Cô mỉm cười với chính mình. Đúng là chỉ có đàn ông mới nói thẳng như vậy. Cô buông anh ra và mỉm cười.

“Bữa tối. Anh có thích không?”

“Lúc nào cũng vậy.”

Cô nắm tay anh dẫn vào bàn. Anh đi theo cô rồi dừng lại và cau mày.

“Cái gì thế này?” anh nghi hoặc hỏi.

“Một bữa tối đặc biệt. Ngồi đi.”

Anh ngồi xuống, nhưng vẻ cảnh giác vẫn không phai nhạt. “Tại sao?”

“Bởi vì nó là như thế. Anh hỏi nhiều quá.” Cô vuốt tay lên mái tóc ẩm ướt của anh. “Anh chỉ cần ngồi và thưởng thức là được rồi.”

“Em không định đầu độc ta đấy chứ?”

“Không,” cô nói. “Nhưng có khi em sẽ quyến rũ anh.”

Anh vẫn cau có khi Jessica ngồi vào chiếc ghế đối diện với anh.

“Bánh nhân thịt nhé?” cô đề nghị. “Thịt chim nướng? Hay thịt nai? Em chuẩn bị hết món anh thích rồi.” Cô mỉm cười lịch sự. “Richard?”

Anh đang đỏ mặt. Màu sắc tươi sáng trên đôi má của anh thật quyến rũ. Jessica ghi khắc hình ảnh này vào bộ nhớ. Kendrick hẳn sẽ rất thích câu chuyện này.

Richard hắng giọng. “Chắc chắn em lại đang đùa.”

“Về bữa tối?”

Anh lắc đầu. “Về...”

“Chuyện quyến rũ?”

Anh gật đầu.

“Em sẽ không đùa về một chuyện nghiêm túc như quyến rũ đâu. Thịt chim hay thịt nai?”

“Nhưng...”

“Cả hai nhé,” cô quyết định luôn cho anh. “Anh rót rượu, được không? Anh chắc sẽ muốn nếm trước. Em không biết pha nước thế nào để vẫn ngon như anh làm. Có một số loại rau khá đáng sợ ở đây, nhưng nước sốt nhiều và khá là cay. Bọn em cho hết xuống dưới và hy vọng kết quả tốt nhất. Anh thích bánh mì không?”

Richard chấp nhận mọi thứ mà không nói gì. Chắc anh choáng váng quá nên không nói nên lời. Điều đó khiến Jessica tổn thương hơn là hài lòng. Chẳng lẽ chưa từng có ai làm điều tốt đẹp cho người đàn ông này sao? Mọi thứ sẽ thay đổi.

Cô gấp đầy đĩa của anh, rót rượu đầy cốc và chờ cho đến khi anh lắc đầu rồi đứng lên.

“Anh no rồi?” cô hỏi, nở nụ cười.

Anh gật đầu. Nụ cười của anh hơi run run, như thể đang buồn nôn vậy. Jessica đứng dậy và kéo chiếc bàn đi. Richard ngay lập tức đứng dậy giúp cô. Rõ ràng tinh thần hiệp sĩ ở anh không bao giờ mất đi.

Cô lấy lược mà anh cho cô một vài ngày trước đó, ngồi xuống ghế của anh và dùng chân kéo một chiếc ghế đầu đến đối diện.

“Ngồi đi,” cô mời.

Anh do dự. “Tại sao?”

“Bởi vì em sẽ chải tóc cho anh. Và đó là câu ‘tại sao’ cuối cùng anh được nói tối nay. Từ giờ, chỉ cần làm những gì em bảo anh. Được chứ?”

Anh ném cho cô một cái nhìn bất mãn trước khi ngồi xuống quay lưng lại với cô. Jessica ngồi bắt chéo chân trên ghế và luồn tay lên mái tóc anh vài lần. Sau đó, cô nhẹ nhàng gỡ từng lọn tóc rối trước khi bắt đầu chải. Richard nhanh chóng dựa lưng vào chân cô. Bàn tay anh đặt hờ trên đầu gối.

“Thích không?” cô nhẹ nhàng hỏi.

“Ừm,” anh trả lời.

Việc chải tóc kéo dài đến khi tay cô thấy mỏi. Richard vươn vai khi cô làm xong rồi đứng lên và quay lại nhìn cô.

“Cảm ơn em. Ta nghĩ ta sẽ đi tản bộ...”

“Đừng vội thế, bánh quy.” Cô chỉ vào tám tấm bằng cây lược. “Cởi áo của anh và nằm xuống. Em sẽ chà lưng cho anh.”

“Jessica...”

Cô đứng lên và chuyển cái ghế đầu qua một bên. Chẳng chờ đợi, cô tháo đai lưng của anh và đặt nó trên lưng ghế. Cô đã cố gắng để cởi nốt áo anh ra, nhưng anh quá cao và bất hợp tác.

“Richard, em sẽ không làm anh đau,” cô kiên nhẫn nói.

Anh đứng một cách cứng nhắc. “Ta không thích bất ngờ.”

“Em đã nói với anh những gì em sẽ làm mà.”

“Nhưng chuyện này... chuyện quyền rũ này...”

“Em chỉ chà lưng cho anh thôi. Có khi anh sẽ thấy thích. Bây giờ, anh sẽ hợp tác hay để em dùng dao ép anh đây?”

“Thánh thần ời, cô gái, em thật mạnh bạo.”

Cô giật tay áo của anh. “Anh nói đúng rồi đấy.”

Anh cởi áo, sau đó ngập ngừng nằm dài ra trên sàn nhà. Cô có thể thấy các đường vân căng thẳng ở vai và lưng anh. Cô lấy chai kem dưỡng ẩm mà cô đã làm từ dầu và cánh hoa hồng nghiền nát rồi đổ một chút ra tay.

Richard hít hơi. “Ta ngửi thấy mùi hoa hồng.”

“Anh đúng rồi đó.”

Anh giật mình khi cảm thấy tay cô trên lưng mình. “Em đang làm gì...”

“Thư giãn đi.”

“Người phụ nữ này, nếu em làm ta có mùi hoa hồng... Ta sẽ khiến em hối tiếc,” anh cảnh báo.

“Cứ nói em thoa nước hoa hồng và anh bị dính mùi vì ngủ với em cả đêm,” cô nói và bật cười khe khẽ. “Như thế sẽ tốt cho danh tiếng của anh.”

Anh quay đầu sang một bên và liếc cô bằng một bên mắt màu lam, hơi pha lục.

“Ta cũng sẽ làm điều tương tự, để bắt em ngậm miệng.”

Cô cười tươi và cúi xuống hôn vào má anh. “Một lời đe dọa nghiêm trọng đấy, de Galtres.” Cô vuốt mu bàn tay lên mắt anh, cẩn thận không để vương chút dầu nào trên khuôn mặt của anh. “Thư giãn đi, được không? Em đang cố chiều hư anh mà.”

Anh cầu nhàu, nhưng không nói gì thêm. Jessica tập trung thả lỏng cơ bắp cho anh, bắt đầu ở vai. Richard là một người đàn ông cường tráng và từng đốt xương được phủ một lớp dày những cơ bắp nặng nề, đó sẽ là một thách thức kể cả với những nhân viên mát-xa lành nghề. Rốt cuộc, tay cô bắt đầu bị chuột rút và cô phải vỗ nhẹ vào đầu Richard.

“Thế thôi,” cô nói một cách vui vẻ. “Anh ngồi dậy được rồi.”

“Không thể,” anh rên rỉ. “Không thể nhúc nhích. Thánh thần cứu giúp nếu chiến tranh xảy ra bây giờ.”

“Anh không muốn biết những gì tiếp đến à?”

Phản ứng duy nhất của anh là chảy nước miếng. Jessica coi đó như một lời đồng ý.

“Em nghĩ bây giờ, chúng ta có thể quỳn rũ lẫn nhau.”

Thật kỳ diệu khi một người vừa kiệt sức vì được mát-xa lại dễ dàng lại sức và vui vẻ nhanh như vậy. Trước khi Jessica có thể giải thích về kế hoạch của mình, Richard đã ngồi dậy và nhìn cô chờ đợi.

“Gì vậy?” cô hỏi.

“Vết thương của em?”

“Không có gì phải lo lắng hết.” Cô thổi một lọn tóc ra khỏi mặt và thấy anh nao núng. “Sao vậy?”

“Đừng làm thế.”

“Hả?”

“Việc em đang làm với mái tóc mình ấy.”

“Anh thấy phiền sao?”

“Lý do có thể không giống như em nghĩ.”

Cô bật cười. “Em hiểu rồi.” Cô chu môi định thổi lần nữa thì bị phân tâm bởi những thứ khác - chẳng hạn như là Richard áp môi mình vào môi cô. Cô định mắng anh vì cắt ngang nhưng cô dần không còn biết mình nghĩ gì nữa. Lúc anh vừa hôn vừa nâng cô dậy, cô không nhớ nổi vì sao cô lại muốn làm gì khác ngoài việc im lặng và ôm lấy anh.

“Ta không phải là người đàn ông dịu dàng,” Richard nói, thì thầm trong miệng cô.

“À,” cô nói khi anh bế bổng cô trong vòng tay.

“Cũng không phải một người tình sành sỏi,” anh nói khi bổng cô băng qua phòng.

“Không ai hoàn hảo hết,” cô cố nói khi anh đặt cô xuống giường.

“Nhưng ta yêu em,” anh nói, nằm xuống bên cạnh và cúi xuống cô. “Và ta sẽ cho em những tốt nhất mà ta có.”

Một cô gái không thể yêu cầu gì nhiều hơn thế, cô định lên tiếng, nhưng sau đó, cô thấy miệng anh chặn mất những lời cô nói. Cô thấy quần áo tuột dần qua tay anh còn anh thì không còn gì trên người. Và Jessica thấy rằng bên dưới tất cả những cầu nhàu và thô cứng là một người đàn ông, mặc dù không thành thực, nhưng thực sự rất nhẹ nhàng và dịu dàng. Giọng anh lạc đi khi thì thầm tên cô trong lúc biến cô thành của anh và tay anh run lên khi chạm vào mặt cô.

“Nước mắt?” anh hỏi, với vẻ đầy tổn thương.

“Vì hạnh phúc,” cô thì thầm. “Chỉ có hạnh phúc mà thôi.”

Và nụ cười anh tặng cô là điều mà cô chắc rằng mình sẽ không bao giờ quên được.

Những thứ có thể xảy ra với một người đàn ông khi anh ta vô tư thực hiện nhiệm vụ nam tính của mình trên thao trường thật đáng ngạc nhiên, Richard khó chịu nghĩ khi thấy mình đang bị dồn cùng với vài người cận vệ vào một góc nhỏ của sân ngoài. Cảm ơn thần thánh là chuyện này xảy ra ở đây chứ không phải ở trong. Richard không chắc mình có thể chịu đựng được việc Jessica cười nhạo sự ngu xuẩn của mình không.

“Bây giờ,” Hamlet cất giọng, “sáng nay, chúng ta sẽ học cách bày tỏ với một quý cô...”

Ta đã học được rồi, Richard nghĩ, và không phải từ anh đâu. Anh định đi nhưng lại chôn chân tại chỗ vì ánh nhìn của những người khác. Anh cầu nhàu, nhưng vẫn lùi trở lại hàng. Có lẽ đã đến lúc đầu hàng những bài học của Hamlet. Dù sao thì anh cũng tránh những việc này mấy tháng nay rồi.

“Cần gì tán tỉnh,” hiệp sĩ William nói. “Nó có tác dụng gì chứ?”

“Những lời tốt đẹp còn khá hơn bản mặt anh,” Godwin thản nhiên nói.

Richard nhìn William phân vân giữa sự thật đó và ý muốn trả đũa Godwin vì câu nói đùa.

“Hiệp sĩ William,” Hamlet nói ra vẻ quan trọng, “đừng bao giờ coi thường một cái cúi người điệu nghệ.”

William cân nhắc rồi nhét lại thanh kiếm vào bao. Richard nhìn những người còn lại mong ngóng bí quyết để chinh phục người phụ nữ của họ và quyết định rằng mình chẳng có lý do gì để ở lại đây hết. Anh đã chinh phục được người phụ nữ của mình rồi.

Richard ở lại nơi mình đang ở thêm một lúc, cho đến khi anh nghĩ Hamlet đã thực sự đắm chìm trong việc dạy dỗ các nạn nhân của ngày hôm nay rồi dịch dần về bên trái. Anh giả vờ như có viên đá trong giày mình và lùi xa một vài bước để xem xét nó. Sau đó, khi nghĩ rằng mình có thể thoát, anh quả quyết bước đi.

“Thưa ngài!”

Trời đất, tên này thật kiên trì.

“Thưa ngài, chỉ tốn chút xíu thời gian của ngài thôi mà!”

Richard nghi việc này sẽ mất nhiều thời gian hơn thế. Anh rất muốn bỏ chạy nhưng anh là tấm gương của họ cơ mà. Anh thở dài, dừng lại và quay mặt nhìn người cận vệ của mình.

“Ừ?” anh nói.

Hiệp sĩ Hamlet xua tay giải tán những học trò còn lại của mình rồi liếc nhìn Richard đầy hàm ý. “Tôi đã nghĩ về chuyện của ngài rất nhiều, thưa Lãnh chúa.”

“Giờ anh đã...”

“Và tôi nghĩ ngài sẽ thấy những gợi ý của tôi rất hữu ích trong việc chinh phục quý cô của ngài đấy.”

“À,” Richard bắt đầu, “chuyện là cô ấy đã...”

Hiệp sĩ Hamlet đưa ngón tay trở ra, dấu hiệu anh ta chuẩn bị cho ra đời một danh sách. “Tất nhiên là có những bài hát ngọt ngào,” anh ta vừa nói vừa lúc lắc ngón tay.

“Ta không biết hát.”

“Hừm,” Hamlet cau mày. “Vây đọc thơ với chất giọng du dương cũng được.”

“Ta không biết làm thơ,” Richard thừa nhận, tự hỏi mình sẽ phải thừa nhận bao nhiêu thiếu sót của bản thân trước khi Hamlet kết thúc cuộc chiến này.

Cái cau mày của Hamlet càng sâu. “Thế thì có lẽ ngài cần một nhiệm vụ.”

“Một nhiệm vụ?” Richard lặp lại. “Thứ điên rồ gì thế?”

“Một nhiệm vụ để chứng minh tình yêu của ngài. Cô gái của ngài sẽ gợi ý nhiệm vụ anh hùng đó và tôi sẽ giúp nếu cô ấy nghĩ không ra...”

Còn lâu nếu ta gặp cô ấy trước, Richard nghĩ, cảm thấy hơi hoảng loạn.

“Vậy thì ngài đi đi, thưa Lãnh chúa, cùng với đề nghị của cô ấy.”

“Ta cần gì nhiệm vụ khi cô ấy đã chắc chắn với tình yêu của ta...”

“Và sau đó,” Hamlet tiếp tục, như thể không nghe thấy lời Richard - Richard nghĩ vậy - “và sau đó, khi ngài quay trở lại, chúng tôi sẽ tổ chức một Hội đồng tình yêu và quyết định liệu ngài đã hoàn thành nhiệm vụ và giành được giải thưởng hay chưa.”

“Nhưng ta đã giành giải thưởng rồi!” Richard kêu lên. “Và theo ta nhớ thì chắc chắn là hơn một lần.”

Hamlet nhìn xa xăm và mỉm cười đầy tâm trạng. “Dù vậy, sẽ tốt hơn nếu chồng cô ấy xuất hiện ở Hội đồng.”

“Ta là chồng cô ấy!”

“Rồi ngài sẽ trở thành tình nhân vô danh tuyệt vời nhất của cô ấy trong khi người chồng không biết gì cả.” Hamlet thở dài hài lòng. “À, thế gian thật lãng mạn làm sao!”

“Hamlet,” Richard nói, tóm lấy vai người cận vệ của mình và lắc thật mạnh. “Ta đã lấy cô ấy hai tháng trước.”

Hamlet chớp mắt.

“Và đã ngủ với cô ấy rồi!”

Hamlet trông hơi thất vọng.

“Hơn nữa,” Richard nói tiếp, “Ta không có thời gian làm nhiệm vụ. Ta còn cả một lâu đài cần xây xong trước mùa đông.”

“Nhưng tán tỉnh...”

“Ta đã chinh phục được cô ấy rồi.” Bây giờ là thế. “Để anh an lòng, ta còn định sẽ đi du ngoạn mùa xuân này. Ta sẽ đưa cô ấy đến Pháp.”

“Paris sao?” Hamlet hỏi, tai anh ta vênh lên.

“Còn có bất cứ nơi nào khác sao?”

Richard hiếm khi được thấy Hamlet nhẹ nhõm đến thế.

“Tôi sẽ chuẩn bị chuyến đi,” Hamlet tuyên bố. “Và chúng tôi sẽ làm như thể ngài vẫn chưa cưới cô ấy. Như thế có lẽ sẽ dễ chấp nhận hơn.”

Richard đảo mắt và bước đi.

“Quý cô xinh đẹp và người tình của mình,” Hamlet vẫn tiếp tục từ phía sau, “trốn chạy với một cuộc hành trình của tình yêu. Tán tỉnh vợ người khác là hành động nghĩa hiệp hơn...”

Điều tích cực duy nhất Richard có thể nghĩ ra sáng hôm nay là bây giờ Hamlet có cái để giết thời gian. Richard nghĩ có khi anh ta sẽ giải thoát cho những người khác khỏi màn tra tấn của mình.

Richard quay trở lại sân trong và tìm kiếm vợ mình. Sau những gì anh vừa trải qua buổi sáng, anh nhận thấy mình xứng đáng có một chút thời gian để nuông chiều bản thân khi có cô bầu bạn. Anh không tìm thấy cô ngay nên anh bước tới trước một trong những thợ xây.

“Tiểu thư Jessica đâu?” anh hỏi.

Người đó nhìn anh và nhún vai. “Tôi không thấy cô ấy, thưa ngài.”

Anh chạy nhanh lên lầu và phát hiện cô cũng không có trong phòng ngủ của họ. Áo choàng của cô không có ở đó, nhưng cô cũng có thể đã mang đi.

Richard vội vã trở xuống sân trong. Anh tự nhủ chuyện này là bình thường nhưng sâu thẳm bên trong, anh có cảm giác chẳng lành. Nếu có chuyện gì xảy ra với cô...

Anh nhìn quanh, nhưng không thấy cận vệ của mình đâu trừ Hamlet, người đang ngo ngắc nhìn xa xăm, và John. John chỉ mỉm cười vui vẻ khi Richard lại gần.

“Dạ?” John hỏi.

“Jessica đâu?”

“Cô ấy nói đi ra bờ biển một lúc,” John trả lời. “Tại sao? Có chuyện không ổn ư?”

“Một mình?” Richard hỏi vẻ hoài nghi.

John lắc đầu. “Godwin đã đi với cô ấy, cùng một vài cận vệ cô ấy cho rằng ngài không để ý.”

“Tốt nhất là cô ấy nên chọn những người giỏi nhất,” Richard gầm gừ. “Cô ấy nghĩ gì vậy?”

“Suy nghĩ của phụ nữ,” John sáng suốt nói.

“À, cậu thì biết gì?” Richard cắt ngang.

“Tôi có chị em gái...”

Ít nhất thì họ cũng hiểu thời đại này nguy hiểm thế nào, không như vợ ta, Richard nghĩ. Anh quay đi và sải bước về phía cổng ngoài. Cần phải cho Jessica một bài giảng nghiêm khắc về những hiểm nguy cô có thể phải đối mặt lúc này. Thánh thần ơi, đồng bọn của Gilbert có thể đang chờ để cướp cô đi. Hoặc còn tệ hơn nữa.

Lúc lao ra ngoài tường thành và đi về phía bờ biển, anh đã rất nóng nảy và khó chịu. Những bài thuyết giáo anh định dành cho cô đã biến thành những lời mắng mỏ nặng nề.

Thế rồi, anh nhìn thấy cô.

Và mọi ý định la mắng cô lập tức biến mất.

Cô đang đi bộ dọc theo mép nước và nhìn chăm chăm ra biển. Tóc cô buông xõa và thả xuống lưng. Gió thổi cuốn mái tóc phủ lên mặt cô và thỉnh thoảng, Richard lại nhìn thấy cô gài nó lại sau tai. Anh đã đặt may cho cô chiếc váy dài màu xanh hai ngày trước và nó như tôn lên thân hình mảnh mai của cô - đáng vẻ mà Richard bây giờ đã khá quen thuộc.

Anh nhìn cô và đấu tranh với những cảm xúc đang lướt qua. Có ham muốn, đúng, mạnh mẽ và rất nhiều. Nhưng cũng có cảm giác khao khát trong lồng ngực khiến anh ngạc nhiên. Anh nghĩ biến cô thành của anh sẽ làm giảm mong muốn khẳng định chắc chắn rằng cô yêu anh. Nhưng dường như, đó chẳng phải sự thật.

Khi đang bước đi, cô có nghĩ về anh không? Hay cô lại đang dành tâm trí cho những thứ khác?

Chỉ có một cách để biết. Richard bước đến gần mấy người vệ binh - họ đang bận trông chừng người phụ nữ này và không biết anh đang lại gần - búng vào tai Godwin và vẫy tay ra hiệu toàn bộ bọn họ rời đi.

“Nhưng, thưa ngài,” Godwin phản đối.

“Ta có thể dễ dàng làm những gì các cậu đang làm,” Richard cầu nhàu. “Ta muốn ở một mình với cô ấy. Các cậu hãy đi coi chừng kẻ địch.”

Anh tiếp tục cho đến khi đứng ở mép nước. Anh có thể hiểu được niềm vui của Jessica ở tại chỗ này. Chẳng có gì êm dịu hơn

âm thanh của những con sóng xô bờ.

Anh nhìn Jessica quay lại và bắt đầu bước về phía anh và anh cố kiềm chế bước lại về phía cô. Anh chờ đợi và cầu nguyện sự kiên nhẫn của mình sẽ không bị lãng phí.

Cô vẫn còn cách anh một khoảng khi cô ngược mắt và nhìn thấy anh.

Và cô mỉm cười.

Cô dừng lại, chấp tay sau lưng và nghiêng đầu nhìn anh. Richard lập tức quyết định lòng kiêu hãnh không thể giữ anh đứng im khi người con gái của anh rõ ràng muốn anh đến với mình. Anh sai bước về phía cô và dừng lại ngay sát cô. Cô mỉm cười với anh.

“Chào anh,” cô nói.

“Chào em.”

Cô đưa mắt tìm kiếm những vệ binh, rồi quay lại nhìn anh. “Không còn ai ư?”

“Chiếm đoạt vợ mình không cần có người nhìn,” anh nói với cô.

“Chiếm đoạt,” cô nói, nhắm từng từ trên lưỡi mình dường như để xem xét ý nghĩa của nó.

“Trừ khi ta đã làm gián đoạn suy nghĩ của em về điều gì đó khác,” anh do dự nói.

Cô đặt tay quanh cổ anh và kéo mình sát lại gần. “Em chỉ đang đi bộ dọc theo bãi biển và suy nghĩ về anh thôi.”

Chừng đó là đủ với anh. Anh vòng tay ôm cô đầy ẩn ý.

“Anh không muốn nghe những gì em đã nghĩ à?” cô hỏi.

“Không.”

“Nếu anh quan tâm thì đó toàn là những ý nghĩ tốt đẹp thôi.”

“Để sau đi,” anh nói, cúi đầu xuống hôn cô.

Thật ngạc nhiên khi những tảng đá lại có thể tạo ra nhiều không gian riêng tư như thế khi một người đàn ông đã quyết tâm và người phụ nữ thì tình nguyện.

Đây cũng là một gợi ý cho một ngày bên bờ biển.

Phải một lúc sau anh mới có tâm trí để nghĩ về những thứ tầm thường hơn. Anh gãi đầu trên khuỷu tay và nhìn xuống người phụ nữ của mình. Cô nằm trên chiếc áo khoác của anh và trông không

có vẻ khó chịu, mặc dù anh sẽ là người đầu tiên thừa nhận đáng ra anh nên trải nó ra trước khi họ thỏa mãn lẫn nhau lần đầu tiên.

“Em có mang theo đồ ăn không?” anh hỏi và bắn khoản liệu cô có thấy phiền bởi những hạt cát vương trên tóc cô và trên người anh không.

Cô trông có vẻ hơi choáng váng. “Em vốn không định làm thế này nên em không mang đồ ăn.”

Anh dừng lại. “Em có hối hận không?”

“Anh nghĩ sao?”

“Nếu ta biết chắc thì đã không hỏi.”

Cô lắc đầu với một nụ cười nhẹ nhàng. “Ôi, Richard, sao anh lại nghi ngờ?”

Anh không tìm được câu trả lời thích đáng nào nên anh im lặng.

“Lần tới, em sẽ mang đồ ăn trưa,” cô đảm bảo với anh với một nụ cười và một nụ hôn. “Và có lẽ có thêm một cái chăn nữa.”

“Như thế sẽ thoải mái hơn.”

“Bây giờ thì không thoải mái sao?” cô hỏi.

Anh hoài nghi không biết cô đang trêu chọc hay khen ngợi mình. Nhưng anh chọn tin về sau.

”Ta thề vào lúc đó, ta không để ý, nhưng về nhếch nhác hiện tại đang nhắc ta nhớ.”

Cô rướn người lên và kéo anh xuống với cô, vòng tay ôm lấy anh.

“Em yêu anh,” cô thì thầm vào tai anh. “Em ước giá như em có thể nói em yêu anh nhiều thế nào nhưng lời nói thì không đủ.”

“Ừ,” anh nói đơn giản, “ta biết.”

Cô im lặng vuốt ve mái tóc anh một lát, sau đó lại nói.

“Em sẽ chứng minh cho anh thấy.”

“Thánh thần cứu vớt con,” anh rên rỉ.

Nhưng anh lại không làm gì ngăn cản cô và suy nghĩ duy nhất của anh là hy vọng mình còn có thể đi được khi họ xong việc.

Mặt trời đã lặn xuống khi anh tay trong tay với người phụ nữ của mình trở lại cổng lâu đài. Anh gần như không thể tin được những thay đổi trong cuộc đời mình. Ai dám nghĩ rằng anh có thể tìm được một người con gái có thể chịu đựng anh, chứ đừng nói là yêu anh? Tuyệt diệu hơn nữa là hiểu rõ con người anh nhưng vẫn yêu anh? Anh không tin vào vận may mà nghĩ tất cả là nhờ hành động nghĩa hiệp nho nhỏ khi anh kéo Jessica lên trong lần đầu gặp cô. Lần tới khi gặp ngài Robin xứ Artane, anh sẽ cảm ơn ông vì đã dạy dỗ anh thấm nhuần đức tính ấy. Nó đã đem lại cho anh thứ quý giá nhất cuộc đời mình.

Anh tự hỏi, khi bước vào cổng tay trong tay với cô gái này, cuộc đời anh còn có thể tốt hơn nữa hay không.

“Ăn tối nhé?” Jessica hỏi sau khi họ bước vào sân trong.

“Ta nghĩ rằng chúng ta có thể đã lỡ mất nó rồi.”

“Đầu bếp có khi đã để dành cho chúng ta một ít.”

Lại một người nữa bị Jessica thu hút. Richard nắm chặt tay cô. “Ông ta có thể đã để dành cho em một chút. Còn ta, ông ta sẽ không suy nghĩ nhiều mà bỏ đói luôn.”

Cô chỉ mỉm cười triu mến và đi khuất vào nhà bếp. Richard đợi cô trong sân và nhìn nền móng đại sảnh của mình. Đây thực sự sẽ là một nơi tuyệt vời và một lần nữa, anh phải cảm ơn Jessica vì mọi thứ. Anh thực hoài nghi mình sẽ không bao giờ có thể chứng minh anh trân trọng những thay đổi cô mang đến cuộc đời mình như thế nào.

“Chúng ta gặp may rồi,” cô nói, bước về phía anh với một chai rượu trên tay và theo sau là một người giúp việc của đầu bếp mang theo một hộp gỗ đồ ăn. “Rượu mật ong và những món ngon nhất tối nay.”

Richard cầm chai rượu và nắm lấy tay cô. “Nào, đi thôi...”

“Lãnh chúa Richard!”

Richard nghe tiếng vó ngựa kêu vang qua cổng trong trước khi quay người lại. Một kỵ sĩ xuống ngựa và hai binh sĩ vội vàng chạy tới tay cầm đuốc. Đó là em họ của Kendrick, James xứ Wyckham.

“James,” anh nói, giơ tay ra chào.

Khuôn mặt James tái mét và Richard hạ tay xuống. Nỗi khiếp sợ cuộn lại trong bụng anh như một cú đấm. Anh cảm thấy chai rượu trượt qua ngón tay và rớt xuống mặt đất dưới chân mình.

“Chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy?” Richard khàn giọng hỏi.

“Thổ phỉ,” giọng James lạc đi. “Kendrick đã chết, Richard. Robin bảo tôi đến báo với anh.”

Richard cảm thấy mình đứng không vững, cảm thấy bàn tay của Jessica nắm chặt tay anh. Hình ảnh của James nhòa đi trước mắt anh.

“Đã chết?”

“Richard xứ York đã nói vậy,” em họ của Kendrick run lên. Richard tự hỏi đó là do đau buồn hay giận dữ.

Richard lắc đầu, như thể làm như vậy anh có thể xóa đi những lời của James. “Không thể nào.”

“Nhưng đúng là vậy,” James đau buồn nói. “Một sứ giả đến Artane khi chuẩn bị cho đám cưới,” cậu ấy quả quyết. “Thề có thánh, tôi sẽ giết cả Richard xứ York và Matilda!”

“Tôi sẽ giúp cậu,” Richard nói. Anh nhìn về phía những cận vệ đã vây quanh mình từ lúc nào. “John, thắng yên cương ngựa ngay và đánh thức tất cả vệ binh. James, hãy bình tĩnh lại. Chúng ta sẽ đi ngay sau khi Jessica và tôi chuẩn bị xong.”

Anh quay về phía cầu thang. Mặt đất dường như không còn bằng phẳng dưới chân anh. Anh cảm thấy cánh tay của Jessica vòng qua eo mình, nghe cô hỏi anh điều gì đó, nhưng anh không thể đáp lại. Anh không thể tin vào tai mình. Kendrick đã chết? Vì thổ phỉ? Không, Matilda đứng đằng sau, anh biết chắc. Nhưng chứng minh nó lại là một vấn đề khác.

Anh muốn khóc. Kendrick xứ Artane là người bạn đầu tiên và duy nhất của anh. Anh chưa bao giờ có nổi một người bạn thực sự trong những năm tháng anh làm hộ vệ tại Artane, chưa từng gặp ai đáng tin cậy. Kendrick đã về nhà một tuần trước khi Richard giành được cái đỉnh thúc ngựa. Họ đã thân thiết ngay lập tức. Khi Richard nói ra mong muốn được nhìn thấy thế giới, Kendrick đã đi như thể đã định sẵn. Anh, Kendrick và Royce xứ Canfield đã làm nhiều việc mà có lẽ vẫn được lưu truyền qua những bài ca ở thời đại của

Jessica. Kendrick đã chấp nhận Richard mà không thắc mắc, không tò mò, không phán xét. Richard vô cùng yêu mến người bạn này.

Nhưng giờ đây, anh ấy đã ra đi.

Richard theo Jessica lên phòng của họ rồi nhìn cô ném quần áo lên giường. Rốt cuộc, anh nhận ra mình chẳng làm gì ngoài ngây ngốc đứng nhìn cô. Và khi nhìn cô gái diệu kỳ này đi quanh phòng, anh phải đối mặt với một suy nghĩ nghiêm trọng hơn.

Anh có thể mất cả cô.

Anh ngồi sụp xuống một chiếc ghế, cơn đau trong lồng ngực làm anh ngừng thở. Chỉ cần một mũi tên hay một thanh kiếm, sự sống của cô cũng sẽ dễ dàng lụi tắt như Kendrick. Anh rồi sẽ hồi phục sau sự ra đi của Kendrick. Jessica sẽ giúp anh.

Nhưng nếu anh mất đi Jessica?

Điều gì sẽ đến nếu thời đại của cô giật cô khỏi tay anh dễ dàng như lúc mang cô tới nơi này? Có khi nào anh đang nhìn thấy cô, chạm vào cô và cô đột nhiên biến mất?

Một cốc lạnh được đưa vào tay anh.

“Uống đi.”

Anh uống. Rồi chiếc cốc bị lấy đi. Anh nhìn thấy khuôn mặt thân thương của Jessica.

“Richard?” Tay cô nhẹ nhàng vuốt trên trán anh. Nước mắt chảy dài trên má cô. “Em rất tiếc. Richard, em rất tiếc.”

Anh đưa tay về phía cô. Cô lại gần và nằm gọn trong vòng tay anh. Richard ôm chặt cô lại, vùi mặt vào mái tóc cô và cố gắng gạt đi nỗi khiếp sợ hãi hùng vẫn tiếp diễn trong tâm trí. Anh sẽ không đánh mất cô ấy. Nếu phải rời non lập bề để giữ lấy cô, anh cũng sẽ làm.

“Richard, em biết anh yêu mến anh ấy.”

Richard không thể nói nên lời rằng chỉ ý nghĩ mất cô cũng khiến anh sợ hãi như vậy. Anh vẫn ôm chặt cô, dùng đưa, cố gắng xoa dịu chính mình với từng chuyển động và cảm giác ôm cô trong tay. Anh không chắc đã trôi qua bao lâu trước khi sự sợ hãi rút đi. Nó khiến anh lạnh lẽo và mệt mỏi.

“Ta sẽ đưa em đến Artane, sau đó đi với các vệ binh,” anh nói và buông cô ra.

“Nhưng, nếu như...”

“Ta phải làm điều này, Jessica. Ta phải biết.”

“Nếu em mất anh...”

Anh biết cảm giác này. “Không đâu.” Anh siết chặt cô lần cuối, rồi đẩy cô ra khỏi lòng mình. “Chúng ta phải nhanh lên. Em có cần thêm thứ gì không?”

“Em đã sẵn sàng. Em chỉ đóng gói những gì em nghĩ là thích hợp.” Cô đột ngột ngược nhìn anh. “Em chỉ có một chiếc váy thôi.”

“Có rất nhiều thợ may tại Artane. Ta sẽ đặt may cho em, nếu em cần.”

Cô cố gắng mỉm cười, nhưng không được. Richard vác yên cương lên vai, dùng chân đá tro vào lò sưởi, rồi nắm lấy tay Jessica và dẫn cô ra cửa.

Khi anh đặt chân qua ngưỡng cửa, một cảm giác khiếp sợ ào đến. Anh gần như muốn kéo giật cô lại, chốt cửa và nói với Jessica họ sẽ trốn hết phần đời còn lại trong căn phòng này.

Anh sợ lần tới khi bước vào căn phòng này, anh chỉ còn có một mình.

Anh lắc đầu, sau đó buộc mình phải rời khỏi phòng ngủ. Anh đóng sầm cửa lại, cố gắng đóng lại cả suy nghĩ ngu ngốc của mình. Sẽ không có gì xảy ra. Jessica sẽ hoàn toàn an toàn tại Artane, đặc biệt là với các binh sĩ anh cho bảo vệ cô. Anh cũng không lo lắng gì cho bản thân. Richard xứ York là một tên khốn yếu đuối, tham lam. Hắn thích sống dựa vào những người phụ nữ mình ngủ cùng hơn là tự kiếm sống. York chỉ cần nhìn chủ nhân của Artane là sẽ cụp đuôi chạy trốn.

James đã lên ngựa và chờ đợi. John ra lệnh và trình bày cách chăm sóc lâu đài cho Warren. Warren chẳng thể quản nổi một căn lều chứ đừng nói cả lâu đài Burwyck-trên-biển. Lúc ấy, Richard quyết định để lại hiệp sĩ William và Stephen. Ít nhất thì William cũng quản được Warren. Richard muốn để lại thêm người nhưng anh nghĩ mình sẽ cần đến họ. Anh có thể để Hamlet tại Artane để trông nom Jessica.

Godwin và John sẽ đi cùng anh. Anh cần tài năng của họ, đặc biệt là của Godwin, nếu anh gặp Richard xứ York một mình.

Richard kéo em trai của mình sang một bên. “Ta tin ở cậu,” anh nói một cách dứt khoát. “Ta tin cậu sẽ không muốn nhìn mặt ta khi ta trở về và thấy lâu đài tan nát.”

“Vâng, Richard,” Warren nói, duỗi thẳng vai. Richard nhận ra ngay cậu đang dần trưởng thành.

“Không được uống rượu mạnh,” Richard ra lệnh. “Không gái gú. Ưu tiên của cậu là lâu đài này, vui thú để sau. Hiểu không?”

“Em sẽ không khiến anh thất vọng.”

“Mong là như vậy.” Richard nhanh chóng ôm em trai mình, lờ đi vẻ mặt ngạc nhiên của Warren và bước đi. Anh đưa Jessica lên yên ngựa, sau đó kiểm tra công tác chuẩn bị gấp gáp.

Trong vòng vài phút, họ đã đi qua cây cầu. Anh băng quơ tự hỏi liệu đi ban ngày có tốt hơn không rồi gạt suy nghĩ đó đi. Mặt trăng tròn đầy cùng vùng nông thôn dần hiện rõ. Ít nhất là họ sẽ đi được một quãng xa trước khi nghỉ ngơi. Richard chỉ biết, ở đâu đó, Kendrick vẫn còn sống và thời gian là cốt yếu.

Thế rồi, từ bên đường, một thân hình đột ngột nhảy ra chắn đường anh. Con ngựa lồng lên và suýt nữa hất Richard ngã.

“Đồ ngốc!” Richard hét lên. “Người đã nghĩ...?”

Anh ngạc nhiên trước những gì mình thấy đến mức không nói hết câu.

“Anh,” Hugh nói, khuôn mặt chìm trong bóng tối. “Em cần phải nói với anh...”

“Không phải bây giờ,” Richard nói, xua hấn đi.

“Nhưng phải là bây giờ,” Hugh nói, không chịu lùi ra. “Có ác quỷ trong lâu đài, anh trai. Có...”

“Tránh đường,” Richard nói, thúc ngựa về phía trước. “Ta không có thời gian nghe cậu huyền thuyên!”

“Người phụ nữ kia,” Hugh nói, chỉ tay vào Jessica. “Em biết cô ta là gì! Em biết những gì cô ta sẽ làm với anh!”

Nếu Hugh không phải người thân, Richard khá chắc chắn sẽ giẫm qua để làm hấn im miệng. Nhưng anh chỉ có thể phi ngựa qua và hy vọng Hugh hiểu ra một chút.

“Một tháng nữa ta sẽ quay lại,” Richard sốt ruột nói. “Ta không có thời gian gặp cậu hay lắng nghe những lời vớ vẩn này đâu. Giờ thì tránh ra!”

“À ta đã bỏ bùa anh,” Hugh vừa nói vừa lùi ra. “Em đến cứu anh mà, Richard!”

Richard giật cương ngựa và cầu mong Hugh sẽ im lặng.

“Chính tình anh em khiến em làm vậy!” Hugh nói với theo.

Richard nhìn Jessica. “Em trai ta dành quá nhiều thời gian suy nghĩ về những điều ngớ ngẩn,” anh nói với vẻ xin lỗi.

“Em nhớ mà. Em đã gặp anh ta rồi,” cô nói với một nụ cười yếu ớt. “Không cần phải giải thích.”

Nói xong, Richard loại Hugh hoàn toàn khỏi tâm trí và tập trung vào cuộc hành trình phía trước. Anh đi gần Jessica và đảm bảo họ được cận vệ bao quanh. Anh đã mất đi một điều quý giá.

Anh sẽ chết mất nếu để mất luôn điều còn lại.

Hugh de Galtres đứng ở bên đường, nhìn theo đoàn người đang đi xa dần và tự hỏi bây giờ mình có thể làm gì. Tay trắng, bao da trên thắt lưng cũng trống rỗng và trái tim của anh trai hắn thì đầy phép thuật của cô tiên kia.

Thánh thần ơi, đây thực sự là một thảm họa.

Hắn ước giá như có chút muối để ném qua vai. Không có nên hắn đành dùng nước miếng và hy vọng thế là đủ.

Tình trạng của anh trai còn tệ hơn Hugh tưởng.

Hắn nhìn bóng Richard dần xa, sau đó nhìn vào thành. Hắn không nhìn kỹ đoàn người của Richard nên không biết ai còn ở lại. Nếu ở đó chỉ có Warren, Hugh sẽ dễ dàng tận hưởng những thứ ngon lành nhất của Richard. Nhưng nếu những người khác ở lại thì sao? Hugh không muốn đụng mặt với hiệp sĩ Godwin. Ngay cả hiệp sĩ Hamlet, tên ngốc hay cúi chào đó, cũng dùng kiếm rất thiện nghệ.

Có lẽ Burwyck-trên-biển không phải là nơi dành cho hắn.

Do đó, chỉ còn một lựa chọn. Hắn sẽ phải theo Richard đến Artane. Có lẽ, hắn sẽ yết kiến Lãnh chúa Robin. Nghe nói người đàn ông đó rất thân thiện và miễn nhiễm với bùa phép của các loại quái vật. Dù sao thì Christopher xứ Blackmour đã từng đụng độ với ông ấy và người ta đồn rằng Christopher bị một con quỷ hắc ám nhất nhập. Nhưng Robin vẫn giành chiến thắng.

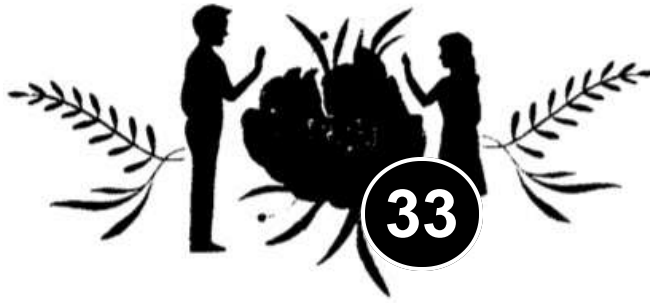
Hugh gật đầu với chính mình, hài lòng với quyết định vừa đưa ra. Hắn sẽ tới Artane và cầu xin lòng thương xót của Lãnh chúa Robin.

Tuy nhiên, hắn sẽ tránh Blackmour.

Hắn cau mày. Ngoài ra còn phải tránh các tu viện tại Seakirk. Người ta đồn đại đó là nơi sinh sống của phù thủy.

Hugh thở dài. Thật nhiều nơi đáng sợ.

Làm một vài dấu tay cầu may, hắn xoay người về hướng bắc và bắt đầu bước đi.

Jessica chưa bao giờ vui mừng vì được nhìn thấy thứ gì như lúc thấy Artane ẩn hiện ở phía xa. Hành trình tưởng như vô tận. Cô tự nhận mình cưỡi ngựa không tề nhưng cưỡi ngựa dạo chơi buổi chiều khác với cưỡi ngựa cả tuần như thể bị quỷ địa ngục đuổi theo. Hình như không ai nghĩ gì cả và cô cảm thấy thương họ. Hamlet thậm chí còn nói Richard đang phí thời gian.

Những gì cô muốn bây giờ là ngồi trên cái gì đó không đang phi nước đại. Điều duy nhất tốt đẹp hơn một pháo đài thời Trung Cổ là một pháo đài thời Trung Cổ có Mini Mart bên cạnh nhưng cô không đòi hỏi. Nếu lời của Richard là chính xác thì Artane cũng tân tiến không kém Burwyck-trên-biển. Khác biệt lớn nhất là Artane đã được hoàn thành. Nhất định đó chỉ có thể là một điều tốt đẹp.

Lúc đến được cổng thành, Jessica dường như chỉ còn bám vào con ngựa của mình bằng sức mạnh ý chí. Xóc nảy một lần nữa là cô sẽ ngã sấp mặt trong bùn. Mà cô cũng không chạm đất được. Có nhiều người đi xung quanh cô đến nỗi cô có khi sẽ ngã vào người họ. Chỉ cần nhìn số binh sĩ, thì hẳn là gia đình Kendrick đang chuẩn bị cho một cuộc chiến tranh.

Jessica nhìn sang bên cạnh mình để chắc rằng Richard vẫn chịu đựng được. Anh trông không được ổn, nhưng cũng không còn vẻ kinh hoàng nữa. Gương mặt anh buồn bã nhưng kiên định. Cô có cảm giác những kẻ tấn công Kendrick sẽ không thể sống đủ lâu để hối tiếc về hành động của mình.

Họ dừng lại trong sân và Jessica nhìn theo dòng người đang đổ ra từ đại sảnh. Đó cũng là lúc cô ước gì mình đã chấp nhận yêu cầu Richard may thêm một hoặc hai chiếc váy cho mình. Cô cảm thấy giống như có một con ốc sên mặc áo và quần chần, một con sên ăn

mặc rất xấu.

Richard xuống ngựa. “Dừng,” anh ra lệnh, liếc cô một cái trước khi đi mất.

“Ôi,” cô lẩm bẩm. Cô thấy anh đi về phía một người đàn ông cao lớn với mái tóc đen chỉ điểm chút bạc. Người đàn ông này trông rất giống một phiên bản lớn tuổi hơn của Kendrick và cô nghi ngờ đó chính là Lãnh chúa Robin, cha của Kendrick. Nếu ngoại hình của ông ấy cho thấy điều đó, thì nỗi đau trên khuôn mặt ông đã chứng minh tất cả.

Robin vòng tay quanh Richard và ôm lấy anh. Jessica ngạc nhiên khi thấy Richard chấp nhận hành vi thân mật đó. Nhưng người này đã nuôi dưỡng anh. Cô cũng chỉ biết chút ít, ngoài những câu chuyện nhỏ mà Kendrick đã kể, nhưng chắc chắn Richard yêu mến cha nuôi của anh. Khi Jessica nhìn họ, cô quyết định rằng bằng cách này hay cách khác, cô sẽ đòi Richard kể thêm về mình sau khi tất cả đồng lộn xộn này được giải quyết. Có lẽ, cả hai đều cần thời gian để ngồi xuống và kể những câu chuyện về quá khứ của mình. Mặc dù cô có cảm giác rằng chủ yếu sẽ là cô nói.

Những người đàn ông nói chuyện với nhau trong vài phút, sau đó Richard quay lại và giơ tay lên. Jessica để anh đỡ cô xuống và biết ơn anh đã đặt tay lên eo mình kịp lúc trong khi hai chân cô còn đang tập làm quen lại với mặt đất cứng rắn. Richard đưa tay ôm cô và dẫn cô tới chỗ Robin.

“Jessica, đây là ngài Robin xứ Artane. Thưa Lãnh chúa Robin, đây là cô gái của con, Jessica xứ Edmonds, gần đây cô ấy đã thuộc về lâu đài Burwyck-trên-biển.”

Jessica không chắc liệu Robin có muốn bắt tay hay không, vì vậy, cô chỉ mỉm cười nghiêm nghị.

“Rất hân hạnh, thưa ngài.”

Robin gần như tự động đáp lại cô bằng một cái gật đầu, sau đó, ông lắc đầu như thể chỉ vừa mới nghe được những lời của Richard. “Sao lại thế?” ông ấy hỏi.

“Cô ấy là vợ hứa hôn của con,” Richard nói.

Mặt Robin hiện ý cười và ông nắm lấy tay của Jessica. “Rất vui được gặp con, tiểu thư à. Ta thề ta đã tuyệt vọng vì nghĩ chẳng bao

giờ tìm được một người phụ nữ đủ mạnh mẽ để đối mặt với nó. Con chắc đã quen giữ vững lập trường.”

“Ta có thể kể chuyện cho em,” Richard lẩm bẩm. “Nhưng không đâu,” anh nói thêm khi thấy đôi môi mím lại của Robin. “Tin con đi, thưa Lãnh chúa, cô ấy giữ quan điểm rất tốt đấy. Con chắc chắn phu nhân Anne sẽ thấy cô ấy rất hợp ý.”

Jessica nắm chặt tay Robin. “Hối tiếc duy nhất của con là chúng ta không được gặp nhau trong hoàn cảnh tốt hơn.” Cô hít một hơi thật sâu. “Con rất tiếc cho sự mất mát của ngài.” Những lời này thật không phù hợp, nhưng cô không biết phải nói gì.

Robin chấp nhận lời nói của cô với một cái gật đầu chớp nhoáng, sau đó thả tay cô ra và quay sang Richard. “Chúng ta có ít phòng mà nhiều người quá. Anne sẽ sắp xếp cho vợ con. Ta cần con đến phòng của ta.”

“Tất nhiên ạ.”

Robin gật đầu với cả hai người, sau đó quay lại và bước đi. Richard nắm lấy tay cô.

“Ta sẽ tìm em sau,” anh nói ngắn gọn. “Ta đoán cuộc gặp gỡ sẽ kết thúc rất muộn và bọn ta sẽ đến Seakirk từ rất sớm. Em sẽ được an toàn ở đây, nhưng ta sẽ để một người nào đó ở lại với em. Có khả năng là Hamlet hoặc Godwin.”

“Hãy mang theo Godwin,” cô nói ngay. “Anh có lẽ sẽ cần đến kỹ năng đặc biệt của anh ta.” Cô đã nghe một vài câu chuyện tra tấn của anh ta. Chúng không lấy gì làm vui vẻ. “Em chắc có thể ở cùng Hamlet. Em sẽ kiểm soát được anh ta.”

Richard gật đầu, sau đó lục túi tiền chỗ thắt lưng. Anh nắm lấy tay cô và đeo một chiếc nhẫn vào ngón tay cô.

“Ta đã định tặng nó cho em,” anh nói. “Trước khi, à, trước khi những tin tức kinh khủng kia đến...”

“Ồ,” cô nói và nhìn xuống, “Richard, nó đẹp...”

“Ừ, em cũng thế.”

Nói xong, đôi môi anh khẽ lướt trên môi cô và anh đi mất. Jessica đứng ở sân trong lâu đài của Robin xứ Artane và nhìn chăm chăm vào thứ mà cô cho là nhẫn cưới.

“A,” một giọng nói khàn khàn vang lên bên cạnh cô, “Edric đã làm việc tốt đấy. Một món quà rất đẹp.”

Đúng vậy. Đá màu lục đặt trên nhẫn vàng. Các hoa văn được khắc vào thân nhẫn gợi cô nhớ về những con sóng và cô có thể thề rằng ngạnh giữ đá thực sự làm từ móng vuốt của điều sư. Nó hơi đáng sợ nhưng tuyệt đẹp và Jessica không thể hài lòng hơn được nữa. Richard đã thiết kế nó. Chiếc nhẫn không thể xuất phát từ trí tưởng tượng của bất kỳ ai khác.

Jessica nhìn lên hiệp sĩ Hamlet. “Tôi cũng chuẩn bị quà cho anh ấy. Tôi lại không nghĩ ra phải mang nó theo.”

“Chúng ta sẽ không ở đây mãi, thưa tiểu thư. Tôi sẽ nghĩ ra một cách để cô tặng quà cho ngài ấy khi chúng ta trở lại Burwyck- trên-biển.” Anh ta vỗ nhẹ vào vai cô. “Để đó cho tôi.”

Vì đang hy vọng chuyện đó sẽ ngăn Hamlet truyền dạy kiến thức cho binh sĩ của Robin nên cô đồng ý.

Binh sĩ của Richard di chuyển ra ngoài làm nhiệm vụ canh gác và cô chỉ còn lại một mình, đứng ở giữa sân và tự hỏi mình cần đi đến chỗ nào. Cô phân vân mất một lúc, nhưng đúng thời điểm cô khó chịu nhất, một người hầu đến đứng trước mặt cô.

“Xin mời cô theo tôi, thưa tiểu thư.”

“Hân hạnh,” Jessica nói thực lòng. Có lẽ rồi cô sẽ được rửa mặt và uống gì đó.

Cô theo cô gái trẻ vào lâu đài, lên cầu thang và băng qua các lối đi khác nhau cho đến khi cô thấy mình được dẫn đến một căn phòng. Một vài người phụ nữ ngồi trên ghế tựa, trẻ em ngồi trên ghế đẩu và tất cả mọi người bất kể tuổi tác đều mang vẻ đau buồn.

Một người phụ nữ lớn tuổi với mái tóc dài màu vàng nhạt ngẩng lên và vẫy tay ra hiệu cho Jessica.

“Ta là Anne,” bà nói đơn giản. “Mẹ của Kendrick.”

Jessica có thể đoán được từ màu mắt của Anne. Đó là đôi mắt của Kendrick, chỉ là lúc này không còn lấp lánh hài hước nữa. Jessica không chắc cô nên cúi chào, nhún người hay đứng yên chờ chỉ dẫn. Cô cố gắng mỉm cười, nhưng cô cảm giác nụ cười đó cũng chẳng lấy gì làm tươi sáng.

“Con hẳn đã rất mệt mỏi,” Anne nói, “nhưng nếu không quá phiền, con có thể ngồi một lát và nói về con trai ta? Ta biết gần đây con đã gặp nó.”

“Tất nhiên, thưa phu nhân,” Jessica nói mà không do dự. Ít nhất thì cô cũng làm được điều đó. Cô không thể tưởng tượng được nỗi đau mất đi con mình, nhưng cô nghĩ rằng mình có lẽ đã nhận ra phần nào đó trong giọng nói của Anne.

Và điều đó cũng giúp cô nhận ra phần nào những gì mẹ mình đang trải qua.

Cô cầu nguyện quyết định ở lại của bản thân là đúng đắn. Cô ước giá như mình có thể gửi đôi lời cho mẹ biết mình vẫn ổn.

Và thế là một trong những buổi chiều dài nhất của cuộc đời cô bắt đầu. Cô ngồi cạnh Anne và kể lại chi tiết từng giây phút cô có thể nhớ về quãng thời gian của mình với Kendrick. Cô kể lại những câu nói đùa, tả lại hình dáng và cố nhớ lại tiếng cười của anh ấy.

Và cô hy vọng bấy nhiêu đó là đủ.

Đến lúc có người mời cô nước thì cô đã hết chuyện để kể và giọng nói cũng đã khản đi. Cô hoàn toàn thỏa mãn ngồi xuống và hít một hơi thật sâu. Phu nhân Anne tạm thời bị phân tâm bởi một sứ giả và điều đó giúp Jessica có cơ hội để nhìn xung quanh và nhìn xem những người đang lắng nghe câu chuyện của mình.

Căn phòng đầy những người mà Jessica nghĩ là người thân hoặc bạn bè và cô không có cách nào để xác định ai là ai. Đây là lần đầu tiên cô đối mặt với những quý phu nhân Trung Cổ và cô có đôi chút ngạc nhiên khi thấy mình ở cùng họ. Nhưng dù muốn hay không, đó là những gì cô phải quen dần bởi mối quan hệ của cô với Richard. Cô ước gì mình đã hỏi anh đôi chút quy tắc ứng xử lúc đi đường. Mặc dù có khi anh cũng chẳng thể giúp gì cho cô. Những gì cô nên làm là yêu cầu Hamlet dạy học cho cả hai người.

Giữa lúc còn đang chiêm nghiệm những điều không tưởng như là Richard tham gia một lớp học như thế, Jessica chợt nhận ra rằng cô đã bỏ qua một người nào đó trong phòng. Có một người phụ nữ đối diện với cô, bà ấy đang nhìn chăm chăm vào cô như thể vừa nhìn thấy một con ma.

Jessica nhìn vào bà ấy, nghĩ rằng người phụ nữ này sẽ xấu hổ khi bị bắt gặp mà quay đi. Nhưng xem ra bà ấy không thấy thế. Jessica chưa bao giờ nhìn thấy bà ấy trước đây nên cô không thể biết bà ấy muốn gì. Người phụ nữ này nhìn khoảng 50, vẫn còn rất đẹp, hoặc ít nhất là như thế nếu mặt bà ấy không tái mét như bây giờ.

“Tiểu thư Jessica?”

Jessica chớp mắt ngạc nhiên khi nghe tên mình, sau đó quay sang Anne và nở nụ cười, cố gắng lờ đi cái nhìn bối rối vẫn đeo bám mình từ một góc kia của căn phòng.

“Vâng?” cô hỏi.

“Hãy tha thứ cho ta khi không giới thiệu,” Anne nói. “Hôm nay, ta không được minh mẫn.” Bà chỉ về phía một người phụ nữ tóc đen bên trái. “Đây là em gái của chồng ta, Amanda. Người ở bên kia phòng là người em gái khác của Robin, Isobel.” Bà ấy là một phiên bản ít tuổi hơn một chút của Amanda và Jessica tự hỏi liệu họ có giống mẹ như giống nhau không.

“Và kia,” Anne tiếp tục, chỉ tay về phía người phụ nữ nhìn như muốn xuyên thủng đầu Jessica, “là Abigail, vợ Miles. Miles là một trong những người em trai của Robin. Abby đã rất tốt bụng khi cưới cậu ấy và giúp cậu ấy thôi nóng tính.”

Người phụ nữ tên là Abigail thoáng mỉm cười. “Ta xin lỗi, tiểu thư Jessica,” bà nói, “nhưng ta e là mình chưa được nghe con nói con đến từ đâu.”

“A,” Jessica nói, trì hoãn cho đến khi bộ não có thể bắt kịp với lời nói, “Con đến từ một thị trấn nhỏ gọi là Edmonds. Bên bờ biển.”

Abigail trông, nếu có thể, còn tái hơn lúc nãy.

“Pháp, ta đoán thế,” Anne nói.

“Vâng,” Jessica nói, tự hỏi liệu cô có thể đến chỗ Abigail trước khi cô ngã ra sàn.

“Abby,” Anne nói nhẹ nhàng, “Ta nghĩ Jessica muốn một nơi để nghỉ ngơi một chút. Em chắc không phiền dẫn cô ấy đến tòa tháp phía bắc chứ? Cô ấy sẽ thích khung cảnh đẹp và chiếc giường êm ái.”

Abigail gạt đầu và im lặng đứng dậy. Jessica nói lời tạm biệt, cảm ơn Anne vì sự hiếu khách của bà và theo Abigail ra khỏi phòng, tự hỏi liệu mình có bị dâm ở hành lang không.

Abigail nhìn quanh mà không tập trung.

Jessica theo sau bà ấy trong im lặng, đi xuống lối đi và leo cầu thang cho đến khi cô thấy mình dừng lại trước một cánh cửa. Abigail mở nó ra, sau đó vào bên trong với Jessica. Chỉ sau khi bà ấy mang vào một ngọn đuốc, thắp một ngọn nến và đóng cửa lại thì bà ấy mới mở lời. Bà dựa lưng vào cánh cửa và nhìn Jessica.

“Edmonds?” bà ấy hỏi.

Jessica dựa lưng vào tường đá ở phía đối diện của căn phòng nhỏ. Không có lối thoát và cô hy vọng rằng một cái gạt đầu khẳng định sẽ không khiến cô bị sát hại.

“Edmonds, bang Washington?” Abigail hỏi, giọng gần như thì thầm.

Đến lượt Jessica há hốc miệng. “Phu nhân nói gì?”

Đó cũng là lúc Abigail bắt đầu cười.

Jessica khẳng định ngay rằng cô đang bị nhốt trong một căn phòng không lối thoát với một người tâm thần. Hay rồi.

Jessica bắt đầu dịch dần về phía cửa. “Nếu phu nhân không phiền...”

Abigail cười ngặt nghẽo, rồi đặt tay lên má cô và bắt đầu khóc.

“Ta không thể tin được,” bà nói. “Không thể tin được.”

“Tôi cũng thế,” Jessica nói, đánh mắt về phía cửa. “Và nếu phu nhân để tôi đi qua, tôi sẽ đi tìm người đến giúp...”

“Ồ,” Abigail nói, lại cười, “Cháu không bị gì đâu. Ta không bị điên.” Bà ấy nắm lấy tay cô. “Abigail Moira Garrett de Piaget. Người bản xứ đến từ Freezing Bluff, Michigan. Rất vui được gặp cháu.”

Jessica cảm thấy quai hàm mình rút cái bích trong lồng ngực. “Phu nhân đang đùa.”

Abigail buông tay và ôm lấy mình, vẫn cười trong lúc bần thờ hồn hển. “Ồi, cháu yêu, cháu còn chưa biết hết đâu.”

Jessica gần như không dám tin. “Phu nhân đến từ...”

“1996. Ngã xuống ao và nổi lên trong một con hào của Miles trong năm 1248. Ta ngạc nhiên là ta có mùi như thế nhưng ông ấy vẫn đưa ta về.”

“Vậy là cô đến từ...”

“Michigan. Và ta đang thêm kẹo sô-cô-la đắng bạc hà York.”

Jessica đến bên giường và ngồi xuống. Cô nghĩ mình sắp ngất rồi nên làm thế là khôn ngoan nhất. Abigail cũng đến ngồi và ngã lưng vào đầu giường.

“Kể cho ta nghe chuyện của cháu đi,” Abigail nói, cười khúc khích. “Ta rất muốn nghe.”

“Không thể tin nổi,” Jessica nói, chưa từng ngạc nhiên và choáng váng đến thế bao giờ.

“Cháu nghĩ cháu ngạc nhiên sao?” Abigail nhàn nhạt nói. “Thế cháu nghĩ ta cảm thấy gì khi đang ngồi trong phòng với Anne và nhìn cháu đi vào? Ta suýt nữa ngã khỏi ghế!”

Jessica bắt đầu cười. Cô bắt đầu hiểu ra tại sao Abigail nhìn mình như vậy.

“Nói đi,” Abigail nói. “Ta thực sự muốn nghe đấy.”

“Nhưng cháu thậm chí không biết bắt đầu từ đâu,” Jessica lắp bắp.

“Từ đầu. Kể cho ta nghe cháu đã ở đâu khi cháu nhận ra cháu không còn ở chỗ cũ nữa.”

Jessica hít một hơi thật sâu để làm điều đó, rồi bật ra câu đầu tiên lẽ ra cô phải hỏi và có lẽ là câu duy nhất cô muốn nghe câu trả lời.

“Cô không thể trở lại sao?”

Abigail trông hơi giật mình, sau đó mỉm cười lắc đầu. “Ta chưa từng thử.”

“Thật sao?”

Bà ấy nhún vai. “Hào của Miles thực sự quá kinh tởm. Chìm một lần trong đó là đủ rồi.”

“Cháu nói thật đấy. Cô không lo cho gia đình mình sao?”

“Ta không có. Không gia đình, không nuôi mèo và không có việc làm. Và Miles xuất hiện.” Bà mỉm cười bình thản. “Ông ấy xứng

đáng để từ bỏ sô-cô-la dù ta đã rất nghi ngờ điều đó khi trải qua sáu lần sinh nở.” Bà ấy dừng lại và dùng ánh mắt sắc lẹm nhìn Jessica. “Cháu không mang theo chứ?”

“Cháu xin lỗi.”

Abigail thở dài. “Ta phải hỏi.” Bà ấy đặt tay lên má cô một lần nữa và bật cười. “Ta biết ta nên để cháu nói chuyện, nhưng ta muốn hỏi cả triệu câu và giờ ta nghĩ ta mới là người không biết bắt đầu từ đâu. Không,” bà nói với một cái lắc đầu, “các câu hỏi sẽ để sau. Chỉ cần cho ta biết những gì xảy ra với cháu. Ta thề là ta không bao giờ nghĩ rằng sẽ được gặp được một người khác, người mà không làm răng bị thương vì dây da thay vì mấy lát bánh mì nướng.”

“À,” Jessica nói, “tất cả bắt đầu bằng một cuộc hẹn xem mặt.”

Abigail cười. “Một cuộc hẹn xem mặt? Trời ơi, giá như bây giờ ta có sô-cô-la. Ta nghĩ câu chuyện này sẽ hay hơn nếu kèm theo một thứ không tốt cho ta như là một túi M&M, không, lạc M&M đi...”

Jessica nghe Abigail nói về những thứ đi kèm hay nhất cho câu chuyện xuyên không và cảm thấy nổi nhớ nhà dâng lên. Cô đã gặp được một người phụ nữ cùng thời đại với mình, người đã sống trong thời Trung Cổ khoảng hai mươi năm và tự hỏi liệu bà có không vui về những gì đã xảy ra với mình.

“Cô,” Jessica ngắt lời, “có hối tiếc không?”

Abigail chớp mắt. “Hối tiếc?” Bà ấy dừng lại rồi lắc đầu. “Không, ta đã nói với cháu rồi. Ta không có gì để mất và có được mọi thứ đáng giá. Và ta tin rằng, có rất nhiều thứ quan trọng hơn truyền hình cáp và hệ thống sưởi ấm trung tâm.”

Jessica không thể không đồng tình. Vì vậy, cô hít một hơi thật sâu và bắt đầu kể về cuộc hẹn của mình với Archie Stafford, cuộc hẹn tưởng như cách cả triệu dặm và nhiều thập kỷ trước. Cô nói với Abigail từng chi tiết cô có thể nhớ về chuyện làm thế nào cô đến được đất của Hugh và tất cả mọi thứ đã xảy ra kể từ đó. Cô có thể cảm thấy trái tim mình dịu lại khi nói về Richard. Rõ ràng Abigail cũng cảm nhận được như thế vì đôi mắt bà ấy ngập đầy nước mắt.

“Và cháu đã kết hôn với cậu ấy,” Abigail nói với một nụ cười dịu dàng.

“Cháu kết hôn với anh ấy,” Jessica đồng tình. “Nếu những lời nói ra vì bị dọa nạt được tính. Richard muốn đưa cháu đến Pháp để làm lễ cưới tại một tu viện nổi tiếng ở đó.” Cô thở dài. “Nhưng đó là trước khi tất cả chuyện này xảy ra.”

“À,” Abigail nói, “Kendrick rất thích làm trung tâm của sự chú ý nhưng ta không nghĩ nó muốn tất cả những om xòm này. Chuyện này đã làm Robin và Anne suy sụp. Đây là đứa con thứ hai họ mất đi trong những năm qua.”

“Họ thật đáng thương.”

“Lần này còn khó khăn hơn. Ở Seakirk, người ta đồn rằng Kendrick bị thổ phỉ giết.”

“Robin và Anne không tin?”

Abigail lắc đầu. “Rất nhiều tin đồn nói rằng Matilda là một phù thủy.”

Jessica nhìn Abigail. Họ đến từ cùng một thời đại. Họ có thể đã quen nhau trong một thế giới khác, nếu như mọi chuyện khác đi. Khác với bất cứ ai trong lâu đài, họ có niềm tin giống nhau.

“Cô không tin,” Jessica hỏi, “đúng không?”

Abigail nhún vai và mỉm cười yếu ớt. “Ta đã nhìn thấy nhiều điều trong 20 năm qua hơn những gì ta tưởng. Chúng ta không còn ở Kansas nữa. Dorothy 16* .”

** Trích dẫn từ câu nói nổi tiếng của nhân vật Dorothy trong phim “Phù thủy xứ Oz”. Câu này cũng còn có ý nói một người không còn ở những nơi quen thuộc và thoải mái với mình nữa.*

Jessica rùng mình. “Tất cả có vẻ rất không thực.”

“Và điều đó không bao giờ thay đổi,” Abigail nói rồi thở dài. “Tàu lượn đã bắt đầu chuyển động và không thể đi xuống giữa chừng. Nếu biết trước, ta đã chuẩn bị vài tấn bột cacao mang theo.”

“Không có gì sao?”

“Không có ở Anh. Và tin ta đi, ta biết đấy.”

Jessica muốn hỏi bà cả nghìn điều khác, bắt đầu là bằng cách nào mà Abigail sống sót mỗi ngày dù biết rằng bản thân sẽ không bao giờ có thể sống được để nhìn thấy những điều kỳ diệu thời hiện đại và kết thúc bằng câu làm thế nào mà bà ấy sống qua 6 lần sinh

nở mà không dùng thuốc. Nhưng cô ngừng lời khi nhìn thấy Richard mở cửa.

Và trong giây phút đó, Jessica đã có câu trả lời.

Có lẽ, cô có thể tìm thấy một nửa tá đàn ông trong thời đại của mình và biết đâu, cô sẽ có được hạnh phúc. Có lẽ, cô sẽ sống với bất kỳ ai trong số họ cùng một cuộc sống giàu có, đầy đủ. Có lẽ, với một người trong số họ, cô sẽ có một tình yêu tuyệt vời và dài lâu.

Nhưng không.

Cô đã tìm thấy rằng tình yêu tại 700 năm trong quá khứ.

“Ta đi đây,” Abigail nói trong lúc đứng dậy rồi đi ra cửa.

“Ai thế?” Richard hỏi khi cánh cửa đóng lại sau lưng anh.

“Sẽ nói cho anh sau,” Jessica nói, cầm tay anh. “Đến đây.”

“Thật hồng hách.”

Nhưng trên mặt anh có ý cười, như một tia nắng nhỏ xinh giữa cơn bão và bấy nhiêu đó đã đủ để làm trái tim Jessica vỡ òa trong hạnh phúc vì biết nó dành cho cô.

Mặc kệ những điều kỳ diệu mà tương lai có thể mang đến.

Ở ngay nơi này, cô đã có được tất cả điều đó rồi.

Còn lâu mới bình minh nhưng Richard đã thức dậy và thay đồ. Jessica nhìn anh dưới ánh sáng của ngọn nến duy nhất trong phòng.

“Sẽ không phải là một cuộc chiến tranh, phải không?”

Anh dừng lại và nhìn cô. “Ta không thể dự đoán được điều đó.”

Cô muốn nói, nhưng nếu thật vậy, anh phải cẩn thận, nhưng cô biết anh sẽ phản ứng như thế nào, nên không cất lời. Cô dồn sức để ghi nhớ hình dáng cơ thể, các mạch máu ở tay, vết sẹo trên khuôn mặt anh.

Anh giắt thanh kiếm ở thắt lưng, trùm một chiếc áo choàng qua vai và quỳ một gối bên cạnh giường. Anh hôn cô với đôi mắt mở to và cô hoàn toàn hiểu, bởi vì cô cũng không thể không nhìn anh một lần cuối.

“Trong lúc ta không có đây, em phải vá lại quần cho ta,” anh nói, nhìn thẳng vào cô.

“Đừng trông mong gì.”

Anh mỉm cười, nụ cười hài lòng ngấn ngủi của một người đàn ông - người đã biết được ai đang nắm giữ trái tim mình, sau đó quay người rời khỏi phòng mà không nói bất cứ điều gì khác.

Jessica ngồi dậy và khoác chăn lên người. Sau đó, cô quỳ trên sàn đá cứng ngắc của căn phòng thời Trung Cổ và cầu nguyện rằng đây không phải là lần cuối cùng cô được nhìn thấy anh.

Richard cưỡi ngựa cùng đoàn người bên cạnh Robin và dùng hết trí óc đáng thương của mình để tìm điều gì đó để nói. Thật đáng tiếc anh không có miệng lưỡi lém lỉnh như Hamlet, để có thể nói ra vài lời an ủi. Người thừa kế của Robin, Phillip, đang im lặng cưỡi ngựa bên cạnh cha mình nên có lẽ lời nói là không cần thiết. Nhưng Richard vẫn ước giá như mình có thể nói được vài câu an ủi. Robin đã mất đứa con gái duy nhất của mình vì căn bệnh lao phổi chưa đầy một năm trước. Đây lại là một nỗi đau nữa mà ông phải gánh chịu.

Anh thầm cầu mong mình sẽ không bao giờ ở vị trí của Robin.

Richard hăng giọng. Anh cần nói điều gì đó.

“Ngài đã báo với cha mình chưa?” anh hỏi.

Robin buồn bã gật đầu. “Ta hy vọng là lời nhắn sẽ đến được với ông ấy.”

“Lãnh chúa Rhys đang ở trên lục địa?”

“Ừ, ông ấy và mẹ ta đang thăm thú Pháp, thăm tài sản của họ ở đó. Nói thật, ta cũng không biết họ đang ở đâu.”

“Chắc chắn, bà của ngài biết chỗ của họ.” Bà của Robin là một tu viện trưởng có tầm ảnh hưởng trên toàn nước Pháp. Bà đã rất lớn tuổi nhưng vẫn sáng suốt. Richard đã gặp bà một vài lần và lần nào, anh cũng cảm thấy mình tiết lộ nhiều hơn mong muốn.

“Đúng, bà sẽ tìm được họ. Nhưng chỉ là để nghe được tin tức này.”

Richard gật đầu. Lãnh chúa Rhys cũng chẳng thể quay về giúp họ. Họ đang đến gần lâu đài Seakirk. Richard nhìn lại đội quân nhỏ toàn là người thân và chư hầu của Robin. Trông không được đẹp

cho lắm. Liệu Matilda có động lòng không? Liệu Richard xứ York có chạy trốn không?

“Ít nhất chúng ta cũng có một đội quân điều luyện,” Richard nói với một tiếng thờ dài.

Robin gật đầu. “Ừm. Hãy hy vọng như thế là đủ.”

Richard im lặng và tập trung vào việc nhìn quanh. Có lẽ anh sẽ phát hiện ra một cái gì đó vô lý hoặc đến một nơi vắng vẻ trong khi những người khác bận việc.

Nhưng khi anh cùng đoàn người được phép đi vào lâu đài, Richard quyết định đi dò xét là bất khả thi. Anh chưa bao giờ nhìn thấy một nơi bẩn thỉu như vậy và tất nhiên điều đó không phải một lời nói quá vì ác ý. Anh tự hỏi Kendrick đã nghĩ gì khi đi qua những cánh cửa.

Giả sử anh ấy vào đến lâu đài này.

Richard dựa lưng vào một góc bức tường bám đầy bồ hóng đen sì và để ánh mắt tùy ý quét qua cảnh vật trước mặt mình. Robin đứng đối diện với Matilda và Richard xứ York. Robin được bảo vệ bởi những người mạnh mẽ nhất, tất cả đều mang vẻ mặt đờ đờ sát khí. Richard xứ York cũng được bao quanh bởi những người đàn ông, mặc dù họ trông thật nhếch nhác và bốc mùi như chính nơi này vậy.

Nơi này nồng nặc mùi của cái chết.

Ý nghĩ chợt đến với Richard trước khi anh kịp định thần, nhưng một khi nó thoáng qua trong tâm trí, anh lại không thể bỏ qua. Anh nhìn xuống thảm. Thật khó để nói những gì có trong mớ hỗn độn lầy lội ở đây, nhưng anh nghi ngờ chắc là có máu. Anh đá đá một thứ gì đó mắc trong thảm, sau đó cúi xuống để nhìn kỹ hơn.

Đó là một ngón tay.

Richard đứng thẳng lại một cách cẩn thận, sau đó quét mắt qua đám đông. Tất cả sự chú ý đổ dồn vào hai người đàn ông đang đứng đối mặt ở giữa đại sảnh. Richard tự hỏi hàm ngục ở đâu và liệu mình có thể tiếp cận nơi đó mà không bị giam lại vĩnh viễn hay không.

Anh cẩn trọng lén ra phía sau đại sảnh. Matilda và cận vệ của Richard không để ý gì đến anh. Điều khiến anh ngạc nhiên là những

lớp băng bó trên người họ mà từ xa anh không nhận thấy.

Có cái gì đó đã bị che giấu. Richard hơi ngạc nhiên nếu Matilda không dùng câu thần chú hắc ám nào lên nơi này. Anh chỉ biết cô ta đã làm rồi. Trong chốc lát, anh gần như ước gì mình mang Hugh theo. Hugh có khi có thể nói với Richard nhiều điều về ả phù thủy này.

Anh lần được vào nhà bếp và lờm những người đứng đó làm họ im lặng. Anh dễ dàng tìm được bậc thang dẫn xuống tầng hầm. Rõ ràng lâu đài Seakirk không có hầm ngục, nhưng Richard nghi ngờ những căn phòng này cũng có tác dụng tương tự.

Anh dò xét xung quanh và gạt rác rưởi bằng thanh kiếm của mình. Nhưng không thấy gì.

Anh suýt bỏ cuộc thì liếc nhìn thấy một thứ làm anh dừng lại. Anh cúi xuống để kiểm tra nó. Đó là một miếng vải, rách như thể bị một thanh kiếm hay một mũi tên nào đó xé rách xuống.

Áo choàng của Kendrick?

Richard đứng thẳng người. Đây không thể coi là bằng chứng, nhưng bây giờ, anh không cần bằng chứng. Đã có chuyện xấu xảy ra tại đây và anh tin chắc Matilda và Richard xứ York là thủ phạm. Và dù không muốn tin bao nhiêu, linh cảm cho anh biết Kendrick đã bỏ mạng tại đây.

Anh chỉ ước giá như mình biết lý do.

Anh quay lại đại sảnh vừa kịp lúc để nghe thấy tiếng Richard xứ York bày tỏ nỗi buồn sâu sắc tới Robin vì sự mất mát đối với người con trai xứ Artane. Matilda đứng ở gần đó, kín đáo cúi đầu, hai tay chắp trước mặt.

Ít nhất thì Matilda vẫn chưa yểm bùa ai.

Richard quan sát các cuộc nói chuyện đang diễn ra trước mặt và quyết định rằng sự hiện diện của mình là không cần thiết. Richard xứ York nói rất nhiều điều lươn lẹo, cũng nhiều như sự hoài nghi từ đoàn người xứ Artane. Richard nghĩ điều duy nhất anh có thể thêm vào sẽ là những lời lăng mạ York và như thế sẽ chẳng giúp gì cho ai.

Anh rời khỏi sảnh, đi qua khoảng sân đồ nát và vào thao trường không người. Anh đứng đó và nhìn chăm chăm vào khoảng không,

tự hỏi về ý nghĩa sâu xa hơn của sự sống và cái chết. Anh chợt nhận ra anh đã rất may mắn khi tìm được một người để yêu thương.

Nhưng đó cũng là một lời nguyên rủa. Anh sẽ không thể sống được nếu có chuyện gì xảy ra với Jessica.

Cậu nghĩ đúng rồi đó.

Richard quay lại, nhưng không có ai ở đó. Anh có thể thề anh đã nghe tiếng Kendrick nói như thế với mình. Anh kéo tay lên che mắt và lắc đầu thật mạnh. Rõ ràng anh sắp mất đi chút trí khôn còn sót lại.

Nhưng anh vẫn không nhìn được mà tin rằng nếu nhìn kỹ hơn, anh sẽ có thể nhìn thấy người anh em đáng mến ấy đứng ngay bên cạnh mình.

Thánh thần ơi, thật là rối rắm.

Trước khi anh có thể suy ngẫm thêm, cửa trước đã bật mở và Robin cùng tùy tùng của ông giận dữ bước ra khỏi đại sảnh. Richard bắt kịp khi họ đi lấy ngựa và đang trên đường ra ngoài thành. Chỉ sau khi tất cả đã lên ngựa và đi xa khỏi lâu đài, Richard mới hỏi được Robin.

“Hắn ta đã nói gì?” Richard hỏi.

“Hắn đề nghị ta tìm kiếm vùng đồng quê xung quanh,” Robin chưa chát nói, “để xem mắt ta có tốt hơn mắt hắn không.”

Đau đớn thay, Richard thấy mình không thể nói gì thêm nữa. Có lẽ sẽ đến lúc anh có thể bày tỏ ý kiến của mình về vấn đề này với Robin.

“Chúng ta sẽ tìm kiếm,” Robin nói nhanh. “Chúng ta sẽ tìm kiếm cho đến khi nhu yếu phẩm cạn hết, rồi ta sẽ suy nghĩ về những phương án khác.”

Trong thâm tâm, Richard biết cuộc tìm kiếm sẽ không có kết quả, nhưng anh chọn giữ im lặng. Có lẽ, tìm kiếm sẽ giúp Robin vơi bớt nỗi đau buồn. Mặc dù, nhìn ông, Richard thực hoài nghi chẳng việc gì có thể giúp ông khá lên.

Một tuần sau, họ quay lại đường cũ. Richard cũng tìm kiếm siêng năng như bất cứ ai trong đội quân của họ, nhưng anh lại không để

tâm vào đó. Anh đã dành hầu hết thời gian của mình để cố gắng tưởng tượng nỗi đau của Robin lớn đến thế nào.

Mất một đứa con? Anh không thể tưởng tượng được ra điều đó. Tuy nhiên, anh đã đặt một chân trên con đường đó bằng cách cưới người phụ nữ của mình.

Nhưng anh còn làm được gì khác nữa?

Những rủi ro cũng đáng giá. Anh chỉ cầu nếu mất mát đó đến với mình, anh cũng sẽ chịu đựng được như Robin bây giờ vậy.

Richard nhìn Robin, người đang cưới ngựa bên cạnh mình. “Con rất tiếc, thưa ngài,” anh nói, bỏ qua những cảm xúc liên tục giằng xé trong tim. “Thật đấy.”

Robin nhìn anh, vẻ mặt ảm đạm. “Ta biết mà, Richard.”

“Giá mà con ngăn cậu ấy lại...”

Robin lắc đầu. “Richard, chúng ta có thể làm những gì mình muốn. Con không thể lựa chọn hộ nó. Con cũng không thể thay đổi được những gì đã xảy ra.”

Richard gật đầu. Anh không thể, nhưng anh ước gì mình đã làm thế. Anh nghĩ trong sâu thẳm trái tim Robin, ông cũng muốn làm điều tương tự.

Richard thở dài trong khi lục lại từng sự kiện của cuộc hành trình trong tâm trí của mình một lần nữa. Họ đã không tìm thấy bất cứ dấu hiệu nào của Kendrick. Càng nghĩ về nó, Richard càng tin mạnh mẽ mà mình tìm thấy hãn phải thuộc về người khác. Có lẽ York đã nói đúng và Kendrick đã bị tấn công. Nhưng chuyện một mạng sống dễ dàng bị tước đi như thế, nhất là với một người cứng cỏi như Kendrick, làm anh giật mình. Anh đã chứng kiến bạn mình thoát khỏi những tình huống không tưởng và sống sót để cười nhạo. Kendrick thiện nghệ và xảo quyết trong nghệ thuật chiến tranh.

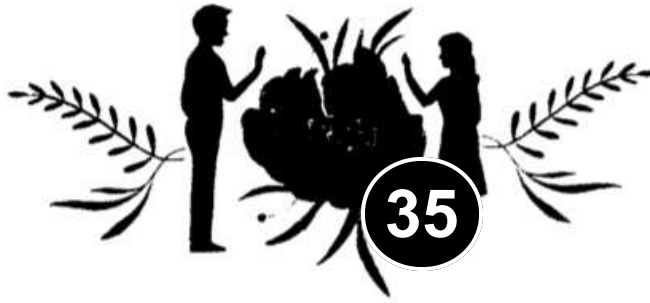
Không giống như Jessica.

Điều đó là tất cả những gì anh nghĩ tới trong mấy ngày qua. Anh rùng mình khi nghĩ về những chuyện có thể xảy ra với cô. Đó là cảm giác khi anh nhận tin dữ về Kendrick, chỉ có điều nó đã mạnh mẽ hơn.

Anh sẽ làm gì nếu mất cô?

Anh gần như không thờ nổi khi nghĩ về điều đó nên anh ép mình nghĩ sang chuyện khác. Anh sẽ không mất cô. Cô sẽ không quay ngược thời gian hàng trăm năm chỉ để chết ở đây. Anh sẽ bảo vệ cô và con cái họ an toàn.

Anh không thể chịu nổi bất cứ ý nghĩ nào khác.

Jessica đứng tại nơi cao nhất của lâu đài và nhìn chằm chằm ra ngoài biển. Đó là một ngày mưa bão và hầu hết mọi người, chỉ trừ vài cá nhân cứng cỏi, đều đã tìm nơi trú bên trong tháp canh hoặc lâu đài. Trời vẫn chưa mưa, nhưng có vẻ như một trận mưa dữ dội sắp xảy ra. Người không bình thường còn lại đang đứng cạnh cô và cùng nhìn ra biển với gương mặt ủ ê.

“Thiếu niên,” Abigail nghiêm túc nói. “Ngay cả trong thời Trung Cổ, chúng vẫn có thể làm người ta nổi khùng. Mà nó còn chưa đến tuổi thiếu niên.”

Michael, con út của bà, vừa mới lên 10 tuổi và được trời phú cho quá nhiều testosterone. Jessica rất thích nghe Abigail kể chuyện vì chúng làm cô tạm quên đi nỗi lo lắng lớn nhất vẫn luôn thường trực trong lòng, đó là liệu Richard có còn sống để trở về hay không.

“Ít nhất thì cô cũng không thể đổ tại ti vi.”

“Ta đổ lỗi cho cha và các chú bác của nó,” Abigail nói với một tiếng khịt mũi. “Ai cần đến ti vi trong khi đã có cả tá những kẻ mọi rợ thời Trung Cổ đi lung tung múa kiếm và gào thét ra trận chỉ để cho vui?”

“Cháu từng nghe hướng dẫn viên nói rằng nhiều Lãnh chúa khiến thời bình hết sức khốn khổ đến nỗi khi ra trận, binh lính của họ thấy vui vì được nghỉ ngơi.”

Abigail lắc đầu. “Họ chiến đấu chỉ để giải trí thôi. Họ thích vật lộn. Nhưng ta cũng đâu bảo vệ con mình khỏi những việc như thế được. Hơn nữa, ta sẽ không gửi con ta đến lâu đài khác như mọi người đâu.”

Jessica chớp mắt. “Tại sao họ lại làm vậy?”

“Cái gì đấy đại loại là để người khác dạy dỗ con mình thì chúng sẽ cứng rắn hơn. Ta nghĩ việc đó quá điên rồ. Và họ gửi con họ đi, cả trai lẫn gái, khi chúng mới chỉ lên 7.”

Jessica thăm ghi nhớ để sau này sẽ nói với Richard rằng họ chắc chắn sẽ không thể gửi bất kỳ đứa trẻ nào của mình đi đến trại tập trung thời Trung Cổ lúc nó mới chỉ 7 tuổi.

Cô nhìn Abigail và mỉm cười. “Cô sẽ không thay đổi bất kỳ điều gì, phải không?”

Abigail lắc đầu với một tiếng thở dài. “Không một thứ gì cả. Miles đã là một người chồng tuyệt vời và ông ấy đã làm hết sức mình để hiện đại hóa pháo đài. Không làm quá đến mức khiến người ta chú ý và bàn tán. Nó chỉ khiến ta ước giá như ta học một vài khóa kỹ sư hồi đại học.”

“Thì cô cũng đâu có thể dự đoán được chuyện này,” Jessica nhàn nhạt nói.

“Ta biết,” Abigail nói rầu rĩ. “Nhưng mỗi khi nghĩ về những lần ta cố cắt sô-cô-la khỏi khẩu phần của mình - hay tệ hơn, về những lần ta làm được. Giá như ta biết mình sẽ không bao giờ được ăn nữa...”

Jessica bật cười nhưng rồi lại thấy thế không vui nữa.

“Abby,” cô nói chậm rãi, “có điều gì cô nhớ đến rất nhiều không? Những thứ nghiêm túc ấy?”

Abigail im lặng lâu đến nỗi Jessica tự hỏi liệu có phải cô đưa ra câu hỏi quá tệ không. Nhưng rồi người phụ nữ vốn chỉ lớn hơn cô vài tuổi trong thế kỷ XX này quay lại nhìn cô. Bà mỉm cười, có chút buồn bã.

“Nghiêm túc? Có chứ. Là sách. Có thể tiếp cận thuốc ngay lập tức - cả thuốc tây lẫn thuốc đông. Ta có một bác sĩ châm cứu tuyệt vời và ta chưa bao giờ biết ông ấy đã làm gì với mình. Ta chỉ ước giá mà như mình dành nhiều thời gian hơn để học hỏi.”

“Chúng ta cũng đâu có thư viện,” Jessica đồng tình.

Abigail gật đầu. “Và đó là điều hài hước nhất. Trong số tất cả những thứ ta ước có thể mang theo, điều duy nhất đáng ra ta mang được là kiến thức. Túi và tay ta không đủ để mang theo những thứ hữu dụng khác. Nhưng nếu biết nhiều hơn, ta đã chuẩn bị được tinh thần cho những chuyện xảy ra suốt 20 năm qua. Và,” bà nói thêm

với một tiếng thở dài, “ta nhớ âm nhạc. Một số người hát rong có giọng giống như móng tay cào trên bảng phấn.”

“Đúng là nghề của cháu rồi,” Jessica nói, ngạc nhiên khi mình có thể cười chứ không phải khóc. Ý nghĩ không bao giờ được nghe một bản giao hưởng, tứ tấu nhạc Jazz hay thậm chí tiếng piano của người mới bắt đầu đánh bản “Chopsticks”...

“Ít nhất thì cháu có thể dạy họ chỉnh sáo.” Abigail rùng mình. “Nghe rất khó chịu.”

“Cháu chỉ muốn một cây đàn piano.”

“Làm một cái đi.”

“Cháu không biết bắt đầu từ đâu.”

Abigail mỉm cười. “Cháu có cả cuộc đời để tìm hiểu mà, Jessica. Và chẳng lúc nào như lúc này.”

Jessica gạt đầu rồi ngoái lại nhìn qua vai. Và cô chột thở gấp.

“Abby, gì thế?”

Abigail nhìn về phía nam ngay lập tức và rên rỉ. “Nhà vua. Bọn ta biết Người sẽ tới đây, nhưng ta hy vọng mình và Miles có thể chuồn trước khi Người tới.”

“Quá tuyệt vời...”

“Cố tránh mặt Người,” Abigail khuyên, “đừng nói nhiều. Giờ thì đi khóa mình trong căn phòng tầng trên của Anne thôi.”

Jessica lau một giọt mưa khỏi mũi cô. “Cháu nghĩ như thế cũng còn hơn là đứng đây tắm mưa.”

“Cháu không biết là ta vui thế nào khi được nghe có người nói chuyện giống như giọng nói trong đầu ta đâu,” Abigail nói và kéo tay Jessica dẫn ra cửa. “Cháu phải đến đây thăm thật nhiều đấy. Miles sẽ thích lắm.”

“Cô nói về cháu với ông ấy rồi sao?”

“Ông ấy đoán thôi.”

“Không phải chứ?”

“Chẳng có mấy thứ qua được mắt ông ấy đâu.”

Jessica theo Abigail xuống cầu thang, tự hỏi mình có nên kín đáo hơn một chút hay không. Nhưng mà, dù sao thì Miles cũng sống với Abigail nên ông ấy hẳn sẽ nhạy cảm hơn với những dấu hiệu cho

thấy một cô gái đến từ thời đại khác với mình.

Dù sao thì cũng thật bất ngờ.

Họ đi tới căn phòng tầng trên của Anne và Jessica để mình cuốn theo đời sống của Abigail. Cô quyết định rằng tốt nhất là nên quan sát và học hỏi từ người phụ nữ rõ ràng đã thích nghi rất tốt với thời đại này. Ở đâu cũng sống được! Jessica ngồi trong một góc, cố gắng trông không quá phô trương và suy nghĩ mông lung về những gì Abigail cho là hối tiếc duy nhất trong cuộc đời bà. Jessica không thể không đồng tình. Ngay cả khi có cơ hội để xuyên không về lại tương lai trong một vài ngày để thu thập tất cả mọi thứ cô có thể sẽ nhớ trong phần đời còn lại, thì cũng sẽ không có một chiếc xe tải nào đủ lớn để chở hết. Có lẽ, điều tốt nhất cô có hy vọng là có thời gian để học và khả năng ghi nhớ tốt hơn.

Mặc dù cô cũng rất muốn có vài cái CD và một đầu đĩa.

Cô ngồi yên và cố gắng không nghĩ về điều đó.

Một tuần sau, Jessica đã hoàn toàn hiểu được lý do tại sao Richard không muốn tiếp đón Henry tại lâu đài của mình và cô cũng hiểu tại sao anh lại cảm thấy rất bị xúc phạm trước ý kiến của cô về những người nông dân của anh. Họ thực sự đã sống rất đậm bạc tại Burwyck-trên-biển khi so sánh với những đòi hỏi hàng ngày thái quá của đoàn tùy tùng của nhà vua. Jessica cũng không biết có phải là nhà vua đòi hỏi như vậy không. Có thể đó là những gì ngài ấy đã quen thuộc. Cô chỉ biết ngài du hành nhiều như vậy là vì đoàn tùy tùng liên tục tìm cái để ăn. Ăn hết thực phẩm ở một nơi, họ liền chuyển sang nơi khác. Cô tự hỏi liệu Robin và Anne có còn gì để ăn không sau khi nhà vua đã dùng tất cả đồ dự trữ mùa đông của họ. Cô và Richard phải làm sao nếu nhà vua quyết định đến thăm họ?

Tuy nhiên, mối lo phải làm sao để cung cấp lương thực cho nhà vua lại trở thành điều rất nhỏ và chuyện đó liên quan đến cuộc nói chuyện cô nghe được trong lúc Henry đến thăm. Cô đang trông chừng cho Abby và hứa sẽ kể lại toàn bộ những tin đồn của Hollywood mà cô có thể nhớ thì nghe thấy nhắc đến tên mình từ trong căn phòng của Anne. Cô không phải là một kẻ thích nghe trộm, nhưng cách tên cô đã được nhắc đến khiến cô dừng lại. Cô không muốn họ biết đến sự hiện diện của mình.

“Amanda, đừng lớn tiếng nữa,” Anne nói. “Jessica không biết gì. Và chúng ta không có tư cách nói với cô ấy.”

“Vô lý chưa từng thấy!” Em chồng của Anne khinh bỉ nói. “Đứa trẻ đó mới có 8 tuổi!”

Jessica không thể hiểu nổi một đứa trẻ 8 tuổi thì liên quan gì tới mình, nhưng cô có cảm giác cô sẽ không thích khi hiểu ra.

“Nhà vua đã nói rõ ràng mong muốn của ngài ấy rồi. Richard còn có thể làm gì?”

“Cậu ấy có thể bảo ông ta đi chết...”

“Suyt,” Anne nói gay gắt. “Ta chắc cậu ấy sẽ rất muốn làm thế.”

“Thế thì cậu ấy nên làm vậy! Sao cậu ấy lại quan tâm đến mong muốn của nhà vua?”

“Cậu ấy quan tâm bởi cậu ấy muốn bảo toàn lãnh địa của mình, em gái. Như tất cả chúng ta thôi.”

Amanda khịt mũi. “Robin đã bao giờ tự nguyện hạ mình đâu.”

“Robin đã học được từ cha mình cách thế giới này vận động,” Anne trả lời. “Ông ấy sẽ làm thế để giữ lại đất đai của mình.”

“Chị à, em dám khẳng định anh ấy sẽ không bao giờ từ bỏ chị.”

Jessica chắc chắn cô vừa cảm thấy mặt đất dưới chân mình nứt vỡ. Thật ra, cô chắc chắn mình sẽ ngã xuống nếu không có ai đó nắm lấy cánh tay cô giữ lại. Jessica nhìn về phía sau. Đó là Abigail, trông bà cũng sốc như cô bây giờ vậy.

“Ồi, Amanda,” Anne nói với một tiếng thở dài, “Ta không biết Robin sẽ...”

“Anh ấy sẽ bảo nhà vua đi chết đi!” Amanda phản pháo. “Sao chị lại nghi ngờ điều đó?”

“Không hề,” Anne nói nhẹ nhàng.

“Họ đã kết hôn,” Amanda nói. “Henry không thể làm gì được.”

“Người có thể đe dọa thu hồi lãnh địa của Richard. Em cũng biết Henry đang tìm cách để một trong những người thân của Người kết hôn với Richard kể từ khi cậu ấy trở về Anh. Nếu nghĩ Richard không vâng lời, Người sẽ làm thế để trừng phạt cậu ấy.”

Amanda lẩm bẩm gì đó nghe không rõ.

“Tất nhiên, cậu ấy có thể xin một lệnh miễn trừ từ Đức Giáo Hoàng.”

Amanda thở dài. “Thật đáng tiếc. Em rất thích Jessica.”

“Ta cũng thích con bé.”

“Chị có thấy cách cậu ấy nhìn con bé trước khi rời đi không? Thánh thần ời, con bé đã thuần phục cậu ấy.”

“Cũng chẳng có nghĩa lý gì.”

“Richard không cần phải kết hôn với một đứa trẻ 8 tuổi.”

“Nhà vua ra sắc lệnh.”

Amanda khịt mũi lớn tiếng. “Cả Robin lẫn Nicholas đều không quá quan tâm đến việc phục tùng nhà vua.”

“Nhà vua cũng biết rằng nếu đổi đầu với bất cứ ai trong số họ cũng đều là ngu ngốc,” Anne nhàn nhạt nói. “Phillip có thể hạ gục một quân đoàn Scotland, Nicholas nắm giữ Wyckham và Robin có thể dễ dàng kêu gọi Blackmour. Chúng ta có cả tá các đồng minh khác, những người sẽ ngay lập tức giúp chúng ta chống lại toàn bộ nước Anh. Nhưng Richard lại ở quá xa nên chúng ta không thể giúp cậu ấy kịp lúc. Cậu ấy lại còn có hiềm khích với cha của Gilbert...”

“Bởi vì Gilbert đã suýt giết con bé!”

“Đó không phải là vấn đề.”

“Cha Gilbert sẽ hỗ trợ Richard để tránh cơn giận của cậu ấy.”

“Amanda, Richard không có nhiều bạn bè và cậu ấy không cần gây thù chuốc oán với nhà vua.”

“Vậy chị cho rằng cậu ấy nên kết hôn với một đứa trẻ còn khóc nhè?”

“Tất nhiên là không. Nhưng cậu ấy có thể làm gì khác sao?”

Jessica ngoái đầu lại và thấy không chỉ Abigail, mà còn cả hiệp sĩ Hamlet. Cô đi qua họ, hướng về phòng rồi nghe tiếng chân họ theo sau mình. Cô sợ nếu không kịp giấu mình sau cánh cửa đóng, cô sẽ mất bình tĩnh và ai biết được người nào sẽ nhìn thấy.

Cả hai đi theo cô về phòng. Jessica bước đến cửa sổ và nhìn xuống sân.

“Có thật không?” cô hỏi, không quan tâm ai sẽ trả lời.

“Về lý thuyết,” Abigail ngập ngừng nói.

Jessica quay lại nhìn bà. “Nhưng đó là đất của Richard.”

Abigail lắc đầu. “Không, thực ra, đó là đất của nhà vua. Richard được ban tặng nó vì thiện chí của nhà vua.” Bà nhìn Hamlet, rồi lại nhìn Jessica. “Việc đó còn phức tạp hơn, nhưng đại loại là thế. Rất có thể, nếu Henry quá giận dữ, Người sẽ tước đi lãnh địa của Richard.”

Jessica nhìn Hamlet. Lần đầu tiên, Hamlet không có gì để nói. Cô lại nhìn Abigail.

“Cô nói xem cháu nên làm gì?”

“Chờ đợi và nói chuyện với Richard,” Abigail nói mà không do dự. “Đừng có bất kỳ quyết định vội vàng nào. Cậu ấy có thể nói chuyện với nhà vua và cho ngài ấy biết hai người đã là vợ chồng.”

“Và nếu làm thế, anh ấy có thể sẽ mất tất cả.”

“Cũng có thể.”

Jessica thở dài và nhìn Hamlet. “Tôi không cho rằng anh có bất cứ đề nghị nào.”

“Tôi tin rằng đó là câu chuyện nhảm của phụ nữ,” anh ta tùy tiện nói. “Nó chẳng có nghĩa lý gì cả.”

Nhưng trông anh ta cũng chẳng có vẻ tin tưởng hơn Abigail. Jessica thở dài.

“Tôi muốn mọi người thề giữ im lặng,” cô nói. “Không nói gì về những chuyện chúng ta vừa nghe thấy.”

Hamlet hơi nhích người. “Nhưng, thưa tiểu thư...”

“Tôi nói thật đấy, Hamlet.” Cô rút con dao từ thắt lưng và giơ về phía anh ta đe dọa. “Không được nói.”

Hamlet dừng lại, sau đó khỏ sở gật đầu.

“Nói.”

“Tôi sẽ giữ im lặng,” anh ta nói và làm dấu thánh. “Thề có thánh thần, tôi là một kẻ ngốc.”

“Anh thích ngốc nghếch như thế nào thì tùy, miễn đừng là kẻ ba hoa. Tôi muốn ngủ một chút. Sao anh không đi nói chuyện với người hát rong của Robin? Tôi nghĩ anh ta cần được dạy cách hát một bản tình ca Pháp.”

Thánh thần ơi, người đàn ông này có thể bị dụ dỗ chỉ bởi một chút chuyện ái tình. Anh ta cúi người chào, nhìn cô một lần nữa để xem cô có nghiêm túc thật không rồi vội vàng bước đi. Chỉ còn Jessica với Abigail.

“Một lời hứa hôn có chắc chắn không?” cô hỏi.

“Đó cũng tính là kết hôn, Jessica. Trừ khi Henry tìm được cách hủy bỏ...”

Jessica cảm thấy muốn bệnh. Nhà vua có thể làm điều đó không? Phải thừa nhận rằng, cả cô và Richard lúc ấy đều không được tỉnh táo, nhưng cô sẽ không chối bỏ. Hơn nữa, cuộc hôn nhân này cũng đã có đêm tân hôn rồi - nếu như điều đó có ý nghĩa gì trong cái thời buổi điên rồ này.

“Cháu cần một chút thời gian để suy nghĩ,” cô nói với Abigail. “Rồi sẽ quyết định phải làm gì.”

“Ta nghĩ rằng cháu nên đợi Richard,” Abigail nói khi bà bước ra cửa. “Đừng làm điều gì ngu ngốc.”

“Ai? Cháu ư?” Jessica hỏi. Cô mỉm cười, sau đó đóng cửa lại và tựa trán vào đó.

Chống đối chính quyền ở thế kỷ XX là một chuyện. Bảo sếp của bạn đi chết cũng chỉ làm bạn bị đuổi việc. Sếp của Richard lại là vua. Bảo ông ta đi chết có khi sẽ làm Richard mất đầu.

Còn lãnh địa của anh thì sao? Sẽ ra sao nếu việc thu hồi cứ tiếp diễn? Nếu Richard không vâng lời nhà vua, anh sẽ bị đuổi khỏi nhà, nơi anh đã rất vất vả gây dựng và tất cả là tại cô.

Nhưng phương án kia thì sao? Anh bỏ rơi cô, kết hôn với một đứa trẻ và cô lủi thủi trong tu viện?

Thôi đi.

Hoặc cô sẽ ở lại lâu đài và trở thành vợ lẽ của anh? Ý tưởng đó cũng chẳng hấp dẫn lắm

Không, cô biết Richard. Anh sẽ chống đối và đánh mất gia sản của mình. Và sau đó, họ sẽ đi đâu? Họ sẽ dành phần đời còn lại trong nghèo đói. Cô đã chứng kiến nghèo đói trong thời Trung Cổ nước Anh và không muốn bản thân như thế.

Cô không thể để anh làm điều đó.

Nhận thức đó chậm chậm ngấm vào cô, không ngừng, như một hòn đá từ từ rơi xuống hồ nước sâu. Tinh thần của cô cũng rơi theo nó. Nếu anh không cưới người mà nhà vua ra lệnh, anh sẽ mất tất cả. Anh sẽ mất Burwyck-trên-biển. Cuối cùng, anh cũng có thể chiến thắng những bóng ma quá khứ và giờ tất cả sẽ là vô ích, chỉ vì cô thôi ư?

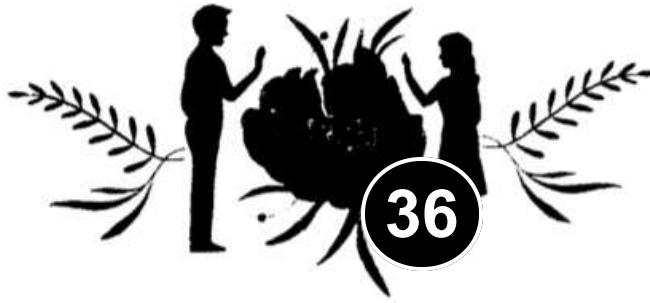
Có lẽ, Abby và Miles sẽ thu nhận cô. Dù sao thì Miles cũng đã quen với những người phụ nữ tương lai.

Cô không suy nghĩ thêm nữa. Cô phải đi và phải đi ngay lập tức. Có lẽ, cô có thể ra lệnh cho Hamlet đến giúp mình. Và khi rời khỏi Artane, cô sẽ suy nghĩ nhiều hơn về những việc cần làm.

Mặc dù cô nghi ngờ rằng sâu trong thâm tâm, cô đã biết.

Nếu cô có thể tới năm 1260, cô cũng sẽ có thể trở lại với năm 1999.

Xem ra, đó là lựa chọn duy nhất của cô.

Richard vươn vai và ước rằng phía sau mình là thứ gì khác không phải yên ngựa. Thật vậy, anh nghĩ khi anh cùng Jessica trở lại Burwyck-trên-biển, phải rất lâu nữa anh mới nghĩ đến bất kỳ chuyến đi dài nào.

“Đây,” Robin xứ Artane nói với vẻ chán ghét, “đây là điều cuối cùng mà ta cần.”

Richard nhìn cha nuôi của mình và chỉ thấy ông đang vô cùng cau có.

“Thưa ngài?”

Robin chỉ về phía nhà mình. Lá cờ mang màu sắc của Robin thường tung bay trên tòa tháp cao nhất của Artane đã bị thay thế bởi một thứ khác trông có vẻ hoàng gia hơn.

Nhà vua.

Tuyệt vời, Richard nghĩ chua chát.

“Ta thề đây là điều cuối cùng ta có thể chịu đựng,” Robin gầm gừ.

“Chúng ta có thể chuyển đến Scotland,” Phillip góp ý. “Cha có thể ở ẩn trong lâu đài của con một thời gian, thưa cha, nếu cha muốn.”

“Và đối mặt với cơn thịnh nộ của mẹ con khi ta trở lại sao? Rất cảm ơn, con trai, nhưng như thế còn tồi tệ hơn phục vụ nhà vua trong nửa tháng.”

“Hoặc một tháng,” Phillip nói. “Con chắc phải tạm biệt cha rồi.”

“Không đâu,” Robin sửa lại. “Sẽ có lúc đây là nhiệm vụ của con. Con nên quan sát và học hỏi.”

“Cảm ơn cha. Nhưng con đã thấy nhiều thứ hơn khả năng chịu đựng của con rồi. Con đã hy vọng sống thật xa về phương bắc sẽ

giúp chúng ta thoát khỏi những chuyến viếng thăm thế này.”

“Ta đã nói với con thể nào họ cũng sẽ muốn giành lấy Scotland,” Robin cầu nhàu. “Đó là tại sao ta cho con lấy đứa nhóc đó. Ít nhất thì con sẽ không chiến tranh với các nước láng giềng.”

“Trong phòng ngủ của con đã có đủ chiến tranh rồi,” Phillip nói khô khốc. Anh nhìn Richard. “Tôi hy vọng anh với hôn thê sẽ khá hơn.”

“Tôi đã dạy dỗ cô ấy rồi,” Richard nói một cách tự tin. “Cô ấy sẽ không làm chuyện mà tôi không bảo.”

Robin nghẹn giọng rồi bật cười. “A, Richard, đứa trẻ tội nghiệp này.”

Richard cứng người, hy vọng mình trông có vẻ lãnh đạm vì niềm vui ngắn ngủi của vị Lãnh chúa này. “Con đã rất mất công dạy cô ấy.”

Hai người đàn ông kia nhìn anh một lát, sau đó ngửa đầu cười. Richard thấy vui vì họ đã nhẹ lòng đi đôi chút nhưng anh chỉ mong giá như nó không làm tổn thương danh dự của anh.

“Thật đấy,” anh khẳng định “Và chuyện đó không lãng phí thời gian đâu.”

Cả Robin lẫn Phillip đều không thể nói bất cứ điều gì thêm nữa, nhưng đôi mắt ngập nước của họ đã nói lên độ tin tưởng mà họ dành cho những lời anh nói. Anh cau mày và nghĩ đến những chuyện ít khó chịu hơn, chẳng hạn như chuyến thăm của nhà vua.

“Ngài nghĩ nhà vua muốn gì?” Richard hỏi.

“Làm khổ ta càng lâu càng tốt, sau đó khiến ta chẳng còn chút lương thực nào cho mùa đông,” Robin nói một cách dứt khoát. “Còn sao nữa?”

Đúng vậy. Richard không thể tưởng tượng được, nhưng anh có cảm giác đó chẳng phải điều tốt lành.

Sau khi rửa sạch bụi bẩn từ bàn tay và khuôn mặt trong máng ngựa và bước vào đại sảnh, Richard chỉ muốn chiếc giường - tốt nhất là có thêm Jessica. Và một khi anh ngủ cho hết đau buồn và mệt mỏi, anh sẽ ở cùng với cô ấy cho đến khi trái tim và cơ thể anh thỏa mãn. Sau đó, anh sẽ đi xuống và cố gắng làm những gì mình

có thể để giúp Lãnh chúa cũ của anh cùng phu nhân của ông ấy. Giờ anh chỉ nghĩ được vậy thôi.

Đại sảnh đã bị biến thành một triều đình tạm thời, đầy đồ đạc và thuộc hạ của Henry. Richard biết không thể lên đi mà không bị để ý. Anh đành chấp nhận một buổi chiều thật dài. Một lần nữa, anh lại ước giá như mình không phải là con trai cả. Thật tốt khi có thể du ngoạn khắp nơi như ý muốn mà không phải phục tùng bất cứ ai.

Richard biết rằng Robin thấy không vui khi trở về và thấy lâu đài của mình đầy tùy tùng của nhà vua. Gạt những mưu đồ chính trị sang một bên, họ ăn như thể không có ngày mai. Richard, nhờ kiến thức tương lai của Jessica, biết rằng sẽ còn nhiều ngày mai nữa và Robin nên ưu tiên bảo vệ lương thực của mình.

Richard đã tìm kiếm Jessica trong đám đông nhưng không thấy cô. Nhưng anh nhìn thấy phu nhân Anne và trông bà rất mệt mỏi. Cách Robin vội đến bên bà làm Richard nghĩ người Lãnh chúa cũ của mình biết rất rõ những gì vợ ông đã gánh chịu khi ông vắng mặt. Chỉ có trời mới biết nhà vua đã ở đây bao lâu rồi.

Richard đã dành một phần lớn buổi chiều tìm một chỗ để ngồi. Anh tựa vào nhiều bức tường, cố gắng đe dọa người của Henry nhường chỗ cho mình tại bàn (đáng tiếc là không thành công) rồi sợ hãi ngay thời điểm anh nghe thấy gọi tên mình và thấy phải đối mặt với bất cứ điều tai quái gì Henry nghĩ ra cho anh chiều hôm ấy.

“Lãnh chúa de Galtres.”

Tiếng gọi đến không sớm hơn hay muộn hơn so với Richard đã dự kiến. Anh nuốt xuống cơn bực mình và cúi đầu trước nhà vua.

Và anh ước, không phải là lần đầu tiên, mình được trở lại Ý, nằm khỏa thân trong ánh mặt trời và ăn những trái nho ngọt ngào vừa được hái xuống từ trên giàn.

Anh chắc chắn Jessica cũng sẽ thích.

Richard cố gắng thở dài nhỏ tiếng, bước tới bực và quỳ một gối xuống. Anh không tin tưởng Henry, nhưng đó không phải lý do để ngu ngốc chọc giận người đàn ông này. Những gì anh muốn làm là nói với nhà vua, anh thực sự quá bận rộn nên giờ không thể trò chuyện được và rằng khi có thể, anh sẽ gửi lời tới nhà vua. Nhưng người ta không làm những gì mình muốn khi phải đối mặt với chế độ quân chủ.

“Thưa bề hạ,” Richard nói, cúi đầu.

“Hãy đứng dậy, Lãnh chúa Richard. Ta sẽ nói chuyện với ngài.”

Richard đứng dậy. “Vâng, thưa bề hạ?” Richard sẽ cảm kích nếu có một chiếc ghế được đặt sau lưng mình. Anh hy vọng mình không phải ngồi dưới sàn.

“Ta nhớ ra rằng ngài đã qua thời hạn kết hôn lâu rồi.”

Richard không đáp. Ba năm qua, Henry đã giới thiệu với anh đủ loại cô dâu rồi. Thật may là Richard luôn tìm cách tránh được thông lộng của nhà vua, nếu không, anh đã chẳng có cơ hội kết hôn với Jessica.

“Thưa bề hạ,” Richard bắt đầu.

“Và ngài cũng thật may mắn,” Henry tiếp tục như thể ông ta không nghe thấy Richard, “ta đã đưa cháu gái đỡ đầu theo cùng.”

“Dạ?” Richard hỏi.

“Một cô dâu cho ngài, Lãnh chúa Richard,” Henry nói, chỉ tay về phía đầu kia của chiếc bàn. “Ta đã chọn cháu gái đỡ đầu của ta.”

Một đứa trẻ đứng lên.

Richard chớp mắt một cách ngớ ngẩn. Cháu gái của Henry? Richard nhìn chằm chằm vào cô nhóc đang đứng. Thánh thần ơi, con bé còn chưa đầy 10 tuổi! Anh cũng từng nghĩ tới chuyện sẽ cưới một người thật trẻ tuổi. Nhưng đây là một đứa bé con!

Hơn nữa, anh đã có một cô dâu mà anh không có ý định từ bỏ.

“Phu nhân Anne,” Henry rạng rỡ, “Lãnh chúa de Galtres dường như đang bằng hoàng vận may của mình. Có lẽ, phu nhân nên đưa ngài ấy lên phòng tháp của Artane. Ngài ấy có thể sẽ muốn ăn mừng. Chúng ta sẽ tổ chức một đám cưới vào ngày mai.”

“Đám cưới?” Richard hỏi. “Nhưng...”

“Em họ của ngài, tiểu thư Jessica, đã đồng ý rằng đây là một hôn phối tốt đẹp.”

“Em họ?” Richard lặp lại.

“Cô ấy nói rằng mình đã sống nhờ chỗ ngài một thời gian. Ta sẽ hộ tống cô ấy về đoàn tụ với gia đình tại Pháp. Không gì được phép làm gián đoạn đám cưới này.”

“Đám cưới?” Richard hỏi. “Và Jessica đồng ý?”

“Dĩ nhiên,” Henry khẳng định. “Tại sao không?”

Tại sao? Richard thả lỏng tay và tìm kiếm người phụ nữ vô lễ đó. Sẽ không có đám cưới nào vào ngày mai và không phải vì Richard đã được hứa hôn. Đó là vì anh sẽ bị treo cổ bởi sợi thòng lọng vững chắc nhất của Henry vì tội giết người.

Giết Jessica, khi anh gặp cô một mình, anh sẽ làm thế với cô.

Sao cô có thể làm một điều ngu xuẩn thế này?

Anh không thể tả nỗi sự ngạc nhiên, hoặc sự kích động của mình. Jessica đã đồng ý? Khốn nạn, cô ấy điên rồi!

“Lãnh chúa Richard?” Giọng nhà vua nghe có vẻ không hài lòng.

“Tôi cần có thời gian, thưa bệ hạ,” Richard thốt ra. “Để quay về Burwyck-trên-biển chuẩn bị quà cưới. Một tuần thôi. Không hơn.”

“Quà cưới?” Henry lặp lại. Ngài vuốt cằm. “Và đó sẽ là gì?”

Richard vắt óc tìm ra một thứ mà Henry có thể thêm muốn. Anh nhắm mắt lại rồi nhanh chóng thốt ra từng từ.

“Những quân cờ, thưa bệ hạ, làm bằng tay nghề tốt nhất và tinh xảo nhất. Một món quà cho nhà vua vì lòng tốt của Người.”

“A, vậy thì,” Henry nói “một tuần thì hơi ngắn. Hãy đi ngay đi, Lãnh chúa. Chúng ta sẽ đợi.”

Richard cúi đầu và quay đi. Anh không buồn tìm Jessica mà đi thẳng tới chỗ John.

“Nửa giờ nữa, mang Jessica ra ngoài và cho cô ấy mặc đồ đi ngựa. Chúng ta sẽ đi ngay khi tất cả tập hợp.”

“Đừng lừa gạt Đức vua,” John cảnh báo.

“Khốn nạn,” Richard gầm gừ, “Ta sẽ không kết hôn với một đứa trẻ. Ta đã kết hôn rồi!”

“Điều đó cũng không cần được nhà vua. Richard, hãy nghĩ ngài sẽ mất những gì!”

“Ta đang suy nghĩ. Cho tùy tùng sẵn sàng trong vòng nửa giờ. Và tìm người phụ nữ chết tiệt kia cho ta!”

Phải mất hơn nửa giờ, Richard mới nhận ra rằng hoàn toàn không tìm thấy Jessica. Hay Hamlet.

Đây không phải là tin tốt rồi.

Richard đi tới đi lui ở phía trước chuồng ngựa, chửi thề giận dữ, rồi đâm thẳng vào Abigail - em dâu của Robin. Richard đưa tay ra sau lưng và quắc mắt nhìn bà.

“Vợ con,” anh gầm gừ.

Bà giơ hai tay lên đầu hàng. “Ta đã cố gắng ngăn con bé.”

“Ngăn cô ấy,” Richard lặp lại. “Làm gì?”

Abigail hít một hơi thật sâu. “Nó đã đi hai ngày trước rồi.”

“Xin đừng nói với con rằng cô ấy đã đi một mình.”

“Với hiệp sĩ Hamlet.”

“Tên khốn đó!” Richard gào lên. “Anh ta nghĩ cái gì vậy? Và Anne đã nghĩ gì khi để cho cô ấy đi?” Anh chỉ trích Abigail. “Và phu nhân đã nghĩ gì khi giữ bí mật cho cô ấy - vì con nghĩ phu nhân đã tiếp tay cho cô ấy trốn đi.”

Abigail chỉ nhìn anh một cách bình tĩnh. “Con bé đã làm những gì nó tin là đúng. Ta đã cố gắng thuyết phục nó chờ con, nhưng nó không nghe.”

Richard nghiêng rằng. “Tại sao không?”

“Nó sợ con sẽ mất toàn bộ lãnh địa nếu không vâng lời nhà vua.”

“Con đã kết hôn rồi! Và với Jessica.”

Abigail chỉ buồn bã mỉm cười. “Nói rất hay, Lãnh chúa. Nhưng ta không tin nhà vua quan tâm đến điều đó.”

“Cô ấy đi đâu?” Richard hỏi, phớt lờ lời nói của bà.

Abigail hít một hơi thật sâu. “Về nhà, thưa Lãnh chúa.”

Richard chớp mắt, sau đó cảm thấy trái tim mình đập nhanh. “Nhà?”

“Nếu có thể. Ai biết được?”

“Phu nhân không thể có ý...”

“Đúng rồi đấy,” Abigail nói lặng lẽ. “Trở lại nơi mà con bé đã tới. Thời đại của nó.”

Richard ngậm miệng lại và nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trước mặt một lúc lâu trong im lặng. Anh không quen biết mấy với Miles hay từng tiếp xúc với Abigail nhưng giờ anh ước mình đã làm thế. Anh luôn nghĩ có điều gì đó kỳ lạ về người phụ nữ này. Có lẽ nào bà ấy cũng tới từ tương lai?

“Phu nhân...” anh ngập ngừng bắt đầu.

“Đúng vậy.”

“Phu nhân đã bao giờ thử...”

“Chưa bao giờ. Ta còn không biết điều đó có thực hiện được không nữa.”

Richard thở ra một hơi thở nhẹ nhõm. “Con sẽ cản lại trước khi cô ấy làm được điều đó.”

“Sau đó thì sao?”

“Con sẽ tính đến cái ‘sau đó’ sau,” Richard nói kiên quyết. “Jessica nên biết con sẽ làm như thế.”

“Nó biết. Đó là lý do tại sao nó lại làm thế. Nó không muốn con mất đi lãnh địa chỉ vì làm phật ý nhà vua.”

Richard nhún vai, gạt đi những lời của bà. Anh không có ý định tuân lệnh của nhà vua hay từ bỏ ngôi nhà của mình.

Nhưng mớ hỗn độn này có thể làm sáng tỏ sau. Bây giờ, anh phải tìm Jessica trước khi cô kịp làm một cái gì đó thậm chí còn ngu ngốc hơn.

“Xin phu nhân cho Robin biết rằng con phải ngay lập tức trở lại Burwyck-trên-biển để chuẩn bị cho nhà vua một món quà tạ ơn,” Richard nói với Abigail. “Con xin lỗi vì không thể đích thân nói lời tạm biệt.”

“Ta nghĩ khi nghe những chuyện đang xảy ra, ông ấy sẽ hiểu thôi,” Abigail nói và gật đầu.

Richard quay đi, gọi tùy tùng và tìm con ngựa của mình. Nếu may mắn, anh sẽ tìm thấy Jessica trước khi cô gặp thổ phỉ hoặc sắp chết đói vì đi lạc. Hamlet sẽ không giúp ích nhiều ở nơi họ muốn đến. Và nếu Hamlet còn muốn sống, anh ta sẽ phải đi rất chậm vì biết rằng Richard sẽ đi theo.

Người phụ nữ chết tiệt này! Cô đang nghĩ cái gì vậy?

Khi Jessica ngồi trên yên ngựa, cô bắt đầu tự vấn không hiểu mình đã nghĩ gì. Chồng đối nhà vua có nghĩa là Richard sẽ mất tất cả. Biết đâu nhà vua có thể sẽ thích cô. Đừng bận tâm đến việc cô không có tài sản gì ngoại trừ bộ váy cô mặc lúc đến thời Trung Cổ. Kết hôn vì yêu thì đã sao?

Cô bắt đầu tự hỏi phải chăng cô đã ở cùng Hamlet quá lâu.

Họ đã đi được bốn ngày và Jessica không cảm thấy họ có tiến triển gì đáng kể. Hamlet dường như không biết gì về phương hướng ngoài đi lên với đi xuống nên cô đành tự lực. Cô rất muốn tự biến về nhà mà không cần nơi xuất phát cụ thể nhưng cô vẫn chưa nhìn thấy ngôi sao nào như thế.

Cô bỏ qua thực tế rằng bản thân mình không thực sự muốn cố gắng.

Nhưng điều cô muốn không còn như thế nữa rồi. Cô phải ra đi. Cô không còn lựa chọn nào khác. Sao cô có thể ở lại và làm hồng cơ hội có một cuộc sống tốt đẹp của Richard? Anh từng nói mình không thể đến Pháp. Ở đó, anh không được yêu thích lắm. Lựa chọn khác của anh là gì? Ý? Tây Ban Nha? Những nơi mà anh không có gia đình, không có những tòa tháp tròn để nghỉ ngơi mỗi đêm, không có góc nhìn ra biển? Không có tài sản để lại cho con cháu mình?

Hơn nữa, cô là một nhân vật không hợp thời. Cô chỉ biết, Richard có số mệnh phải kết hôn với cô bé đó và cô sẽ phá hỏng lịch sử nếu ở lại. Có lẽ toàn bộ mục đích của cô trong thời Trung Cổ chỉ là để xoa dịu Richard, để anh có thể sẽ đối tốt với người vợ sau này của anh.

Nhưng không hiểu sao, nhận thức ấy cũng không đủ để động viên cô hướng về những vì sao.

Họ dừng lại trước khi mặt trời lặn và dựng trại. Jessica để Hamlet phụ trách và hoàn toàn hài lòng ngồi ủ dột bên đồng lửa. Có lẽ, cô đã phạm một sai lầm lớn...

“Cô định dạy tôi bài gì ấy nhỉ?” Hamlet hỏi khi ngồi xuống trên đồng lửa trại. “I can’t get no satisfaction 17* ?”

Nói cũng đúng. Jessica thở dài khi người cận vệ của Richard bắt đầu hát. Cái quái gì thế? Cũng khá giải trí khi ngồi nghe Hamlet tàn sát âm nhạc hiện đại. Jessica đã dạy anh ta tất cả những gì cô có thể nhớ về bài hát đó. Sau đó, cô chọn vài bài của Beatles. Bỏ mặc Hamlet chiêm nghiệm ý nghĩa bài “She Came In Through The Bathroom Window 16* ”, cô đứng dậy và đi vòng quanh chỗ họ dựng trại.

** Một bài hát của ban nhạc The Rolling Stones.*

Bài hát của the Beatles.

Thật lạ lùng khi cô làm quen được với thời đại của Richard. Cô vẫn còn nhớ rõ ba ngày đầu tiên và chuyến đi về Burwyck-trên-biển khó chịu như thế nào. Bây giờ, cô đang cắm trại mà không do dự. Mẹ cô hẳn sẽ ngạc nhiên lắm.

Một tiếng cành cây gãy đột nhiên vang lên phía sau và cô quay ngoắt lại, tay đặt lên họng. Cô nhìn vào bóng tối.

Không có gì.

Cô thở ra một hơi run rẩy. Xem quá nhiều phim kinh dị rồi. Cô chắc chắn sẽ tránh những thứ đó khi về đến nhà.

Tất nhiên là về New York. Không phải là Burwyck-trên-biển.

Cô đã cố gắng lờ đi cơn nhức nhối khi nghĩ về điều đó. Cô sẽ sống tốt hơn trong thời đại của mình. Richard sẽ tốt hơn nếu cô trở về tương lai. Đó là điều tốt nhất.

Cô vẫn đang cố gắng thuyết phục mình khi nằm xuống phía trước đồng lửa và cố gắng ngủ.

Cô tỉnh dậy vào sáng hôm sau, có chút mong muốn được thấy Richard đứng đó và chuẩn bị la mắng mình. Nhưng cô chỉ thấy

Hamlet đang dập tắt ngọn lửa và thu thập đồ dùng của họ. Cô sửa soạn, ra chỗ đất trống và thấy Hamlet đang đóng yên ngựa.

“Tiểu thư Jessica,” anh ta nói và nghe giọng, cô biết anh ta định nói gì.

“Đây là điều tốt nhất, Hamlet,” Jessica nói đầy chắc chắn.

“Hy sinh như vậy không phải là không lãng mạn,” Hamlet nói, “nhưng tôi hiểu Lãnh chúa Richard và ngài ấy sẽ cực kỳ không hài lòng với hành động của cô.”

Jessica nghi ngờ rằng cực kỳ không hài lòng là còn nhẹ. Anh sẽ bùng nổ như núi lửa Vesuvius.

“Cứ tránh đi,” cô khuyên. “Anh ấy sẽ hiểu.”

“Hiểu sao?” Hamlet trầm ngâm. “Phải, cũng có thể. Nhưng ngài ấy sẽ không làm thế.”

“Thế này là tốt nhất,” Jessica lặp lại, với chính mình nhiều hơn là với anh ta. Cô nhảy lên yên ngựa và hướng về phía nam. Đó là hướng đi khôn ngoan nhất mà cô có thể chọn ra. Cô nhận ra một vài nơi mà mình đã nhìn thấy trên đường đến Artane, vì vậy, cô cho là họ đang đi đúng đường. Sớm muộn gì họ cũng sẽ gặp được ai đó. Hy vọng người này có thể giúp họ xác minh.

Jessica giúp Hamlet đi thật nhanh nhưng rồi cô quyết định cô đi bộ cũng bằng anh ta cưỡi ngựa. Sau bốn ngày trên yên ngựa, xem ra như thế cũng hay, vì vậy, cô xuống ngựa và đi song song với con ngựa của mình.

Đó là lúc một ngày của cô trở nên tồi tệ.

Cô nhìn thấy một người đàn ông chạy về phía mình, nhưng cô không định né cho đến khi nhận ra anh ta đang chạy về phía mình. Cô quay lại, định trèo lên ngựa thì thấy mình bị đánh ngã. Cô ngã sấp mặt và có sức nặng đè lên lưng cô.

“Biến đi, tên thổ phỉ!” Hamlet quát lên ầm ầm.

“Ta sẽ cắt cổ cô ta,” người đàn ông gầm gừ. “Ở yên đó đi.”

“Lãnh chúa Hugh,” Hamlet nói đầy kinh ngạc. “Ngài đang làm gì vậy?”

Jessica nhắm mắt lại và cố gắng lờ cảm giác rằng một con dao đang kề vào cổ mình. Hay rồi. Người cuối cùng cô muốn gặp là Hugh de Galtres. Cô vẫn nhớ như in lần cuối họ gặp nhau và cách

Richard xử lý chuyện đó. Cô nghi Hugh muốn trả đũa.

Hắn nhắc người ra khỏi cô, nhưng lại túm tóc kéo cô lên. Jessica đứng lên với cái đầu bị kéo ngược ra đằng sau về không thoải mái, một con dao kề vào cổ họng và cô ước giá như mấy tiếng trước, cô đã tìm cách về nhà. Giờ thì cô đã học được cái giá cho sự trì hoãn là gì.

“Cô ta là một nàng tiên,” Hugh nói, nghe có vẻ hoàn toàn loạn trí. “Cô ta bỏ bùa anh trai của ta.”

“Bình tĩnh, thưa Lãnh chúa,” Hamlet bắt đầu.

“Đúng thế!” Hugh hét lên. “Và vì thằng nhóc đó không giết nổi cô ta, thì nhiệm vụ này phải đến tay ta. Ta có gan thực hiện.”

Vậy là Hugh đứng đằng sau vụ tấn công đó. Không hiểu sao, Jessica lại không hề thấy ngạc nhiên.

“Tôi tin chắc là ngài có gan, thưa Lãnh chúa,” Hamlet nói, “nhưng chắc chắn có nhiều cách thích hợp hơn để làm việc này.”

Jessica bất ngờ nhìn Hamlet, nhất là với tình thế của cô bây giờ. Hay rồi, bây giờ ngay cả đồng minh của cô cũng đã phát điên. Hamlet xuống ngựa và giương kiếm lên.

“Hãy nghe tôi nói, thưa Lãnh chúa,” Hamlet nói với một nụ cười thân thiện. “Việc giết một nàng tiên không phải có thể coi thường được đâu. Nếu như ngài phạm phải sai lầm nào đó rồi cô ta trở lại ám ảnh ngài thì sao?”

Tay của Hugh nắm chặt vào tóc Jessica làm cô nhăn mặt. Hamlet chẳng giúp đỡ được nhiều.

“Anh nghĩ thế ư?” Hugh thì thầm. “Cô ta có thể làm vậy sao?”

Jessica thấy mình run lên bần bật.

“Thật không?” Hugh hỏi. “Cô sẽ ám ta?”

Jessica nuốt xuống một cách khó khăn. “Có lẽ thế.”

“Cô ta làm được đấy,” Hamlet xác nhận. “Đặc biệt là nếu ngài giết cô ta quá gần một con đường, vì như thế linh hồn cô ta tiếp tục lang thang. Tốt nhất là chúng ta nên chuyển qua cánh đồng kia.”

Hugh dường như cân nhắc việc này rồi lắc mạnh Jessica một lần nữa. “Cô đến từ cỏ. Có lẽ, tốt hơn hết là để cô quay lại với cỏ.”

“Được đây,” cô thì thầm, nhìn lên và ước gì mình nhìn thấy một ngôi sao. Có lẽ, thời điểm nào trong ngày không quan trọng. Có lẽ, vị trí nào cũng không quan trọng. Nếu may mắn, cô có thể mang chính mình về nhà chỉ với một ước nguyện.

Nếu không may mắn, cô sẽ chết.

Mặt đất rung lên khi cô bị đẩy ra khỏi đường và cô tự hỏi có khi nào một trận động đất sẽ đi kèm theo chuyến trở về của cô. Và sau, đó cô nghe thấy một tiếng hét làm cô dựng tóc gáy.

“Hugh!”

Jessica nhắm mắt lại nhẹ nhõm khi nghe được giọng nói quen thuộc đó. Các kỵ binh đã đến.

“Không, anh trai,” Hugh nói, kéo Jessica theo. “Anh phải để em làm việc này!”

Jessica sớm thấy mình ở giữa cánh đồng, Hugh ôm cô từ phía sau và Richard liếc xuống cô từ trên lưng ngựa. Nếu không biết mình đang trong tình thế hiểm nghèo, cô có lẽ sẽ mỉm cười vì cảnh tượng lố bịch này.

“Ta mong,” Richard nói cộc lốc, “tất cả hãy dừng làm những việc mà họ cho rằng là tốt cho ta.” Anh trừng mắt nhìn Jessica. “Nếu em không bỏ đi, em sẽ không rơi vào hoàn cảnh này. Còn cậu,” anh nói, liếc nhìn Hugh. “Ta không biết bắt đầu từ đâu với cậu. Cậu đang làm gì ở đây?”

“Em đến để giải phóng anh thoát khỏi lời nguyền của cô ta,” Hugh nói, ép con dao vào cổ của Jessica. “Cô ta là một nàng tiên.”

“Cô ấy không phải là một nàng tiên!” Richard gào lên.

“Anh trai,” Hugh kiên nhẫn nói, “cô ta đã bỏ bùa anh. Anh không thể là người ra quyết định.”

Anh thì được chắc? Jessica rất muốn hỏi. Hugh tiếp tục vạch ra tội ác của cô nhưng Jessica nhận ra càng lúc càng dễ bỏ ngoài tai lời hấn. Tất cả những gì cô có thể làm là nhìn người đàn ông cô yêu hơn mạng sống và mong rằng bằng cách nào đó, theo một phương thức nào đó, mọi thứ đã khác. Cô tặng anh cái nhìn yêu thương nhất.

Tuy nhiên, anh đã không đáp lại. Anh trông như muốn giết cô ngay tức khắc.

Không gì có thể trấn an cô hơn việc anh vẫn còn yêu cô.

Richard xuống ngựa và Jessica ngay lập tức ước rằng anh đừng làm điều đó. Hugh ấn dao vào da cô. Không sâu, nhưng cũng đủ khiến Richard đứng lại.

“Em trai,” Richard nói nghiêm khắc, “Bỏ con dao ra.”

Hugh nhổ qua vai Jessica và nước bọt hạ cánh ở chân của Richard.

“Em phải thanh tẩy cả anh,” Hugh nói, gật đầu lia lịa khiến Jessica sợ anh ta sẽ cứa đứt cổ cô. “Anh bị cô ta bỏ bùa quá sâu rồi.”

“Cậu nói đúng rồi đấy,” Richard lẩm bẩm rồi nhanh chóng xua tay. “Ta không có ý đó, Hugh. Nào, em trai, hãy nói chuyện với nhau, chỉ có ta với cậu. Thả Jessica ra và theo ta.”

Hugh lắc đầu một lần nữa. “Em cần anh giúp, Richard. Em đã hết vàng và nông nô của em đang nổi dậy. Nhưng anh sẽ không thể giúp em cho đến khi em cứu được lâu đài của anh khỏi thứ ôn dịch này.”

Jessica nhướn một bên chân mày. Ôn dịch? Cô bị gọi bằng rất nhiều biệt danh nhưng lần này là xúc phạm nhất.

“Hugh,” Richard nói và bước lại gần hơn. Anh ra hiệu cho cận vệ của mình vây quanh Hugh, nhưng Hugh lắc đầu.

“Cho họ đứng ra hết trước mặt em ngay.” Hugh nói, nhấn mạnh tay khiến máu chảy nhiều hơn. “Còn anh thì đừng tiến lại đây. Đây là vì an toàn của riêng anh. Em đã đọc thần chú sáng nay và Định Mệnh đã mỉm cười với em. Nó đã đưa cô tiên này đến với em và cho em kỹ năng để giết ả. Giờ thì đứng yên và mặc kệ em.”

“Hugh...”

Jessica có cảm giác rằng chỉ có một cách duy nhất để thoát khỏi hoàn cảnh này và nó không phải là trong vòng tay Richard. Cô nhìn Richard.

“Em phải đi.”

Anh lắc đầu. “Không...”

“Richard,” cô nói, nuốt xuống thật khó khăn, “ngay cả khi em thoát khỏi tình cảnh này thì em sẽ ra sao? Anh phải làm những gì nhà vua muốn. Anh không được lựa chọn.”

“Ta lúc nào cũng có lựa chọn.”

“Không được đâu, nếu anh muốn giữ lại ngôi nhà của mình.”

“Ta không cần lâu dài...”

“Anh cần. Em không muốn là nguyên nhân khiến anh đánh mất nó.”

Anh do dự và với sự do dự ấy, cô đã có câu trả lời đầy đủ cho mình. Cô nhận ra sự thật và không thể chối bỏ.

Richard lắc đầu. “Không quan trọng...”

“Bỏ bùa,” Hugh nói. “Thấy chưa, anh trai? Cô ta đã bỏ bùa anh! Anh không nghĩ được gì khác ngoài cô ta!”

Jessica nhắm mắt lại và ước với tất cả sức mạnh của mình.

Tôi muốn về nhà.

Đó là một lời nói dối và cô biết điều đó, nhưng cô đã không có lựa chọn nào khác.

Hơn nữa, cô nhớ sô-cô-la Godiva, Haagen-Dazs, ống nước trong nhà và lò sưởi trung tâm. Cô nhớ những tạp chí sành điệu, nhớ ti vi và những mẫu quảng cáo đáng ghét. Cô nhớ cây đàn piano lớn. Cô nhớ chiếc giường êm ái. Và cô thực sự nhớ những chuyến tàu điện ngầm ở New York. Bình yên và tĩnh lặng nơi đây trở nên thật khó chịu sau một vài tháng.

Tôi yêu anh ấy. Xin hãy để cho tôi về nhà.

Cô chợt cảm thấy thứ gì đó rung lên. Cô mở mắt ra và nhìn sang bên trái.

Cô chớp mắt.

Một con đường. Và một ngôi nhà ở phía xa.

Cô nhìn sang bên phải và Richard vẫn đứng đó, vây quanh bởi những người tùy tùng. Hugh vẫn túm tóc cô, nhưng con dao đã rơi ra khỏi cổ cô. Jessica giật người khỏi hắn, nhưng xem ra hắn đã tỉnh táo lại và lao theo cô, tay giơ lên, con dao lấp lánh dưới ánh nắng.

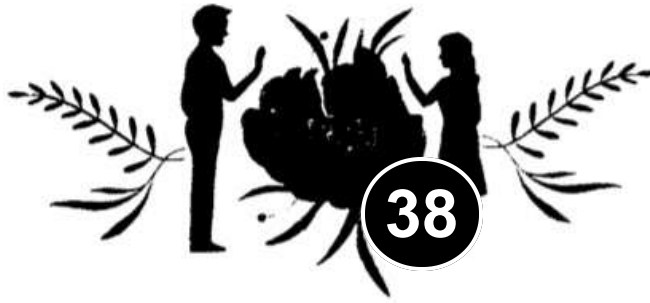
Jessica vấp và ngã ngựa.

“Jessica!”

Cô nhắm mắt lại và chờ đợi cơn đau. Nhưng nó không bao giờ đến.

Cô mở mắt ra.

Cô đang ở trên một cánh đồng, giống y như trong một giây trước.
Nhưng cô lại chỉ có một mình.

Richard nhìn Hugh nhào thẳng vào Jessica và anh nghĩ trái tim mình tưởng như đã ngừng đập. Nhưng trước khi kịp lao tới giải cứu cô, anh chợt nhận ra rằng em trai mình đã nhào vào khoảng không.

Không có gì ngoài những bụi cỏ mùa đông.

Jessica đã biến mất.

Hugh nhảy dựng lên, sau đó ngửa đầu ra sau và tru lên.

Richard nhìn tùy tùng của mình. Họ đang làm dấu thánh và trông như thể vừa thấy địa ngục mở ra định nuốt chửng họ. Richard thực sự không thể đổ lỗi cho họ. Anh tin Jessica, đúng, nhưng trăm nghe không bằng một thấy.

Và rồi anh nhận ra những gì mình vừa thấy.

Cô đã biến mất.

Anh kêu lên và ngã nhào về phía trước, hai tay dang ra.

“Jessica!”

Anh khụy xuống. Không có dấu chân, không ngọn cỏ nào đổ rạp, mặt đất vẫn y nguyên. Nếu không biết rõ, anh đã nghĩ mình nằm mơ thấy cô.

Không, cơn đau trong lồng ngực là lời nhắc nhở anh biết cô rõ thế nào.

Anh úp khuôn mặt vào đôi tay và bật khóc.

Anh biết những người tùy tùng đang đứng ngay đằng sau, nhưng anh cũng biết họ sẽ không hỗ trợ mình. Anh đã huấn luyện họ quá tốt. Không ai chạm vào anh, không ai nói gì, không ai an ủi anh.

Và người luôn ngó lơ những gầm gừ, cau có của anh lại xa cách anh hàng trăm năm.

Nơi mà anh chẳng thể tìm đến cô, dù anh khát khao được gặp cô đến như thế nào.

Hugh de Galtres đứng cách anh trai mình vài mét và run rẩy.

Bản chất hắn không hèn nhát, nhưng những gì hắn vừa chứng kiến chỉ có thể là ma thuật. Một khắc trước, Jessica còn đứng ở đó và lập tức biến mất.

Vậy là thật rồi.

Cô ta là một nàng tiên.

Hugh lờ người anh trai đang quỳ ở đó khóc lóc. Thậm chí việc hắn khiến Richard nhục nhã thế này cũng không đủ làm hắn hết sửng sờ.

“Người.”

Nhưng sự tàn nhẫn trong giọng nói đó thì có thể.

Hugh định thần vừa đúng lúc thấy Richard đứng lên. Hắn lùi lại, nhưng không kịp.

“Người đã gây ra chuyện này,” Richard nghiêng răng. “Đồ khốn.”

Hugh thậm chí không thể tự vệ. Hắn đang choáng váng vì những gì vừa thấy.

“Nàng tiên...”

Hắn ta không nói gì được nữa. Tay của Richard đã quán quanh cổ họng, cắt đứt cả lời nói lẫn không khí của hắn.

“Về nhà ngay,” Richard nói, “và câm miệng. Hãy suy nghĩ xem người may mắn đến thế nào khi vẫn còn sống.”

Hugh biết Richard đã suýt bóp gãy cổ mình, nên hắn nhắm mắt lại tỏ ý đồng tình và nhanh chóng thấy mình bò trên đất. Hắn hít sâu mấy lần, thực sự biết ơn rằng mình vẫn còn sống để làm như vậy, sau đó thốt ra khát vọng cháy bỏng nhất của bản thân.

“Viện trợ của em,” hắn thở hổn hển.

“Người sẽ có nó,” Richard gầm gừ. “Nhưng đừng bao giờ để ta nhìn thấy người lần nữa. Và đừng bao giờ nhắc lại chuyện này.”

Hugh nghi có khi hắn sẽ không bao giờ quên chuyện này và việc đó làm hắn giật mình ra sao. Nhưng hắn cũng có cảm giác mình sẽ không nói gì cả.

Sẽ không ai tin hắn.

Nhưng khi đứng dậy, hắn không thể không cảm thấy một chút oan uổng. Sinh vật đó đã mọc lên từ cỏ và chính hắn đã có công tống cô ta về. Sẽ đến lúc Richard thấy biết ơn và sẽ thưởng cho công lao của hắn.

Hugh nhìn anh trai mình và quyết định chắc còn lâu mới đến lúc đó. Hắn nhanh chóng lẩn đi và cầu nguyện rằng Richard sẽ thực hiện lời hứa viện trợ đã nói.

Nếu không, tất cả những nỗ lực của Hugh trong việc cứu vớt Richard sẽ thành công cốc.

Hắn tránh xa đồng cỏ và hướng về nhà.

Richard cố tập trung suy nghĩ vào những mảnh vỡ trái tim mình để quay sang đối mặt với đoàn tùy tùng. Cả ba người - John, Godwin và Hamlet - đều nhìn anh với đôi mắt mở to. Nếu Richard có tâm trạng, có thể anh sẽ thấy thú vị. Ba chiến binh, người đã nhìn thấy hầu hết tất cả mọi thứ trên thế giới này, lại không nói nên lời và trở nên bối rối bởi một người phụ nữ.

“Cô ấy không phải là tiên,” Richard nói khàn khàn.

Người của anh không trả lời.

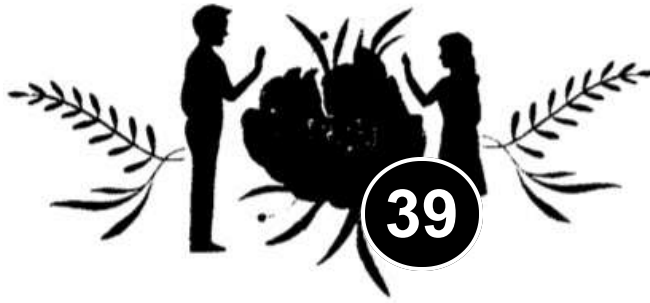
“Ta không thể giải thích sự xuất hiện, cũng như sự biến mất của cô ấy,” Richard nói tiếp. “Nhưng sau này, chúng ta sẽ không nói về điều đó.”

Người của anh gật đầu cùng lúc một cách chậm rãi và dù không chắc chắn, họ vẫn gật. Richard lên ngựa, chờ đợi họ cũng làm như vậy, sau đó trở lại con đường. Anh dừng lại và cân nhắc có nên trở lại Artane không.

Anh thúc ngựa quay về phía bên phải. Anh sẽ về nhà. Đáng ra anh không nên rời đi. Nếu lúc đầu, anh không rời khỏi Burwyck - trên-biển để cứu Hugh, anh sẽ không bao giờ tìm thấy Jessica. Và nếu anh từ chối đến Artane, anh sẽ không bao giờ mất cô. Nhưng nếu không bao giờ có được cô ấy, cuộc sống của anh sẽ vẫn trống rỗng và anh sẽ bỏ qua biết bao nhiêu niềm vui!

Mặc dù tại thời điểm này, với cảm giác trống rỗng trong phần đời còn lại, anh không thể không tự hỏi liệu có tốt hơn nếu anh không

bao giờ biết cô, không bao giờ yêu cô và không bao giờ mất cô.
Anh nhắm mắt lại và khóc.

Jessica nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ khi máy bay bắt đầu cất cánh xuyên vào những đám mây đến sân bay gần thành phố Seattle. Trời âm u trên đường hạ cánh và xuống dưới thì còn âm u hơn. Mưa thể hiện chính xác cảm giác trống rỗng trong trái tim cô. Bình thường, cô không quan tâm đến mưa. Bây giờ, nó trông quá giống nước mắt.

Cô nhắm mắt lại và để mình nghĩ lại về những gì đã xảy ra trong vòng hai tháng qua. Khi hết kích động, cô đến ngôi nhà nhìn thấy ở phía xa. Cô đã gọi cho Henry và vài giờ sau có người đến đón cô. Chuyến du lịch đã kết thúc nhưng ông vẫn tiếp đãi cô. Cô phải đối mặt với một số câu hỏi từ cảnh sát, giải thích sự vắng mặt của mình bằng cách nói dối là bị mất trí nhớ, sau đó đóng gói hành lý. Điều cuối cùng cô muốn là ở bất cứ nơi nào gần lâu đài của Hugh. Cô chân thành cảm ơn sự giúp đỡ của Henry rồi quay về New York.

Bây giờ thật khó có thể tin những sự kiện trong hai tháng qua thực sự diễn ra. Khi trở lại New York, cô có cảm giác như chưa từng rời đi. Tuy nhiên, rõ ràng thời gian đã trôi qua và cô gặp rất nhiều rắc rối vì không hoàn thành sáng tác đúng hạn. Cô ném mình vào công việc, hoàn thành những chương cuối cùng của bản giao hưởng trong vòng chưa đầy một tháng. Từng âm điệu toát ra từ sâu trong tâm hồn cô, hoàn tất như thể cô chưa từng sáng tác cái gì bao giờ. Nó giống như chép lại cảm xúc trong tâm hồn cô.

Và lần đầu tiên nghe đầy đủ bản giao hưởng đó, cô đã khóc. Tình yêu của cô dành cho Richard thể hiện rõ nét ở từng nốt nhạc, từng câu từ, từng giai điệu. Cô cuối cùng cũng rời phòng hòa nhạc, nắm bắt những điều vô nghĩa.

Ít nhất thì cô nghĩ rằng bản giao hưởng đã ảnh hưởng đến cô. Cũng có thể là do nội tiết tố.

Hoặc là ốm nghén.

Đó là điều duy nhất đủ sức thuyết phục cô rằng quãng thời gian cô trải qua thời Trung Cổ không phải là mơ. Cô đang mang đứa con của Richard, con của họ, người mà anh sẽ không bao giờ biết mặt.

Nhưng như thế vẫn quá bình thường. Vì vậy, cô mua một chiếc vé máy bay đến Seattle, cứu bản thân khỏi một tuần ngồi tập bản nhạc của cô và hy vọng là khi gặp mẹ và bà ngoại, cô sẽ khôi phục lại tỉnh táo.

Chiếc máy bay hạ cánh mà không gặp sự cố, nhưng ngay cả một biến động nhẹ trên đường hạ cánh cũng khiến Jessica phải chộp lấy túi nôn trên máy bay. Cô cố không nôn cho tới khi hai người ngồi cạnh cô đứng dậy nhưng ngay cả thế, cảnh tượng cũng không được đẹp mắt lắm.

Khi về đến cổng, cô đã khóc nức nở và sẵn sàng nằm bẹp xuống, bỏ cuộc.

Mẹ cô đã ở đó, chờ đợi. Jessica nghĩ ngừng khóc để chào cũng chẳng có nghĩa lý gì. Cô không nghĩ bà sẽ hiểu.

Hai giờ sau, cô đã ngồi trong bếp của ngôi nhà của cha mẹ mình, xem bà ngoại thêu thùa và mẹ giải thích sự xuất hiện đột ngột của Jessica với hàng xóm như mọi khi. Tiếp theo là súp khoai tây nóng với bánh mì nhà làm và Jessica không thể nhớ được lần cuối cùng cô ăn thứ gì ngon hơn thế.

Nhưng khoảnh khắc nói thật đã đến và cô không biết phải làm thế nào.

“Được rồi,” mẹ cô nói, “con đã nói dối với mẹ trong hai tháng nay. Con đã ở đâu?”

Jessica hít một hơi thật sâu. “Con không nói dối. Con nói con ở Anh.”

“Và mẹ là người nhận được cuộc gọi nói rằng con không ở đó,” Margaret nói nhanh. “Sau đó, con xuất hiện trở lại ở New York nhưng không có thời gian giải thích với mẹ. Bây giờ thì con có rồi đấy. Nói đi.”

Bà cô gật đầu, hai bàn tay vẫn làm việc không ngừng nghỉ. Jessica nhìn ren tràn xuống từ con thoi của bà và tự hỏi liệu đó có phải là điều cô đáng ra phải học không. Biết thêu thùa cũng không tệ ở thời Trung Cổ. Nó làm cô ước giá như mình dành nhiều thời gian ở thư viện hơn.

“Jessica...”

Jessica tập trung nhìn mẹ mình. “Được rồi,” cô nói với một tiếng thở dài. “Nhưng mẹ sẽ phải sử dụng trí tưởng tượng của mình một chút.”

Bà nhìn cô bằng đôi mắt xanh ướt nhòa. “Bà chỉ muốn biết ai làm cháu mang thai, cô gái nhỏ.”

“Mẹ!” Margaret kêu lên.

“Nhìn nó đi, Meg. Nó nhợt nhạt như một con ma mất rồi.”

Jessica thở dài. “Con đã kết hôn.”

“Hả?”

Jessica sợ rằng mẹ mình sẽ chẳng thể có một buổi chiều êm ả.

“Con đang đứng trong khu vườn của Lãnh chúa Henry,” cô nói. “Bằng cách nào đó, con xuyên không trở lại năm 1260, nơi con gặp một người đàn ông tên là Richard. Anh ấy đã cứu chữa một vết thương ở bên cạnh sườn mà đã làm con suýt chết và chúng con đã kết hôn để phân tâm sang thứ khác. Sau đó, chúng con quyết định rằng đó là những gì mình muốn.” Jessica đặt tay lên bụng. “Đây là kết quả của việc đó.”

Hàm của mẹ cô gần như rớt xuống. “Xuyên không?” mẹ lặp lại.

“Năm 1260,” Jessica nói. “Mẹ có thể hỏi con bất cứ điều gì và con sẽ kể cho mẹ. À, thứ này có thể chứng minh.” Cô kéo áo lên và cho thấy mẹ và bà thấy vết sẹo. “Hai người thấy chưa?”

Bà của cô, Irene, chăm chú nhìn cô qua hai tròng kính đầy tò mò.

Nhưng mẹ cô, Margaret, thì trượt khỏi ghế với vẻ mặt xám ngoét.

“Trông có vẻ nghiêm trọng,” Irene nhận xét.

Jessica thở dài. Chắc chắn là thế rồi.

Mẹ cô đi lòng vòng trong hai ngày, lắc lắc đầu. Jessica chờ mẹ chấp nhận những gì mình vừa nghe. Đó là sự thật, dù nó có khó

ngắm đến đâu. Cô không thể làm bất cứ điều gì để nó dễ chịu hơn. Mẹ cô sẽ phải tự quyết định có chấp nhận nó hay không.

Ngày thứ ba, mẹ cô bước vào bếp, nơi Jessica đang chơi bài canasta với bà ngoại, kéo ra một cái ghế và ngồi xuống.

“Được rồi,” mẹ nói, xoa xoa khuôn mặt của mình, “Mẹ nghĩ giờ mình có thể tin toàn bộ câu chuyện.”

“Chuyện hay đấy chứ,” Irene thêm vào.

“Cảm ơn mẹ,” Margaret nói với đôi môi hơi mím lại. “Con chắc con sẽ thấy thích như mẹ vậy.”

Irene nhìn Jessica. “Con cái có cái lại cha mẹ như thế trong thời đại đen tối đó không?”

“Cháu không nghĩ vậy đâu,” Jessica nói và mỉm cười.

“Hừm,” Irene nói, ngồi thẳng người với những quân bài chiến thắng của mình. “Dù sao cháu cũng thua rồi, Jessie. Nào, kể với mẹ cháu toàn bộ câu chuyện đi. Bà sẽ đi làm đồ ăn nhẹ.”

Margaret thở dài đầy đau khổ, sau đó nhìn Jessica. “Nói đi. Mẹ đã sẵn sàng.”

Và thế là Jessica nói tất cả mọi thứ với mẹ cô, từ chuyện Archie vác cô lên những bậc thang lâu đài, cho đến việc Richard làm điều tương tự một tháng sau đó do cô giơ ngón giữa với anh. Cô mô tả vệ binh tập nhảy để ve vãn và người hộ vệ không muốn làm hộ vệ.

Cô nói với mẹ mình về sự nghèo đói, cái lạnh, sự cần thiết của việc biết làm thế nào để có thể dựng trại.

Và sau đó, cô kể cho mẹ về Richard, về vẻ ngoài cứng rắn và trái tim nhân hậu của anh. Cô nói với bà về Kendrick xứ Artane, chuyến thăm của nhà vua, về Abby. Cô không bỏ sót điều gì và trong lúc kể, cô nhận ra mình nhớ cuộc sống đó thế nào.

Và người đàn ông cô đã bỏ lại phía sau.

Khi cô kể hết từng chi tiết, dù lớn hay nhỏ, thì đã là buổi chiều và mẹ con cô đã chuyển ra ngồi lên những chiếc ghế đệm thoải mái trong phòng khách. Một ngọn lửa đang bùng cháy trong lò sưởi và Jessica ngồi cuộn tròn trong cái chăn mà cô yêu thích.

“Ừm,” Margaret nói, khi Jessica ngừng kể.

Jessica gật đầu.

Margaret nhìn cô với một nụ cười nghiêm trọng. “Mẹ không nghĩ cậu ấy sẽ kết hôn với cháu gái của Henry đâu.”

“Có lẽ không, nhưng con cũng chẳng còn cơ hội ở lại để tìm hiểu nữa rồi.”

“Cậu ấy có lẽ cũng có thể cứu con từ tay Hugh.”

Jessica thờ dãi. “Có thể, nhưng sau đó thì sao ạ? Anh ấy sẽ mất tất cả mọi thứ mà anh ấy trân quý.”

“Thì chuyện đó chẳng phải vẫn xảy ra sao?” Margaret nhẹ nhàng hỏi.

“Ôi, mẹ ơi,” Jessica nói, cảm thấy nước mắt cô bắt đầu trào ra một lần nữa. “Con cũng không biết phải làm gì mới là đúng.”

“Nhưng mà cũng có thể con đã lựa chọn đúng. Có lẽ, cậu ấy sẽ phải từ bỏ lâu đài của mình và phần đời còn lại của con sẽ sống trong nghèo đói.”

“Chúng con có thể đã sang Pháp.”

“Mẹ không nghĩ cậu ấy có bạn bè nào ở đó.”

Jessica thờ dãi và xoa trán bằng một tay. “Anh ấy vốn không có bạn. Anh ấy không có 18*.” Cô đã phải chữa lại như vậy cả trăm lần kể từ khi cô trở về Mỹ. “Hơn nữa, vấn đề là ở chỗ đó. Con không thể quay lại. Và ngay cả khi con có thể, thì có lẽ anh ấy đã kết hôn rồi và sau đó, con sẽ ra sao?”

** Jessica nhắc đến Richard bằng thì quá khứ rồi sửa lại dùng thì hiện tại.*

Mẹ cô im lặng một lát. “Sao con biết cậu ấy sẽ kết hôn với cô bé đó?”

“Anh ấy sẽ làm vậy.”

“Chắc không?”

Jessica dừng lại. “Con nghĩ vậy.”

“Con có thể đi đến thư viện và kiểm tra mà.”

Jessica lắc đầu thật dứt khoát. “Con không muốn biết.”

“Jess, con yêu, con cần phải yên lòng. Cách duy nhất là con phải biết những gì đã xảy ra.”

“Sẽ có gì tốt cho con chứ?” Jessica cảm thấy cực kỳ muốn gục đầu vào lòng mẹ và khóc hết nước mắt. “Con không thể trở lại với

anh ấy. Nếu biết rằng anh ấy không bao giờ kết hôn thì cả đời này con sẽ oán hận bản thân mình vì đã ngu ngốc lùi hai bước trong khi con nên tiến lên. Hơn nữa,” cô lặp lại “con không thể quay lại.”

“Không thể, hay là sẽ không quay lại?”

“Không thể.”

Mẹ cô hít một hơi thật sâu. “Con có chắc không?”

Jessica nuốt xuống một cách khó khăn. “Con sợ phải thử.”

Mẹ đưa tay ra và nắm lấy tay cô. “Đó là một lý do tệ hại khiến con không thể nắm giữ từng khoảnh khắc hạnh phúc, Jess à. Hãy tin mẹ. Không có một ngày nào mà mẹ không ước giá như mình dành thêm thời gian cho cha con, để nói với ông ấy rằng mẹ yêu ông ấy 20 lần một ngày thay vì chỉ nói 10 lần. Nhưng những cái giá như chẳng có tác dụng gì cả. Mẹ không có cơ hội để thay đổi tương lai. Con có thể. Đừng để những gì con không biết ngăn con sống cuộc đời không phải hối tiếc vì không thử.”

“Nhưng...”

“Đứa bé cần một người cha,” Margaret tiếp tục. “Nó cần cha của nó.”

Jessica không đáp.

“Mẹ giảng đạo đến đây là đủ rồi,” Margaret nói trong lúc đứng dậy. “Đi dạo đi.”

“Trời đang mưa mà mẹ.”

“Đi dạo bây giờ là hay nhất. Con đã cắm trại trong thời Trung Cổ tận 2 tháng nhưng giờ lại sợ một cơn mưa nhỏ?”

Ít nhất sau khi về nhà sẽ được tắm nước nóng. Nhưng đó là điều Jessica sẵn sàng đánh đổi để có cơ hội tận hưởng lò sưởi của Richard.

Cô lắc đầu, đứng dậy và theo mẹ ra khỏi nhà.

Một tuần sau, Jessica đứng bên cửa sổ căn hộ của cô ở New York và nhìn xuống đường phố. Căn nhà kho được sửa lại nằm ở một khu nhiễu loạn. Nhiều khi cô tự hỏi sao cái piano vẫn còn, nhưng chắc là nó nặng quá nên không ăn trộm được. Lạ thay, cô chưa bao giờ cảm thấy mình yếu đuối như thế khi có Richard ở

quanh. Có một người chồng giỏi dùng kiếm thật là hữu ích.

Cô tiếp tục đứng ở cửa sổ khi tiếng đạn vang lên trong bóng tối và tiếng còi báo động nhanh chóng rú lên ở phía xa. Cô phải rời khỏi New York. Cuộc sống ở đây chẳng có gì tốt đẹp. Có lẽ, cô sẽ quay trở lại Seattle.

Hoặc có lẽ cô sẽ sang Anh. Có chỗ nào cần một nhạc sĩ tại thị trấn xinh xắn Burwyck-trên-biển, cái thị trấn có một lâu đài đồ nát, không nhỉ?

Một tiếng gõ cửa vang lên, làm cô giật nảy mình. Cô thở ra một hơi, rồi bước ra cửa.

“Ai đó?”

“Tôi là Dakhota. Hôm nay, có một cuốn sách gửi cho cô.”

Cô chậm rãi mở cửa và nhìn thấy người hàng xóm, cài ghim trên tai và nhuộm tóc màu xanh neon, đứng đó với một bọc giấy mềm trong tay. Anh ta cười toe toét.

“Đây. Chúc cô một ngày tốt lành.”

Jessica nhận lấy cuốn sách, đóng cửa và vội vàng chốt lại. Cô lấy cuốn sách và bước tới chiếc ghế dài. Là Lãnh chúa Henry. Cô mở gói giấy và lấy ra một tấm thiệp.

Thân gửi Jessica,

Tôi tình cờ thấy cái này và nghĩ rằng nó có thể sẽ hữu ích cho cô. Lúc rời đi, trông cô rất đau khổ. Cô hãy trở lại bất cứ khi nào mình muốn nhé. Chúc cô mọi điều tốt lành.

Trân trọng,

Henry

Đó là một cuốn sách về lịch sử của lâu đài Burwyck-trên-biển. Bàn tay của Jessica run lên khi cô nhìn vào nó. Cô đã cố tránh không đến các thư viện với lý do đơn giản rằng cô không muốn biết điều gì. Cô không thể chịu nổi khi đọc về cuộc đời của Richard, về vợ con anh, về cái chết của anh. Không, cô không muốn biết gì hết.

Nhưng mà cái không biết đó đang dần hủy hoại cô.

Cô nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu. Nếu cô mở cuốn sách này ra, cô sẽ biết. Nếu Richard không cưới cô bé kia, thì cô sẽ biết mình đã phạm phải một sai lầm khủng khiếp. Nếu anh phải từ bỏ

lâu đài Burwyck-trên-biển thì đã sao? Họ có thể đã đi đến Pháp, hoặc thậm chí là Ý. Anh có thể dành thời gian để vẽ thỏa thích. Cô có thể tìm việc sáng tác. Cô có thể làm một nhạc sĩ cung đình, anh sẽ là một họa sĩ cung đình và họ đã có thể yêu nhau mỗi đêm sau khi hoàn thành những tác phẩm mà biết đâu sau này sẽ thành kiệt tác.

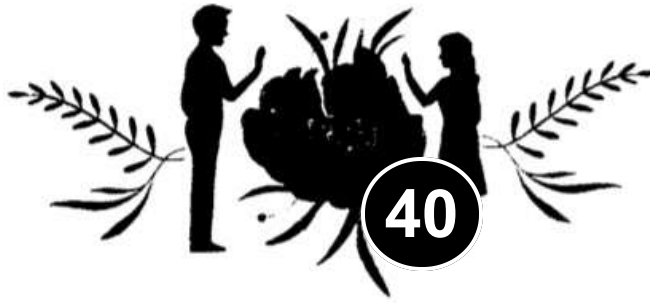
Cô nhìn chăm chăm vào cuốn sách trong tay và cảm thấy cuộc đời mình rẽ vào hướng mà cô chưa từng nghĩ tới. Cô quyết định trong tích tắc.

Cô sẽ trở lại nước Anh.

Cô sẽ trở lại với Richard dù có dành hết phần đời còn lại để đạt được điều đó. Và nếu không thể ước để trở về bên anh, cô sẽ ở lại Burwyck-trên-biển cho đến khi anh tỉnh ra và ước nguyện được gặp cô. Cô không cần sân vườn của Henry hoặc sân trước nhà Hugh để đến được nơi mà cô muốn. Cô chỉ cần bản thân, sức mạnh ý chí và niềm tin vào tình yêu của Richard. Anh không có ý nói vậy. Cô đã nghe được anh gào khóc tên cô ngay trước lúc anh nhòa dần trước mắt cô. Anh không muốn để cô đi.

Cô lấy ra một cây bút và một tờ giấy. Cô cần lên danh sách tất cả những thứ cô không thể sống thiếu, những thứ cô sẽ mang theo để xuyên không về thời đại của Richard - những thứ có thể khiến hai người bị thiêu sống nếu rơi vào tay nhầm người. Kiến thức là một chuyện, nhưng một máy nghe CD tốt lại là chuyện khác. Và cô cũng muốn mang thêm một vài thứ cho Abby de Piaget. Một chuyến đi đến Mini Mart ít nhất cũng là điều mà cô có thể làm. Jessica cảm thấy nụ cười đầu tiên trong 4 tháng nay đang rõ nét dần trên khuôn mặt của mình.

Cô từ chối suy nghĩ về trường hợp những dự định đó không thành hiện thực.

Richard nằm nghiêng mình trên bệ cửa sổ trong phòng ngủ của mình và chửi rửa ngọn nến sắp lụi tắt. Nó rung rinh trước cơn gió không hiểu sao lại lọt qua được cửa sổ. Tất cả những gì anh cần là thêm một vài phút nữa và phần còn lại của bức tranh sẽ được hoàn thành. Thật đúng lúc. Anh đã nằm đây cả tháng rồi và càng lúc anh càng tin mình sẽ chẳng đi đứng bình thường được nữa.

“Xong rồi,” anh nói, đưa nét cọ cuối cùng hoàn thành những sinh vật biển nhỏ bé trên lớp sóng.

Đáp lại, ngọn nến rung rinh và lụi tắt.

Richard đứng lên tập tễnh đi về phía lò sưởi. Anh ngồi xuống ghế và mong ngồi một chút sẽ làm người anh bớt đau.

Dẫu biết rằng ngồi cũng sẽ không thể giảm bớt nỗi đau trong trái tim anh.

Đã ba tháng kể từ khi anh nhìn Jessica biến mất ngay trước mắt và anh vẫn không thể nghĩ về cô mà không khóc. Nếu không có John đào tạo binh lính thì cả đội quân sẽ tan nát hết. Richard đã dành phần lớn thời gian của mình trong phòng ngủ và vẽ tranh. Khóc một mình thì đỡ nhục nhã hơn khóc trên thao trường.

Anh bắt đầu vẽ tranh trên tường, một phần là để đánh lạc hướng mình và phần khác là vì anh đã hứa với cô rằng anh sẽ làm. Có lẽ, ai đó sẽ viết về nó trong một cuốn sách và cô sẽ đọc được nó tại thời đại của mình. Trong thâm tâm, cô sẽ biết tất cả đều là dành cho cô.

Anh đã cố gắng để không tự hỏi những gì cuốn sách ấy sẽ viết về cuộc đời mình. Nhưng đó lại là động lực duy nhất để anh tồn tại mỗi ngày, biết rằng anh đã yêu tha thiết một người con gái mà anh

không thể gặp lại. Anh không muốn nghĩ mình sẽ sống như thế được bao lâu.

Anh tựa đầu vào ghế và nghĩ lại những gì đã xảy ra trong ba tháng qua. Mọi thứ như trong mây mù, nhưng anh cũng nhớ đủ các sự kiện quan trọng. Henry đã đến đập cửa lâu đài sau một tháng, đòi lấy bộ cờ vua và tuyên bố ý định sẽ gả cháu gái cho một người họ hàng bất hạnh của Robin. Richard sẵn lòng từ bỏ món đồ quý giá đó của mình, đặc biệt là nếu nó có thể giúp Henry ngó lơ anh trong một vài năm nữa.

Anh cũng đã cử Godwin đến Merceham để xem tình hình của Hugh. Lâu đài đã bị chiếm giữ, những người nông dân cúi kinh và Hugh bị nhốt trong phòng ngục, nhai tạm nệm rơm của mình để tồn tại. Richard gần như muốn Godwin mặc kệ kẻ khốn khổ đó trong bất hạnh, nhưng rốt cuộc, Merceham vẫn là tài sản của Richard, vì vậy anh khó mà chấp nhận việc để nơi đó trở nên không sống nổi. Anh đã phong Godwin làm Lãnh chúa Merceham và Godwin đã chấp nhận. Một danh hiệu cao quý như vậy cũng đi kèm với gánh nặng là Hugh, nhưng Richard kết luận rằng nếu ai có thể kiểm soát Hugh, đó hẳn sẽ là người tra tấn cũ của Navarre.

Richard nghi Hugh sẽ không thích sự thay đổi đó, nhưng anh cũng không nghe bất cứ lời khiếu nại nào.

Hàng tuần, cha của Gilbert gửi lời xin lỗi vì hành động tệ hại của Gilbert và thông báo với Richard rằng cậu ta đã được tổng khứ cho một nhóm tu sĩ phương xa. Richard chỉ có thể hy vọng rằng mấy người đó bị khiếm thính. Anh nghi những lời cầu nguyện cha Gilbert nói thay cậu ta chắc cũng không tới được thiên đường vì những lời cầu khẩn của Gilbert đã át hết chúng.

Tất cả những điều anh còn lại là một lâu đài chưa hoàn thành và một chiếc nhẫn mà người phụ nữ ấy chưa kịp tặng giờ đang được anh đeo trên tay. Richard nhìn xuống chiếc nhẫn nam ngọc lục bảo và ước giá như Jessica là người đeo nó cho anh. Thánh thần ơi, làm sao anh sống tiếp mà không có cô?

Anh vừa chải rửa vừa đứng dậy, sai bước đến bên cửa sổ mở toang những cánh cửa chớp. Bầu trời không mây và những ngôi sao lớn treo trên bầu trời. Anh trừng mắt nhìn trời và thốt lên bài thơ Jessica đã dạy anh:

*Một ánh sao, một vì sao sáng
Ngôi sao đầu tiên tôi nhìn thấy tối nay.
Tôi hằng khát khao, tôi xin nguyện cầu
Nguyện cầu cho ước nguyện đêm nay
Nguyện cầu cho tình yêu vút bay!*

Đọc xong, anh gào lên. “Chết tiệt thật,” anh gầm gừ, “ta biết sống sao mà không có cô ấy?”

Trời cao yên lặng. Mà anh cũng đâu mong đợi gì. Anh đã hỏi câu tương tự mấy tuần nay và không có câu trả lời. Anh chống tay lên thành cửa sổ và cúi đầu. Thánh thần ời, cả gió cũng không đủ để thổi tan tâm trạng u ám trong anh.

Anh đáng ra phải đuổi theo cô nhanh hơn lúc cô rời khỏi Artane. Anh đáng ra phải dùng cây nỏ giết Hugh khi cậu ta bắt giữ Jessica. Có một số điều anh nên làm khác đi, nhưng anh đã không làm và giờ anh chỉ có thể đổ lỗi cho chính mình.

Anh lại nhìn lên bầu trời và tự hỏi có thể không nếu anh ước cho cô quay lại. Và có phải là đã quá trễ hay không?

Anh chỉ biết, cô đã trở lại cuộc sống trước đây của mình với vai trò một nhà soạn nhạc và sẽ không bận tâm về anh nữa. Giá mà cô có thể quay lại Anh tại thời đại của cô - tới Merceham cũng được. Nếu anh ước đủ mãnh liệt, liệu cô có thể trở về bên anh?

Anh cứ nghĩ như vậy cho đến khi khuôn mặt tê liệt vì lạnh và đầu óc trở nên trì độn. Anh đóng cửa chớp với những ngón tay cứng đờ, sau đó quay lại và tìm đến lò sưởi.

Anh sẽ nghĩ về nó vào ngày mai. Có lẽ, đến lúc đó, câu trả lời sẽ đến với anh.

Jessica đứng ngay bên ngoài cửa trước một khách sạn nhỏ ở Burwyck-trên-biển và chiêm ngưỡng ánh mặt trời tràn xuống các bức tường của lâu đài. Thị trấn được đặt tên giống lâu đài - đó là điều bà chủ nhà nói cho cô biết ngay khi cô đặt chân đến đây. Người phụ nữ ấy biết đủ chuyện thú vị, chẳng hạn như chiều của tháp tròn, cuộc sống và tình yêu của các Lãnh chúa lừng lẫy đã từng cư ngụ ở đó.

Jessica nhận ra mình có thể góp vào kho tàng câu chuyện của bà ấy, nhưng cô kìm lại. Cô lịch sự lắng nghe, nhưng thực tế, cô lại muốn biết những chuyện mà có lẽ chẳng khách du lịch nào quan tâm. Họ đã từng mất ai chưa? Cứ như vậy mà biến mất không có lời giải thích nào? Những bức tường xấu xí như vậy là do bào mòn, mất trộm hay là ngay từ đầu đã chưa hoàn thành?

Jessica vòng tay ôm lấy mình và nhìn chăm chăm vào bên ngoài tòa lâu đài trên bầu trời buổi trưa. Sự kì lạ của khung cảnh lại như góp thêm vào sự lạ lẫm trong cuộc đời chính cô suốt vài tuần qua.

Cô đã thu dọn căn hộ, bán cây đàn piano và nghỉ việc. Cô đã tạm biệt mẹ và bà ngoại, rồi lên máy bay đến Anh. Đến được với Burwyck-trên-biển là cả một cuộc phiêu lưu vì chuyện lái xe sai bên, nhưng cô không muốn mất mạng trên đường cao tốc vì đời cô còn dài.

Cô đang đi về nhà.

Cô sẽ không để cho một điều nhỏ nhặt như thời gian cản bước.

Và giờ cô đang nhìn ngôi nhà của Richard và cầu nguyện lần tới cô thấy nó, sẽ có người của anh đi lại.

Cô quay đi và trở lại quán trọ. Cô từ chối lời một mời tour du lịch ngắm cảnh sẽ đi trong 20 phút và đi lên phòng. Cô cần đóng gói đồ đạc. Cô còn có nơi phải đi và có người phải gặp.

Đồ đạc của cô rất ít, nhưng có khả năng nhiều hơn những gì cô nên mang theo. Cô đã suy nghĩ rất kỹ về những thứ cô cần mang theo người. Chắc chắn là không nên nếu những vật dụng tương lai lại được tìm thấy ở quá khứ. Nhưng cô không chắc việc định niên đại bằng cacbon có chính xác không và dù có thì ai sẽ tin những gì họ nhìn thấy? Có lẽ, cô nên tuân theo các quy tắc và dành thời gian trong thư viện thay vì mua sắm.

Nhưng cô có việc phải làm lại từ đầu và cô sẽ làm. Có những điều cô không thể thiếu vắng trong phần đời còn lại và vì có sự lựa chọn, cô sẽ chọn. Cô sẽ chịu trách nhiệm. Dù sao thì hầu hết những thứ này đều có thể đốt bỏ. Cô đặt chúng trên giường và bắt đầu đóng gói cẩn thận vào ba lô.

Cô đặt trong đó một máy nghe nhạc CD xách tay với cục sạc pin năng lượng mặt trời. Nó đắt tiền khủng khiếp, nhưng cô cũng còn

tiêu tiền vào việc gì nữa? Cô mang theo mười hai đĩa CD khác nhau, từ thánh ca Gregorian tới một số đĩa nhạc jazz và một bản ghi âm tất cả các tác phẩm của mình. Richard sẽ muốn nghe chúng bằng những nhạc cụ thích hợp.

Cô cũng mang theo khoảng 4,5 kg các loại sô-cô-la. Và một hộp bạc hà rất lớn cho Abby. Bà ấy sẽ rất thích.

Sau đó, cô đóng gói một cuốn bách khoa toàn thư bằng ảnh thế giới hiện đại và một vài bức ảnh chụp thăm dò không gian mà sẽ khiến Richard choáng ngợp. Anh xứng đáng được xem những gì mà anh có lẽ chẳng bao giờ được thấy với đôi mắt trần tục của mình.

Cô cũng mang theo một lọ lớn aspirin, một tuýp kem sát trùng và một số kem dưỡng da tay với mùi hương dịu. Và tất nhiên là cả một bộ dụng cụ sơ cứu cô đã để trong một chiếc túi cô vốn không định mang theo. Phải chuẩn bị kỹ vì những vết thương của Richard.

Món hàng cuối cùng của cô là một số ít các bàn chải lông chồn, mấy cái bút chì và sơn dầu. Giá vẽ lớn quá nên không mang theo được.

Sau khi mọi thứ đã được chuẩn bị ổn thỏa, cô khoác lên bộ quần áo cô mặc lần cuối cùng cô gặp Richard, ngồi trên giường và tưởng tượng. Cô sẽ ra cửa, đi qua đường cái và đi bộ đến lâu đài. Bằng cách nào đó, nó sẽ là một thứ khác với những gì đã diễn ra vào buổi chiều hôm đó. Cây cầu sẽ sử dụng được. Những người tùy tùng sẽ hét lên chào cô và gọi ngay cho Richard.

Thứ duy nhất còn trong phòng là cuốn sách mà Lãnh chúa Henry đã gửi cho cô. Cô đã mang nó theo mình, như là một thử nghiệm cho lòng quyết tâm và sự dũng cảm của bản thân. Cô nhặt nó lên và lướt tay qua lớp giấy bọc đã nhăn lại. Để biết sự thật, cô chỉ cần mở nó để xem những gì đã xảy ra.

Cô ngồi đó và nhìn chăm chăm vào bìa sách một lúc lâu.

Sau đó, cô từ từ đặt nó sang một bên. Có điều gì tốt chứ? Nếu thấy Richard đã kết hôn với cháu gái đỡ đầu của Henry, cô sẽ đổi ý sao?

Sẽ không đâu.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ và chờ cho đến khi mặt trời bắt đầu lặn xuống. Thời điểm hoàn hảo để ra đi. Người ta sẽ đóng cửa lối vào lâu đài. Richard sẽ làm xong công việc trong ngày. Cô có thể gặp anh trong sân trong và họ có thể cùng đi lên cầu thang rồi ăn tối.

Cô nuốt xuống khó khăn và hy vọng cô không đang đùa giỡn chính mình.

Cô hít một hơi thật sâu, đeo ba lô và trùm một chiếc áo choàng quanh vai. Tuy nhiên, cô có một điều cuối cùng để làm trước khi rời đi. Cô nhấc điện thoại lên và gọi cho mẹ.

Margaret nói, “Nếu là con gái, hãy đặt tên nó giống mẹ, để mẹ biết con đã thực hiện được điều con muốn.”

“Con đã lên kế hoạch rồi, mẹ.”

“Vậy con còn chờ gì nữa?”

Jessica cúp máy với một nụ cười.

Cô rời khỏi phòng của mình, không buồn khóa cửa. Tại sao cô cần làm thế trong khi bản thân không hề định trở lại? Cô rời khách sạn và đi xuống đường cái. Trời đang tối dần và rất lạnh. Cô đi bộ đến pháo đài, đường khá xa. Cô qua cầu vào sân ngoài lâu đài và cố gắng nhìn xuyên qua thời đại để thấy những người đàn ông bước trên những bức tường. Cô biết những người đàn ông đó, biết tên họ.

Không có cầu, nhưng cô cũng chưa từng nghĩ hành trình của mình sẽ đơn giản thế. Cô bước qua tường ngoài và giữ đầu cúi thấp. Cô sẽ không nhìn lên cho đến khi vào tới sân trong. Sau đó, cô mong nó sẽ thay đổi, sẽ rõ ràng hơn như cô biết nó sẽ thế.

Cô hé mắt nhìn trộm.

Không có gì xảy ra...

Jessica kìm xuống cơn hoảng loạn đang làm cô nghẹt thở. Nó sẽ xảy ra. Sẽ chỉ mất vài phút. Cô dừng bước và nhắm mắt lại, ước nguyện mãnh liệt hơn bao giờ hết. Cô tập trung tất cả năng lượng vào một ý nghĩ duy nhất.

Xin hãy mang tôi trở lại với tình yêu của tôi.

Cô mở mắt ra.

Không có gì thay đổi.

Cô cảm thấy một giọt nước mắt lăn trên má và cô mắt kiên nhẫn gạt nó đi.

Tôi muốn về nhà.

Cơn lạnh lan vào tay cô, tạt vào khuôn mặt, cuốn tóc cô rối tung. Nhưng vẫn là bức tường cô trông thấy từ xa. Không một bóng người, hoang vắng, không có sự sống như đáng ra nó nên thế.

Nó là một nghĩa địa.

Jessica bắt đầu khóc. Ước nguyện sẽ không linh nghiệm. Cô đã sử dụng hết cơ hội để có Richard, tất cả chỉ vì cô đã không có đủ can đảm để ở bên anh. Cô nên bảo Henry xuống địa ngục luôn đi, sau đó chạy trốn với Richard tới Pháp, Ý, hay bất cứ nơi nào mà họ có thể ở bên nhau. Richard cũng đâu thích phục tùng hoàng gia. Anh đã dám nói với cha mình cút xuống địa ngục khi anh mới chỉ 12 tuổi. Anh đã không thay đổi trong 18 năm tiếp theo.

“Làm ơn,” cô thì thầm. “Làm ơn. Thêm một điều ước nữa thôi.”

Nhưng chỉ có im lặng trả lời cô.

Richard đứng trên đỉnh tháp tròn và nhìn chăm chăm ra đại dương. Chạng vạng đang buông xuống. Bên ngoài lạnh đến phát khiếp, rất có thể vì trời đêm không trăng, không sao và gió quá mạnh. Richard nhận ra thời tiết này chẳng có gì hay, chỉ trừ cái lạnh đang làm anh đông cứng.

Nhưng mà, anh không nghĩ anh có thể dành cả đời bị lạnh cóng mà không có hại gì.

“Thưa ngài?”

Richard xua đội trưởng của mình đi mà không quay lại nhìn. “Không phải bây giờ,” anh nói cộc lốc. “Ta đang suy tư.”

John càu nhàu vẻ chán ghét, nhưng vẫn rút lui. Richard tựa khuỷu tay của mình trên tường và nhìn chăm chăm rầu rĩ ra ngoài biển. Thánh thần ời, đây không phải là cách anh muốn cuộc sống của mình tiếp diễn. Và Jessica ở đâu? Sau khi ước nguyện dưới bầu trời đêm tuần trước, anh có chút mong đợi thấy cô đi vào pháo đài như thể cô chưa bao giờ rời xa nó.

Cô có nghĩ tốt về nó không?

Cô có nghĩ tốt về anh không?

Anh ảm đạm tự hỏi phải chăng anh không nên nói với cô về quá khứ của mình trước khi lấy cô. Có lẽ cô sẽ cụp đuôi chạy trốn mất. Trái tim anh sẽ không bị tổn thương, cái đó thì anh chắc.

Nhưng nếu không cưới cô, anh sẽ không bao giờ có thể biết đến - dù chỉ trong thời gian ngắn - niềm vui thật sự là gì. Và đó là một món quà vô giá.

Nhưng anh cũng không nhận được ước giá như anh có nhiều thời gian hơn để rút ra được bài học đó. Anh lờm một ngôi sao xấu số

và lại ước.

Và, như thường lệ, trời cao cũng không có câu trả lời cho anh.

Anh thở dài và quay đi. Có lẽ tản bộ một vòng ra cổng thành sẽ giúp anh tỉnh táo đôi chút. Phòng ngủ của anh đã được vẽ lên, thanh kiếm của anh sắc bén và trái tim anh trĩu nặng. Xem ra anh chẳng có việc gì làm ngoài đi đi lại lại.

Anh bước xuống sân trong, ngó lơ tòa pháo đài dờ dang bên trái và tiếp tục đi về phía cổng. Và đó cũng là lúc anh nhận thấy có điều gì đó không ổn. Người của anh vẫn đi xung quanh. Có mùi gì đó tạm chấp nhận được phảng phất ra từ căn nhà bếp tạm bợ. Mọi người đi dọc theo bức tường như mọi khi.

Nhưng một cái gì đó đã thay đổi, một hình dáng hay một cái bóng. Richard chớp mắt, hẳn là anh đang tưởng tượng. Anh đã nhìn thấy một cái gì đó giống như trước đây, khi...

Khi Jessica đã biến mất ngay trước mắt mình.

“Thưa ngài Richard! Thưa Lãnh chúa, một lời thôi ạ!”

Richard buông một câu nguyên rủa với Hamlet. “Không phải bây giờ.”

“Nhưng, thưa ngài, tôi tin rằng Nữ hoàng Eleanor sẽ có lời khuyên cho tình hình hiện tại...”

Richard nhìn Hamlet và nhăn nhó. “Không hiểu sao, ta nghĩ Eleanor yêu dấu của anh chưa từng gặp chuyện giống ta đâu.”

Hamlet dường như không có gì để phản bác lại điều đó. Richard không nói bất cứ điều gì với những người cận vệ về những gì họ đã nhìn thấy ngày hôm đó khi Jessica biến mất, chỉ trừ cô không phải là một nàng tiên và tốt hơn hết là họ nên quên những gì vừa nhìn thấy. Anh đã nghe họ suy đoán, nhưng rốt cuộc, họ lại bàn tán rằng Jessica đã biến mất trong một hoàn cảnh khủng khiếp nào đó và những người đang tạm thời phục vụ Richard tốt nhất là không nên nhắc đến chuyện này. Richard không giải thích gì. Hãy để họ nghĩ gì tùy ý.

Hamlet đột nhiên nhìn chăm chăm lên bầu trời. “Một màn sương mù kỳ lạ, phải không, thưa Lãnh chúa?”

Richard rất đồng ý, nhưng anh không có mong muốn nán lại để thảo luận về nó. Anh chúc Hamlet một buổi tối tốt lành, sau đó sai

bước đi về phía cổng bên trong. Anh gạt đầu với binh sĩ của mình, rồi dừng chân ở con đường dẫn ra tường thành.

Sương mù sao? Chẳng phải Jessica đến thời đại này vào một ngày mù sương sao?

Nhưng việc đó xảy ra tại tận Merceham. Anh lắc đầu trước sự ngu ngốc của mình và tiếp tục đi. Có lẽ, những gì anh cần làm là đi đến Merceham và ở lại đó. Mặc dù, Jessica ra đi ở chỗ khác, có lẽ Merceham vẫn là cánh cửa để cô trở lại.

Sau đó, anh nhìn lên và chớp mắt ngạc nhiên.

Một người nào đó đang đứng trên đường, bất động. Cảnh tượng đó cũng không có gì kỳ lạ, chỉ trừ dáng hình đó rất mảnh mai. Không phải tùy tùng của anh, chắc chắn.

Hy vọng dấy lên trong tim anh.

“Jessica?” anh gọi.

Jessica lắc đầu, chắc chắn cô đã nghe nhầm. Cô thề cô vừa nghe ai đó gọi tên mình.

Tiếng cây cầu kêu cọt kẹt phía sau và cô quay lại vừa kịp lúc nghe thấy tiếng song sắt va đập bang bang. Sau đó, cô quay ngoắt lại và nhìn lên pháo đài.

Một người đàn ông đang chạy về phía cô.

“Jessica!”

Richard.

Cô cố gắng chạy lại với anh, nhưng đôi chân lại không thể nhúc nhích. Cô bắt đầu khóc, dang cánh tay rộng mở và thấy mình áp vào một khuôn ngực rộng quen thuộc.

Anh run rẩy. Anh ôm lấy khuôn mặt cô trong tay và hôn từng tác anh có thể chạm đến. Cô cố gắng hôn lại anh, nhưng anh sẽ không ngừng lại đủ lâu để cô làm được điều đó.

“Jessica,” anh thì thầm khàn khàn. “A, thánh thần nhân từ, ta đã nghĩ rằng ta sẽ không bao giờ có em một lần nữa.” Anh ôm chặt lấy cô. “Hãy nói rằng em sẽ không bao giờ rời bỏ ta. Thề rằng em sẽ không rời khỏi vòng tay ta nữa. Không, ta sẽ không bao giờ để em đi.” Anh ôm cô chặt hơn. “Không có gì có thể mang em rời khỏi ta

lần nữa, thậm chí là cả thời gian. Không ước gì thêm nữa. Không ước trừ khi chúng ta làm cùng nhau.”

“Anh đã ước cho em trở lại,” cô vừa nói, vừa cười và vừa khóc cùng một lúc. “Anh đã ước em về nhà.”

Anh vùi mặt vào tóc cô. “Phải,” anh nói. “Ta đã nhìn các ngôi sao và nói những lời nguyện ước với tất cả tâm hồn. Và hơn một lần, nếu em muốn biết.”

Cô không nghi ngờ điều đó, nhưng tất cả những gì cô có thể làm là bám lấy anh và run rẩy. Cô đã làm được. Những điều tưởng như không thể đã xảy ra một lần nữa.

Cô nhắm mắt lại và ôm anh thật chặt.

Và sau khi đứng ở giữa đường đủ lâu để cái lạnh thấm vào da thịt, cô nhận ra có lẽ cô cần hỏi rõ ràng một vài điều. Cô nghiêng đầu nhìn anh.

“Cho em biết là anh không kết hôn với cô bé đó.”

“Tất nhiên là ta không cưới cô bé đó rồi,” anh nói với một tiếng khịt mũi.

“Vậy là anh đã khước từ nhà vua?”

Richard mím môi. “Henry quyết định là ta không phù hợp. Ngài ấy đã tống cô bé cho một trong những họ hàng của Robin.”

“Anh may mắn đấy.”

“Ha,” Richard nói. “Em phải biết toàn bộ câu chuyện, Henry đến cửa lâu đài đòi phải được biết nơi ta giấu em ở đâu, chấp nhận bộ cờ vua như là một dấu hiệu của lòng tôn trọng và sau đó chúc mừng ta về đám cưới của chúng ta - đám cưới mà Lãnh chúa Robin cuối cùng cũng tìm được thời điểm thích hợp để thông báo với Người.”

Jessica nhắm mắt lại một lát. “Em thực sự đã không muốn đi.”

“Em không cần làm vậy. Em đáng ra phải tin tưởng ta.”

“Niềm tin không phải vấn đề.”

Anh cau mày. “Lần tới, nếu còn có chuyện tiến thoái lưỡng nan như thế phát sinh, em có thể làm ơn cho ta tự quyết định xem mình cần gì không? Ta sẽ không đổi em với một đồng đá.”

Cô thở dài. “Em xin lỗi. Đáng lẽ ra em không bao giờ nên rời khỏi Artane.”

“Chúng ta không bao giờ nên rời khỏi Burwyck-trên-biển,” anh nói. “Chuyến đi đó ngay từ đầu đã không ổn.”

“Em xin lỗi về bộ cờ.”

“Chúng ta sẽ đi đến Tây Ban Nha và thuê làm bộ khác,” anh hứa.

“Bất cứ điều gì anh nói.” Nhưng nếu đi Tây Ban Nha thì sẽ phải chờ một vài tháng. Cô không muốn sinh em bé trong một túp lều bên đường. Cô sẽ nói với Richard điều này sau, nhưng ở một không gian riêng tư hơn. Cô mỉm cười với anh.

“Chúng ta về nhà nhé.”

“Rất sẵn lòng.”

Cô dừng lại. “Anh phải làm thế nào để giải thích sự xuất hiện đột ngột của em?”

“Ta khá chắc ta đã nghe người ở cổng chào em. Không phải sao?”

“Chắc chắn là không.”

“Vậy thì ta phải phạt họ vì đã để một người phụ nữ lạ mặt qua cổng vì rõ ràng họ không nhìn thấy em.”

“Anh đã nói gì với đoàn tùy tùng chuyện em ra đi?”

“Không nói gì,” anh nói, “ngoại trừ việc tốt hơn hết là họ phải quên sạch những gì họ đã nhìn thấy.” Anh nắm chiếc ba lô cô đeo. “Cái gì đây?”

“Kho báu cho anh đấy.” Cô tháo dây đai và ôm nó. “Kho báu riêng tư mà sẽ khiến chúng ta bị thiêu sống nếu có người nhìn thấy.”

“Tuyệt vời,” anh nói và đảo mắt. Anh lấy cái ba lô và đeo nó trên vai của mình dễ dàng như một sinh viên đại học thời hiện đại.

“Ừm,” cô nói, “nếu sự biến mất rồi sự trở lại bất ngờ của em không khiến mọi người bận rộn đoán già đoán non về việc em có phải tiên hay không thì thứ này có thể. Chúng ta sẽ cất nó trong chiếc rương của anh cho đến khi cần một thứ để gây sốc cho binh lính của anh.” Cô mỉm cười. “Em chắc rằng chúng ta có thể kín đáo một chút.”

“Em không biết ý nghĩa của từ này, tình yêu của ta. May mắn thay, ta lại biết.”

Anh nắm lấy tay cô và bước trở về sân trong. Jessica nắm ngón tay anh thật chặt.

“Em nhớ anh,” cô nói.

“Phải, chắc chắn rồi.”

Cô chờ đợi. Và khi anh đã không nói bất cứ điều gì khác, cô huých nhẹ vào sườn anh. “Anh có nhớ em không?”

Anh dừng lại và nhìn cô. Nỗi đau trong mắt anh quá rõ ràng, dù là dưới ánh trăng mờ.

“Ta tưởng ta sẽ chết mất,” anh nói đơn giản.

Jessica quay lại và vòng tay ôm lấy anh. “Không bao giờ nữa,” cô thì thầm.

Anh thở dài và ôm cô chặt hơn. “Ta có nhiều hối tiếc hơn em biết đấy, tình yêu của ta và hơn cả những gì ta nói với em. Nhưng quá khứ đã ở phía sau và nó sẽ chỉ ở đó thôi.” Anh hôn cô, rồi đặt tay lên vai cô và đi tiếp. “Chúng ta sẽ không phạm sai lầm này một lần nữa.”

Jessica không thể đồng ý hơn.

Cô mong anh đi thẳng tới phòng ngủ của họ, nhưng anh dừng lại trong sân. Có một đám đông tụ tập ở đó và Jessica tự hỏi liệu họ giấu được sau lưng không.

Nhưng tất cả những gì cô được nhận là những nụ cười và những cái ôm. Hamlet trông như sắp nhảy lên nên cô nghi chắc anh ta sắp làm gì đó rất hoành tráng.

“Một bài thơ về cuộc phiêu lưu của cô nào,” anh ta nói, xoa xoa hai tay vào nhau chờ đợi.

“Ồi, không,” Jessica nói, cười có vẻ không thoải mái. “Tôi nghĩ tốt nhất là không nên nhắc lại.”

“Nhưng...”

Richard kéo Jessica đi trong khi Hamlet vẫn đang nói chuyện. Anh cũng lờ đi những người còn lại khi họ đến để chào đón cô và kéo cô ra phía sau, tới phòng ngủ của họ. Jessica cảm thấy như đang mơ. Cô đã phải thừa nhận rằng trong thâm tâm, cô đã sợ

mình sẽ không bao giờ được bước lên những bậc thang ấy nữa.

Richard mở cửa, sau đó đứng lại. “Mời tiểu thư đi trước.”

Jessica bước vào phòng và thở gấp. Cô quay một vòng, cố gắng để thấy hết toàn bộ

Anh đã vẽ khắp các bức tường của phòng ngủ. Khung cảnh đại dương xanh rộng mở. Điều đó tuyệt vời hơn tất cả những gì cô có thể tưởng tượng. Cô cười và nhào vào vòng tay anh.

“Anh thật tuyệt vời,” cô nói không kịp thở. “Nó đẹp quá!”

“Không,” anh nói, đóng cửa và chốt lại. “Em mới đẹp.” Anh bước đến bên lò sưởi, đặt ba lô của cô lên ghế và chìa tay ra.

Cô nắm lấy, sau đó đi theo anh đến bệ cửa sổ.

“Chúng ta nên thực hiện một ước nguyện cuối cùng.”

“Điều cuối cùng?”

Anh mỉm cười. “Được. Điều ước đầu tiên - cùng nhau.”

Cô gạt đầu và để cho anh nâng mình lên. Anh khoác áo cho cô và dẫn cô đến bên cửa sổ. Anh mở cửa chớp và im lặng.

“Kìa,” anh nói, chỉ vào một ngôi sao băng. “Ước mãi ở bên nhau. Nhanh lên.”

Cô nhìn vì sao mờ đi và ước, an bình trong vòng tay yêu thương của anh.

“Em ước chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi,” cô thì thầm.

Anh áp môi mình vào tai cô. “Ta ước chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi,” anh lặp lại. “Giờ thì nó chắc chắn sẽ xảy ra.” Anh với tay đóng cửa sổ, rồi gỡ áo choàng của cô vắt lên một trong những băng ghế. “Chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?”

“Em chắc chắn chúng ta đang chuẩn bị yêu nhau.”

“Nghe hay đấy.”

Có cả ngàn điều cô cần phải nói và cho anh thấy, nhưng để sau vậy.

Sau khi tất cả, họ đang ở cùng một thế kỷ.

Họ có tất cả thời gian trên thế giới này.

Richard ngồi trong phòng khách bên dưới phòng ngủ và nhìn trừng trừng vào những người đang tụ tập ở đó. Là đàn ông, vậy mà những kẻ hèn nhát này chẳng thể nghĩ ra nổi một cách giúp anh giải quyết vấn đề hiện tại.

Anh nhìn Hamlet, người trông có vẻ chẳng có việc gì làm ngoài nhìn vào hư vô. Cuối cùng, Hamlet cũng nhận ra ánh mắt sắc bén của Richard và miễn cưỡng nhìn vào chủ nhân của mình.

“Thưa ngài?”

“Anh không có đề nghị nào sao?” Richard hỏi. “Anh vốn luôn có ý kiến về tất cả những thử thách mà một người đàn ông có thể trải qua mà.”

Hamlet chỉ nhún vai bất lực. “Tôi có thể sáng tác một bài thơ, hay một món quà ve vãn sau khi, ờ, sau khi...” Anh ta lại nhún vai và im lặng.

Richard nhìn vào những người còn lại. John sẽ chẳng có ý gì hay. Người này hiện đang cố uống thật say. William thì đang mài mài gươm. Ngay cả Warren nhìn trông cũng không có vẻ có ý tưởng gì. Richard quay sang người cuối cùng trong phòng và lờm người này.

“Còn ngài?” anh hỏi. “Không có gì để nói sao?”

Và Miles de Piaget, cha của sáu đứa trẻ, chỉ ngồi lơ đãng trên ghế. “Ta đã nói cậu cần làm gì rồi mà.”

“Tôi không thích ý tưởng của ngài!”

Miles nhún vai. “Cậu muốn biết ta nghĩ gì và ta đã nói với cậu. Nếu cậu không đi thì Abby sẽ đến lôi cậu đi đấy.”

Richard nghĩ đối mặt với cả một đội quân Ả Rập đang tức giận xem ra còn dễ chịu hơn so với những gì mình có thể gặp trên lầu. Anh nhìn Miles và nhăn mặt.

“Cô ấy đã rất khó chịu trong vài ngày qua.”

“Richard, cô ấy đang mang thai con của cậu đấy. Tất nhiên, cô ấy sẽ khó chịu rồi.”

“Tôi thực lo sợ cho mạng sống của mình.”

Miles cười nhạt. “Đúng rồi đấy. Nếu thế này cậu đã thấy sợ thì chuẩn bị tinh thần lúc cô ấy đau đẻ thật đi.”

“Đau đẻ thật?” Richard lặp lại. “Trời ơi, thế những cơn đau dữ dội cả tháng nay là gì nếu không phải thế?”

“Đau giả,” Miles nói đầy hiểu biết. “Đây chỉ giống như một cuộc đụng độ nhỏ trước cuộc chiến thôi, anh bạn.”

“Thánh thần cứu giúp.”

“Đúng và đây cũng không phải là lần cuối cậu nói thế đâu.”

Richard nhìn vào những người còn lại và ra hiệu họ rời đi với một cái vẫy tay. “Tự cứu lấy mình đi,” anh nói. “Ta không nghĩ các người muốn nghe thêm nữa.”

Những người khác lập tức chạy ra khỏi phòng. Ngay khi họ rời đi, Richard nhìn Miles. Lạ thật. Anh đã chạm trán ông ấy rất nhiều lần, tại Artane, thấy ông ấy cùng vợ con. Thế nhưng, anh chưa từng nghĩ Abigail có gì khác lạ. Richard là một người kín đáo và anh cho rằng Miles cũng vậy, nhưng có vài câu anh rất muốn hỏi. Thế là anh hít một hơi thật sâu và đặt câu hỏi.

“Mọi chuyện ra sao?” anh hỏi trước.

Miles mỉm cười. “Ta dám chắc là cậu không hỏi chuyện sinh đẻ.”

“Đúng.”

Miles tựa đầu vào lưng ghế và nhìn lên trần nhà một lúc trước khi lại nhìn Richard. “Kỳ diệu.”

“Bởi vì ngày sinh nhật của phu nhân?”

“Bởi vì bà ấy là Abby. Sinh nhật của bà ấy cũng chỉ làm mọi chuyện thú vị hơn một chút.”

Richard hít một hơi thật sâu. Đây là những câu hỏi riêng tư và anh hy vọng mình không vượt quá giới hạn.

“Phu nhân có hạnh phúc không?”

Miles nhún vai, nhưng lại mỉm cười. “Cậu phải hỏi bà ấy thôi. Bà ấy vẫn chưa ném ta ra khỏi giường. Hai ta có 6 đứa con mạnh khỏe. Ừm, ta nghĩ bà ấy cũng khá hạnh phúc.”

“Phu nhân không nhớ thời đại của mình sao?”

“Ta không thể trả lời thay cho bà ấy được, Richard. Ta thấy cậu nên đặt câu hỏi là, nếu đặt mình vào vị trí của họ, cậu có nhớ thời đại của mình hay không?”

Richard chậm rãi gật đầu. “Tôi cho rằng có những thứ tôi sẽ thấy nhớ.”

“Nhưng cậu sẽ có những điều kỳ diệu khác.”

“A, nhưng còn những thứ họ phải từ bỏ vì chúng ta,” Richard nói, nghĩ về những thứ chứa trong ba lô của Jessica.

“Tuyệt tác trong tương lai, hoặc là mấy vị Lãnh chúa thời Trung Cổ,” Miles nói với một nụ cười gượng gạo. “Ta có thể hiểu vì sao họ trông vui như vậy.”

Richard dừng lại. “Tôi có những bức ảnh.”

“Những bức ảnh?”

“Những bức ảnh chụp trên giấy da. Hình ảnh về sự kỳ diệu trong tương lai. Jessica mang chúng trở lại cùng.”

Miles trông vô cùng thích thú. “Ta có hối hận không nếu xem chúng?”

“Câu hỏi đặt ra là ngài có hối hận không nếu đi lấy chúng từ rương của tôi.”

“Cậu dễ thế lắm và có khi còn tệ hơn, cậu sẽ không thể thoát khỏi căn buồng một lần nữa. Có lẽ nên để sau khi đứa trẻ ra đời. Ta dám chắc chúng ta sẽ được thưởng.”

“Ngài ư?” Richard khịt mũi. “Ngài đã làm gì?”

“Chịu đựng cậu,” Miles cụt lủn đáp. “Nhất là khi ta bảo cậu nên lên trên và trợ giúp vợ mình. Ta đã có thể được ngủ yên bình trên cái bàn này. Ta có tới 6 người con, cậu biết đó. Ta rất mệt. Ta cần phải được nghỉ ngơi.”

Richard chỉ biết cau mày. “Họ không muốn tôi ở trên đó. Tôi bị mắng mỗi lần thò đầu vào phòng.”

“Hắn là cậu đã cắt ngang công việc của Abby.”

“Phu nhân có vẻ đang bỏ bùa vợ tôi,” Richard nói, dù anh phải thừa nhận giọng nói của Abigail đúng là rất dễ chịu.

“Đó là thôi miên lúc sinh nở,” Miles nói đầy hiểu biết. “Abby đã học được nó từ một người bạn trong thời đại của mình. Nó làm các bà mẹ thư giãn và giảm cơn đau. Hãy tin ta, đây là điều tốt.”

“Cắn dây da cũng vậy.”

“Khi vợ cậu thích tay cậu hơn dây da, cậu sẽ đổi ý.”

“Richard!” Tiếng nói từ trên gác vọng xuống kèm theo tiếng giậm chân.

Miles mỉm cười vui vẻ. “Chắc là vợ ta đang gọi cậu lên thực hiện nghĩa vụ làm cha.”

“Đàn ông không nên vào buồng sinh nở...”

Miles xua Richard đi. “Đi đi, chàng trai. Lúc đầu, cậu đã vào đó rồi. Giờ tốt nhất là có mặt nốt trong lúc kết thúc.”

Richard tự hỏi liệu mình có làm được mà không nôn hết bữa sáng ra không. Anh cố gắng nuốt xuống.

“Tôi thực sự nghĩ,” anh bắt đầu nói một cách nghiêm túc, “rằng chỗ của tôi không phải là...”

“Richard!”

Richard tái nhợt. “Thánh thần ời, tôi không chắc...”

“Chúng ta chẳng bao giờ chắc chắn được điều gì. Có cần ta cõng cậu lên không?”

Richard thực muốn tạt vào đầu Miles một phát, nhưng người đàn ông này hơn anh đến 20 tuổi và hành động đó sẽ thật thiếu tôn trọng. Và ông ấy là người Artane và người ở đó không bao giờ ngại giải quyết mâu thuẫn bằng cách đánh lộn. Richard cho rằng ngậm miệng mới là hành động thông minh nhất. Có lẽ, anh sẽ cần tất cả sức mạnh của mình để đối mặt với những gì xảy ra trên kia.

Anh hít một hơi thật sâu, đứng dậy khỏi bàn và rời khỏi phòng khách.

Cầu thang lên phòng ngủ của anh chưa bao giờ dốc đến thế. Và anh chắc nó đã mất vài nhịp vì anh nhanh chóng lên đến nơi.

Abby đang đợi anh ở cửa. “Nhanh lên,” bà nói vội vã. “Ta có việc cho cậu đây.”

Richard không hỏi đó là việc gì. Anh không muốn biết. Anh chỉ muốn chạy ngược lại và trốn dưới gầm bàn cho đến khi việc này kết thúc.

Nhưng anh là người can đảm. Thế nên, anh bước vào phòng, nắm chặt nắm tay và trưng ra biểu cảm ra trận.

“Phu nhân cần gì?” anh hỏi một cách dứt khoát.

“Giờ ra nắm tay con bé đi.”

Jessica hiện đang ngồi trong một bồn nước lớn trước lò sưởi. Richard quen thuộc với kích thước bồn tắm vì anh đã làm ra nó. Anh không chắc để con mình sinh ra trong nước có được không, nhưng Abby đã quả quyết rằng nó sẽ giúp giảm đau cho Jessica. Richard không thể tưởng tượng rằng một điều đơn giản như sinh con lại đau đớn như thế.

“Trời đất ơi,” Jessica thở hắt hắt, tay nắm chặt cạnh của bồn tắm. “Đứa trẻ này khỏe quá.”

“Hít thở đi, Jessica,” Abby yêu cầu. “Hãy nhớ những gì ta đã dạy cháu. Đây, Richard, hãy quỳ phía sau và giữ chặt con bé khi nó muốn. Ta sẽ để cậu cắt dây rốn nếu cậu muốn.”

Richard quỳ xuống phía sau vợ mình, chạm vào vai cô và thấy bản thân mình bị cuốn vào một việc mà anh không bao giờ có thể tưởng tượng nổi.

Ca sinh nở của Jessica thật khó khăn mà cũng khá nhanh chóng. Em bé nằm ngửa, Abby bảo thế và rõ ràng nó rất đau đớn. Richard sớm thấy mình trong bồn tắm với Jessica và nỗi đau của cô đã trở thành nỗi đau của anh. Anh khá chắc tai trái của mình sẽ không bao giờ hoạt động như trước nữa. Anh có thể cảm thấy những cơn đau đang cuốn lấy vợ mình và tự hỏi làm thế nào mà cô có thể chịu đựng được.

Và anh chân thành biết ơn cuộc đời đã để anh là một người đàn ông.

Và rồi thời gian đến, khi một đứa nhỏ được sinh ra từ cơ thể của vợ anh, đưa lên khỏi mặt nước và đặt trong vòng tay cô. Richard vòng tay quanh người Jessica, ôm lấy cả cô và đứa con của họ.

Và anh khóc.

Chỉ sau khi Jessica và đứa nhỏ được an bình đắp chăn nằm trên giường, anh mới có thể nói mà không khóc. Anh ngồi trên mép giường và nhìn vợ mình. Cô mỉm cười một cách mệt mỏi.

“Không phải rất vui sao?”

“Gì cơ?”

“Vui, Richard. Không phải rất vui sao?”

“Tai kia, Jess,” anh nói, đưa tay ngoáy tai thật mạnh để cố phục hồi lại thính giác.

Cô chỉ cười nhẹ. “Xin lỗi. Em không nghĩ mình chuẩn bị tinh thần cho phút cuối.” Cô nhìn con mình. “Nhưng đáng giá mà.”

“Đúng rồi, em yêu. Ta chắc chắn.”

“Abby đâu?”

“Phu nhân đã lấy sô-cô-la của em và đi xuống để ăn mừng với Miles rồi.”

Jessica thở hắt hển. “Bà ấy không thể làm thế được! Không lấy tất chứ!”

“Phu nhân bảo thứ đó không tốt cho một người mẹ cho con bú.” Anh mỉm cười. “Ta đề nghị ăn hộ nhưng phu nhân bảo không nên để ai ngộ độc.”

“Chắc anh đang đùa.”

“Cáu kỉnh lúc mang thai chưa tiêu tan sao?”

“Khi nói đến sô-cô-la em dành để ăn cả đời, em không bao giờ hết cáu kỉnh.”

Anh cúi xuống một cách cẩn thận và hôn cô. “Ta chỉ đưa cho phu nhân một phần thôi. Kho báu của em vẫn được an toàn.” Dù anh không dám đảm bảo anh sẽ không ăn một ít khi Jessica đi ngủ.

Lúc đầu, anh không thấy thích vị của nó nhưng nó khá dần lên.

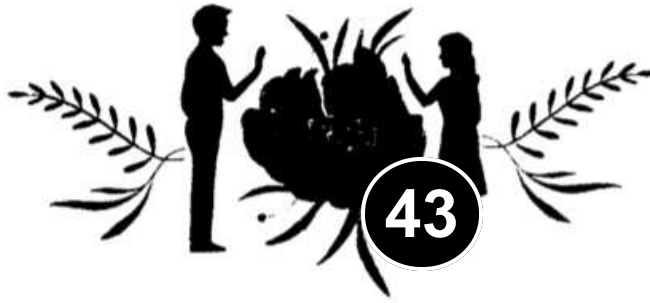
Nhưng giờ, anh sẽ chỉ ngồi đây, biết ơn anh đã sống qua lần sinh nở và ngắm người vợ yêu quý của mình ngủ. Có lẽ lát nữa, anh sẽ xuống tầng cảm ơn Abby và Miles vì đã đồng hành và hỗ trợ cho họ. Và anh sẽ nói với Miles rằng anh nghĩ một ngày nào đó, mình sẽ có thể hiểu được nỗi sợ hãi và niềm vui của việc làm cha. Anh buông tay, một đặt trên đứa con nhỏ nhấc vừa chào đời, một đặt

trên đầu gối Jessica và cầu nguyện rằng anh sẽ vừa bảo vệ được họ, vừa yêu thương họ bằng trái tim tội nghiệp của anh. Anh chưa bao giờ thực sự hiểu làm sao mà Jessica có thể khóc trong khi cô đang hạnh phúc, vì với anh, nước mắt chưa bao giờ vui vẻ.

Nhưng bây giờ, khi nhìn hai người quan trọng nhất trong cuộc đời mình, anh lại thấy muốn khóc, ngay cả khi đang mỉm cười.

Anh đã hiểu.

Và đó là niềm vui chẳng thể nào diễn tả nổi.

Margaret Blakely đứng ở chân giường, nơi con gái bà trước đây từng ngủ và nhìn vào cuốn sách lịch sử. Cảnh sát đã cảnh báo bà không được chạm vào bất cứ thứ gì. Đó là yêu cầu gần đây nhất trong chuỗi yêu cầu lịch sử bà nhận được kể từ cuộc gọi thứ ba làm thay đổi cuộc đời bà.

Cuộc gọi đầu tiên, bà nhận được tin về cái chết của chồng.

Cuộc gọi thứ hai, bà nhận được tin tức về lần đầu tiên Jessica biến mất.

Cuộc gọi thứ ba đến từ bộ phận tìm kiếm người mất tích ở Scotland Yard. Tuy nhiên, đó là cuộc gọi Margaret ít bất ngờ nhất. Jessica đã thực hiện được điều nó muốn. Margaret không thể không cảm thấy trái tim mình vỡ ra lần thứ ba. Đó là nỗi đau vì bà biết sẽ không bao giờ nhìn thấy con gái của mình một lần nữa, nhưng cũng có những nỗi niềm vui buồn lẫn lộn khi biết con bé đã tìm thấy tình yêu vĩ đại của nó.

Tất nhiên đây là giả sử nó thực sự đã xuyên không.

Margaret biết câu trả lời nằm trước mặt mình và không có lý do gì có thể ngăn bà tìm ra điều đó, bất chấp cảnh sát có nói gì.

Bà đưa tay ra, nhặt cuốn sách và xé đi lớp giấy bọc. Bà thấy bàn tay mình đang run lên. Sẽ ra sao nếu việc điều tra thực sự khám phá ra được chuyện gì đó? Nếu bà nhìn qua cuốn sách và không tìm thấy bất cứ điều gì chứng minh rằng Jessica đã tìm thấy Richard một lần nữa? Margaret không biết gì về thời đại đó ngoài những gì Jessica đã nói với bà. Nếu mọi cô gái thời Trung Cổ đều có tên giống con gái bà thì sao?

Bà lướt qua mục lục, tìm thấy phần viết về Burwyck-trên-biển và nhìn vào phần tài liệu tham khảo quan trọng nhất. Ngồi xuống có lẽ là hành động khôn ngoan nhất lúc này, vì vậy bà ngồi trên mép giường và nắm chặt cuốn sách với những ngón tay run rẩy.

Và bà đọc:

Burwyck-trên-biển là một trong các lâu đài thời Trung Cổ thú vị nhất ở phía bắc. Nó được xây dựng lại từ năm 1257 tới khoảng năm 1265 và có một vài chi tiết kiến trúc vượt xa thời đại của mình. Tất nhiên, tháp tròn là điểm đặc trưng nhất của nó. Đại sảnh và các căn phòng được xây theo phong cách không có ở bất cứ nơi đâu cho đến hàng trăm năm sau khi người xây dựng nó đã qua đời.

Đúng là sách lịch sử, Margaret nghĩ một cách khô khan, không bao giờ đề cập đến tên phụ nữ.

Bà tiếp tục đọc về Lãnh chúa Richard và vợ, những nơi họ đã đi qua và các cuộc chiến mà họ luôn đứng về đúng phe. Margaret đã phần nào nhẹ nhõm nhìn thấy một người tên Jessica được đề cập đến với vai trò người vợ, nhưng như thế vẫn chưa đủ để bà ngừng lại việc tìm kiếm.

Bà nhìn qua mục lục một lần nữa để tìm ra bất kỳ thông tin cá nhân nào khác, nhưng không có gì. Tuyệt vọng, bà ghi chú tất cả các tài liệu tham khảo và bắt đầu từ đầu, đọc mỗi phần một cách thật cẩn thận tìm những chi tiết nhỏ cho thấy người được nhắc đến là Jessica.

Buổi sáng qua đi. Có vài tiếng gõ cửa, nhưng bà chỉ trả lời cộc lốc “đi đi” và những người gõ cửa rời đi. Rõ ràng, họ sẵn sàng để yên cho bà đau khổ.

Bà đọc tất cả các tài liệu tham khảo, nhưng không có kết quả. Bà hít một hơi thật sâu, quay trở lại phần đầu của cuốn sách và bắt đầu từ trang một, đọc từng trang để tìm kiếm một cái gì đó mà mục lục có thể đã bỏ qua.

Đã là hoàng hôn khi bà tìm thấy điều mình đang tìm kiếm. Bà đọc lại đoạn văn nhiều lần, sau đó nhắm mắt lại và để cho những giọt nước mắt không kiểm soát chảy xuống má.

Richard de Galtres và vợ của mình, Jessica, có rất nhiều con cái. Đứa trẻ đầu tiên của cặp vợ chồng này là con gái. Họ đặt tên cho cô

bé là Ruth.

Và đó là lúc Margaret Ruth Blakely đóng quyển sách và đi báo ngừng tìm kiếm. Con gái bà đã làm được điều nó muốn.

Jessica đứng trên bục và nhìn lên cửa sổ của đại sảnh. Bốn cái trong số đó, giống y như những gì Richard đã vẽ. Khi cô ngẩng nhìn chúng, ánh sáng ban ngày nhạt dần, càng làm màu sắc đậm nét hơn.

Ngọn lửa và ánh sáng từ những ngọn đuốc trên tường cuối cùng thi nhau tỏa sáng làm cô không thấy rõ cửa sổ nữa. Với một nụ cười mãn nguyện, cô quay người đi về phía cầu thang.

Dù sao cũng đến lúc cô quay về phòng. Ít nhất, cô có thể canh chừng đám sô-cô-la quý giá của mình. Cô xứng đáng có tất cả vì đã trải qua sinh nở mà không cần thuốc men, mặc dù cô không ghen tị với Abby vì bà ấy còn nhận được nhiều hơn một chút. Nhưng cô sợ rằng nếu rời khỏi phòng mình quá lâu, Richard có thể chồm chia nốt những gì còn lại trước khi cô có thể tận hưởng chúng.

Cô bước vào phòng ngủ, đóng cửa lại và đứng dựa vào nó. Cô không bao giờ chán nhìn cảnh tượng ấy.

Richard ngồi trên một chiếc ghế trước lò sưởi, chân đặt trên ghế đầu. Đôi mắt anh đã khép lại. Ngón chân vô thức nhúc nhích.

Máy nghe đĩa CD lăn lóc trên sàn bên cạnh anh. Jessica không biết mình nên cười hay lắc đầu trước cảnh tượng phi lý trước mắt. Thanh kiếm của Richard được dựng lên trên bàn, anh đã mặc bộ trang phục thời Trung Cổ thoải mái nhất của mình và lúc lắc theo nhịp điệu sôi nổi của nhóm nhạc jazz cô yêu thích.

Và bé Ruth đang ngủ mãn nguyện trên ngực cha.

Richard mở mắt ra, sau đó mỉm cười khi nhìn thấy cô. Nụ cười của anh cũng không tươi hơn lúc đầu là mấy. Anh cố gắng không cười với binh sĩ của mình và thỉnh thoảng có cười với em trai một

chút. Tuy nhiên, anh miễn cưỡng thừa nhận, nhìn thấy cô làm môi anh hé mở dù anh đã cố ngăn.

Cô chỉ biết anh cười vì anh yêu cô.

Anh tháo tai nghe của mình bằng một động tác kéo dây thành thạo.

“Buổi tối tốt lành, thưa tiểu thư.” Anh đưa tay ra và cô băng qua phòng. Anh vẫn đang mỉm cười với cô.

“Mỗi lần gặp em,” anh nói khẽ, “ta lại càng yêu em.”

“Anh đang nghe Sinatra 19* ?” cô hỏi.

* Bài hát “*The More I See You*” (tạm dịch: “*Mỗi lần gặp em*”) của Frank Sinatra.

“Lời của ông ấy,” Richard nói, “nhưng xuất phát từ trái tim ta.”

Làm thế nào cô có thể không yêu người đàn ông này? Cô nghiêng người hôn anh, rồi dừng lại và hít. Mắt cô nhắm lại.

“Anh lại thế rồi.”

Anh trông cực kỳ vô tội. “Một miếng nhỏ xíu thôi.”

“Richard!”

“Đó là lỗi của em,” anh cãi. “Nếu em không mang những thứ chết tiệt này cùng trở lại, ta sẽ không suốt ngày thèm khát nó như vậy!”

“Còn bao nhiêu nữa?” cô hỏi.

“Ít hơn em nghĩ,” anh lầm bầm.

Jessica định nhắc anh đóng sô-cô-la cô để dành để trải qua không biết bao nhiêu lần sinh nở nữa. Sau đó, cô ném cho anh một chiếc khăn khi nhìn thấy vết sô-cô-la ở khóe miệng chồng mình. Anh đã đúng. Cô đã lấy một Lãnh chúa thời Trung Cổ khốc liệt và xảo quyệt rồi biến anh thành một người mê nhạc jazz và cuồng sô-cô-la. Đó không phải là điều mà cô muốn mang đến cho những cuốn sách lịch sử, nhưng miễn là có thể tận hưởng nó một cách riêng tư, cô đã thấy hạnh phúc.

Richard đưa tay cô lên miệng và hôn nó theo cách bình thản và giản dị của riêng anh.

“Em đã hy sinh quá nhiều vì ta,” anh nói và nhìn vào máy nghe đĩa CD. “Bỏ cả âm nhạc.”

Cô lắc đầu, nhưng anh lại nói trước khi cô có thể lên tiếng. “Chắc hẳn đó là một lựa chọn khó khăn.”

“Không đâu. Không có sự lựa chọn nào cả.”

Anh nghiền ngẫm câu trả lời của cô một chút, sau đó thở dài. “Ta có thể cố gắng để làm tặng em một cây đàn piano.”

“Rủi ro lắm.”

“Thú vị mà.”

“Anh thật khó chiều.”

Chỉ chỉ mỉm cười nhẹ nhàng. “Có khả năng đó là lý do em kết hôn với ta. Sẽ chẳng có gì hay khi dễ dàng tìm một người đàn ông rồi cưới anh ta mà không mất chút công sức nào.”

“Em chinh phục được anh?” cô mấp máy môi, sau đó cau mày nhìn những tia sáng lóe lên trong mắt anh. Anh đang trêu chọc cô và cô sẽ trả đũa anh - ngay khi cô tìm thấy một cái gì đó ngoài chủ đề hiện tại. Có lẽ anh đã đúng.

“Anh xứng đáng với công sức ấy,” cô nói thật lòng.

“Đánh đổi cả Bruckner sao?”

“Em mang mình đủ số đĩa nhạc của ông ấy để dùng tận một vài năm.”

Hơn nữa, dù cô có yêu những bản giao hưởng của Bruckner đến đâu thì ông ấy cũng không thể sánh bằng người đã vẽ lên tường phòng ngủ của họ những bức tranh biển cả để làm cô vui, chỉ cười với mình cô và khóc khi nhìn con gái họ ngủ.

Ừ, đó là lựa chọn của cô.

Và cô đã chọn đúng.

Cô không thể mong đợi gì hơn nữa.